COLECȚIA MYSTERY

CRUCIADA FECIOARELOR

KAI MEYER

Kai Meyer

CRUCIADA FECIOAREL0R

Volumul 2

www.virtual-project.eu

Traducere de Adela Motoc

Editura Universitară 2009

HERRIN DER LUEGE 2008 Kai Meyer
Kai Meyer

Cartea a treia
Arcele condamnaților

„Suntem singurele animale care pot minţi”.

Ursula K. Le Guin

Oraşul sfârtecat

Milano era un oraş vechi, dar nu observai de la prima vedere. Periferiile se mulau pe zidul oraşului, deseori distrus şi mereu refăcut, şi făceau ca privitorilor pripiţi să le fie greu să deosebească vechiul sâmbure al oraşului roman de cartierele noi. Aici se deciseseră multe conflicte legate de trecătorile din Alpi, de drumurile comerciale din sud şi de accesul la Marea Adriatică, şi întotdeauna jertfa de sânge fusese mare. Nu trecuseră cincizeci de ani de la ultima invazie a unei oştiri împărăteşti, care distrusese mari părţi din vechiul oraş şi făcuse necesară mutarea populaţiei în cartierele periferice ridicate în grabă.

În ciuda tuturor războaielor şi conflictelor sângeroase cu celelalte centre comerciale din nordul Italiei, cel mai cumplit duşman al Milanoului era chiar Milano. Situaţiile asemănătoare războaielor civile erau, mai degrabă, regula decât excepţia şi, deşi de la un timp se întorsese puţină pace, sub suprafaţă mai clocotea şi astăzi. Saga şi ceilalţi simţiră toate acestea de îndată ce intrară în oraşul din nord.

— La Milano guvernează nenorocirea, spuse contesa Violante, care acum călărea, la fel ca Saga şi Zinder, în fruntea oastei epuizate. Hotărârea de a lăsa căruţele la Hoch Rialt se dovedise a fi fost înţeleaptă. Oraşul este sfârtecat de luptele din interior, dintre marea negustorime, nobilime şi cler. În plus, aici se concentrează toată puterea asupra Italiei Superioare. Milano controlează căile spre trecătorile muntoase din nord, portul Genova, de fapt, toate drumurile către Roma şi Veneţia. Poate că este o prea mare acumulare de putere pentru un singur oraş. Aici oamenii se sfâşie între ei de o veşnicie.

De când intraseră în oraş, Saga fusese frapată de prezenţa a cel puţin cinci gărzi de soldaţi diferite. Îmbrăcaţi diferit şi foarte suspicioşi, ei păzeau

poarta nu numai de intruşi, ci, în mod evident, şi unii de alţii.

Faptul că pentru convoiul femeilor a fost mobilizată nu o singură trupă de pază, ci trei, a subliniat sfâşierea acestui loc.

Vârful conducător al convoiului din jurul Sagăi, Violantei şi al lui Zinder a fost condus la Palatul arhiepiscopului, vărul contesei, în timp ce celelalte sute de fete epuizate au fost duse într-o tabără din sudul oraşului. Saga le văzu dispărând printre case şi simţi deopotrivă uşurare şi strângere de inimă. Pentru prima oară, de săptămâni întregi, avea senzaţia că poate respira liber – şi, totodată, simţea şi o pornire de grijă. Pentru aceste fete, ea *era* Magdalena, fie că voia, fie că nu, iar ele n-o urmau decât pe ea, pe nimeni altcineva. Violante înţelesese şi ea acest lucru şi nu făcea niciun secret din cât îi displăcea faptul că propriul ei rol în această întreprindere pierdea tot mai mult din importanţă.

Li se explicase – în mai multe rânduri, căci fiecare căpitan din cele trei escorte insistase să le adreseze propriile cuvinte de salut – că în sudul oraşului se adunaseră multe sute de cruciate, care aşteptau acolo sosirea Magdalenei. Era tocmai ce speculase Violante, dar când căpitanii numiseră cifrele, adevărul a fost chiar şi pentru ea un şoc.

— Patru mii cinci sute, spuse primul căpitan.

— Spre cinci mii, cel de al doilea.

Iar cel de-al treilea declarase în mai multe cuvinte:

— Stimaţi domni şi doamne, consulii din Credenza di San Ambrogio au onoarea să vă anunţe că patru mii şi încă cinci sute de suflete nevinovate aşteaptă în faţa porţilor din sudul oraşului sosirea Voastră. Domnul arhiepiscop, onoratul Vostru văr, a mobilizat trupe care de atunci fac tot ce le stă în putinţă pentru a instrui fetele în mânuirea armelor. Acestea din urmă fură spuse cu o grimasă atât de frapantă, încât părerea

lui despre săbiile din mâna femeilor era destul de clară.

Arhiepiscopul Aribert della Torre, vărul de-al doilea al Violantei, îi primi în palatul său. Saga nu-l plăcu – era gras, transpira puternic şi avea buzele vopsite –, dar Violante se dovedi extrem de abilă în contactul cu el. Ea lăsă impresia că el ar fi cel mai vechi şi mai bun prieten al ei, şi după amplele formule de salut din sala de recepţie, el îi invită pe toţi la o masă festivă în seara următoare. Totodată, nu făcu nicio taină din faptul că oastea va trebui să se pună în mişcare şi să întoarcă spatele oraşului Milano cel mai târziu la sfârşitul săptămânii. Violante aproba zeloasă fiecare dorinţă a lui, iar Saga înţelese că arhiepiscopul Aribert era cel care constituia coloana vertebrală financiară a cruciadei.

Cu puţin înainte de sosirea lor, Violante îi explicase Sagăi contextul: pe arhiepiscop nu-l interesa nici Gahmuret von Lerch, nici eliberarea Locurilor Sfinte. În lupta eternă pentru supremaţie în Milano, el îşi promitea mai degrabă un nou sprijin din partea poporului, care era scârbit de vrajba fără sfârşit dintre Biserică, nobilime şi comerţ. Un bărbat evlavios ca Aribert della Torre ar fi putut să unească facţiunile diferite dacă le făcea să creadă că el nu se dădea în lături nici de la trudă, nici de la costuri, pentru a fi pe placul Atotputernicului.

În timpul salutului, el o tot măsura pe Saga cu ochii săi înguşti şi înfundaţi în faţa buhăită. Abia când audienţa fu pe sfârşite, îi dădu ei cuvântul.

— Pe Voi, stimată Magdalena, vă aşteaptă mâine seară la masa festivă o nouă misiune.

— Aşa? întrebă ea, nesigură.

— Sfântul nostru Părinte, Papa Inocenţiu, a trimis un apropiat al său, care să verifice legitimitatea pretenţiilor Voastre. Aşadar, pregătiţi-vă sufleteşte pentru câteva întrebări, draga mea. Şi

fiţi, Vă rog, aşa de bună şi daţi-i răspunsurile corecte.

Împotriva aşteptărilor, călăuzele lui Achard prin Via Mala n-au atras femeile într-o capcană şi nici nu le-au derutat în vreun alt fel. Nu mai puţin au putut forţa brutal convoiul să se grăbească şi să nu mai ţină seamă de bolnavi şi răniţi. Abia puţin înainte de a ajunge la trecători, la mai multe mile de cealaltă parte a prăpastiei, au aflat Violante, Saga şi Zinder că la traversarea prăpastiei au fost mai mulţi morţi; drumul fusese prea îngust pentru a trimite mai înainte soli de la capătul convoiului spre vârful lui. Se pornise o lavină de stâncă, care a strivit trei tinere şi doi mercenari.

Jumătate de duzină de fete fuseseră rănite, chiar dacă niciuna din ele atât de grav, încât să trebuiască să fie cărate pe tărgi sau chiar lăsate în urmă. După aceea, călăuzele declaraseră că cinci la patru sute era o medie excelentă pentru un teren atât de periculos. Dar când, pe neaşteptate, pământul a început să se cutremure, au pălit cu toţii şi au început să şuşotească între ei, zăpăciţi. La întrebarea dacă asemenea cutremure ar fi la ordinea zilei, ei n-au dat niciun răspuns şi s-au grăbit s-o ia înapoi spre cetate. Nimeni nu le-a regretat dispariţia şi, aşa cum s-a arătat curând, convoiul s-a descurcat bine pe restul drumului peste munte, chiar şi fără oamenii lui Achard.

Călugării care lucrau într-un han creştin pentru drumeţi şi călugări călători s-au declarat gata să îngrijească răniţii. După o pauză de jumătate de zi, ei au putut să meargă mai departe şi n-au mai întâmpinat niciun fel de obstacole în timpul coborâşului pe povârnişurile sudice ale Alpilor.

După sosirea lor la Milano, marşul prin munţi, grija pentru răniţi, tristeţea pentru cei morţi, toate acestea au cerut un tribut care era de mult scadent. Aşa se face că Saga petrecu restul zilei dormind şi se trezi abia în dimineaţa următoare, în camera ei din palatul arhiepiscopal. Cameristele îi

pregătiseră o baie, dar ea nu mai avea răbdare să aştepte. Nici nu intră bine în apă, că şi ieşi, îşi trase pe ea hainele uzate, dar proaspăt spălate şi, strâmbând din nas, lepădă cămaşa cenuşie de penitent, din lână de capră, care-i fusese pregătită în mod suplimentar.

Părăsi odaia, alergă spre încăperile Violantei şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Tocmai voia să se întoarcă, când dintr-o uşă chiar lângă camera contesei se desprinse o siluetă.

Jorinde von Rialt rămase pironită locului când o recunoscu pe Saga şi, o clipă, se păru că ar fi vrut să se întoarcă imediat înapoi în încăperile ci.

— Stai, o rugă Saga chiar înainte de a şti de ce. Nu fugi imediat!

Jorinde tăcuse tot timpul călătoriei prin Via Mala. Nimeni nu se simţea răspunzător pentru ea, deşi contesa făcuse eforturi de a se împrieteni cu singura doamnă nobilă din convoi. Dar când observase că Jorinde rămânea închisă în ea, abandonase tentativele. Rămăsese în sarcina Sagăi să-şi mai deschidă inima în faţa Jorindei şi să schimbe câteva vorbe cu ea. Răbdarea îi fusese pusă la grea încercare, pentru că Jorinde se refugia o dată pentru totdeauna în tăcere şi nu mai spunea decât strictul necesar.

Tânăra femeie cu păr blond ieşi pe culoar. Spre deosebire de Saga şi de contesă, refuzase în timpul drumului prin munţi să poarte altceva în afară de o rochie lungă. Avea o ţinută nemaipomenit de dreaptă, ceea ce o făcea să pară nu atât impunătoare, cât îngrozită. Realmente, aceasta era prima impresie care-i venea în minte Sagăi ori de câte ori o vedea pe Jorinde: părea speriată ca un animal hăituit, gata în orice clipă să facă un pas înapoi şi să se pună la adăpost.

Acum înclină cu umilinţă capul.

— Magdalena!

— Dar tu ştii numele meu adevărat, spuse Saga blând. De ce nu-l foloseşti?

— Am crezut că eşti afară, în tabără. Şi eu ar fi trebuit să fiu acolo. Nu este corect ca eu să fiu altfel tratată decât celelalte fete.

— Tu eşti o femeie din aristocraţie, aici este deosebirea.

— Printre multele mii de acolo de-afară sunt, cu siguranţă, fiice de neam mai mare şi, totuşi, sunt mulţumite să locuiască în simple corturi.

Saga asculta surprinsă.

— Ai fost acolo? În tabără?

Jorinde încuviinţă din cap.

— Nimeni nu m-a observat. Toată dimineaţa am umblat singură peste tot şi am cercetat femeile.

Saga se ruşină. În timp ce ea dormise toată dimineaţa într-un pat moale la adăpostul palatului, Jorinde fusese afară, la femei – acolo unde era şi locul Sagăi. Jorinde nu era atât de temătoare cum părea la prima vedere. Sau era o maestră a stăpânirii de sine.

Porniră spre un bovindou. Se aşezară pe bănci de piatră, în semilumina unei ferestre de sticlă opacă. Rochia albă a Jorindei se întinse deasupra genunchilor şi lăsă să se vadă un model brodat fin cu fir auriu.

— Te gândeşti deseori la fiul tău? întrebă Saga.

Jorinde dădu din cap.

— Nu trece o oră fără să vorbesc cu el în gând.

Un violent sentiment de vinovăţie o cuprinse din nimic pe Saga. Când vorbise ea ultima oară în gând cu Faun? Nici nu mai putea să-şi amintească. Cerule, când uitase că totul era, de fapt, pentru el?

— Şi răspunde? întrebă ea pripit.

— Nu.

— Achard are, desigur, grijă de el.

— Tocmai de asta mă tem cel mai mult.

— Ce părere ai despre fetele din convoi?

Jorinde înclină capul, ca şi când ar fi trebuit să se mai gândească la asta.

— Totul este destul de impresionant. Şi, probabil, n-avea cum să nu ne sperie.

Saga răsuflă uşurată. În sfârşit, cineva care gândea ca ea.

— Îmi *face* o frică năprasnică! Toţi se aşteaptă ca eu să mă port ca o adevărată profetă – oricum, ar părea să fie asta. Iar eu aş prefera să ţin ochii închişi şi să mă prefac că sunt cu totul altundeva.

— Noi nu ne alegem locul în viaţă. Iar noi două nu suntem de bunăvoie aici, sau, poate, mă înşel?

— Nu, nici vorbă.

Jorinde privea, stingherită, în poală.

— Achard m-a lovit rareori. De fapt, nu m-a mai bătut niciodată după ce s-a născut fiul nostru. Seara dinaintea plecării noastre a fost prima oară după patru ani.

— Este un monstru.

— Mai rău. Înălţă capul, în ochi avea o strălucire rece. Mulţi se înşală în privinţa lui. Mulţi îl consideră un tâlhar, cineva care jecmăneşte pelerini şi neguţători lipsiţi de apărare. Şi aşa şi este, dar nu este totul. În el zace încă pe atâta răutate. Câteodată, cred că este plin până peste cap şi tot răul nu aşteaptă decât să iasă, în sfârşit, la lumină. L-am văzut făcând lucruri care… şi după aceea el mi-a povestit ce i-ar fi plăcut *cu adevărat* să facă.

— De ce i-ai devenit soţie?

— Tu de ce ai devenit Magdalena?

Surprinsă, Saga făcu o grimasă. Acum Jorinde nu-i mai ocolea privirea.

— Nu-i aşa că nu-i auzi vocea? auzi ceva, dar nu ştii dacă vine de la Dumnezeu.

Câteva secunde, Saga rămase fără grai.

— De unde ştii asta?

— Nu eşti atât de greu de pătruns, dacă te străduieşti puţin. Tot atât de puţin ca şi Violante. Zâmbetul îi lumină, o clipă, umbrele de griji de sub ochii ei mari. Dintr-o dată, expresia feţei ei deveni serioasă.

— Trebuie să te duci la ele – la femeile din tabără. Teama lor va fi stăvilită doar de credinţa

neobosită în Magdalena.

În vocea ei nu era niciun reproş, dar cuvintele o loviră pe Saga. Se priviră fără o vorbă.

„Încrederea lor în Magdalena ar putea fi neobosită, se gândi cu amărăciune Saga. Dar în cine crede Magdalena?”.

***

Căpitanul gărzii arhiepiscopale nu permitea ca Saga să părăsească singură palatul. Insista să fie însoţită de douăzeci de soldaţi. Sagăi i se părea absurd să treacă pe străduţele înguste, în mijlocul acestei cete de luptători înarmaţi până-n dinţi. Peste tot oamenii se opreau şi căscau gura la ei. Se părea că de multă vreme orice milanez ştia cine era ea; dacă tinereţea şi îmbrăcămintea ei mai stârneau vreo îndoială, cel puţin vederea escortei ei de luptători le schimba părerea.

Saga privea neclintit înainte în timp ce traversa oraşul, stârnind tot mai multă vâlvă. Curând, drumul ei călare semăna mai degrabă cu un alai triumfal, căci oamenii adunaţi la marginea străzii – mai ales, femei şi copii – o ovaţionau, cădeau în genunchi, rugându-se, sau intonau cântece evlavioase. Saga aproape că-şi dorea ca un fulger s-o arunce din şa şi să pună capăt acestei întregi comedii de bâlci. Dar se gândi la cuvintele Jorindei şi scrâşni din dinţi.

În sfârşit, ajunseră la una din porţile oraşului. Între timp, înţelesese că trebuia să-i fie recunoscătoare căpitanului care îi impusese escorta. Lăsată singură, ar fi fost, probabil, de mult strivită, sau, poate, nici n-ar fi fost observată.

— Saga! Se uită în jur, când cineva îi strigă numele, nu nesfârşitul „Magdalena! Magdalena!”, care se ridica din mulţime.

Zinder se ivise pe cal în arcada porţii, dar nu venea spre ea, pentru că soldaţii nu-l recunoşteau şi nici prin cap nu le trecea să lase să treacă spre ea un spadasin cu barba nerasă, cu o coadă de cal cenuşiu-argintie şi care gesticula sălbatic. Saga fu

nevoită să-şi croiască ea drum spre el din mijlocul mulţimii, până când caii lor se opriră unul lângă altul, în plin haos.

— Te-am subapreciat, fetiţo, îi strigă el acoperind larma. Tu ştii exact cum să te afirmi, în modul potrivit.

— Unde e Violante?

— M-a rugat… ah, de unde, mi-a dat *ordin,* în felul ei drăgălaş, să te aduc. Trebuie să vezi ce se petrece acolo, afară. Este de necrezut.

— Nu ştiu dacă eu vreau cu adevărat să văd ceva mai de necrezut decât ce e aici! Arătă cu o mişcare a capului spre mulţimea care se ruga, implora, jubila.

— Doamne, Dumnezeule, Saga, habar n-ai!

Puţin mai târziu, trebui să-i dea dreptate. Când înţelese, în cele din urmă, proporţiile acestei nebunii şi ale înşelăciunii, nu mai avu alt gând decât să se întoarcă şi să fugă.

Dincolo de periferie, pe terenul arabil răscolit şi în depărtare cât vezi cu ochii, mişunau oameni. Fusese ridicat un oraş din corturi care se revărsa, frontoane maronii unul lângă altul, printre drumuri drepte ca desenate cu rigla şi străzi largi. În mai multe locuri, se creaseră pieţe largi, unde femei tinere – niciuna trecută de douăzeci de ani, niciuna sub şaisprezece ani – erau instruite în meşteşugul armelor de către persoane înarmate. Ea se aşteptase la un haos dezordonat, un multiplu al tumultului de pe străzi şi al mizeriei convoiului care o însoţise prin munţi. Dar ceea ce găsi aici era orice altceva în afară de o imagine a suferinţei. Nici cea mai vagă babilonie. În schimb, în această tabără domnea o ordine exagerată şi, în măsura posibilului, chiar curăţenie. Ici şi acolo, vedeai grupuri de femei care coseau noi corturi sau îmbrăcăminte pentru călătorie. Dar cele mai multe erau ocupate cu exerciţiile cu arma, şi le executau cu o înverşunare care aproape au făcut-o pe Saga să creadă o clipă – dar *doar* o clipă – că această

armată formată din fete ar fi putut, cu adevărat, să elibereze Ţara Sfântă de plaga sarazinilor. Inima ei sălta şi un nesperat sentiment de forţă, ba chiar de sublim o copleşi. Erau luptătoarele *ei.*

— Ea este? tăie un glas zgomotul. Aceasta este Magdalena? Femeia care răcnise spre ea aceste cuvinte şi se împingea brutal printre soldaţii din escortă era mai masivă decât orice altă femeie văzută vreodată de Saga. De fapt, era mai mare decât cei mai mulţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Umerii ei sub cămaşa de zale şi spalierele de fier trebuie să fi avut dimensiuni enorme, pentru a putea purta greutatea unui asemenea echipament. Îşi strânsese într-un coc sever părul de culoare închisă, iar fața ei… da, faţa ei merita toată atenţia. O reţea crăpată de cicatrici se întindea peste pomeţii proeminenţi, iar nasul părea să fi fost ciuntit la vârf. Dar ochii erau teferi şi plini de viaţă.

— Berengaria, se prezentă ea, când îşi făcu loc, împingându-se între calul lui Zinder şi cel al Sagăi, şi trebui să privească spre cei doi călăreţi.

Saga îi făcu un semn cu capul, în timp ce o căuta discret pe Violante.

— Aici eu am comanda, strigă uriaşa atât de tare, de parcă s-ar fi aflat la o depărtare de o aruncătură de piatră.

— Nu, observă Zinder, periculos de calm. Tu *ai avut* comanda. Acum a sosit Magdalena şi îţi mulţumeşte pentru strădania ta, femeie normandă.

Saga se aştepta la un răspuns clocotind de furie, dar Berengaria nu făcu decât să-i arunce conducătorului mercenarilor o privire dispreţuitoare, după care se îndreptă din nou spre Saga.

— Eu sunt cel de al doilea comandant al gărzii arhiepiscopale. Am fost numită acum şase săptămâni să iniţiez în mânuirea armelor primele femei care au intrat aici, în oraş.

Saga nu prea înţelegea ce era cu femeia normandă. Abia după o clipă pricepu ce-i spusese Berengaria doar cu puţin înainte. Al doilea comandant al gărzii arhiepiscopale! O femeie care conducea soldaţii unui episcop? Saga n-ar fi crezut un cuvânt, dacă dovada vie nu s-ar fi plantat într-un mod cât se poate de impresionant în faţa ei.

— Eu voi conduce noua formaţie însoţitoare a Magdalenei.

Zinder se plecă în şa. Dintr-o dată, între el şi femeia aceea se creă o tensiune, care era aproape palpabilă.

— Ce înseamnă asta? mârâi Zinder.

— Eu mă ocup de protecţia Magdalenei. Şi aşa o să rămână.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine sau cu mine. Voi sunteţi… câţi sunteţi? Cincizeci de oameni? Cum vreţi să apăraţi un convoi de cinci mii de femei?

Un zâmbet de gheaţă flutură pe faţa lui Zinder.

— Problema asta nu trebuie s-o hotărăşti tu.

Ea se îndepărtă.

— Nu eu, îi răspunse peste umăr. Ci arhiepiscopul. Vorbeşte cu contesa ta, ea ştie mai multe. Şi poţi să mă crezi, a fost şi ea la fel de supărată.

Mâna lui Zinder se îndreptă spre mânerul armei sale. Saga era sigură că, în tot timpul călătoriei, el nu scosese nici măcar o dată legendara sabie cu lama zimţată. Dar şi acum lama rămase în teacă. Zinder îşi încordase muşchii feţei cu o furie vădită.

Berengaria rămase calmă.

— Nu face nimic, se mulţumi să spună.

Zinder mormăi ceva, apoi dădu pinteni calului. Acesta necheză strident, făcu un salt înainte şi trecu razant pe lângă normandă şi pe lângă ceata de femei, care se adunaseră în jurul celor trei.

— Zinder, stai! strigă Saga, dar simţi apoi asupra ei privirile consternate ale fetelor. Trebuia să se stăpânească. „Eşti Magdalena, şopti ceva

dinlăuntrul ei. Nu arăta slăbiciune, altminteri tot ce e aici şi acum se face ţăndări”.

Şi poate chiar ar fi fost mai bine aşa, se făcură cunoscute îndoielile ei. Dar nu era decât o scurtă izbucnire de împotrivire, o fulgerare a raţiunii ei. „Nu trebuie să laşi să se piardă credinţa în tine. Tu eşti Magdalena. Ei au nevoie de tine”.

Se opri, privi cu o mină împietrită cum se adună în jurul ei mulţimea de oameni şi şoaptele se prefac într-o furtună de entuziasm. Vestea că Magdalena a sosit, în sfârşit, străbătea tot mai repede tabăra.

Berengaria se înghesui lângă ea, răcnind ordine către trupa însoţitoare. În jurul ei, se formă cu viteza vântului un şir înarmat. Totul în ea era o dorinţă nestăvilită ca Zinder să călărească din nou în urma ei şi cu Violante să poată sta de vorbă. Dar acum nu trebuia să arate nicio grabă. O grabă prea mare ar fi putut fi interpretată drept nesiguranţă. Şi cine ar mai fi vrut să urmeze o profetă care gonea în panică după un mercenar îmbătrânit?

„Zâmbeşte! Dă-le un semn! Fă totul ca să creadă în tine”.

Încrederea este cel mai important lucru.

Primul alai triumfal al Sagăi avea gustul aparte al primei ei mari înfrângeri.

Despărțirea de Zinder

Berengaria i-a dat escorta de protecţie. Sagăi nu-i mai rămăsese nimic altceva decât să urmeze indicaţiile conducătoarei gărzii. Masa de oameni din jurul ei nu-i lăsa altă alegere.

Ceea ce-i arătă Berengaria pe drum era uluitor. Când trecură pe lângă marea piaţă de instrucţie din centrul taberei de corturi, Berengaria avu grijă, cu o capacitate draconică de a se impune, ca lecţiile cu sabia şi lancea să nu fie întrerupte; în schimb, exploată apariţia Magdalenei pentru o demonstraţie de ceea ce reuşise ea în ultimele şase săptămâni.

Sute de tinere în şiruri lungi făceau simulări de lupte împotriva unor adversari invizibili, executau secvenţe de paşi bine învăţaţi, atacuri şi parări şi lăsau impresia unei armate reale.

Când o observară pe Magdalena, masele umane din piaţă şi din străzile de corturi din jur începură să intoneze un cântat plicticos şi ininteligibil, osanale şi urale în cinstea Magdalenei, în cele mai diferite limbi şi dialecte.

Rămasă fără Zinder, Saga se simţi brusc foarte singură, un sentiment ciudat după săptămâni de apropiere forţată. Schimbase o închisoare pe alta. În loc de patru sute de perechi de ochi, acum o urmăreau cinci mii. Şi, după toate, era singură – cum nu mai fusese de multă vreme. Dacă Berengaria avusese într-adevăr dreptate în ceea ce spusese despre hotărârea arhiepiscopului, Saga ar trebui curând să se deprindă cu situaţia.

Ea ordonă întoarcerea fără întârziere la palat şi, spre surprinderea ei, comandanta gărzii o ascultă fără să se împotrivească. Saga aşteptă nerăbdătoare până ce porţile curţii interioare a palatului se închiseră în spatele lor şi zăgăzuiră privirile curioşilor. Abia atunci sări de pe cal, îi aruncă unuia dintre soldaţi frâul şi dădu buzna în palat, fără să-i pese de Berengaria, care striga ceva în

urma ei. Urcă scările în fugă, nu dădu nicio atenţie privirilor uimite ale servitorilor şi nu se opri până nu ajunse la camera Violantei.

Respiră adânc şi voia chiar să intre fără să bată la uşă, când auzi voci în spatele uşii întredeschise. Se aplecă mai mult spre uşă.

— Am avut o înţelegere, spunea Zinder. Saga putea auzi cu câtă trudă îşi stăpânea el furia. Pe drum, oamenii mei şi cu mine instruim fetele pentru a deveni luptătoare – sau, cel puţin, facem tot ce ne stă în putinţă şi pentru aceasta vă însoţim până peste mare. Le-am promis oamenilor mei o bucată de pământ. Am…

— De parcă aici e vorba de oamenii tăi. Vocea Violantei se auzea clar.

O tăcere scurtă, apoi:

— M-aţi minţit. Mi-aţi promis că o să mă pot stabili undeva, acolo jos. Cu destul pământ, ca să pot trăi de pe urma lui. Pentru asta m-am băgat în toată această nebunie.

— Da, spuse ea încet. Şi, de fapt, *pământ* a fost tot ce ţi-am promis. Leafa ta ar trebui să-ţi ajungă pentru a-ţi împlini dorinţa. Ia aurul, Zinder, la fel ca toţi ceilalţi, şi dispari.

Tonul lui deveni şi mai rece.

— După toate câte am făcut pentru Voi?

Deodată, Violante se auzi văitându-se, părea la ananghie; ca şi când ar fi încercat să apere sentimente ca pe o rană deschisă. Saga n-o cunoscuse niciodată ca fiind atât de nesigură.

— Crede-mă… Am încercat, spunea ea. Dacă acum cauţi un vinovat, atunci adresează-te lui Aribert. Hotărârea de a te înlocui a fost a lui, nu a mea.

— Cu Berengaria! Dumnezeule, o ştiu pe femeia aceasta.

— O conducătoare înnăscută, după cum aud. Dură, cinstită, supusă, în orice caz, asta e ce spune arhiepiscopul despre ea. Violante era din nou stăpână pe ea. Vocea ei era tăioasă ca totdeauna.

Zinder răsufla zgomotos.
— Ea a condus mercenari, înainte de a se instala comod în acest post aici, la Milano. Ani de zile a străbătut ţara cu ceata ei şi şi-a vândut săbiile cui a oferit mai mult.
Contesa oftă.
— Zinder, n-am timp pentru aşa ceva. Şi nici răbdare.
— A, da? replică conducătorul mercenarilor. Izbucni într-un râs amar. Pentru mine, poate că nu aveţi timp. Numai când este vorba de Voi – de Voi şi de el – aveţi toată răbdarea din lume.
Dintr-un motiv oarecare, aceste cuvinte o înfuriară pe Violante mai mult decât toate care fuseseră rostite înainte. Vocea ei părea sugrumată, când răspunse.
— Nu ştii despre ce vorbeşti, Zinder. Credeam… Doamne, nu ştiu ce am crezut. Linişte. Apoi contesa şopti: Zinder, te rog, pleacă. R mai bine aşa.
El se întoarse şi se apropie cu paşi grei. Fără să vrea, Saga se trase înapoi şi se ascunse într-o nişă de pe coridor.
— Ah, la naiba! o auzi pe Violante blestemând încet, după care strigă în urma conducătorului mercenarilor. Fă la fel ca oamenii tăi! Ia aurul şi dispari de aici!
Saga tot mai avea în urechi furia şi dezamăgirea din glasul lui Zinder, când zgomotul paşilor lui se stinsese de mult.
Zinder o plăcuse pe contesă, asta era evident. Dar, oare, fusese mai mult de atât? Gelozie pe Gahmuret?
Se lipi mai tare în nişă, când auzi venind din camera Violantei zgomotul unor paşi agitaţi, care se apropiau de uşă. N-ar fi fost deloc o idee bună să vorbească acum cu ea. Contesa n-ar fi putut schimba nimic din hotărârea arhiepiscopului, de a-l înlocui pe Zinder cu propriii săi oameni. Ar fi făcut acest lucru, dacă i-ar fi stat în putinţă, Saga

era brusc sigură de asta. Era o manevră rece, calculată de arhiepiscop, care trebuia să-i facă pe toţi să înţeleagă că aici el lua hotărârile.

— E mai bine aşa, şopti încă o dată Violante, apoi trecu ca o furtună, cu capul plecat, pe lângă fata nemişcată şi se topi în umbrele coridorului.

***

Se făcuse deja târziu, când Saga reuşi, în sfârşit, să scape de servitorii care o urmăreau pas cu pas. Cu o pelerină şi cu gluga trasă mult pe cap, se strecura spre lagăr pe străduţele înguste din Milano. Se făcuse întuneric şi mulţimea de oameni se subţiase. Din hanuri străbătea larma bărbaţilor care chefuiau, când şi când ţipătul strident al câte unei ospătăriţe. Prin pieţele oraşului oamenii stăteau unul lângă altul, în grupuri mici, şi beau vin din burdufuri de piele. Saga văzu câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu haine femeieşti, care-şi împletiseră codiţe din paie; urlau cântece care sunau ca nişte cântări bisericeşti hazlii. Doi dintre ei se luptau nebunatici cu mături în loc de săbii. Saga zâmbi fără să vrea. Oricum, ameţeala le conferea o privire mai inteligentă asupra armatei de femei din faţa porţilor decât tot acel entuziasm pios, pe care-l predicau din amvon preoţii arhiepiscopului.

Saga ajunse în tabără fără niciun fel de incidente. În tot oraşul umblau fete, deşi Berengaria dispusese blocarea severă a ieşirilor pentru toate participantele la cruciadă. Dar era imposibil să ţii ca pe nişte prizoniere cinci mii de tinere, dintre care cea mai mare parte nu văzuseră niciodată până atunci de aproape un oraş ca Milano. Saga presupuse că, după această noapte, nu toate se vor mai întoarce în cortul lor.

Gărzile diferitelor partide la putere din Milano primiseră indicaţia de a nu lăsa să intre în oraş bărbaţi străini; dar tentaţia miilor de fecioare adunate într-un singur loc ajunsese între timp în regiunile izolate şi ademenise ticăloşi şi delincvenţi de toate soiurile. Dar Saga presupunea

că unele fete vor întoarce spatele oastei mai degrabă din propria voinţă. Era greu de spus care era hotărârea corectă; pericolul de a te duce la fund în Molohul Milano atârna tot atât de greu ca toate mizeriile călătoriei spre Orient şi perspectiva de a cădea în mâinile sarazinilor şi comercianţilor de sclavi.

„Şi tu? se întreba ea. Îţi mai pasă într-adevăr de Faun, în temniţa lui din cetatea Lerch? Sau, în felul acesta şi fără să-ţi dai seama, ai devenit, cu adevărat, Magdalena?”.

Şi apoi, exista o deosebire între ea şi adevărata profetă de care povestea Biblia? Al cui era glasul pe care-l auzea înlăuntrul ei? Ce făcuse ca aceşti sfinţi bărbaţi să fie siguri că Dumnezeu era cel care le vorbea?

Aceste întrebări o chinuiau din nou. O abătu de la ele grija pentru Zinder.

În jurul ei, oamenii cântau şi glumeau, se certau şi dezbăteau cu furie. Era cât pe ce ca un cal s-o calce în picioare, când călăreţul lui îl mână în galop în mare goană printre corturile din vest. El înfrână animalul, văzând-o pe Saga la pământ, îl smuci înapoi şi se aplecă din şa.

E totul în ordine?

Ea îl recunoscu imediat. Era Jannek, mercenarul cu incisivul lipsă.

— Magdalena! îi scăpă pe buze.

— Pleci? îl întrebă ea, privindu-i coburii doldora.

— Eu… păi, Căpitanul Zinder ne-a trimis acasă. Sau oriunde vrem să ne ducem. Arhiepiscopul ne-a plătit solda. Încercă un zâmbet, dar aşa păru şi mai nesigur. O dată şi jumătate din ceea ce convenisem.

— Unde îl găsesc pe Zinder?

— Trebuie să Vă grăbiţi, dacă vreţi să-l întâlniţi.

— Îmi arăţi tu drumul?

Jannek făcu semn în direcţia din care venise.

— Pe-acolo. Cei mai mulţi dintre noi şi-au şi strâns corturile.

Saga îi mulţumi şi se grăbi să plece. Aştepta să audă tropotul calului lui, dar ceva îl făcea să şovăie. Poate se uita în urma ei. Saga nu privi peste umăr, ca să se asigure.

Cortul lui Zinder se afla în mijlocul unui inel de iarbă strivită. Până nu de mult, aici mai existaseră şi alte adăposturi. În jur erau împrăştiaţi câţiva pari de lemn rupţi, deşeurile obişnuite ale unui foc de tabără părăsit.

Partea covârşitoare a cetei de mercenari o şi luase din loc.

— Am sperat să te mai găsesc aici, spuse Saga, dând în lături prelata de la intrare. O singură lampă cu ulei lumina interiorul. Zinder nu era mai mult decât un contur întunecat, care îndesa ceva într-un sac, cu mişcări hectice. Părea confuz şi mirosea a vin. Probabil că nu era cel mai potrivit moment pentru o discuţie, dar ea se temea că este ultima posibilitate.

Zinder se întoarse scurt, apoi îşi văzu înainte de treaba lui. În sac dispărură unul după altul un pahar de zaruri, un burduf de piele strivit. O bucată de pergament.

— Aşadar, pleci, spuse Saga.

— Întreab-o pe contesă, dacă vrei să ştii ceva.

— Aş fi vrut să aflu de la tine.

— N-am de ce să-ţi dau ţie socoteală.

— Nu. Dar tu mi-ai spus odată că nu este cinstit să laşi în voia sorţii aceste fete de afară. Zâmbi: Sau cam aşa ceva.

— Se poate.

— Şi atunci?

Zinder se întoarse.

— Atunci, ce?

— Nimeni nu te obligă să pleci.

— Violante m-a scos din serviciul ei. Spunând acestea, părea că fiecare cuvânt îi provoacă o silă profundă. Se întoarse din nou la bagajul lui.

— După câte ştiu, asta a fost hotărârea arhiepiscopului. Saga şovăi. V-am auzit vorbind azi-după amiază, în palat.

— Lasă, Saga. Scutură, obosit, capul. Nu rămân aici. Cu vârful piciorului lovi un ulcior de lut răsturnat pe jos. Pot să mă îmbăt şi în altă parte.

— Violante o să-ţi simtă lipsa.

Zinder făcu o mişcare atât de rapid, încât, speriată, Saga se împiedică şi era aproape să cadă afară din cort. Cât ai clipi, el se postă înaintea ei şi o apucă de umeri. Violante va duce la pierzanie cinci mii de fete, pentru că e obsedată de amintirea unui bărbat!

— Crezi, cu adevărat, că acesta e singurul motiv?

— Nu. Îi e frică. Nu sunt sigur de ce. Fuge cel puţin la fel de mult de cineva din spatele ei, ca şi de ceva. Lăsă în jos braţele şi făcu un pas înapoi. Dar asta fac mulţi dintre noi.

Saga ar fi putut să-l oprească cu ajutorul spiritului minciunii, dar ştia bine că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu pentru el. Ca o reacţie la hotărârea ei, spiritul minciunii se plantă adânc înlăuntrul ei, împotrivindu-se lanţurilor lui.

— Încotro vrei să pleci? îl întrebă ca să devieze discuţia.

— Poate rămân în Italia şi urmez oastea împărătească spre sud. Acolo jos, este nevoie acum de mercenari, de o parte şi de alta.

— Mi-ai spus odată că te-ai săturat de luptat. Ai vorbit de o casă, de o familie…

El scutură din cap, se retrase iarăşi în lumina lămpii cu ulei şi-şi împachetă restul lucrurilor. Saga îl privea fără o vorbă şi se gândea tot mai disperată cum ar fi putut să-l oprească. Nu voia ca el să plece.

— Zinder, suntem prieteni?

— Ah, nu, Saga. N-o lua aşa!

Saga clătină capul.

Ciudat. La început, mi-ai inspirat un respect uriaş. Şi acum mi-e frică să nu pleci.

Zinder oftă, îşi puse sacul pe umăr, ieşi trecând pe lângă ea şi-şi aranjă lucrurile pe şaua calului. Saga stătea cu braţele încrucişate şi încerca să-şi controleze sentimentele. Nu prea reuşea.

— Toţi au plecat, murmură Zinder la vederea pajiştii goale din jurul cortului.

— I-ai lăsat, pur şi simplu, să plece?

— Au fost mulţumiţi cu ce le-a plătit arhiepiscopul. N-au decât să vadă ce vor face mai departe. În orice caz, eu nu voi mai conduce oameni. M-am săturat să fiu răspunzător pentru alţii.

— Eşti amărât.

— Se poate.

Se apropie de ea, o îmbrăţişă şi o ţinu strâns destul de mult, încât ea să-şi poată şterge lacrimile de pe umărul lui. Nu voia ca el s-o vadă plângând.

În cele din urmă, plecă, dispărând în întunericul din spatele focurilor.

— Cu bine! îi strigă Saga.

El ridică o mână, fără să se întoarcă. Apoi nu se mai văzu.

Binecuvântarea Papei

După plecarea lui Zinder, Saga mai bântui încă multă vreme prin tabără, observa femeile ale căror chipuri şi nume nu le cunoştea şi care, cu toate acestea, îşi încredinţaseră viaţa în mâinile ei. Se gândea la vorbele lui Zinder. El se hotărâse să lepede răspunderea ca pe o haină veche. Poate că pentru Saga nu era încă prea târziu să facă acelaşi lucru. De ce n-o întrebase dacă n-ar vrea să-l însoţească? Se temea de ce i-ar fi răspuns ea?

În cele din urmă, Berengaria o găsi aproape de unul din focurile mari şi o aduse înapoi la palat.

— Masa festivă în cinstea trimisului papal, spuse sec normanda. Toţi te aşteaptă. Arhiepiscopul şi contesa şi-au ieşit din fire pentru că nu te-am putut găsi nicăieri.

Saga simţi o satisfacţie imaginându-şi cum Violante îşi smulgea părul din cauza ei; era însă un sentiment superficial, care pieri imediat. Poate că trebuia să înceteze să mai ia hotărârile Violantei ca pe ceva personal. Poate că pentru cruciadă ea a făcut ceea ce trebuia făcut. Dar Saga era prea apropiată de Zinder, pentru a nu putea să-i înţeleagă furia şi dezamăgirea. Iar el fusese singurul din tabără căruia ea îi încredinţase viaţa.

Când Berengaria şi cu ea ajunseră la palat călare pe calul normandei, se stârni mare agitaţie. Violante nu-i adresă niciun cuvânt, doar arunca priviri nimicitoare în direcţia ei şi le dădea cameristelor porunci morocănoase, pentru a o pregăti pe Saga în cel mai scurt timp posibil pentru prezentarea la Curte. Saga se lăsă în voia lor.

O vârâră într-o rochie simplă – să nu fie prea împodobită, căci trebuia să fie adusă înaintea trimisului papei ca predicatoare cu frica lui Dumnezeu –, îi aranjară cumva părul, pe care ea însăşi nu-l putea vedea, şi o trecură pe lângă nenumărate străji până în marea sală festivă a rezidenţei arhiepiscopale.

În jurul unei mese enorme, pentru o sută sau chiar mai multe persoane, erau rânduite o serie de mese mici, la care luaseră deja loc câte douăzeci de curteni şi feţe bisericeşti. În toată sala trebuie să se fi aflat patru sute sau cinci sute de persoane, cu precădere bărbaţi. Din tavan, candelabre din fier forjat atârnau de lanţuri groase cât coapsa, pe pereţi ardeau făclii. Câini de vânătoare hoinăreau liber şi înghiţeau ce li se arunca de la mesele supraîncărcate. În seara aceasta, arhiepiscopul folosea toate mijloacele îmbuibării fanfarone.

Aribert della Torre stătea în fruntea mesei mari, dar îşi cedase locul obişnuit din mijloc. Trimisului papei. Înaltul oaspete era un bărbat rotofei cu părul negru, mai tânăr decât se aşteptase Saga, şi care acorda o atenţie cu mult mai mare vinurilor şi holurilor decât discuţiilor cu care era îmboldit din toate părţile.

Intrând, Saga se înarmase pentru ceea ce avea să vină şi nu fu dezamăgită. Arhiepiscopul Aribert o conduse ca pe o jucărie preţioasă, ţinu o cuvântare dezlânată despre însemnătatea nevinovăţiei şi despre pieirea sigură a imperiului sarazinilor, dacă Apusul va reuşi să convoace un asemenea contingent de puritate şi hotărâre cu frica lui Dumnezeu. I se mai alăturară şi alţi vorbitori, şi la urmă fu lăsată şi Violante să spună câteva cuvinte, înainte ca Aribert să-i facă semn, fără ocol, să termine.

În acest timp, Saga aştepta tot mai neliniştită, ca Trimisul să-i adreseze întrebări în faţa tuturor acestor oameni sau să-i ceară să ţină o predică – ea pregătise una cu câteva zile mai înainte –, dar nu se puse problema. Ambasadorul Sfântului Scaun trase cu urechea la tot ce fu spus în seara aceea, însă deja se dedicase evident vinului şi curând pierdu orice alt interes. O măsură, un timp, pe Saga cu o nerăbdare beată, şopti ceva la urechile câtorva din lacheii săi, fu răsplătit cu râsete politicoase şi, cu o înclinare scurtă a capului, îşi

dădu binecuvântarea înainte de a se întoarce la noile urcioare, pe care Aribert poruncise să fie aduse chiar în acea clipă. Saga privi uluită la Violante, care îi dădu să înţeleagă, printr-un semn discret, că poate să se îndepărteze.

Să fi fost, oare, asta tot? Aproape că aşa părea.

Saga se întoarse şi părăsi sala cu capul plecat. N-avea sentimentul că cineva i-ar simţi lipsa.

În dimineaţa următoare, află că Trimisul se afla din nou în drum spre Roma. Mai înainte însă el făcuse cunoscut că proiectul se bucura de sprijinul deplin al Maicii Biserici şi că ar trebui avansat cu toate cele necesare cât mai repede cu putinţă.

Plecării oastei spre Veneţia nu-i mai stătea nimic în cale.

***

Aşa cum a reieşit, Papa Inocenţiu pusese o condiţie. Un grup de cincizeci de clerici, care călătorise de la Roma împreună cu Trimisul, trebuia preluat în convoiul oastei; ei trebuiau să asigure mântuirea sufletului celor cinci mii de fete, să le spovedească, să le citească evanghelii şi să le dea asistenţă spirituală. Violante nu era deloc bucuroasă, dar Aribert îi arătase clar, chiar în noaptea aceea, că dorinţei Sfântului Părinte trebuie să i te supui nelimitat, indiferent dacă îţi place sau nu. Ea primi astfel, o dată în plus, confirmarea faptului că, de fapt, conducerea cruciadei nu mai era în mâna ei.

Saga mai avu parte de o nouă surpriză, când înţelese că trupa normandei nu se compunea câtuşi de puţin din soldaţii din garda arhiepiscopului. Persoanele înarmate care aveau să însoţească convoiul în centurii purtau, ce-i drept, armele şi culorile armatei private a lui Aribert, dar exista o deosebire uluitoare: era vorba în exclusivitate de femei.

Niciuna dintre ele nu era destul de tânără, pentru a proveni din rândurile cruciatelor. Berengaria i-a explicat Sagăi că, din însărcinarea arhiepiscopului,

începuse încă de luni de zile să invite la Milano femei-mercenar, pentru a forma din ele un corp de strajă. O companie doar din femei era regula supremă a acţiunii, şi pe aceasta se baza nu numai sprijinul papei, ci – ceea ce era mult mai important – conştiinţa de sine a cruciatelor.

Arhiepiscopul nu-i plăcea Sagăi, îl găsea mincinos şi cheltuitor. Dar n-avea cum să nu-i respecte consecvenţa. Abstracţie făcând de Zinder, strategia lui părea să dea la iveală doar câştigători.

În timp, Berengaria îşi dovedise într-un mod impresionant capacităţile, pregătind uriaşa armată într-un timp record pentru a porni la drum. Sub comanda ei s-au înarmat nu mai puţin de patru mii opt sute de femei, însoţite de cincizeci de preoţi şi patru sute de luptătoare.

Călătoria urma să ducă de la Veneţia prin Marea Adriatică, Creta, Rodos şi Ciprul creştin, până într-un port al regatelor cruciate. Erau avute in vedere Akkon, Jaffa sau Sur, dar nimeni nu voia să se fixeze asupra unei ţinte definitive, poate şi pentru a nu lăsa nicio şansă spionilor.

Temutele flote ale comercianţilor de sclavi africani constituiau doar unul din pericolele la care erau expuşi.

Saga nu avea cum să subaprecieze riscurile implicate de călătoria unei armate atât de uriaşe peste mare. La un moment dat, încercase să nu mai realizeze dimensiunile reale ale întregului şi după aceea se simţise, în mod miraculos, aproape uşurată. Atât de multe lucruri se puteau întâmpla – şi *totul* se sustrăgea influenţei ei –, încât mintea ei refuza să cheltuiască mai mult timp decât era necesar cu gânduri funeste.

Nici prin cap nu-i trecea că cel mai mare pericol nu pândea de pe mare, ci din străduţele strâmte ale portului Veneţia.

Legenda vie

Saga se sprijinea cu braţele încrucişate de crenelurile încinse de soare ale castelului pupă. Construcţia din partea din spate a navei se înălţa mult deasupra cheului de piatră. Vasul-amiral al flotei fusese terminat doar de puţină vreme. Chiar a doua zi a sosirii la Veneţia, Saga se scutură înfiorată la vestea că, în modul cel mai serios cu putinţă, galera va primi numele de *Santa Magdalena.* Totodată, se simţea măgulită, o pornire care o irita şi la care prefera să nu se mai gândească.

„Îţi face plăcere, şoptea un glas din ea. Te bucuri de soare şi de importanţa ta acum, când nu mai trebuie să faci nimic altceva decât să stai şi să te uiţi la ceilalţi cum muncesc".

Gândul acesta nu putea fi înlăturat. După ce lăsase în urmă nesfârşitul mărşăluit prin munţi şi peste câmpia din nordul Italiei, acum îi era mai uşor să se acomodeze cu rolul ei. Perspectiva unei călătorii pe mare era ademenitoare, fără nicio îndoială. Emoţia se îmbina cu o uşoară teamă. Totul era atât de nou, necunoscut.

Urmărea fascinată activitatea din port. Veneţienii pregătiseră o flotă de şaptezeci de galere. Pe fiecare vas încăpeau cinci sute de oameni, inclusiv cei două sute de vâslaşi, a căror forţă musculară urma să-i poarte peste mare. Pe galerele venețiene fuseseră fixate şi vele, dar numai pentru a întări forţa vâslelor.

Vasele erau ancorate în două şiruri, unul în spatele celuilalt, deoarece cheul nu era suficient de lung, pentru a le oferi loc. A fost, de asemenea, nevoie să se pună la dispoziţie locuri de ancorare şi pentru celelalte vase comerciale, printre care se aflau şi unele din Arabia, pentru ca acestea să-şi poată desfăşura afacerile. Veneţia nu era un oraş de binefăcători, ci un centru comercial putred de bogat. Vorbind de puritate şi de eliberarea

Orientului, arhiepiscopul Aribert poate să-i fi orbit pe cei din Milano, ilar venețienii erau făcuţi din alt aluat. Pentru ei doar banul conta. De când a început decăderea Constantinopolului, cel mai puternic concurent la supremaţia comercială în Marea Mediterană, ascensiunea oraşului lagunelor părea să nu mai poată fi oprită.

Saga privea cum erau îmbarcaţi caii la bordul vasului *Santa Magdalena.* Îndărătnicele animale ajungeau în burta vasului printr-un tambuchi. Scara de urcare în scheletul vasului urma să fie apoi bine ferecată şi etanşată cu catran, pentru ca apa să nu poată pătrunde înăuntru când erau valuri mari. Pe puntea întunecată, animalele au fost legate cu curele de piele.

Puternicele veliere cu trei catarge erau înconjurate de o împletitură complicată de greement de cânepă. Velele fuseseră tratate cu culoarea roşie a argăselii, ca să nu putrezească. Castel pupa pe care se afla Saga era mare cât o casă şi, cu excepţia cafasului catargului, forma punctul cel mai înalt de pe *Santa Magdalena.* Un castel din proră mai mic se afla în partea din faţă a vasului şi, întocmai ca şi cel din spate, era înconjurat de o coroană de creneluri de lemn. În clipa aceea, Berengaria stătea acolo cu picioarele depărtate şi răcnea ordine spre cheu. Braţele musculoase ale normandei luceau în lumina soarelui ca lanţurile ancorei. Sagăi i se păru că Berengaria se cramponase cam prea tare cu mâinile de crenelurile de lemn. Părea că nu se simte prea bine la gândul că nu mai avea pământul sub picioare. Căpitanul Salvatore Angelotti – un veteran veneţian a numeroase bătălii maritime şi comandantul flotei – o prevenise pe Violante că cruciatele ar putea suferi de rău de mare. După cum se arăta, luptătoarea uriaşă avea să fie una din primele care să sufere de acest rău.

Văzând-o pe Berengaria, Saga trebui să se gândească din nou la Zinder. Ea îi simţea lipsa şi

se întreba dacă la fel se întâmpla cu Violante. Vederea Berengariei părea să-i arate din nou contesei că scăpase din mâini frâiele acţiunii. Probabil că, pentru a contracara acest sentiment, ea se aruncase nebuneşte asupra sarcinilor ei, se întâlnea cu Angelotti şi căpitanii lui de galere şi inspecta sectoarele destinate femeilor.

Organizarea s-a dovedit a fi ireproşabilă. Fiecare fată care urca la bord primea o tăbliţă de lemn, pe care era însemnat numărul locului. Locurile care le fuseseră astfel repartizate erau împărţite pe mai multe punţi şi formau dreptunghiuri din scânduri groase; fiecare fusese măsurată minuţios: lăţimea – două palme şi jumătate, lungimea – şapte palme. Noaptea femeile se întindeau aici, una cu capul la picioarele alteia.

Pentru vârful conducător al convoiului, pe vasul-amiral al flotei existau cabine proprii. Violante, Saga, Berengaria şi câteva comandante de grupă din trupa însoţitoare primiseră camere pe puntea de sus. La dorinţa insistentă a Sagăi, Jorinde fusese şi ea găzduită acolo. Cele mai multe cabine erau afară, în scheletul vasului, şi aveau lucarne de lemn, care puteau fi deschise atunci când marea era calmă.

Căpitanul Angelotti a rugat insistent ca toate hainele nefolosite să fie învelite în pânză, pentru a le proteja de paraziţi. Din acelaşi motiv, femeile trebuiau să doarmă goale, nu numai cele din cabinele personale, ci şi grosul armatei de pe punţile de jos. Când Violante a protestat, el a lămurit-o în cuvinte fără echivoc ce s-ar întâmpla curând cu armata ei dacă, din cauza păduchilor şi puricilor, femeile şi-ar pierde minţile, ba poate chiar s-ar arunca peste balustrada punţii. El a dat asigurări că vâslaşii fuseseră adăpostiţi pe punţi separate şi că orice încălcare a moravurilor şi decenţei ar fi sever pedepsită; dacă un bărbat ar fi prins aruncând priviri furişe fetelor dezbrăcate, el, Salvatore Angelotti, n-ar ezita să-l biciuiască în

public şi apoi să poruncească să fie aruncat peste bord.

Dar Saga nu era îngrijorată doar din cauza vâslaşilor. După calculul căpitanului, trecerea peste mare urma să dureze aproape două luni. Pentru multe femei ar fi fost greu să se vadă ţinute atât de mult pe aceste vase. Două luni, care ar fi părut că durează cât doi ani, dacă noapte de noapte ai stat claie peste grămadă împreună cu alte câteva sute în cel mai strâmt spaţiu cu putinţă, în întuneric şi duhoare.

Jos, pe puntea principală, Saga o descoperi printre băncile vâslaşilor pe Jorinde. Tânăra nobilă îi făcu timidă un semn şi veni spre castel pupa. În momentul acela, vâslaşii fuseseră puşi la lucrări de încărcare şi-şi părăsiseră băncile. Abia când galera era pusă în mişcare, fiecare vâslă era mânuită de mai mulţi bărbaţi simultan. Aceştia nu erau sclavi şi erau bine plătiţi pentru munca lor grea; dar chiar şi ca voluntari, drepturile lor la bord erau îngrădite.

— Unde te-ai ascuns? întrebă Saga, când Jorinde urca scara spre castel pupa. Îşi legase într-un coc sever pe ceafa părul lung şi blond, ceea ce făcea ca faţa ei palidă să pară şi mai îngustă. Saga nu fusese niciodată sigură dacă figura Jorindei i se păruse eterică sau bolnăvicioasă.

— Ici şi colo.

Saga ridică o sprânceană.

— Ici… şi colo?

— Mi-am procurat nişte lucruri. În oraş.

— Ai curaj. Acolo, afară, trebuie să mişune de hoţi şi tâlhari.

— Hoţi şi tâlhari, hmm? Jorinde zâmbi stingherită şi adăugă ca o explicaţie: Nu uita cu cine sunt căsătorită.

— Şi pentru ce fel de lucruri ţi-ai pus viaţa-n joc?

Jorinde şovăi încurcată.

— Culori, spuse abătută. Şi stofe. Şi… o floare.

Saga se sprijinea de balustrada crenelurilor.

— Ce faci cu culori? Şi cu o *floare*?

— O să sălăşluim cel puţin două luni în aceste cuşti. Şi m-am gândit că un pic de frumuseţe nu strică.

Saga o privea încremenită de uimire şi, pentru prima oară, observă semilunele colorate de sub unghiile Jorindei.

— Ţi-ai *vopsit* cabina?

Jorinde încuviinţa din cap, jenată.

— Cerule!

— Şi am tapetat-o cu stofe. Stofe *frumoase.* În toate culorile şi brodate cu modele şi…

— Angelotti o să turbeze de furie.

— Angelotti n-o să intre niciodată în cabina mea, nu?

Un zâmbet ştrengar se furişă pe chipul Sagăi, când îşi imagină figura îndesatului căpitan. Jorinde putea avea ceva de fetiţă, dar în acelaşi timp avea o calitate vecină cu înţelepciunea – de fapt, toate îşi doreau destul de des să fie înconjurate de frumos.

— Îmi arăţi?

Zâmbetul Jorindei pierdu acea trăsătură suferindă, care, altminteri, o caracteriza atât de des.

— Vino, spuse.

Se îndreptau bine dispuse spre scară, când deodată de pe cheu se auziră strigăte. Chipul Sagăi se întunecă, sări îngrijorată înapoi pe creneluri. Jorinde veni lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

În mijlocul agitaţiei generale dinaintea plecării, printre echipele de vâslaşi cu torsurile goale, fete, care încă mai aşteptau să se îmbarce, curioşi, pe care luptătoarele Berengariei îi ţineau pe loc, apăruse o trăsură trasă de patru straşnici armăsari. Cât priveşte echipajul, acesta părea modest doar la prima vedere, căci apoi Saga remarcă mulurile fine de la acoperiş şi ferestre, treptele bătute în metal de sub scară şi pavilioanele colorate din

harnaşamentul cailor. În mod evident, trăsura se apropiase de vas fără a avea permisiunea şi făcuse o breşă în mulţimea adunată în jur. Se părea că nu erau răniţi, dar mulţi arătau pumnii şi răcneau înjurături în dialecte de neînţeles.

Berengaria trecu în goană, duduind, peste o scândură până pe uscat; sub cizmele ei lemnul se arcuia, de parcă ar fi vrut s-o arunce jos. Din altă direcţie se apropia Violante, înconjurată de garda ei de corp, alcătuită din şase persoane, convocate de Berengaria pentru ea. Propriile străji ale Sagăi, patru la număr, aşteptau la picioarele scării de pe puntea principală; alte două stăteau la distanţa cuvenită de ea şi Jorinde, de cealaltă parte a castelului pupa. Saga aproape uitase de ele.

— Cine, dracu'… înghiţi restul frazei, când vizitiul deschise uşa echipajului. Apăru un picior lung şi suplu, care păşi pe treapta metalică; tivul unei rochii subţiri ca o răsuflare şi de un roşu întunecat se ridică de-o palmă şi dezgoli o gleznă bronzată deasupra unei sandale cu şireturi. Femeia care coborî din trăsură strălucea în mijlocul mulţimii ca un rubin pe o grămadă de cenuşă. Părul negru ca pana corbului se ondula în jurul umerilor, ajungându-i până pe piept. Rochia ei era neobişnuit de strâmtă, roşie ca sângele, de la tiv până la umeri. Era statuară, fără a fi greoaie sau uriaşă ca Berengaria, dar frapant de înaltă şi avea eleganţa zveltă a unei statui de sfântă.

Violante stătea de vorbă cu ea, la început vizibil furioasă, apoi – când persoana din faţa ei rămase calmă şi chiar zâmbea amabil –, treptat, pe un ton mai degajat. Saga nu pricepea un cuvânt din ce se vorbea, dar curând o şoaptă flutura în sus, venind de la femeile din jur.

— Karmesin, – era singurul nume care trecea din gură în gură, o şoaptă şi un şuşotit slab.

— Karmesin? repetă Jorinde şi se plecă mult peste balustradă, ea şi când astfel ar fi văzut mai bine străina.

Saga făcu o grimasă. N-avea nici cea mai vagă idee de ce se petrecea.

— Cine e?

Jorinde îi aruncă o privire, aflată încă sub vraja apariţiei rubinii.

— Concubina imperială de la Roma.

Una dintre străjile de corp se apropie din spate.

— Karmesin, târfa maestră a papilor, spuse înverşunată.

***

— Ar putea cineva să-mi…

Saga îşi înghiţi toate cuvintele următoare, când puse piciorul pe scara castelului, şi în aceeaşi clipă Violante conduse străina pe puntea vasului *Santa Magdalena.*

— N-ai auzit niciodată de ea? întrebă Jorinde, fără să-şi ia ochii de la mulţimea adunată în jurul femeii în roşu.

Saga scutură din cap.

— Ar fi trebuit?

Jorinde aproape se îneca de emoţie.

— Se spune că dintotdeauna a existat Karmesin. Sau *o* Karmesin. Chiar pe vremea romanilor, aceasta era concubina favorită a împăraţilor lor.

— Târfa lor, o corectă straja. Nu făcea niciun secret din repulsia ei. Între timp, şi celelalte femei de la bord trecură de la prima uimire la neîncredere făţişă. Doar Jorinde şi încă o mână de alte femei mai ardeau de surescitare.

— Asta nu ştie nimeni exact, spuse Jorinde şi-i aruncă luptătoarei o privire mustrătoare.

Contesa şi femeia în roşu trecură pe lângă ele şi dispărură printr-o uşă în spaţiile dinăuntru de sub castel pupa. Vorbeau între ele încet, dar Saga nu înţelese niciun cuvânt. Mai multe persoane înarmate luară poziţie în faţa uşii, după ce aceasta se închise în spatele celor două femei şi al Berengariei.

Saga o lovi uşor cu cotul pe Jorinde.

— Spune mai departe!

Scânteia din ochii Jorindei nu voia să pălească, de parcă în privirea ci mai stăruia imaginea în oglindă a enigmaticei vizitatoare.

— Este un zvon, sau mai bine o legendă.

Luptătoarea îmbufnată vru să mai adauge iarăşi ceva, dar Saga o opri cu un gest. Femeia se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi.

— Prima Karmesin a trăit, chipurile, în ultimele zile ale Imperiului roman, spuse Jorinde, se aşeză pe o ladă şi-şi împreună mâinile în poală. De atunci, la Roma a existat întotdeauna o femeie cu numele de Karmesin, în inima puterii, întotdeauna de partea dominanţilor şi, totuşi, în umbră. Unii spun că n-ar fi nimic altceva decât o târfa, spuse cu o privire sumbră spre luptătoare. Alţii o consideră cea mai apropiată persoană de încredere pe care au avut-o vreodată puternicii. Ultimii împăraţi romani au preferat-o soţiilor lor şi când, mai târziu, papii au ajuns autoritatea supremă la Roma, ei, bine, atunci Karmesin a trecut… să zicem, în *posesia* lor. Dar şi astea nu sunt decât zvonuri. Fireşte că niciun papă nu s-a afişat cu ea. Despre ea se spun anumite lucruri, la Roma mai tare ca în alte părţi, dar cine ştie dacă ele corespund realităţii? Ridică din umeri, dar continuă cu mină de conspirator: în orice caz, s-a crezut multă vreme că există doar o singură Karmesin, o nemuritoare, care supravieţuieşte din generaţie în generaţie, ca o fantomă, care bântuie pe sălile palatului papal. În realitate, mai degrabă au existat *multe,* una după alta. Ele îşi oferă mai departe numele, ca pe un titlu de onoare. Se spune că ele sunt pregătite de mici, undeva, în Roma, pentru ziua în care vor putea prelua numele de Karmesin… când vor *deveni* Karmesin. Ele sunt instruite într-un loc secret, în tot ceea ce vor trebui să ştie în viaţa lor de mai târziu, de la un comportament fin şi exprimarea aleasă, arta iubirii, până la… Jorinde coborî vocea. Ele pot ucide cu mâna goală.

Pe chipul Sagăi trecu un zâmbet ironic. Toate acestea semănau a poveste şoptită de doamnele plictisite de la Curte, cu capetele înfierbântate, în timp ce brodau. Nu se mira că tocmai Jorinde – care trăise la Hoch Rialt ca o prizonieră – era atrasă de misterul legendei Karmesinei.

Karmesin, concubina imperială de la Roma. Târfa maestră a papilor. Zâmbetul Sagăi deveni şi mai larg.

Şi totuşi…

— Nu mă crezi. Jorinde făcu o mutră bosumflată.

Saga se apără ridicând mâinile.

— Nu, nu asta e. Dar tu poţi să-ţi închipui de ce e ea aici? Vreau să spun, n-a fost odată vorba de cruciada *fecioarelor?*

— Eu nu mai sunt fecioară, spuse rece Jorinde.

— *Ştiu* asta. Probabil eşti tot atât de puţin ca jumătate din toate femeile de pe aceste vase. Saga oftă. Bine… Deci, Karmesin. Ce-ar putea ea… Se întrerupse brusc, când pe neaşteptate o năpădiră amintiri, nu legate de acest nume – care, cu siguranţă, nu-i ajunsese niciodată la urechi –, ci la istorii auzite cândva, nu, nici măcar poveşti adevărate, ci zvonuri despre o femeie de partea papei, zvonuri despre zvonuri. Niciodată nu le dăduse atenţie, pentru că ţineau de acel tip de vorbării de care abia te poţi salva prin târguri. Una dintre numeroasele noutăţi născocite, legende şi fabulaţii, care se nasc pe deasupra urcioarelor cu bere şi în aburul gras al cărnii de porc fripte.

Şi iată că, acum, această legendă stătea acolo jos, în cabina căpitanului, şi vorbea cu contesa… Dumnezeu ştie despre ce.

— Dacă mai priveşti atât de visătoare uşa, cineva ar spune că o invidiezi, îi zise Saga Jorindei.

Gestul Jorindei, de negare, nu a fost nici pe jumătate atât de convingător cum sperase. Şi în aceeaşi clipă, Saga înţelese că această poveste îi

spunea cel puţin tot atât de mult despre Jorinde ca despre Karmesin.

Berengaria ciocăni la uşa castelului pupa.

— Magdalena! Ele vor să te vadă.

Saga dădu din cap. De asta se temuse. Şi asta sperase.

Mai degrabă, se temuse.

***

— Karmesin ne va însoţi, spuse contesa, după ce Saga şi străina se prezentară reciproc.

— Aşa?

Violante dădu din cap şi arătă spre un pergament derulat.

— Sfântul Părinte ne roagă, în epistola sa, s-o primim în rândurile noastre pe Doamna Karmesin. Vorbea foarte apăsat şi ceremonios, trăsăturile ei păreau o mască.

În spate, Berengaria scoase un grohăit respingător.

— Şi el arată clar că rugămintea lui nu este câtuşi de puţin o rugăminte.

Buzele străinei schiţară un zâmbet fin. Avea un chip perfect, bronzat delicat. Dinţii egali, albi ca zăpada de pe vârfurile munţilor, străluceau prin contrast cu ochii ei întunecaţi.

— Este o rugăminte, în orice caz, în ce mă priveşte. Dacă îmi spuneţi să plec, asta voi face. Vocea ei nu era deloc iritată, era atât de blândă, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Sau cu un iubit.

— Papa ne-ar retrage sprijinul, spuse rece Violante. Ea era cea care pusese pe picioare această cruciadă, pentru a-şi asigura sprijinul cavalerilor din ordine în Ţara Sfântă, în căutările ei pentru a da de urma lui Gahmuret, şi ar fi fost dispusă s-o invite pe acest vas şi pe bunica diavolului, dacă aceasta ar fi fost condiţia unei asistenţe fără rezerve din partea Bisericii. Nu putea face nimic altceva decât să se supună dorinţei papei.

Saga privi în jurul ei. Era prima oară că fusese poftită în cabina căpitanului. Angelotti obişnuia să ţină majoritatea discuţiilor pe punte, pentru că, la fel ca mulţi oameni ai mărilor, nu se simţea bine în spaţii închise. Mobila – un pupitru, trei cufere, două scaune bătute-n cuie – era suficient de simplă pentru a nu duce pe nimeni în ispită să petreacă aici mai mult timp decât era necesar. Lucarnele de lemn din pereţi erau deschise. De afară pătrundea zgomotul înăbuşit ce venea de la vasele din apropiere; puţina lumină care cădea în cabină învăluia blând profilul Karmesinei.

Angelotti nu era de faţă, doar Violante, Berengaria, Saga şi străina. Saga nu-şi putea lua privirile de la mâinile Karmesinei, de la degetele ei lungi şi delicate, cu unghii incredibil de egale. Sub ele nicio murdărie, nicio crăpătură.

Spre mirarea ei, Karmesin se întoarse spre ea.

— Eu cred că hotărârea Voi trebuie s-o luaţi. Sunteţi Magdalena.

În modul în care-i pronunţă numele vibra ceva, ce nu semăna cu omagiile aduse de celelalte femei şi nici cu îndoiala butucănoasă a Berengariei. Nici măcar cu firescul cu care-l folosea Violante în faţa altora. Să fi fost curiozitate?

Saga privi spre Violante, căutând ajutor, dar de la contesă nu putea aştepta niciun sprijin. Violante era mult prea acaparată de efortul de a-şi stăpâni mânia. Chiar şi Berengaria îşi strângea furioasă buzele cicatrizate.

— Lupta noastră este marcată de puritatea spiritului şi a trupului, spuse Saga, citând o propoziţie din predica ei, pentru a mai trage puţin de timp şi pentru că nimic mai bun nu-i venea în minte. Puteţi să ne asiguraţi că…

— Că sunt fecioară? în ochii de obsidian ai Karmesinei lucea o undă de umor. Contesă, după câte ştiu, aţi născut un fiu. Şi Voi, Berengaria, aţi fost o viaţă întreagă pură?

„Acum mă va întreba *pe mine,* se gândi Saga. Va vrea să ştie dacă eu mai sunt fecioară. Şi eu o voi minţi, aşa cum am făcut întotdeauna, iar ea va fi prima care nu mă va crede. Ştie. Vede”.

Dar Karmesin n-o întrebă şi, când nici celelalte două femei nu-i răspunseră, spuse:

— Eu o să vă dovedesc, că este spre avantajul Vostru să mă primiţi. Poate chiar foarte curând.

Violante privi spre lucarnele deschise. Afară, în lumina soarelui, pluteau pescăruşi.

— Veţi dormi la fete, pe una din punţile de jos, spuse pe un ton inflexibil, ca şi când ar fi făcut eforturi pentru a rosti fiecare cuvânt. Nu mai există nicio cabină pe care am putea să v-o punem la dispoziţie.

— Încă n-am auzit hotărârea Magdalenei, spuse Karmesin. Din nou o privea pe Saga direct în ochi, iar acum părea chiar amuzată.

Berengaria trecea nerăbdătoare de pe un picior pe altul.

— Afară am o groază de treabă de făcut. Luaţi hotărârea fără mine. Cu acestea, părăsi cabina şi trânti uşa în urma ei.

Ochii Karmesinei erau în continuare fixaţi asupra Sagăi.

— Ei, bine?

— Este evident că există cerinţe imperioase, care ne obligă să Vă primim, Karmesin. Dacă vă declaraţi de acord cu condiţiile expuse de contesa Violante, sunteţi binevenită.

Karmesin se înclină şi, ca tot ce făcea ea, şi acum părea uşor batjocoritoare.

— O să rog vizitiul să-mi aducă bagajul la bord. Deschise uşa. Puteţi fi sigure că nu voi fi o povară pentru femeile de pe puntea inferioară.

— Nu este nevoie să dormiţi pe puntea inferioară, spuse pe coridor o voce.

Violante şi Saga priviră surprinse pe lângă Karmesin, spre uşă. Acolo stătea Jorinde, speriată, dar vizibil hotărâtă. Îşi muşcase buza de jos.

— Dacă vreţi, puteţi dormi în cabina mea, îi spuse Karmesinei.

„Nu se poate”, îşi spuse Saga.

Violante părea că ar dori să-i scoată ochii cuiva.

— Este o ofertă generoasă, spuse foarte prietenos Karmesin. Sunteţi sigură că vreţi acest lucru?

Jorinde dădu din cap solemn.

— Eu sunt Jorinde von Rialt şi m-aţi onora dacă aţi spune: Da. Karmesin zâmbi.

— S-o întrebăm pe Magdalena, propuse ea.

Saga era din ce în ce mai încurcată. Cum putea Karmesin să facă aşa ceva? Voise să fie furioasă pe ea şi acum începea, totuşi, s-o placă. Violante respira zgomotos, supărată, dar nu spunea nimic.

— Din partea mea, hotărî Saga, cineva Vă va ajuta să Vă faceţi un al doilea sălaş.

Karmesin părea sincer bucuroasă, se înclină încă o dată în faţa Sagăi, şi mai adânc în direcţia Jorindei.

— Vă sunt îndatorată, Jorinde von Rialt.

Cele două coborâră pe coridor, iar Saga privi prudent spre contesă. Violante încleştase amândoi pumnii.

La capătul coridorului scrâşni o uşă, apoi răsună exclamaţia încântată a Karmesinei.

— Doamne, ce *culori* minunate!

Atentatul

Moartea a venit noaptea, şi n-a venit singură. Lângă ea alerga o fetiţă.

Cele două personaje care părăsiseră hanul din apropierea portului au devenit una cu cenuşiul străduţelor înguste. Maria renunţase de mult să-şi mai bată capul întrebându-se dacă Bethanianul fusese într-adevăr mort. Astăzi arăta, în orice caz, de parcă aşa ar fi mereu.

Mantia pe care i-o cumpărase el îi înfăşură strâns trupul slăbuţ. Cu mâna o ţinea închisă, strângând totodată la piept pumnalul. Nu era prea bine prins sub noua ei rochie, pentru că nu avea cordon, de aceea ea trebuia să-l ţină cu mâna. Printre stofe sărea cel mai puţin în ochi. Răceala lamei îi tăia pielea. Noaptea era răcoroasă. Vântul sufla dinspre sud peste mare, aduna pe malurile insulelor din lagună mirosul de alge şi nămol şi îl purta spre oraş. Se amesteca cu duhoarea apei murdare dintre corpurile de nave şi, pe alocuri, cu o notă de condimente exotice, care erau descărcate peste zi.

Maria se temea şi acum de Bethanian, dar era un alt sentiment decât panica fără leac pe care o simţise la început în preajma lui. El n-o ameninţa, ba din când în când îi mai vorbea despre nimicuri. Mariei i se părea că el se străduia să-i pară uman. De parcă ar fi vrut să-i dovedească ceva. Sau să-şi dovedească lui însuşi.

El rămânea, totuşi, ucigaşul părinţilor şi fraţilor ei. Cadavrele lor zăcuseră printre porcii morţi din grajd. Maria n-ar fi putut uita niciodată acea imagine.

Mergeau împreună pe străduţele Veneţiei noaptea, înveliţi amândoi în mantale, amândoi cu glugile trase. Arăt exact ca el, se gândea Maria, doar ceva mai mică. Un bătrân care le tăie calea îi măsură suspicios şi, poate, se gândea la fel.

Străduţa se deschise înspre port. Bethanianul se opri şi-şi puse mâna pe umărul Mariei. Stând în şa şi călărind cât era ziua de lungă prin câmpie, se obişnuise cu atingerea lui. Nu mai tresărea. Doar degetele se încleştau un pic mai tare pe mânerul pumnalului.

În faţa lor, pe două rânduri impunătoare, se înşira o flotă alcătuită din galere masive. Nu erau primele vase pe care le vedea Maria de când ajunseseră în oraş, dar de aproape ele păreau incomparabil mai impresionante. Se înălţau gigantice din cenuşiul selenar al cerului nocturn, întretăiat de o plasă de păianjen din funii şi odgoane. Peste trunchiurile vaselor şi cabinele de pe puntea superioară se aşternuse semiîntunericul argintiu, făcând ca toată scena să pară straniu de plată.

La bordul vaselor se mişcau persoane înarmate patrulând încet, doar umbre şi siluete, pe care Maria le remarcă abia când privi, un timp, acelaşi loc. Înţelese dintr-o dată că vasele mişunau de străji. Altele stăteau pe cheu şi priveau în sus, spre rândurile de case din faţă.

„Spre noi, se gândi Maria. *Pe noi* ne supraveghează”.

Bethanianul nu se lăsă intimidat, mergea fără să se grăbească, de-a lungul faţadelor, privind cu îndărătnicie tot înainte. Dar Maria auzea foşnetul din gluga lui, atunci când privea pe furiş într-o parte, apărat de catifeaua neagră.

Mergeau agale, paralel cu ţărmul, trecând pe lângă mai multe vase. Maria îşi imagina cum îi urmăreau în beznă ochii posturilor de pază. Uneori auzea zăngănit de fiare, zornăitul platoşelor sau clinchetul clar al lamelor trase pe tocile. În rest, domnea liniştea.

— Ce facem aici? Abia mai suporta tensiunea. Învăţase să pună numai întrebările necesare, iar acum nu era ocazia cea mai favorabilă. Dar

curiozitatea ei era prea mare şi pumnalul dintre faldurile mantiei era tot mai greu.

Bethanianul nu răspunse, doar şuieră un „șșt” din umbra glugii.

Mai lăsară în urmă trei vase, înainte ca Bethanianul să se oprească. Alesese accesul spre o străduţă îngustă, ceva mai mult decât o scurtătură printre casc. Deschizătura înghiţise orice lumină, după doar câţiva paşi pavajul se pierdea în beznă. De pe vas, cele două siluete de pe ţărm se topiseră astfel cu totul.

— Acolo este *Santa Magdalena*, murmură Bethanianul atât de încet, încât Maria observă abia după o secundă că el tocmai vorbea cu ca.

Abia când privi într-acolo şi-şi dădu seama că acolo erau mai multe străji decât în altă parte, interesul ei se trezi. Poate că Bethanianul avea de gând să se strecoare pe vas? Ba chiar sigur. Dacă aşa stăteau lucrurile, existau şanse ca el să fie prins şi omorât.

„Nu, îşi spuse imediat, e prea şiret. N-o să-l prindă. Şi dacă aşa se va întâmpla, el va fi cel care îi va omorî *pe ei”*. Sub mantie, el purta o secure, un pumnal şi o sabie scurtă. Maria văzuse cum îşi prinsese armele de cingătoare. Atâta timp cât se aştepta la împotrivire, ar fi vigilent. De aceea, ea îşi punea nădejdea în pumnalul pe care-l ţinea ascuns lângă trup.

Avea încredere în ea. Îi plăcea de ea. Asta era bine. Nu va vedea arma. Nu arma *ei.*

— O să omori pe cineva care se află pe acest vas? întrebă ca, când el nu mai rosti încă o frază după prima, aşa cum făcuse de atâtea ori.

— Nu, spuse el. Tu o să faci asta pentru mine.

— Eu?

Gluga tresări.

— Cu pumnalul de sub mantia ta.

***

Cu mult înainte de lăsarea întunericului, Saga ieşi din cabina ei. Două paznice din faţa uşii o

urmară la oarecare distanţă. Saga nu le dădu nicio explicaţie. Voia să fie singură, şi nu-i venea în minte decât un singur loc unde ar fi putut sta.

Cele două luptătoare erau dintre mercenarele Berengariei, deşi între timp multe servicii de pază erau asigurate de cruciate. Instruirea lor în mânuirea lancei şi spadei fusese întreruptă doar pentru marşul spre Veneţia. Dar de la sosirea lor, de trei zile, exerciţiile continuaseră în grupe, care făceau cu schimbul pe punţile galerelor. Saga credea că, în felul acesta, Berengaria voia nu numai să asigure forţa de luptă a oastei. Vâslaşii şi marinarii trebuiau să vadă şi ei, cu propriii lor ochi, că fiecare din aceste fete putea să se apere. Nu numai împotriva sarazinilor.

Saga se îndrepta încet spre catargul principal. Se opri la poalele şartului, le zâmbi celor două străji uluite şi se pregătea să se cațere pe odgoane.

Cele două femei schimbară între ele o privire, apoi una dintre ele ridică din umeri. Luptaseră în multe bătălii pentru viaţa lor şi, în mod evident, nu dădeau prea multă importanţă urmăririi pas cu pas a unei femei singure, Magdalena ici, Magdalena colo. Luară poziţie la poalele catargului şi o lăsară pe Saga să facă ce credea ea că trebuie să facă.

Saga se delecta cu fiecare clipă de căţărat, şi când ajunse la cafasul catargului, ar fi preferat s-o ia din nou. Nu mai mersese niciodată pe funie de când Faun fusese închis în cetatea Lerch. N-ar mai fi crezut niciodată că odată o să-i lipsească înălţimea, dar acum o cuprinse un sentiment de libertate, care – şi acesta era lucrul cel mai rău – nu-i lipsise niciodată înainte. De săptămâni întregi era şi ea o prizonieră, deşi, între timp, trăia într-un prizonierat pentru care ea însăşi se decisese. Când plecase Zinder, ea lăsase să treacă, poate, unica ocazie de a întoarce spatele, o dată pentru totdeauna, la toate cele de aici. Dar această hotărâre n-o luase abia la Milano, ci cu mult timp

înainte, într-un vârf de munte singuratic la marginea Viei Mala.

Aici, sus, în cafasul catargului, singură cu ea însăşi şi cu vântul, putea să vadă mai clar lucrurile. Sub ea se căsca adâncul. Adâncimea şi pericolul pe care-l ascundea erau peste tot la fel, indiferent dacă erau în cetatea Lerch, la un târg oarecare sau aici, la bordul vasului *Santa Magdalena.* Brusc, se simţea ca acasă în acest cafas de catarg, în acest loc neobişnuit şi străin. Poate pentru că niciodată nu avusese un adevărat Acasă. Dansul pe funie fusese singura mare constantă a vieţii ei. Chiar şi golul poate fi ceva familiar.

Dorinţa ca Faun să poată fi acum cu ea o copleşi ca o durere ascuţită. Instinctiv, îşi îndreptă privirile spre nord – sau într-acolo, unde presupunea ea că e nordul, departe de mare – şi se întreba ce e cu el. Era destul de rău că trebuia să evoce în faţa ochilor soarta lui, pentru a o urî pe Violante. Sentimentele ei faţă de contesă erau într-o permanentă mişcare, o ceaţă, prin care pândea o dată o senzaţie, apoi contrariul ei. Doar dragostea ei faţă de Faun rămânea aceeaşi.

Poate că nu? Cum a putut să doarmă liniştită nopţile, când ştia că el se afla în temniţa cetăţii Lerch? N-avea niciun răspuns şi se jena pentru asta.

În loc să rămână în interiorul cafasului catargului, se aşeză afară, pe un parapet, legănându-şi picioarele. Strălucirea făcliilor risipite ici-acolo, luminând puntea galerelor, nu ajungea până aici, sus. Saga se închipuia plutind într-un întuneric deplin, până când atenţia îi fu atrasă de lumina lunii şi de cele două siluete de pe uscat, care treceau pe lângă case.

Trebuia să fi fost un adult şi un copil – poate chiar un pitic –, amândoi înfăşuraţi în mantii cu glugă. Aproape în acelaşi moment în care îi observă, se cufundară în umbra unei ieşiri din

străduţă. Saga oftă uşor, dorindu-şi să fie tot atât de invizibilă ca ei.

Gândurile i se întoarseră spre Faun, iar apoi, pe neaşteptate, săriră în viitor. Mâine flota va fi în largul mării. După impresionanta apariţie a Karmesinei, avusese parte astăzi de o a doua surpriză urâtă. Saga n-o mai văzuse niciodată pe contesă atât de iritată. Violante făcuse gălăgie, ţipase la oricine îi ieşea în cale şi-l luase la rost chiar şi pe căpitanul Angelotti, încât acesta se despărţise de ea în mare grabă, pentru a inspecta vasul.

Puţin după răsăritul soarelui, apăruse un sol care o anunţase pe Violante că cele trei mari ordine de cavaleri creştine detaşaseră trimişii lor proprii pentru a verifica credibilitatea Magdalenei. Pentru Violante, care se şi închipuise în siguranţă după binecuvântarea papei, acum, după preluarea forţată a celor cincizeci de clerici şi după apariţia Karmesinei, acesta era cel de-al treilea şi cel mai evident indiciu că toată strădania ei de a-l găsi pe Gahmuret era tot pe picioare de lut. După cum se vedea, templierii, ioaniţii şi Ordo Teutonicorum delegaseră trimişi care porniseră încă de câteva zile din Ţara Sfântă pe mare; intenţia lor era să întâlnească, undeva pe mare, flota femeilor şi s-o supună pe Magdalena unei chestionări. Cum, până la urmă, pe Violante nimic nu o interesa atât de mult ca sprijinul ordinelor cavalereşti, nu-i rămase altceva decât să accepte. De atunci, n-a mai părăsit deloc cabina căpitanului. Chiar şi Angelotti se ţinea la distanţă, mai puţin din consideraţie, cât din oroarea de a avea de-a face cu muierea certăreaţă.

Saga îşi desprinse degetele de pe marginea cafasului catargului şi acum stătea pe îngrăditura de lemn, fără să se ţină de nimic. Din spate sufla un vânt aspru. Îi plăcea că trebuia să se sprijine, pentru a nu cădea în faţă. Amândouă paznicele stăteau mult mai jos, sub ea, două minuscule

puncte cenuşii. Alte luptătoare patrulau pe lângă parapeţi şi pe cheu, în sus şi-n jos.

Privirile ei îi căutau pe cei doi din faţa şirului de case, dar aceştia nu se mai iviseră din bezna străduţei. Nici nimeni altcineva nu se mai arăta, nici măcar beţivii care până acum se împiedicaseră în fiecare noapte prin jur, afară, şi croncăniseră ode pline de dor adresate oastei de fecioare.

O mişcare o făcu pe Saga să-şi încreţească fruntea. Doar nu era nimeni acolo. Umbra unui gol între case – era aceeaşi străduţă dinainte? – detaşă un spectru întunecat, o picătură neagră căzută din beznă… nu, *gonea.* Nu era destul de mare pentru a fi un adult.

Trebuie să fi fost un copil, care tocmai trecea pe lângă case. Acum venea în fugă drept spre *Santa Magdalena,* acolo, unde peste zi era pasarela de debarcare dintre punte şi ţărm. Noaptea, scândurile acelea groase erau scoase.

O paznică purtând o făclie se îndrepta spre mica apariţie. Copilul aproape se izbi de ea, se opri, îşi trase cu stânga gluga şi lăsă la vedere părul lung şi negru. O fată. Cu dreapta îşi strânsese mantia în dreptul pieptului. Sclipirea aruncată de făclie îi lumină picioarele goale sub marginea mantiei. Se oprise şi părea că vorbeşte precipitat cu straja. Saga era mult prea departe pentru a înţelege ceva.

În ultimele trei zile, apăruseră mereu femei tinere, chiar copii, care voiau să se alăture oastei. Violante poruncise să fie toţi respinşi. Contesa nu mai voia să primească şi alte fete; chiar de pe acum aprovizionarea pe mare se vădea problematică. Chiar dacă n-o spunea, ea nu contase pe un număr atât de mare de femei care s-o aştepte pe Magdalena la Milano. Trăise ea însăşi un şoc, înţelegând ce declanşase.

Straja arăta cu făclia spre case. Gonise copilul. Saga respiră adânc, închise ochii şi căută să se gândească la altceva. Dar când ridică pleoapele, fetiţa era tot acolo jos şi, când vorbea, gesticula cu

mâna stângă. Arăta spre capătul străduţei din care venise, şi când paznica vru s-o apuce şi s-o târască trimiţând-o înapoi, ea desfăcu brusc mantia şi trase ceva de dedesubt.

Saga miji ochii, pentru a vedea care era obiectul. Acesta lucea palid în lumina făcliei. Paznica sări un pas înapoi şi-şi roti lancea. Vârful se opri la o palmă în faţa pieptului micuţei.

Fata nu făcu nicio încercare de a se apăra cu pumnalul pe care-l ţinea în mână. Arăta mereu cu mâna stângă undeva în spate, acum vizibil speriată. Saga se întrebă dacă acolo, în umbră, aştepta cineva care trimisese copilul la vas. Adultul cu care venise. Fireşte.

Era tentată să coboare, pentru a descoperi ea însăşi ce se petrecea acolo jos. Dar îşi ţinu curiozitatea în frâu. Îi făcea bine distanţa faţă de tot ce era acolo. Dintr-o dată, nu mai era cruciada ei, nici vasul ei, nici problema ei.

Alte două paznice îşi părăsiseră postul şi se apropiaseră de fată. Toate scoseseră lăncile, ca şi când copilul reprezenta un pericol ce trebuia luat în serios. Fata se foia speriată – poate că aşteptase pe altcineva –, o pierdu din ochi pe prima paznică şi se văzu pe neaşteptate prinsă de aceasta. Pumnalul căzu zăngănind pe jos, fata dădea din picioare, dar nu putu să se elibereze. Doar când micuţa o muşcă de mână, paznica scoase un strigăt şi o lăsă din mână. Poate că în acea clipă ar fi putut s-o ia la fugă, probabil ar fi fost lăsată să scape, dar, după toate aparenţele, ei nici prin cap nu-i trecea aşa ceva. Rămăsese locului şi striga ceva. Apoi încercă să se strecoare pe lângă luptătoare, nu ca să scape, ci… da, ca să se ascundă în spatele lor.

Saga îşi mută privirile spre intrarea străduţei. Aproape că se aştepta să ţâşnească de acolo cineva şi să se arunce asupra paznicelor. Dar nu apăru nimeni.

Linişte deplină.

Stând jos, Saga se împinse cu braţele ridicate şi-şi lăsă picioarele în jos, în interiorul cafasului; era unul dintre numeroasele artificii contorsionate care-i intraseră în sânge în anii petrecuţi pe funie. Muşchii şi încheieturile o dureau, pierduse exerciţiul.

Rămase în picioare în cafas, dar încă nu începu să coboare. Ceva o făcea să şovăie. Poate faptul că fata nu se putea hotărî ce voia să facă. Tocmai se pusese în siguranţă în spatele paznicelor, când deodată păru că-şi schimbă intenţiile şi voia să fugă. Dar acum cele trei străjere se săturaseră. Una dintre ele o apucă pe micuţă de mantie, o trase înapoi şi-i răsuci braţul la spate. Fata ţipă. O altă femeie vru să intervină şi să-şi potolească tovarăşa, şi acum între cele două se iscă o ceartă interminabilă.

Cele două străji de corp de jos, de pe punte, făcuseră câţiva paşi înainte, apropiindu-se de balustradă, pentru a putea urmări mai bine ce se întâmpla pe uscat. Saga privea şi ea cu atenţie cearta de pe mal, în care acum cea de a treia străjeră voia să intervină pentru a aplana conflictul. Copila stătea între ele, cu braţul ţinut strâns de una dintre cele trei femei, şi era uşor aplecată în faţă din cauza durerii.

Saga nu-şi lăsă timp să găsească acele cuvinte potrivite, demne, care ar fi corespuns statutului ei la bord. În schimb, urlă:

— Încetaţi! Ei, drăcie! Imediat!

În primul moment, nu se întâmplă nimic. Încăierarea nu încetase, nimeni nu se uita în sus.

— Pe toţi dracii! blestemă Saga. Încetaţi pe loc!

Străjile ei de corp au fost primele care au reacţionat. Ele le strigară femeilor de pe uscat că Magdalena în persoană le ordonă să se despartă. Cele trei străjere priviră iritate în sus, spre puntea principală, apoi, la un semn al gărzilor de corp, în sus, spre catarg. Saga stătea acolo, în întuneric.

— Aduceţi copilul la bord! îşi pusese mâinile în şold furioasă. Trebuie să fie interogată. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i rupeţi braţul!

Micuţa striga ceva, ce Saga nu înţelese – în italiană, presupuse ea, într-un dialect oarecare –, gesticula cu mâna liberă spre case şi, totodată, încerca să se desprindă de fata cu platoşă şi coif. Alta o apucă mai sus de cot şi o împinse cu mai puţină brutalitate, dar ferm spre vas. În acelaşi timp, la bord, alte două străjere se chinuiau cu o scândură groasă şi o împingeau spre mal, ca scară.

Saga respiră profund, fără a fi sigură dacă cumva făcuse o greşeală. Ea era Magdalena, predicatoarea acestei cruciade, şi nu un comandant ca Berengaria sau Violante. Nu intra în atribuţiile ei să intervină în problemele celor ocupaţi cu paza. Şi mai ales nu cu blesteme blasfematoare. Dar era prea târziu pentru a-şi mai face gânduri. Chiar din zori Violante îi va ţine una din nesfârşitele ei prelegeri pe această temă.

Tocmai voia să coboare, când observă că unul dintre şarturi, care ducea din ambele părţi ale vasului spre cafasul catargului, se clătina.

Saga se cățărase chiar ea pe partea de la tribord, îndreptată spre mal. Se aplecă peste parapet şi privi în adânc. Dar nu deosebi nimic.

— E cineva acolo?! întrebă.

Totul rămase în tăcere. Se vede că se înşelase.

De jos se auziră voci amestecate şi gălăgie, când copila care se lamenta fu adusă la bord pe scară. Una dintre cele două străji de corp stătea lângă balustradă şi aştepta străjerele şi prizoniera lor. Le împinse grosolan pe celelalte fete la o parte, pentru a arunca chiar ca o privire asupra micuţei. Cea de a doua gardă de corp se înapoiase din nou la locul ei, de la piciorul armăturii velelor tribordului, dar se întorsese cu spatele la plasa de căţărat de la babord.

Saga făcu o jumătate de pas înapoi. I se păru iarăşi că văzuse ceva la marginea câmpului ei

vizual. De data aceasta, nu mai aşteptă să vadă dacă mişcarea se mai repetă. Dintr-un salt, se legăna deasupra parapetului şi voia să coboare pe plasa de la tribord. Încă mai avea o mână pe parapet, când odgoanele de sub ea cedară. Ceva luci metalic în lumina lunii, descrise fulgerător un arc şi lovi a doua oară în armătura velelor. La nici trei paşi de observator, silueta se aplecase şi lovise cu o lamă în formă de seceră odgoanele de susţinere opuse.

A treia ţintă atinsă.

De la o clipă la alta, Saga nu mai avea niciun punct de sprijin sub picioare. Scoase un ţipăt, în timp ce, câteva secunde, rămase atârnată cu o mână de cafasul catargului, se prinse şi cu ambele mâini se trase iarăşi în sus. Plasa străpunsă se prăbuşi în adânc.

De jos răsunau strigăte îngrozite. Brusc, copilul fusese uitat, deşi fetiţa striga cel mai tare şi arăta spre cafasul catargului.

Saga se balansa, prinsă cu ambele mâini de balustrada observatorului, şi în acest moment îl văzu. Un bărbat – *trebuie* să fi fost un bărbat sub gluga aceea, după cât era de uriaş şi după umerii foarte laţi – tocmai ajunsese, căţărându-se dinspre partea opusă, pe ultima porţiune până la platformă. Dacă se apropia de ea dintr-acolo, ei nu-i mai rămânea nicio şansă.

Scoase un ţipăt furios şi se trase cu toată puterea în sus. Ani întregi de practică se dovedeau utili acum, când se căţără ca un fulger până sus. Văzu cu coada ochiului cum securea luci din nou, şi de data aceasta doar o distanţă cât firul de păr mai lipsi ca să-i lovească picioarele. Acum era sus, trecu un picior peste balustradă, apoi pe celălalt. Ajunse clătinându-se în cafasul catargului încă înainte ca străinul să poată pune şi el o mână pe marginea de lemn.

Saga n-avea nicio armă, nimic cu care să poată să-l lovească. Cuprinsă de o panică cotropitoare,

căuta înjur cu privirile ceva cu care să se apere, sau – şi mai bine – o cale de scăpare.

Nu exista nimic. Singura cale de coborât trecea peste plasa la al cărei capăt de sus tocmai ajunsese străinul. Degete lungi şi albe apăreau peste balustradă şi, după ele, triunghiul întunecat al glugii. Saga observă că îmbrăcămintea bărbatului era complet udă; probabil că acesta înotase în jurul vasului *Santa Magdalena* şi escaladase balustrada la babord fără a fi observat, toţi ochii fiind îndreptaţi asupra fetiţei de pe ţărm.

Saga vru să lovească mâna străinului, dar în ultimul moment se răzgândi şi trase un pumn drept în deschizătura glugii lui. Întâmpină rezistenţa unor oase, dar fără succes: cu cealaltă mână, în care încă mai ţinea securea, bărbatul se prinse de marginea observatorului.

Disperată, Saga îndrăzni să facă ceva, ce în alte împrejurări n-ar fi cutezat înainte de a se gândi de trei ori. În loc să-l mai lovească pe omul acela, se retrase de cealaltă parte a cafasului îngust, se prinse cu mâinile de inelul de susţinere şi-şi făcu vânt în sus. Se lansă ca un arc de pe platformă, în salt îşi îndoi picioarele – şi ateriză clătinându-se pe parapet, cu spatele spre abis, o clipă rămase ghemuită ca o pasăre, îşi regăsi echilibrul şi se îndreptă fără să se ţină cu mâinile de ceva.

În acelaşi moment, străinul voia să treacă peste balustradă, de cealaltă parte a cafasului. Mantia i se desfăcu, scoţând la iveală hainele negre, îngreunate de apă şi îmbibate de apă sărată, ca tot ce purta el. Bărbatul era uriaş, şi în alte împrejurări aceasta l-ar fi avantajat – dar aici, în locul acest îngust şi înalt, îl stânjenea.

Din poziţia ei de sus, de pe parapet, Saga sări fără o vorbă asupra lui, în salt reuşi să apuce vârful catargului în mijlocul observatorului, se prinse zdravăn cu amândouă mâinile şi, în aer, îşi întinse picioarele în faţă. Cizmele i se loviră una de alta, apoi ţintiră capul atacatorului. El vru să evite, fiind

tot agăţat de balustradă, dar nu se mişcă destul de rapid. Lovitura disperată a Sagăi îl nimeri drept în faţă. Gluga udă alunecă în spate, craniul, tot trunchiul se prăbuşiră în spate.

Timpul încremenise. Bărbatul atârna în aer. Mâna în care ţinea securea se desprinsese de cafas, dar nu scăpase arma. Mâna stângă de pe balustradă trebuia să poarte toată greutatea lui, dar şi să pareze lovitura Sagăi.

Fără speranţe. Fără un sunet, se prăbuşi şi dispăru din câmpul vizual al Sagăi.

Când el căzu, Saga mai era încă în aer şi făcea eforturi să se prindă cu amândouă mâinile de catarg. Mâna stângă alunecă, dar cu dreapta se ţinea destul de bine, pentru a nu se prăbuşi în gol. Saga scoase un ţipăt când se lovi căzând în interiorul cafasului, ca şi când ar fi fost apucată de o mână. Se frecase cu osul occipital de parapetul opus şi când, în cele din urmă, rămase întinsă pe jos, cuprinsă de o durere năprasnică, avea senzaţia că cineva a stors-o ca pe o cârpă udă şi a îndesat-o, aşa răsucită, într-o gaură mult prea strâmtă.

Auzea vag strigăte de undeva, de jos. Poate că cineva era în drum spre ea, şi dacă acea persoană a avut noroc, n-a fost nimerită de străinul în cădere.

Cu membrele rănite şi cu capul vuind de durere, se întoarse, reuşind să se ridice. De fapt, nu se ridicase, ci, mai degrabă, îşi împinsese picioarele, neajutorată, chinuită de durere, dar destul de sigură, pentru a risca o privire peste balustradă.

Secera fulgeră spre ea.

Oţelul îi crestă obrazul stâng, destul de adânc încât să simtă tăişul frecându-se de dinţi. Imediat gura i se umplu de sânge, care îi înăbuşi ţipătul şi ţâşnea ca un şuvoi. Un roşu întunecat îi împroşcă faţa bărbatului, care, în cădere, se putuse agăţa bine de plasă şi acum era din nou la ea.

Saga se trase înapoi clătinându-se, îşi apăsa rana deschisă şi nu mai vedea cu un ochi. Pe buze îi veneau strigăte pe care nu le putea controla, ca şi

când altcineva pompa în sus aceste sunete din interiorul ei, odată cu sânge, tot mai mult sânge. Faţa îi ardea ca focul, se simţea zdrobită, iar cu ochiul stâng nu vedea nici acum, iar cel drept parcă juca un văl roşu.

Omul cu securea apăru peste balustradă. Pentru a doua oară.

Saga nu mai avea putere să lovească, nici măcar să facă un salt. Durerile o făcuseră aproape să-şi piardă minţile, iar faptul că nu mai vedea deloc cu un ochi îi răpea orice urmă de echilibru.

„Gata! îi trecu fulgerător prin minte. Acum o să te omoare”. *Eşti* moartă.

Bărbatul se propti din nou peste margine, cu faţa acoperită de sânge. Lovitura Sagăi îi zdrobise nasul şi – ironia sorţii – îi strivise ochiul stâng. Dar, spre deosebire de ea, el mai avea destulă forţă pentru a continua lupta, pentru a nu abandona.

Saga se clătină într-o parte şi, ameţită, aduse vârful catargului între ca şi el. Bărbatul îşi luă din nou avânt cu securea în mână, dar lama nu ajunse până la ea, ci intră cu un scârţâit în lemn – şi acolo rămase.

Saga se aştepta ca el să apară definitiv peste balustradă, dar brusc se opri. Mâna lui smuci înapoi securea. Bustul îi era aplecat din afară peste balustradă, dar el nu făcu niciun efort pentru a se căţăra în interior, spre a ajunge la Saga. Avu o tresărire, fruntea i se acoperi de riduri – apoi alunecă în jos cu spatele, se prelinse pe lângă cafas şi dispăru pentru a doua oară din câmpul vizual al Sagăi.

Din cauza durerilor, ea aproape îşi pierduse cunoştinţa. Nu-şi putea opri limba să nu treacă peste dinţi, pe lângă acele zdrenţe de piele respingătoare, *străine,* care fuseseră odată obrazul ei. Simţi intrându-i în gură aer rece, dar nu de pe buze, ci printr-o deschizătură, care, de fapt, n-ar fi trebuit să existe. Tot ce putea să gândească era:

Acolo nu trebuia să existe o gaură! Nu pe *faţa* mea!

Saga îşi pierdu echilibrul, vru să se prindă de ceva, se lovi cu umărul de catarg, se prăbuşi în faţă. Balustrada din faţa ei o împiedică să se prăvălească, şi când ochiul ei înecat în sânge izbuti să fure o privire în adâncuri, văzu acolo *două* siluete atârnate de plasă. Doi oameni lipiţi în mod bizar unul de altul, unul din ei cu mult mai mobil decât celălalt, sprinten şi rapid ca o pisică.

Karmesin.

Era goală – puşcă. Probabil că o trezise zgomotul, şi iat-o acum aici, prima sus la şarturi, iar în mâna ei lucea o armă, nu a ei, ci securea străinului, pe care i-o luase ea şi pe care acum i-o înapoia – cu tăişul înainte, drept în piept.

Când arma i-a despicat sternul, bărbatul şi-a pierdut ultimul punct de sprijin. Fără zgomot, a alunecat în jos pe plasă, s-a prăbuşit într-o parte, peste balustradă, şi a căzut scurt şi cu zgomot pe punte. Un strigăt a trecut printre fetele adunate care, cuprinse de panică, s-au ferit în lături. Goală, lucind argintie în lumina lunii, Karmesin a fost în clipa următoare jos, rapidă ca un păianjen. Lovi cu genunchiul spatele corpului fără viaţă, cu o mână trase un cuţit din cingătoarea acestuia – apoi, cu o tăietură profundă, precisă, îi trecu lama peste beregată.

Saga se prăbuşi, rămase întinsă cu picioarele îndoite şi răsucite pe podeaua cafasului catargului şi avea senzaţia că lumea este altundeva, la mare depărtare de ea.

***

Se trezi târziu, mult mai târziu, într-un întuneric deplin, şi auzi o voce.

— Fratele tău este liber, îi şopti blând Violante. Chiar înainte de a intra în munţi, am trimis un sol acasă cu porunca de a-l lăsa să plece… Am vrut să ştii.

— Mor? întrebă Saga. Dar cuvintele nu-i ieşiră de pe buze. Sunt oarbă?

— Acum culcă-te iarăşi.

— Faun e liber? Aş fi vrut să-l mai văd o dată.

Se părea că avea faţa jupuită. Nu aşa cum era faţa *ei.*

Culcă-te iarăşi.

Dorm.

Trăieşti. Totul va fi bine. Faun…?

Fonticus

Când bărcuţa intră legănându-se într-un canal lateral, Faun apucă mâna Tiessei şi nu-i mai dădu drumul până ajunseră pe uscat. Simţea cum ca îi arunca priviri furişe, dar el privea mereu înainte, nu atât pentru că îl fascinau casele acestui ciudat oraş de la mare, ci pentru că se temea de ce ar fi putut citi în ochii Tiessei. Simţea un gol în stomac, dar nu era din cauza foamei.

— Aici este, spuse veneţianul, împingând cu un băţ barca zveltă de-a lungul canalului. Arătă din cap o clădire masivă de pe malul drept. Fonticus. Curtea de comerţ a germanilor. Mulţi germani, aici în Veneţia. Merită, vorbesc limba Voastră. Multă clientelă bună, dintre ei.

Legară barca de o scară de piatră, care urca din apele lagunei ca ruinele unui al doilea oraş, de mult scufundat în mare. De când ajunseseră în dimineaţa aceea la Veneţia, Faun şi Tiessa nu se puteau scutura de atmosfera ciudată a acestui oraş. Indiferent unde ar fi privit, pretutindeni erau semne ale unor enigme ascunse. În spatele fiecăreia părea să se ascundă un adevăr tainic. La fel ca dincolo de această scară care urca din adâncul lagunei, ca şi când acolo, jos, exista ceva pentru care merita să cobori.

Palate strălucitoare se ridicau alături de case de lemn modeste, peticite de mai multe ori, datând de pe vremea vechii colonizări a insulelor lagunei. Oameni din toate ţările pământului treceau în bărci pe întortocheatele drumuri de apă şi vorbeau unul peste altul în mai multe limbi, purtau îmbrăcăminte când viu colorată, când simplă, aveau pielea deschisă la culoare, bronzată sau neagră. De când coborâseră cu barca de pe uscat pe insule, nu mai închiseseră gura de uimire. Totul era nou, era minunat.

Veneţia i-a întâmpinat cu braţele deschise. Cu inima grea îşi vânduseră caii înainte de a trece

marea, şi acum, când aveau şi ceva bani în buzunar, amabilitatea localnicilor nu mai cunoştea margini. Un negustor ambulant le-a vândut prima mâncare caldă de zile întregi, peşte foarte condimentat învelit într-un aluat de pâine coaptă cu coaja aurie, şi, în plus, aproape copleşiţi de politeţuri. Când s-au interesat de o barcă pentru a-i duce la Fonticus, imediat şi-au oferit serviciile jumătate de duzină de barcagii. Faun şi Tiessa l-au ales pe cel care le înţelegea cel mai bine limba, pentru că amândoi se săturaseră să se facă înţeleşi ajutându-se de mâini şi de picioare.

Cu câteva zile înainte, aflaseră la Milano că oastea Magdalenei plecase deja spre Veneţia şi acum se spunea că, de acolo, flota pornise de trei zile pe mare. Lui Faun aproape că nu-i venea să creadă că din nou o ratase pe Saga tocmai când era atât de aproape de ea.

Cu toate acestea, între timp, furia şi dezamăgirea lui se mai domoliseră. Vederea Veneţiei îi capta toate simţurile şi abia dacă mai lăsa loc şi pentru alte senzaţii – lăsând la o parte bucuria pe care o trăia privind-o pe furiş pe Tiessa, când nu-şi lua ochii, uluită, de la faţadele pe lângă care treceau.

I-au plătit barcagiului şi au intrat prin bolta porţii de la Fonticus. La capătul unui culoar larg plin de oameni, se găsea o curte interioară, peste care erau întinşi nişte drugi de lemn, cu multe colţuri. Pe vreme rea, curtea era acoperită, pentru ca activitatea să nu se întrerupă. Dar astăzi soarele ardea deasupra unui mare număr de standuri şi tarabe. Din toate direcţiile răzbăteau strigăte de-a valma, toţi îşi lăudau marfa, ofertele curgeau. Cei mai mulţi negociau în germană, alţii în latină, italiană sau în nişte limbi pe care Faun nu le auzise niciodată. În galantare a văzut baloturi de mătase şi vase cu condimente, chihlimbar, blănuri şi corali. Mai erau jumătăţi de porci şi peşte de soi, medicamente şi vase de lut cu vin. Se mai oferea

piper de calităţi diferite, ulei, piei şi untură de peşte care mirosea groaznic. Câte unul mai târa spre ieşire saci cu cereale, alţii cărau înăuntru lăzi cu produse de ceramică şi-i înjurau pe cei care se apropiau prea mult de încărcătura lor fragilă. Pe caldarâm erau rostogolite cu zgomot butoaie cu vin, erau transportate cuşti cu animale şi era de-a dreptul imposibil să stai în acelaşi loc mai mult de câteva secunde, pentru că tot timpul era cineva care voia să ajungă undeva şi, de cele mai multe ori, stăteau în drumul negustorilor şi slugilor.

Faun se plecă spre Tiessa. Vârfurile părului ei blond i se ridicaseră peste urechi şi-i gâdilau lui nasul. Ea îl privi dintr-o parte şi zâmbi.

— Ai idee cum va fi de-acum încolo?

Faun făcu o grimasă.

— Trebuie să găsim pe cineva care să ne vândă vasul cu echipaj cu tot şi să nu ceară mulţi bani.

— De ce să nu încercăm să găsim pe cineva care să ne poată spune încotro au pornit-o sora ta şi ceilalţi?

— Cred că spre Ţara Sfântă.

Tiessa îşi dădu ochii peste cap.

— Dar pe care rută?

Faun o privi consternat.

— Există mai multe?

Ea oftă, îi întoarse spatele şi se adresă unui negustor care vindea podoabe ieftine din piele şi lemn. Vorbi cu negustorul, scutură din cap când acesta vru s-o facă să cumpere ceva de la el, apoi se înapoie la Faun.

— Zice că în apropiere este un han unde vin aproape numai germani. Mai ales marinari, după cum spune el. Hangiţa este singura în lung şi-n lat care aduce peste munţi bere nemţească. Se pare că acum câteva zile au zăbovit pe-acolo nişte mercenari veniţi de la Milano, cu oastea Magdalenei.

Faun era mulţumit să scape de înghesuiala de la Fonticus. Trecură de vreo două străduţe şi se opriră

în faţa unei uşi de han. Mirosea a carne friptă şi a cărbuni. Deasupra intrării era bătută-n cuie o scândură, în care cineva înscrisese cu fier încins nişte litere. Sub murdăria depusă de decenii abia se mai putea recunoaşte dacă hanul era construit din lemn sau din piatră.

— Intrăm? întrebă Tiessa.

Faun şovăia.

— Nu prea arată ca un loc potrivit pentru fete tinere.

— Ah, Faun, *te rog!*

— Îmi fac griji, asta e tot.

Brusc, îl sărută pe obraz.

— Drăguţ din partea ta… Intrăm?

— Îmi fac griji şi mai mari, dacă faci *aşa ceva.*

— Adică ce?

Faun îşi atinse obrazul.

— Chiar asta.

Ea tocmai se pregătea să-i răspundă, când uşa hanului se deschise cu zgomot.

La picioarele lor ateriză cu faţa-n jos un bărbat, care apoi se ridică cu greu. Era un individ înalt şi solid, dar în clipa aceea oferea o privelişte jalnică. Pe tunica de piele, voma se lipise ca umbra unei diademe, iar ochii lui priveau tulbure de sub pleoapele pe jumătate închise.

Se împiedică mârâind ceva ininteligibil.

Tiessa şi Faun priveau în urma lui, când o femeie grasă scoase capul pe uşă.

— Prăpădit afurisit, înjură aceasta în germană. Cară-te de-aici, cu vorbăria ta de rahat despre femei smintite, de pe corăbii de rahat blestemate.

Femeia trânti uşa cu un bubuit. Faun se uită la Tiessa. Ea doar făcu un semn din cap, se întoarse şi o porni în fugă după beţivul care dispăruse pe una din străzile laterale.

După două colţuri, îl găsiră. Îngenunchease pe malul unui canal şi se aplecase deasupra apei. Tiessa strâmbă din nas şi se ţinu la distanţă, dar

Faun se apropie de el şi aşteptă răbdător ca omul să se oprească din tuşit şi scuipat.

— Ţi-e mai bine? îl întrebă.

Bărbatul întoarse încet capul.

— După ce se vede?

Faun nu se lăsă intimidat, în vreme ce Tiessa trecea nervoasă de pe un picior pe altul.

— Poţi să ne spui ceva despre cruciadă? se pomeni Faun întrebând fără să vrea. Despre fetele care sunt de trei zile pe mare?

— Tu eşti unul din iubiţii lor? Vreun mire? Bărbatul se frecă la ochi.

— Sunt fratele ei, spuse Faun. Nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trecut sub tăcere adevărul. Sora mea geamănă este printre ele.

— Sora geamănă, aha. În ultima vreme se pare că există o mulţime de fraţi gemeni.

Faun nu înţelese prea bine ce vrusese să spună omul, dar se hotărî să nu strice lucrurile.

— Cunoşti ruta? Vreau să spun, dacă ştii exact încotro se îndreaptă.

— Spre ce port? intră în vorbă Tiessa. Akkon? Sau Tyrrus?

— Vreţi să mergeţi după ele?

— Eu trebuie să-mi găsesc sora.

Mercenarul vru să se pună pe picioare, dar nu reuşi decât o jumătate de răsucire şi ateriză pe spate, cu picioarele desfăcute. Îşi şterse voma de pe faţă cu mâneca de piele. Tiessa oftă scârbită.

— Nu le mai ajungi, băiete, îngăimă bărbatul cu glasul împleticit de băutură. Privirea îi era şi acum tulbure, de parcă ar fi privit într-o depărtare care exista doar în amintirile lui. Odată pornite la drum, nimic nu le mai opreşte. Afară doar de o flotă de piraţi, dacă e destul de mare. Sau corăbiile sarazinilor.

Faun avea aceleaşi temeri, dar nu voia să abandoneze din această cauză. În prea multe nopţi îşi bătuse capul cu tot ce i s-ar fi putut întâmpla

Sagăi. Acum nu mai exista nicio imagine care să-l îngrozească.

— Ia spune-mi, băiete, cum te cheamă?

— Faun.

Mercenarul se uită la el şi nu scoase un cuvânt. Apoi lăsă brusc capul pe spate şi izbucni într-un râs de beţiv.

— Faun? articulă printre hohote croncănite de râs. Faun din cetatea Lerch? Aruncat în temniţă de Violante?

Tiessa îi atinse mâna lui Faun.

— O ştii pe sora mea? întrebă consternat. O ştii pe Saga!… Pe Magdalena?

Bărbatul se lăsă pe spate şi acum zăcea întins pe caldarâm. Mâna dreapta îi atârna peste marginea malului, cealaltă se deschidea şi se închidea în praf. Coada de cal sură i se desfăcuse.

— Magdalena… Să mă bată Dumnezeu, da, o cunosc. Închise ochii şi adormi.

Faun căzu în genunchi lângă el, îl apucă de umeri şi îl scutură.

— Hei! răcni. Nu poţi să dormi acum!

Bărbatul deschise un ochi.

— Vrei să plonjezi în canal?

Faun îl privea fix, fără să înţeleagă.

— Ce?

— Ia-ţi degetele de pe mine. Imediat.

Faun îşi retrase mâna.

Capul mercenarului căzu înapoi pe caldarâm.

— Căcat!

— Ai spus că o cunoşti. Ce e cu ea?

Niciun răspuns.

— Cum te cheamă?

— Zinder. Bărbatul îşi freca întruna capul şi încerca să se ridice în şezut. Gemând, reuşi să se aşeze. M-a cam durut.

— Spune-mi ceva despre Saga!

— Nu aşa de repede. Tot mai sunt mult prea beat pentru…

Tiessa se înghesui lângă Faun.

— Te rugăm, spuse blând.

— Cerule! bombăni Zinder. *Tu* cine eşti? Înc-o soră?

— Tiessa.

— Frumos nume.

Faun se uita neajutorat de la unul la altul şi, cu un oftat, aruncă în sus braţele.

— Zinder, insistă Tiessa. Poţi, te rog, să ne povesteşti mai multe despre Saga? Şi despre drumul pe care vor să meargă ea şi celelalte?

— Despre Saga – da. Dar despre drum? Habar n-am, pe mine m-au dat afară la Milano. Pe mine şi pe toţi oamenii mei. Au angajat-o, în schimb, pe muierea aceea. Berengaria! Tocmai pe ea! Doamne sfinte! Zinder îşi dădu ochii peste cap. Mi-e rău. Reuşi să ajungă la marginea ţărmului, când din gură îi ţâşni alt şuvoi de vomă, pleoscăind în apă.

— N-are niciun rost, îngână nerăbdător Faun. Mai degrabă i-ar fi tras un picior beţivului, trimiţându-l în lagună.

Tiessa se apropie de Zinder, îi puse o mână pe spinare şi întrebă compătimitor:

— Acum e mai bine?

— Oh, Doamne… Am vărsat pe păr.

O revedere

După două ore, stăteau turceşte, faţă-n faţă, pe caldarâmul fierbinte le vară, nu departe de canalul mare. Soarele amiezii lucea în apă. Prin faţă treceau bărci, minuscule corăbii şi luntre cu vâslaşi. Din valurile aurii pescăruşii înhăţau peşti şi gunoaie.

— Până la urmă am venit la Veneţia, îşi încheie Zinder raportul şi pentru a suta oară se frecă la ochii înroşiţi. Îşi curăţase de mântuială în apa canalului tunica mânjită, dar duhoarea nu pierise aproape deloc. Şi nu e un oraş minunat! strigă ironic. Ce-i drept, n-am prea văzut mare lucru, pentru că de pe când veneam încoace am luat-o cu băutul.

Tiessa se juca îngândurată cu amuleta de la Elegeabal. Învârtea între degete ca pe o monedă capul plat de taur, până ce şnurul de piele se înfăşură tot mai strâns în jurul gâtului, după care îl lăsa iarăşi să se răsucească repede invers.

— Dar, de fapt, de ce le-ai urmat? întrebă Faun.

— Dracu' ştie. N-aveam nimic mai bun de făcut, mă gândesc eu. Ocoli privirea lui Faun. În momentul acesta, marile bătălii au loc mult mai jos, în sud. Dar de ce să-mi sparg capul pentru un împărat, pe care nimeni nu-l vrea ca împărat?

Tiessa părea să dea tot mai multă atenţie pandantivului cu Mithra.

— Te-ai săturat de existenţa de mercenar, constată ea. Uneori, aşa e. Viaţa pe care o duci nu-ţi mai place – şi atunci, pur şi simplu, te opreşti.

Faun şi Zinder se uitară la ea, ambii la fel de uimiţi, dar Tiessa nu-şi ridica privirile de la amuleta ei. Pierdută în gânduri, o tot învârtea între degete şi tot răsucea şnuruleţul de piele.

— Câţi ani ai? întrebă Zinder.

— Asta n-are nimic de-a face cu vârsta. Oricine poate să ia o hotărâre. Nu e nevoie de prea mult pentru asta. Ia, uite! Făcu pandantivul să se legene

sub ochii ei şi apoi, brusc, îl vârî sub haine. O hotărâre. Pur şi simplu.

În starea în care se afla, lui Zinder îi era vizibil greu să-i urmărească gândurile. Nici lui Faun nu-i era mai uşor. Întotdeauna când credea că, în sfârşit, o cunoaşte destul de bine, ea făcea ceva care-l deruta din nou.

Mercenarul îşi drese glasul.

— Mulţi oameni s-au săturat de unele lucruri şi, totuşi, le fac. Pentru că nu au de ales. Scutură resemnat din cap. Ar fi trebuit să fac şi eu ca şi ceilalţi. Să fi luat afurisitul de aur al arhiepiscopului şi să dispar. În schimb, iată-mă aici şi cu jumătate din bani cheltuiţi pe băutură.

Faun vru să îndrepte din nou discuţia spre Saga, dar Tiessa i-o luă înainte.

— Ce-ai fi făcut, dacă te-ar fi luat cu ei? Se părea că, dintr-un motiv oarecare, o preocupa soarta mercenarului. Ai fi luptat într-adevăr împotriva sarazinilor?

— Şi eu m-am întrebat. Zinder o măsura pe Tiessa cu un amestec de admiraţie şi respect. Nu ştiu să răspund. De fapt, întotdeauna mi-am dorit doar o bucată de pământ şi o casă. Ei, da, nu *întotdeauna.* De când a început să-mi cadă părul.

— Foarte bine. Faun nu mai avea deloc răbdare pentru povestea suferinţelor lui Zinder. Noi o să le urmăm, orice-ar fi.

— Orice-ar fi! Zinder izbucni în râs. Ai habar cât costă două traversări pe mare? La *Veneţia?* Uită-te în jur, mişună de tâlhari.

Faun îşi împinse încăpăţânat înainte bărbia.

— Noi n-avem nevoie de mult loc şi putem…

— Acum şase ani, veneţienii au stors de bani una dintre cele mai mari armate din Europa, i-au scos din buzunare ultimele economii şi apoi au aruncat-o într-un război pe care ea n-a vrut niciodată să-l poarte. De ce s-ar purta cu voi doi mai delicat?

Faun îşi muşcă buza de jos şi tăcu.

— Noi n-avem nimic ce ne-ar putea lua, spuse sec Tiessa. Doar câteva monede.

— Cei mai mulţi de aici nici nu vor stea de vorbă cu voi. Iar restul – ei, bine, de restul ar fi mai bine să nu le ieşiţi în cale, dacă nu vreţi să sfârşiţi pe o corabie cu sclavi. Scutură din cap, ciudat de încet, pentru că încă se mai afla sub efectul beţiei. Vă dau amândurora un sfat, pentru că tu, tinere, eşti fratele Sagăi şi mie mi-a plăcut de sora ta. Probabil este singurul lucru pe care vi l-ar da cineva gratis în acest oraş. Se plecă înainte, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Nu vă duceţi în port. Nu vorbiţi cu nimeni. Întoarceţi-vă, pur şi simplu, de unde aţi venit.

— Saga nu s-ar fi întors, replică Faun. N-ai cunoscut-o prea bine, altfel ai fi ştiut asta. Ea şi cu mine semănăm în multe privinţe.

— Nu-ţi face iluzii. Ai putea avea o surpriză urâtă.

— Ce vrei să spui?

— Toate acestea, toată această descreierată cruciadă este opera *ei.* Ea le-a promis acestor fete luna de pe cer, dacă o vor urma pe ea şi pe Violante în Ţara Sfântă. Nici acum nu ştiu cum de au crezut-o, dar asta nu mai are niciun rost. Cândva, tot s-ar fi întâmplat de la sine – ea nici nu mai trebuia să spună nimic şi, cu toate acestea, fetele năvăleau din toate direcţiile. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că vina este a ei. Am spus că îmi place de ea – şi, Dumnezeule, acesta este adevărul! Dar asta nu schimbă deloc ce este şi ce face ea.

— Contesa a silit-o! Faun strânse pumnii. Nu voia să audă aşa ceva, nimic din toate acestea.

Zinder clătină capul grav.

— Saga a făcut asta pentru tine, băiete. În orice caz, la început. Dar pe urmă… îşi trosni degetele. Este ca şi cum nu s-ar mai putea opri să fie Magdalena. Ca şi cum, dintr-o dată, i-ar face plăcere să fie.

— Absurd!
— Du-te după ea. Întreab-o. M-aş bucura să aud ce-ţi va spune.
Faun sări în sus.
— Nu sunt obligat să ascult aşa ceva. Tiessa, vino.
— Nu trebuie să-ţi placă de mine, spuse Zinder. Şi, din partea mea, poţi să uiţi ceea ce am spus despre sora ta. Dar ascultă doar atât: ţineţi-vă departe de corăbii. Pe mare nu puteţi fugi de nimeni.
— Mulţumesc pentru sfat, răspunse rece Faun. Şi pentru ce ne-ai povestit.
Mercenarul înclină capul.
— Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Acum ai să duci fata asta drept la pierzanie.
— Fata asta de aici ştie şi singură ce e bine pentru ea, spuse apăsat Tiessa.
— Bineînţeles. Zinder oftă.
Faun adăugă ceva mai blând:
— Trebuie să-ţi mulţumim, Zinder. Cel puţin, acum ştiu că Saga… Era aproape gata să spună *o duce bine,* dar în ultimul moment înghiţi restul frazei.
— Mult noroc, spuse Zinder şi ridică mâna obosit.
Tiessa rămase pe loc.
— Ce-ai să faci acum?
— O să dorm ca să scap de mahmureală, spuse mercenarul ridicând din umeri. Şi pe urmă o să văd. Probabil.
Faun îi făcu un semn.
— Atunci şi ţie mult noroc.
Îl lăsară pe Zinder, stând pe marginea canalului, singur cu gândurile lui tulburi şi porniră spre vase.

***

Se înserase, când Faun fu nevoit să recunoască, în cele din urmă, că Zinder avusese dreptate. S-au dus în port, dar chiar de la prima încercare de a se interesa de o traversare spre Ţara Sfântă au eşuat

lamentabil. Deşi galera, pe care şi-o aleseseră, urma să ducă la Akkon un grup de călugări, ea părea să fie orice altceva decât un vas demn de încredere. Călugării s-ar fi putut simţi în siguranţă, pentru că erau prea bătrâni pentru a obţine pe ei un preţ bun pe piaţa de sclavi; dar în cazul Tiessei şi al lui Faun lucrurile stăteau altfel. În taină, Faun ajunsese de mult la concluzia că în acest port nu exista nimeni în care să se încreadă privitor la siguranţa Tiessei.

Deasupra lor cerul se boltea întunecat şi plin de stele. Pe marginea ţărmului ardeau focuri care trimiteau o lumină tremurată celor ce încă mai aveau de încărcat pe vase. Treptat, agitaţia se mai potoli, tot mai mulţi marinari se retrăgeau sub punte sau spre cârciumile din jur.

Deodată, Tiessa îl apucă de mânecă pe Faun şi îl trase în spatele unui maldăr de lăzi. Printre crăpături răzbătea un miros de lână de oaie.

— Acolo, în faţă! spuse cu vocea sugrumată.

Faun o întoarse cu umerii spre el şi fu îngrozit văzând cât de palidă era.

— Ce e?

— Ne-au ajuns. Achard şi oamenii lui.

Faun simţi că inima nu-i mai bate – şi apoi imediat că începe să bubuie.

— Achard? L-ai văzut pe Achard?

Ea confirmă din cap, ţeapănă. Faun se desprinse şi aruncă o privire prudentă în direcţia lăzilor. La o oarecare depărtare stăteau câţiva bărbaţi

— Acum numără patru – care şuşoteau ceva. Trei erau cu spatele la el, al patrulea era ascuns de ceilalţi. Faun îşi ţinu respiraţia. Tiessa se mişcă lângă el şi-şi alătură capul pentru a vedea mai bine.

Oamenii se retraseră, grupul se împrăştie. Doi erau africani îmbrăcaţi europeneşte, cu cizme înalte şi pieptare de piele; aveau pielea neagră şi părui împletit în nenumărate codiţe subţiri, ca nişte şerpişori. Al treilea bărbat era un arab. Purta o îmbrăcăminte lungă, un iatagan şi un turban, cum

Faun nu mai văzuse decât la saltimbancii care voiau să se dea în batjocură drept păgâni. Acesta fu primul care dispăru pe o străduţă din apropiere, aplecat uşor, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu fie recunoscut. Al patrulea bărbat era Achard von Rialt.

Tiessa se trase înapoi, în spatele lăzilor, şi se rezemă cu spatele de ele.

— Când ne-au ajuns?

— Habar n-are că suntem aici.

— Crezi?

El dădu din cap, convinsă.

— Vrea să-i urmărească pe ceilalţi, nu-i aşa? Exact ca noi. Vrea să-şi aducă înapoi soţia.

Faun nu-i scăpa din ochi pe cei trei bărbaţi.

— Dacă Elegeabal a avut dreptate, atunci Achard are nevoie de ea ca să-şi păstreze pretenţiile asupra Hoch Rialt şi Via Mala.

Faun sări înapoi, când unul dintre africani aruncă o privire peste umăr – exact în direcţia lui.

— Te-au văzut? Să nu-mi spui că te-au văzut! Vocea Tiessei era încordată.

— Nu, răspunse nesigur Faun. Nu cred.

— Nu *crezi?*

— Aşteaptă-mă puţin aici! Fără să-i mai aştepte acordul, se furişă aplecat prin spatele mormanului de lăzi şi, la adăpostul câtorva butoaie şi colaci de odgoane, ajunse în spatele celor doi. Acum africanul discuta iarăşi încet cu ceilalţi doi. Al doilea negru făcu semn cu capul. Achard nu scotea niciun cuvânt.

În spatele lui, câţiva paşi grăbiţi îi smulseră un oftat greu.

— De ce nu faci nici măcar o dată ce-ţi spun? spuse fără să se uite înapoi.

— Nu rămân singură aici, şuieră Tiessa.

Trecură de capătul străduţei pe care dispăruse arabul. În depărtare ardea o făclie, era fixată bine pe peretele unei case. Nu se vedea picior de om.

Acum cei trei bărbaţi făcură în grabă vreo douăzeci de paşi în josul cheului. Nu erau singurii care se învârteau pe-aici seara – pe unele vase era un du-te vino neîntrerupt –, dar nu era greu să-i urmăreşti. Cei doi africani erau cu jumătate de cap mai înalţi decât uriaşul Achard. Rareori mai văzuse Faun bărbaţi atât de înalţi. Codiţele lor ciudate fluturau la fiece pas; unul din ei îşi împletise în ele bijuterii, care străluceau când acesta trecea pe lângă o tavă cu jăratic. În contrast total cu ei, părul lung al lui Achard îi cădea pe umeri şi se lipise ca smoala.

Şirul de corăbii care ancorau i se păru lui Faun nesfârşit. Galere comerciale impunătoare stăteau alături de corăbii mici de coastă, cu care ţăranii îşi transportau recolta la pieţele portului. De pe unele punţi şi din lucarnele deschise răzbăteau glasuri: râsete slabe, cântece grobiene, porunci răcnite în limbi străine. Din alte direcţii se auzea lătrat de câini şi behăit de capre sau mugete de vite înghesuite.

Achard şi însoţitorii lui o luară spre un vas, care era ancorat aproape de capătul portului. Chiar la o primă vedere se deosebea net de majoritatea celorlalte aflate în port. Era lung şi foarte îngust, cu velă latină triunghiulară şi două rânduri de deschizături pe fiecare parte a bordului, pentru vâsle. Prora se prelungea într-un pinten, care – şi asta era ceva neobişnuit – era deasupra apei. La pupa, două cornuri de lemn se arcuiau în sus, depăşind castelul pupa jos.

— Un dromon, şopti cu admiraţie Tiessa. O galeră de război, mult mai rapidă şi mai mobilă decât trândavele vase comerciale. Negustorii nu folosesc asemenea vase.

— Dar piraţii?

— În mod normal, galerele de război îi aparţin împăratului sau caselor regale. Dar aceasta de aici nu are niciun blazon. Fie că cineva, groaznic de

bogat, a comandat construirea ei, fie că a fost capturată în largul mării.

— Veneţienii ar răbda un asemenea individ în portul lor?

— Nu, dacă el *le* atacă vasele. Dar dacă există o înţelegere şi dacă aceşti piraţi atacă doar vase comerciale din, să zicem, Genova sau Franţa… de ce nu?

Toată seara se vădise că Tiessa ştia mai multe despre mare şi obiceiurile de pe mare decât Faun; nu ştia din experienţă proprie, după cum susţinea ca, ci mai mult din descrieri de călătorie. Dar ce fel de aristocrat şi-ar fi iniţiat fiica în probleme de navigaţie maritimă?

Faun fu întrerupt din gândurile sale de nişte mişcări la bordul dromonului. Mai multe siluete îl întâmpinară pe Achard şi oamenii lui. Cel puţin unul din bărbaţii de la bord purta un turban, iar în lumină conturul craniului său părea umflat.

Câteva vorbe răzleţe purtate de vânt spre uscat aduceau a un ciudat amestec de latină şi germană, pe care Tiessa poate că-l înţelegea mai bine decât Faun; cel puţin fragmente din acea latină universală pe care o foloseau mulţi clerici.

În ascunzătoarea lor din spatele lăzilor, ca îl privi dintr-o parte.

— Trebuie să încercăm cumva să ne ascundem pe vas.

O clipă, Faun nici măcar nu-şi găsi cuvintele.

— În niciun caz, spuse mai apoi scuturând din cap.

— Dar este cea mai bună soluţie.

— Ca să fim omorâţi, aşa e. Sau să apari îmbrăcată cu o rochie drăguţă într-un bazar. Sau *fără* rochie. Asta e ceea ce vrei?

Tiessa se încruntă fără să vrea.

Achard o s-o urmărească pe Saga şi pe celelalte, pentru a şi-o lua înapoi pe Jorinde a sa. Şi acesta este cel mai rapid vas cât vezi cu ochii-n lung şi-n lat. Nu există altul mai bun.

— Dar e un vas de război. La naiba, Tiessa, *o corabie de piraţi!* Şi tu vrei să călătoreşti cu ea clandestin? Se lăsă cu capul pe spate, spre lăzi.

— Avem prea puţini bani pentru o călătorie mai sigură, spuse Tiessa. Şi cu fiecare zi în care mai zăbovim în Veneţia, Saga şi celelalte se tot îndepărtează. Cum altfel să le ajungem, dacă nu astfel? Făcu un semn spre dromon, un gigant impozant, abia luminat de cealaltă parte a mormanului de lăzi.

Faun îşi strângea buzele. Deşi raţiunea îi striga în minte că, la bordul acestui vas, Tiessa era expusă unui teribil pericol – ce i-ar face piraţii, dacă ar descoperi-o? —, şi deşi totul era contrar intenţiilor sale – anume, de a avea grijă de siguranţa Tiessei trebui să recunoască, în sinea lui, că ea avea dreptate.

— Ce facem? întrebă ea încet.

Faun o privi, mângâindu-i cu privirea chipul slăbuţ, în care ochii străluceau hotărâţi.

— Credeam că între timp ai învăţat să mă cunoşti un pic, spuse el blând.

Tiessa scutură capul fără să înţeleagă.

— Aş merge cu tine oriunde. Faun ridică mâna tremurând şi o mângâie pe păr.

— Nu ştii?

O clipă, ea se cabră ca şi când n-ar fi vrut ca el s-o atingă. Dar apoi se lipi de el fără un cuvânt. Gândul că ei i s-ar putea întâmpla ceva deveni brusc mult mai dureros. Dând capul pe spate, Tiessa îl privi drept în ochi. Buzele ei se deschiseră uşor.

La bordul dromonului răsună un strigăt.

Urme de sânge

— Ce fac ăştia aici? Vocea Tiessei era doar un suflu îngrozit, aproape neinteligibil.

Lui Faun i se păru că lângă inima lui auzea bătând şi inima ei. Mâinile încă îi mai tremurau, deşi ea se aşezase din nou. Acum amândoi priveau pe furiş pe lângă lăzi, spre vas.

Pe puntea dromonului era mare agitaţie. Se auzeau mai multe glasuri vorbind deodată, cineva râdea. Apoi, pentru a doua oară, se auzi un strigăt urmat de un gâfâit înfundat. Deodată, una dintre siluete se ridică de pe punte, plutind tot mai sus, dând din picioare şi ducându-şi mâinile la beregată.

— Îl spânzură pe unul! exclamă fără să vrea Faun.

Tiessa privea vrăjită la adunătura de siluete în lumina slabă a lanternelor de bord. Era greu să numeri oamenii, deoarece contururile întunecate se întretăiau şi se acopereau unele pe altele. Erau cel puţin jumătate de duzină, mai degrabă opt sau zece.

Cel sortit morţii fu tras în sus, cu spatele la catargul principal, încă agitându-se, cu braţele îndoite, în timp ce încerca cu disperare să-şi vâre degetele sub funia din jurul gâtului.

O uşă de pe dunetă scârţâi, apoi Achard năvăli tropăind şi cu părul fluturând spre adunătura de la piciorul catargului principal. Răcni furios către bărbaţii aceia, pentru a-l coborî imediat pe cel spânzurat. Era în mod evident vorba de unul din oamenii lui. Începu o încăierare, până la urmă se ajunse la un schimb de lovituri zdravene între Achard şi celelalte două personaje. Se retraseră abia când apăru unul dintre africani. Bărbatul nu avu nevoie să urle vreun ordin, Faun şi Tiessa nici măcar nu înţeleseră dacă, în general, el spusese ceva. Dar oamenii îl respectau. Dar pentru bărbatul de la catarg era prea târziu. Când fu coborât în cele

din urmă, el încetase de mult să se mai zbată. Cadavrul lui căzu cu un zgomot înfundat pe scânduri.

Cearta dintre bărbaţi se încinse din nou, o amestecătură dezlănţuită de germană, latină şi limbi exotice. Deodată, africanul cel înalt scoase sabia. Tăişul vâjâi într-un semicerc scânteietor şi, cu o mişcare fulgerătoare, despărţi capul unui om de umeri. Faun presupuse că era vorba de unul dintre cei care se bătuseră cu Achard. Toţi ceilalţi bărbaţi înmărmuriră. Achard fu primul care se mişcă, se înclină puţin prea ţeapăn în faţa africanului şi plecă apoi cu pas măsurat spre puntea castelului. Africanul le mai urlă nişte ordine bărbaţilor, şi puţin mai târziu cele două cadavre fură duse sub punte, fără îndoială pentru ca mai târziu, în largul mării, să fie aruncate peste bord. Africanul îl urmă pe Achard şi închise uşa în urma lui. La urmă, cineva ridică craniul retezat, rămase o clipă nehotărât la piciorul catargului şi apoi se îndreptă spre balustradă. Acolo aruncă nepăsător capul în apă. Faun şi Tiessa auziră cum se lovi de suprafaţa apei.

Puntea se goli, mai rămăseseră doar două siluete. Toţi ceilalţi se retrăseseră în locurile de sub punte destinate echipajului. Cele două posturi de pază luară împreună poziţie la prora, aşteptară un timp pentru a fi absolut siguri că africanul nu se va întoarce şi se întinseră pe jos. Dispărură astfel din câmpul vizual al lui Faun şi al Tiessei, contopindu-se cu construcţiile întunecate ale dromonului.

Inima Tiessei încă nu se liniştise, iar Faun respira cu greu.

— Asta nu schimbă nimic, şopti ea.

El o măsură cercetător. Apoi privi din nou spre silueta vasului.

— N-au lăsat decât două străji. Arătă spre scândurile care duceau spre bordul dromonului. Nu ne rămâne prea mul timp.

Ea încuviinţă din cap, se repezi spre el şi-l sărută pe obraz. El încă o mai privea, când ea îşi şi pusese bocceaua în spinare.

— Mult noroc, spuse, văzând că el nu se mişca, dar vorbele sunau mai degrabă a „Hai odată”!

Faun înghiţi şi-i zâmbi. Apoi o porniră.

***

A mers mai uşor decât se temuse el.

Nimeni nu i-a observat când s-au strecurat spre debarcader, au cercetat pentru ultima oară, asigurându-se, împrejurimile şi s-au furişat aplecaţi pe punte. Tiessa se mişca sprinten. Doar când scândura pe care lunecau spre bord vibră şi scârţâi sub picioarele lor, ea şovăi puţin, dar acum Faun fu cel care o trase după el.

Ajunseră pe vas în mijlocul punţii principale, la jumătatea distanţei între castel pupa şi prora cu pintenul ucigaş. Undeva în faţă, se aflau cele două străji. Faun îi auzi vorbind încet între ei, dar nu putu descoperi unde erau. Prudenţi, el şi Tiessa se ţineau la distanţă de cercurile de lumină tulbure din jurul cuştii felinarului. Dincolo de ele, în spatele construcţiilor, lăzi iar între băncile vâslaşilor întunericul era de nepătruns.

Faun arătă spre unul dintre rândurile din faţă ale vâslaşilor. Merseră împreună în spatele acestora şi observară ce era înjur. Cele două străji mai stăteau încă de vorbă, unul râdea încet. Deasupra trecură paşi târşiţi, dar oamenii rămaseră nevăzuţi. Era posibil ca în beznă, în afara luminii lămpilor, să se mai fi aflat şi alţi piraţi, dar Faun se îndoia. Probabil că cei mai mulţi erau pe uscat, prin cârciumi şi bordeluri.

Uşa spre culcuşurile echipajului era în partea din faţă a vasului. Printre crăpături răzbătea o lumină slabă, când şi când se auzeau glasuri înăbuşite.

Fără un cuvânt, Tiessa arătă spre în faţă, pe lângă Faun, în apropierea catargului principal. Mai întâi el crezu că era vorba de balta de sânge de la

decapitarea marinarului; apoi văzu şi el cele două pătrate din scânduri, aripile unei intrări împărţite în două, care se deschideau în sus. Erau destul de late pentru a transporta sub punte cu ajutorul unor scripeţi cai sau maşini de război demontate.

Îşi făcură semn unul altuia şi se strecurară spre chepeng. Dacă ar fi vrut să dea roată bălţii de sânge, s-ar fi apropiat prea mult de lămpi. De aceea, au fost nevoiţi să facă paşi mari peste băltoacă, dar în întuneric n-aveau cum să vadă dacă n-au călcat totuşi pe marginile ei.

Faun ajunse primul la mânerul de fier al aripii drepte a chepengului. Tocmai îşi vârâse mâna prin inelul ruginit şi voia să ridice prudent lemnul, când Tiessa îi dădu un cot. Privi în sus, văzu în întuneric expresia panicată a feţei ei şi, în aceeaşi secundă, auzi paşi care se apropiau din partea din faţă a punţii.

Paşi grăbiţi. Îşi trase mâna înapoi şi scoase pumnalul de la cingătoare. Temându-se ca lumina să nu se reflecte în metalul strălucitor, presă tăişul pe corp. Chiar lângă ei, la piciorul catargului, era o ladă înaltă până la şold, bine ferecată cu cuie groase şi drugi de fier. Capacul era deschis, înăuntru erau role de odgoane. Era prea târziu pentru a sări înăuntru fără a fi văzut, dar se puteau ascunde în spatele ei – dacă măcar ar fi ştiut din ce direcţie exact venea straja.

Totul era un joc de noroc. Dacă se ascundeau pe partea greşită a lăzii de lemn, omul s-ar fi împiedicat inevitabil de ei, asta presupunând că nu-i descoperea încă de la depărtare.

Tiessa îl trase de mânecă. Se aplecară în grabă. Chiar în timp ce se afundau în spatele lăzii cu odgoane, Faun văzu cum straja trecea pe lângă partea cealaltă. Faun respiră profund, fără nici cel mai mic zgomot. Omul nu-i observase.

Piratul avea pielea închisă la culoare, nu chiar atât de neagră precum cea a celor doi africani, care-l însoţiseră pe Achard la bord, dar destul de

întunecată pentru a lăsa de bănuit că provenea dintr-o ţară unde pieţele de sclavi erau tot atât de obişnuite ca târgurile de vite. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni largi şi o tunică murdară. Într-o parte îi atârna un iatagan, într-o teacă simplă de piele.

La lumina lanternei următoare, straja se opri, se scărpină la ceată şi tuşi. Apoi se întoarse şi se îndreptă printre băncile vâslaşilor spre parapet, se aplecă în faţă şi scuipă în apă. Faun îl observa pe deasupra marginii lăzii, deşi tare ar fi vrut să se vâre cu totul în ascunzătoare pentru cazul în care piratul s-ar fi întors pe neaşteptate şi s-ar fi uitat în direcţia lui. Dar se împotrivi fricii şi continuă să supravegheze locul – ceea ce se dovedi a fi tocmai ceea ce trebuia să facă, căci astfel văzu cum bărbatul ridică braţul şi făcu semn cuiva care se afla pe uscat.

Se întorc! îi fulgeră prin minte. Echipajul se întoarce la bord. *Trebuiau* să intre în ladă. Imediat.

Piratul de la parapet nu se mai obosi să-şi reia rondul. În schimb, strigă ceva în limba lui repezită spre ţărm, primi un răspuns – ba chiar mai multe răspunsuri, de la mai mulţi bărbaţi! — şi începu să râdă. Stătea şi acum cu spatele la chepeng şi la ascunzătoare.

— Trebuie să încercăm, şopti Faun.

Tiessa aprobă din cap, chipul ei era în umbră un oval cu paloare de mort.

Faun fu primul care se furişă afară din ladă. Încovoiat, ajunse la chepeng, fără a pierde din ochi omul de lângă parapet. Mâna i se strângea în jurul inelului de fier.

Bărbatul strigă iarăşi ceva spre ţărm. Vocile care-i răspunseră veneau acum de mai aproape. Unii răcneau netulburaţi. Drace, unde se vârâse a doua strajă?

Faun trase de mâner şi, în primul moment, crezu că chepengul era zăvorât. Dar era doar mai greu decât se aşteptase el. Dacă acum şarnierele ar fi

scârţâit, erau pierduţi. Dar fierul era uns, aripa chepengului putu fi ridicată fără zgomot.

Faun se uită din nou la pirat. Bărbatul se mişca urmărindu-i cu privirea pe cei ce soseau. În direcţia în care privea el acum se afla pasarela. Câteva secunde mai târziu, pe lemnul care se balansa se auziră paşi. Multe voci vorbeau în acelaşi timp.

Tiessa se apropie în fugă şi se târî prin deschizătura joasă. Pipăi cu picioarele treptele de scară şi coborî în beznă. Faun se răsuci, trebui să ţină bine în sus chepengul şi, în acelaşi timp, să se şi strecoare dedesubt.

O ultimă privire spre pirat. Acesta se întorsese acum atât de mult, încât Faun putu să-i vadă profilul. Nasul bărbatului fusese spart în câteva locuri şi se vindecase cu o cocoaşă.

Faun ţinea chepengul cu o mână, cu cealaltă se ţinea de scară. Mult mai jos, Tiessa şoptea ceva ce el nu înţelese. Sângele îi bubuia în urechi. Era aproape să alunece de pe trepte, fiind apăsat de greutatea capacului chepengului.

Piratul se întoarse, dar nu se uită în direcţia lui Faun, ci spre ceilalţi.

Faun închise chepengul. Brusc, dispăru şi ultima pâlpâire de lumină, în jurul lor, întunericul era deplin.

— Sunt jos, şopti Tiessa.

A fost bine că spusese aceste cuvinte, căci el avea senzaţia că sub el este un abis fără fund. Mirosea a stătut, a paie ude sau baloturi de stofe putrezite, şi toată căldura de peste zi se acumulase înăuntru şi dispărea încet. Pereţii erau cu siguranţă daţi cu catran. Chiar la lumina zilei aici trebuie să fi fost întuneric.

Faun ajunse la picioarele scării. Niciodată până atunci nu mai fusese la bordul unui vas, şi acum adâncimea acestei găuri in inima galerei îl speria. Poate că această coborâre i se părea atât de lungă, căci sub ei trebuia să mai existe un spaţiu gol mai

larg, altminteri fundul, ca şi scheletul, ar fi trebuit să fie înclinat.

— Eşti sigură că astea de aici nu sunt nişte culcuşuri pentru echipaj? întrebă în şoaptă.

Tiessa nu răspunse imediat. În întuneric, ea îi căuta pe pipăite mâna şi-l trase timidă cu ea, până ce ajunse la un perete. Ăsta era scheletul? Sub vârfurile degetelor Faun simţi lemnul şi catranul uscat.

— Da, spuse ea. Aici este o cală. Culcuşurile sunt mai jos, pentru că peste zi marinarii îşi rulează aşternuturile şi le atârnă de un cârlig sub punte. Pentru aşa ceva locul ar fi prea înalt.

Mână-n mână, cercetau dimensiunile calei şi de câteva ori se izbiră de stive de lăzi şi butoaie, legate strâns cu funii. În caz că cineva ar fi coborât aici, cel puţin aveai unde să te retragi ca să te pui la adăpost. Faun se întreba, dacă nu cumva se înşelase şi, mai devreme sau mai târziu, ar fi în orice caz descoperiţi. Aveau nevoie de apă şi de ceva de mâncat şi trebuia să-şi facă undeva nevoile; cel puţin, în bezna aceea, nu erau nevoiţi s-o facă sub ochii celuilalt. Totuşi, la gândul acesta, se scutura cu jenă.

Până la urmă, umblând şi pipăind, şi-au putut da scama într-o oarecare măsură de dimensiunile spaţiului. Au găsit o grămadă de butoaie şi cufere, care le puteau servi drept ascunzători şi în spatele cărora se puteau face cât de cât comozi. Stăteau acolo strânşi unul intr-altul, înghesuiţi între încărcătură şi peretele bordului. Tiessa îşi sprijini capul de umărul lui Faun.

Deasupra lor, voci înăbuşite unele peste altele. Pe scândurile punţii se târşeau paşi. Se deschideau şi se închideau uşi şi chepenguri.

— Îmi pare rău că eu am avut ideea bucluclului în care ne-am băgat, spuse ea.

— Am venit cu tine de bunăvoie.

Mâna ei pipăi cu blândeţe în întuneric, căutându-i ceafa, tot corpul ei vibra, apoi el îi simţi

buzele, vârful limbii cercetător, pielea tremurând lângă propria lui piele. O clipă îl fulgeră gândul că nu era momentul potrivit şi nici măcar locul potrivit pentru asemenea trăiri, dar apoi nu se mai gândi la nimic.

Degetele lui căutau panglicile care-i legau tunica, mai întâi se jucară cu ele, apoi aşteptară să afle reacţia ei. Când ea nu se apără, el desfăcu fundele de la spate, tunica se căscă şi alunecă de-a lungul braţelor ei spre el. Tiessa zâmbea, în orice caz aşa bănuia el în întunericul calei, el îşi scoase cămaşa şi mai aruncă o ultimă privire în sus, spre chepeng, pentru a se asigura. Apoi ea îl împinse pe spate, se aplecă cu bustul gol asupra lui şi-şi lăsă degetele să zburde pe pieptul lui. Găsi nasturii cămăşii şi îi desfăcu cu viteza vântului.

Mâinile lui urcau pe braţele ei, îi mângâiau umerii şi coborau din nou spre sânii mici, îi atingeau uşor sfârcurile deschise la culoare, care în întuneric nu se distingeau de restul pielii. Buzele ei scoaseră un sunet uşor, gâfâit. Tiessa se aplecă şi-l mai sărută din nou, de data aceasta şi mai pătimaş. Îşi strecură mâna între trupurile lor, coborând spre şoldurile lui. Faun închise un moment ochii, încercă să tragă cu urechea la ce se petrecea pe punte şi nu auzi nimic în afară de propriul puls, de vâjâitul sângelui în tâmple.

În urmă, stăteau întinşi goi unul lângă altul, la adăpostul lăzilor din cală, pe scânduri tari, fără a observa că îşi juliseră pielea pe lemnul grosolan. Timpul se scurgea lent, lumea din afară se destrămase precum cristalele de sare în apă. Erau doar ei, răcoarea pielii lor, sudoarea lucindu-le pe trupuri, răsuflarea Tiessei topită în răsuflarea lui. Când el o pătrunsese, ea îi şoptise în ureche ceva, ce el nu înţelesese, dar despre care ştia ce înseamnă. În taină, intuise de o veşnicie ce simţea pentru ea şi era minunat să afle că la fel simţea şi ea. Îl copleşi un sentiment de uşurare, apoi dorinţă, apoi patimă.

Tiessa respira tot mai precipitat, dar ochii îi rămăseseră larg deschişi, în ci se reflecta un zâmbet, lucind ca lacrimile.

***

Întunericul calei se umplu de vâjâituri şi huruituri, înăbuşite de apa de ambele părţi ale pereţilor bordului. De pe punte răsunau răcnete şi lovituri. Mişcările vâslaşilor sub suprafaţă se auzeau ca nişte rafale de vânt.

— Bună dimineaţa! spuse Tiessa.

Faun fusese trezit de balansul puternic al podelei, era îmbrăcat doar pe jumătate şi în primul moment nici nu ştia unde era. Ea se plecă asupra lui şi-l sărută.

Simţindu-i buzele pe buzele lui, Faun rememoră noaptea trecută.

— E totul în ordine? întrebă blând, după un timp, şi-şi trecu degetele pe obrazul ei.

— Lăsând la o parte *asta* de aici? Ea arătă spre întunericul calei, dar vocea îi rămăsese calmă. Am conştiinţa încărcată, pentru că îmi merge *prea* bine. N-ar fi trebuit, nu? Amândoi, vreau să spun… aici.

Faun zâmbi şi o trase spre el. Când o îmbrăţişă, ea se cabră. Faun o privi speriat.

— Îmi pare rău dacă cumva… spuse nesigur.

— De fapt, n-am vrut să-ţi spun, îl întrerupse Tiessa. Dar am sânge lipit de talpa cizmei.

În beznă, Faun desluşi doar o bănuială a picioarelor ei zvelte, dar nicio cizmă.

— Eşti sigură?

— Am observat mai înainte. Îi întinse vârfurile degetelor de la mâna stângă. Putea fi ceva, putea şi să nu fie. Pur şi simplu, era prea întuneric. O să observe urmele.

— Poate. Poate că nu. Tiessa îl privea ferm. Înţelegi: nu *ştim.*

Atunci înţelese ce se petrecea în mintea ei. Nu era numai posibilitatea de a fi găsiţi; povestea cu sângele era mult prea subţire pentru aşa ceva. În

spatele îngrijorării ei, se ascundea mai degrabă teama că ea era cea care purta *vina.* Vina că lui i se putea întâmpla ceva.

— Adevărat, spuse Faun liniştitor. Nu te îngrijora din cauza asta. N-o să observe nimeni. Probabil că pe puntea unui asemenea vas te lipeşti de sânge întotdeauna. Înţelegi, sunt piraţi şi… şi *barbari!*

Tiessa se mai linişti puţin, dar Faun simţea că grija ei nu se potolise nici pe departe. Cu atât mai mult cu cât amândoi ştiau că în curând o alta se va mai adăuga: aveau nevoie de apă de băut. În bocceaua Tiessei mai era o lipie, două-trei zile puteau alunga cu ea cea mai chinuitoare foame. Dar, o dată cu plecarea lor pe negândite, uitaseră cu totul de apă.

Ca şi de toate celelalte care îi aşteptau pe vasul piraţilor. Ce se va întâmpla când dromonul va ajunge din urmă flota cruciatelor? Soţia lui Achard se va întoarce de bunăvoie la el? Şi dacă nu se va întoarce? Şi lăsând la o parte toate acestea: cum vor trece Faun şi Tiessa de pe bordul galerei de război la Saga şi la celelalte?

Acum nu se putea gândi la acestea. Mai devreme sau mai târziu, nu va avea încotro şi va trebui să-şi bată capul cu toate. Dar nu acum.

— La noapte mă furişez pe punte şi aduc apă, spuse. Nimeni nu va observa că existăm.

Ea îl aprobă din cap, deşi şovăind un pic. O trase atent spre el şi-i mângâie faţa. I se părea că ea se simţea teribil de vulnerabilă, deşi în săptămânile care trecuseră dovedise destul de des mai mult curaj.

— O scoatem la capăt, spuse Faun. Absolut sigur.

Tiessa tăcu un timp, apoi se îndepărtă brusc de el cam la o lungime de palmă, ridicând capul.

— Nu mă mai pot întoarce, înţelegi?

— Să te întorci la familia ta?

Tiessa dădu din cap.

— Şi nici în imperiu. Ei au răspunsul la toate. Ştiu de document, şi că eu îl am, şi acum, probabil, şi că tu eşti cu mine. Cu siguranţă, şoimarul a trimis de pe drum un mesaj stăpânului lui. Oftă. N-ar fi trebuit să te târăsc în toate acestea.

Faun râse ironic.

— Tu pe mine? Suntem pe urmele surorii mele sau ale surorii tale?

Tiessa zâmbi.

— Poate că, într-un fel sau altul, tot pe un vas aş fi nimerit. Oricum, este mai bine aici decât să fi fost la bordul flotei cruciatelor?

Faun se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Cinci mii de fete pe şaptesprezece vase. Adaugă câteva mii de vâslaşi şi marinari. Şi toţi vor să ajungă în Ţara Sfântă, pentru a duce un război al cărui sfârşit n-are nimic comun cu ei, cu atât mai puţin cu bunăvoinţa Domnului. Nu ţi se pare că e o nebunie?

— Dar voiai să li te alături.

— Înainte să… Şovăi. Înainte să te fi întâlnit. Atunci nu ştiam ce să mai fac.

Faun o privi în ochi şi avu sentimentul că, în ciuda întunericului, putea citi în ei.

Pasageri clandestini

Noaptea, Faun îşi scoase cizmele şi urcă desculţ scara. Împinse prudent în sus chepengul, doar cât o crăpătură, pentru a se putea uita pe punte. Foşnetul vâslelor încetase de mult. Din zona echipajului, în cală pătrundeau zgomote prin pereţii de lemn ai vasului. Trecuse deja un timp de când, zăngănind şi bubuind, fusese aruncată ancora. Corabia piraţilor petrecuse noaptea la adăpostul ţărmului.

Faun aşteptă până ce pe punte nu se mai auziră paşi. Era sigur că mai existau străji, dar bocănitul continuu care peste zi le huruia în urechi se mai domolise.

Privirea pe care o aruncă prin crăpătură nu-i aduse prea multe informaţii. Nu putea ajunge decât câţiva paşi mai departe, spre lăzile în spatele cărora se ascunseseră cu o seară înainte. În lături desluşi băncile părăsite ale vâslaşilor.

Fu nevoit să împingă şi mai mult în sus chepengul. Faptul că nu putea vedea decât o parte atât de mică a punţii îl neliniştea. Se putea ca şi de cealaltă parte a clapei să stea cineva, fără ca Faun să-l observe. Din clipă în clipă, se aştepta ca cineva să apuce chepengul şi să-l deschidă.

Mai privi o ultimă dată înapoi în adâncul calei, în jos, spre Tiessa, care stătea la picioarele scării. În întuneric nu o vedea decât ca pe o nălucă cenuşie, niciun chip, nicio mişcare. Îi făcu un semn, apoi se strecură afară şi lăsă chepengul să se închidă fără zgomot în rama sa. În acelaşi timp, privi înjur, nu văzu niciun suflet de om şi făcu câţiva paşi iuţi la adăpostul stivei de lăzi.

Privirea îi căzu peste balustradă. Lumina lunii strălucea pe apă şi pe o fâşie plată de ţărm. Erau mult mai departe de ţărm decât presupunea el. Aici marea trebuia să fie adâncă. Ţărmul se înălţa ca un meterez cenuşiu de cealaltă parte a apei, în spate dealuri blânde unduiau spre un orizont şters. Nicăieri nu se vedea un port, nicăieri măcar o

gospodărie. Se vede că piraţii cunoşteau multe asemenea locuri de ancorare, pete nepopulate la ţărm, numai bune pentru un vas al cărui echipaj prefera să rămână nevăzut.

La bord nu fusese aprinsă nicio lampă, doar luna şi stelele revărsau o lumină palidă.

Faun îşi simţea gâtul uscat. Din cauza setei, Tiessa şi el deveniseră tot mai zgârciţi la vorbă. Undeva pe punte, trebuia să existe butoaie cu apă de băut pentru vâslaşi. N-avea niciun vas cu care să aducă apă jos, în cală; ar fi trebuit să ia unul de aici.

Îşi învinse frica şi părăsi adăpostul lăzilor. Picioarele goale aproape că nu făceau niciun zgomot pe scânduri.

Era cât pe ce să-i cadă străjii în braţe. Omul stătea la picioarele catargului din spate şi-şi râcâia cu vârful unui cuţit murdăria de sub unghii. Era atât de adâncit în activitatea lui, încât nu-l observă pe Faun coborând printre băncile vâslaşilor. Trăsăturile omului erau în umbră, dar mâinile trădau că era un alb, poate unul din tâlharii lui Achard.

În timp ce Faun încă se mai gândea cum ar putea să pornească cât mai neobservat în căutarea proviziilor de apă potabilă, bărbatul de la catarg se puse în mişcare şi se îndepărtă. Galera avea o lungime considerabilă şi, în cele din urmă, Faun nu mai auzi deloc paşi. Probabil că acum straja se găsea în faţă, la prora.

Cerul era înstelat şi-i împrumuta punţii culoarea fierului. Faun îşi ridică încet bustul şi spionă pe deasupra băncilor lustruite. Într-adevăr, la prora era o siluetă, care privea spre ţărmul pustiu; trebuie să fi fost omul de la catarg.

În mijlocul vasului, aranjate în jurul celor trei catarge, erau numeroase butoaie, dar toate erau închise şi capacele lor înţepenite cu icuri. Dacă ar fi deschis vreunul, ar fi făcut un zgomot prea mare,

şi apoi Faun n-avea atâta timp să caute în fiecare apă.

Privi spre castelul pupa, unde peste zi stăteau cârmaciul şi căpitanul. Cu siguranţă acolo, sus, era apă. În plus, acolo nu se păstrau niciun fel de încărcături. Aşadar, în cazul în care în castel se găsea un butoi, exista şansa ca acesta să fie plin cu apă potabilă.

Faun părăsi adăpostul oferit de băncile vâslaşilor şi fugi spre scara ce ducea la castel. Îşi scoase pumnalul. Arma părea mai grea ca de obicei.

Se furişă prudent pe primele trepte. Aici sus, era, într-adevăr, un butoi. Era de cealaltă parte a castelului, lângă parapetul dinspre ţărm. De marginea lui metalică atârnau trei burdufuri de piele astupate cu dop. capacul era deasupra, dar Faun nu văzu niciun ic, ci doar un mâner.

Porni încet de tot de la scară spre butoi, privind peste umăr înapoi, spre prora. Nu putea să vadă dacă straja mai era tot acolo; catargul şi greementul îi obstrucţionau vederea.

Faun ajunse la butoi. Strângea cu putere pumnalul, mânerul era umed. I se făcu rău de frică. Ridică încet de tot capacul şi îl împinse fără zgomot, puţin într-o parte. Inima îi bătu şi mai tare când văzu suprafaţa apei lucind în întuneric – numai că se vedea atât de jos, încât vrând-nevrând trebuia să se aplece mult, pentru a cufunda în apă unul din burdufuri.

Rafale de vânt aduseră dinspre dunetă un murmur. Unde era ascuns piratul? Partea de prora, pe care Faun o putea vedea de aici, era părăsită. Probabil că bărbatul se mişca undeva jos, printre umbrele de pe puntea principală.

Faun apucă unul din burdufuri, îl destupă şi încercă să-l cufunde în apă, întinzând braţul. Dar suprafaţa apei era mult prea jos, aşa că fu nevoit să-şi pună pumnalul pe parapet şi să se ajute cu ambele mâini. Cufundă prudent burduful în apă.

Într-adevăr, de acolo urcau bule de aer, dar plesneau atât de încet, încât sunetul nu ieşea din butoi.

Faun atârna cu capul în jos în interiorul butoiului şi în întuneric nu vedea nimic. Cămaşa îi alunecă pe jumătate pe spate, vântul îi atinse rece pielea. În fiecare secundă, tot aştepta ca şi altceva să-l atingă în acelaşi loc.

O mână. O secure. Nu mai putea să aştepte să fie, în sfârşit, plin. Când îl scoase încet din apă, era exact trei sferturi plin.

Asudat, îşi trase capul şi umerii din butoi. Cu prima privire căută straja. Zadarnic.

Tentaţia de a umple şi al doilea burduf cu apă era mare. Faun nu rămase mult pe gânduri. Pumnalul era tot pe parapet. La nevoie, l-ar fi apucat rapid, ca să se apere.

Unde dracu' intrase piratul? Destupă al doilea burduf, se aplecă din nou în butoi şi împinse burduful de piele sub suprafaţa apei. Odată i se păru că aude un zgomot care nu venea de la bulele de aer, dar era prea prins ca să se ridice şi să strice astfel totul. Întoarse încet capul cât putu şi privi peste umăr. Se aplecase prea mult în butoi, pentru ca acum să vadă mai mult decât stelele de pe cerul de deasupra lui.

— Bună seara, rosti o voce de după lemn.

Faun îşi pierdu cu totul stăpânirea de sine. Se dădu repede înapoi, se lovi cu capul de cealaltă margine a butoiului şi, o clipă mai târziu, era apucat de braţe puternice, care-i strânseră cu putere încheieturile mâinilor, încercă disperat să se împotrivească, dar bărbatul era mult mai puternic decât el.

— Pentru Dumnezeu, potoleşte-te! Nu-ţi fac nimic.

Uluit, Faun miji ochii.

— Zinder?

Mercenarul îşi vârî la loc în teacă pumnalul cu care mai înainte îşi curăţase unghiile. Din teaca de

la cingătoare ieşea mânerul unei săbii cu o gardă neobişnuită. Faun fusese frapat de armă încă din timpul discuţiei de la canal, dar acum o vedea cu alţi ochi – ca ameninţare.

Faun se gândi la propriul pumnal din spatele lui de pe parapet, dar mercenarul îl strânse şi mai tare.

— Ce faci aici? întrebă Faun.

Între sprâncenele lui Zinder se săpă o cută.

— Acelaşi lucru trebuie să te întreb eu pe tine. Dar vorbeşte încet, dacă nu vrei să te audă cineva. Poate prietenul nostru Achard. Sau o sută de alţi indivizi care te-ar jupui fără să şovăie.

Faun dădu din cap şi, după o privire cercetătoare, Zinder îi dădu drumul.

— Ce cauţi pe vasul acesta? întrebă încă o dată Faun şi se trase un pas înapoi spre balustradă.

Zinder ridică din umeri.

— Am avut nevoie de muncă. Sunt mercenar. Nu pot altfel.

Se părea că mai era ceva, ce ar fi preferat să păstreze pentru el. Faun simţi că detaşarea bărbatului era mimată. Zinder era la fel de încordat ca şi el.

Mercenarul se întoarse, făcu câţiva paşi spre scară şi se uită, ca să se asigure, spre dunetă. Faun respiră adânc. Cu stânga pipăi în spatele lui, dădu de pumnalul de pe parapet-şi mai izbuti să-l prindă, înainte de a aluneca peste bord.

Zinder se înapoie.

— Fata mai e cu tine? Tiessa?

Faun şovăi.

— Nu, minţi hotărându-se scurt. A rămas la Veneţia. Ăsta nu e un loc pentru ea.

— Unde te-ai ascuns de la plecare?

— Sub punte.

— Aşa? Zinder încrucişă braţele. Mare curaj să te strecori pe un vas, când habar n-ai ce-i cu el. Şi când nici nu e nimeni prin preajmă care, poate, ştie mai multe decât tine.

„Nu mă crede”, se gândi Faun. Ridică în grabă burduful plin şi şi-l atârnă de umeri.

Zinder se apropie. Nu-i mai despărţea decât o distanţă de vreo două palme. Muchiile balustradei se înfigeau în spinarea lui Faun.

Căuta să descifreze expresia de pe faţa mercenarului. Spusese că o plăcea pe Saga. Dar asta era de-ajuns pentru a nu-i trăda fratele? Faun se îndoia.

— Voi doi ştiţi în ce v-aţi băgat? întrebă Zinder. Ai măcar habar ce fel de vas e ăsta?

— O corabie de piraţi.

— Mai rău. *Saragossa* nu e o corabie de piraţi oarecare. Este vasul-amiral al căpitanului Qwara, unul dintre cei mai înrăiţi negustori de sclavi din toată Mediterana. O întreagă flotă de corăbii cu negustori de sclavi şi piraţi aşteaptă la o distanţă de mai multe zile de mers, pentru ca *Saragossa* să li se alăture. Sub comanda lui Qwara, plănuiesc cea mai mare incursiune de pradă pe care a văzut-o vreodată Marea Mediterană. Doar nu în fiecare zi îţi cad în mâini cinci mii de fecioare.

Mercenarul vorbise repezit, dar Faun a înţeles prea bine ce-a vrut el să spună. Dintr-o dată, temerile lui legate de Saga erau din nou palpabile, în ultima vreme, grija pentru ea devenise tot mai difuză, dar iată că acum era la fel de intensă ca în prima zi.

— Cu ce se alege Qwara! luându-l la bord pe Achard? întrebă. Ce poate să-i ofere?

— Bărbaţi. Zinder privi în jur. Achard a adus o ceată întreagă de la Hoch Rialt şi a mai angajat şi alţii în port. Inclusiv pe mine.

Faun îl privi suspicios. Qwara ar dispune, probabil, de mai mulţi oameni decât i-ar trebui.

— Asta nu e tot, aşa e?

Mercenarul dădu din cap.

— Achard ştie despre această cruciadă mai mult decât toţi ceilalţi tâlhari cu care s-ar putea înhăita Qwara. Despre Violante… şi despre sora ta.

Tonul lui Faun era ca de gheaţă, în timp ce fixa mercenarul.

— Achard e, într-adevăr, cel care poate să-i spună atât de multe lui Qwara despre Saga şi despre cruciadă? *Te*-ai lăsat cumpărat de ei!

Zâmbetul lui Zinder îngheţă.

— Poate că sunt de vânzare, dar nu sunt un trădător.

De sub punte se auziră strigăte. După cât se părea, piraţii se certau pentru cine urma să iasă din cabină şi să întărească straja pe punte. Faun se îndreptă spre scară.

— Stai!

Se opri şi privi înapoi. Inima îi bătea ca un ciocan şi, brusc, pumnalul pe care-l ţinea ascuns la spate îi păru ridicol. Nu avea nici măcar o urmă de şansă dacă i s-ar fi împotrivit mercenarului.

— Aveţi destul de mâncare?

— Pâine uscată.

— De îndată ce se va putea, vă arunc eu ceva, acolo, jos. Cât despre… Arătă spre burduful pe care şi-l atârnase Faun. Vă aduc eu mai multă apă.

— De ce ai face asta?

— Poate pentru că noi trei suntem din acelaşi motiv la bordul acestui vas? Cuvintele erau rostite ca o întrebare, dar mina lui denota certitudine.

Faun îi mai susţinu o clipă privirea, apoi coborî în fugă scara şi se strecură prin chepeng. Vârî pumnalul din nou în teacă abia când se văzu din nou în siguranţă pe scară şi deasupra lui se închise capacul.

Fuga

În ciuda tuturor îndoielilor, Zinder şi-a respectat promisiunea. În nopţile care au urmat, el le-a adus apă, carne uscată, pâine tare şi ceva fructe.

N-a pomenit niciodată de reproşul pe care i-l făcuse Faun. Poate că mercenarul le *povestise* lui Qwara şi Achard despre ei, şi oamenii se distrau lăsându-şi pasagerii clandestini să fiarbă acolo jos. Nu puteau să le facă niciun rău şi nu puteau pleca nicăieri. Într-un fel sau altul, erau prizonieri.

Spre deosebire de zilele petrecute în celula din cetatea Lerch, pe vas Faun pierduse noţiunea timpului, iar Tiessa îi spusese că şi cu ea se întâmpla la fel. Zilele se scurgeau în lumina slabă a crepusculului, atât cât cădea printre crăpăturile punţii, iar nopţile în întuneric beznă.

În ziua a şaptea sau a opta de când îi descoperise, Zinder nu le mai aduse hrană, ci o avertizare. Avea o lampă cu ulei, a cărei lumină tremura fantomatic peste pereţii bordului. Faun se îngrozi când văzu cât de supţi erau obrajii Tiessei. Probabil că nici el nu arăta mai bine.

— Achard a intrat la bănuieli, spuse mercenarul. E clar că cineva i-a şoptit la ureche că dispar provizii. Deocamdată, îl convinge pe Qwara şi-i cere să cerceteze tot vasul. E posibil să folosească asta doar ca pretext. Fără îndoială că astfel i s-ar oferi un prilej minunat pentru a-şi trimite oamenii să cotrobăie în fiecare colţişor al *Saragossei.*

— Şi ce speră el să găsească?

— Cine ştie? Zinder făcu o pauză scurtă şi trase cu urechea spre punte, sus. Poate caută o dovadă că acea legendară flotă de piraţi, pe care i-a promis-o Qwara, ne aşteaptă cu adevărat undeva. Poate că nu mai e la fel de convins de aceasta ca înainte de a fi pornit pe mare.

— Tu crezi că Qwara l-a minţit?

— Greu de spus. Poate că atunci când a pomenit de douăzeci de galere a exagerat puţin. Dar, nu, eu

cred că acest punct de întâlnire există, şi la fel şi liota promisă. Coborî vocea. Qwara şi oamenii lui îi vor mai face nişte dificultăţi Sagăi şi celorlalţi.

— De ce ne spui toate astea?

— Trebuie să părăsiţi bordul. Chiar în noaptea asta.

Faun şi Tiessa se priviră.

— După ce am ajuns atât de departe? întrebă Tiessa.

Vocea lui Zinder sună iritat.

— Ieri seara Qwara a fost de acord cu percheziţia. În zorii zilei o să înceapă să răstoarne *Saragossa* cu susu-n jos.

Tiessa respira şuierând.

— Cine spune că nu ne minţi? întrebă Faun.

— Sper că mintea ta, băiete. Pentru că eşti ceva mai greu de cap decât mi s-a părut mie până acum. Nu-i mai lăsă lui Faun nicio posibilitate de răspuns, ci plecă imediat: Fiţi atenţi la mine, nu suntem prea departe de ţărm. Prea departe, pentru a înota. Dar sunt câteva bărci de salvare, şi cu una din ele reuşiţi să ajungeţi la mal.

— Care mal? întrebă Tiessa.

Italia. În sud. Dracu' ştie unde, exact.

Tiessa strânse buzele şi păru gata să se prăbuşească.

Faun privi spre chepengul închis.

— Sunt străji pe punte?

— *Eu* sunt straja, replică Zinder. Straja de noapte nu este tocmai cea mai plăcută misiune la bord. Achard a avut grijă ca eu să am această plăcere deosebit de des.

— Nu mai e nimeni altcineva?

— Pentru moment, nu.

— Ce este între tine şi Achard?

— Să spunem că, la prima noastră întâlnire la Hoch Rialt, n-am devenit cei mai buni prieteni. Mai târziu, la Veneţia, am putut să-l conving că nimeni nu ştie atâtea despre oastea cruciatelor ca mine. El crede că eu am instruit o mare parte din

aceste fete ca luptătoare – şi că le cunosc slăbiciunile.

Faun nu prea avea mare încredere în Zinder. Şi, totuşi, împotrivă pledau toate zilele în care mercenarul îşi riscase capul pentru ei şi-i aprovizionase cu apă şi alimente. Se uită la Tiessa, dar ea privea fix spre podea.

— Ce e cu tine? îl întrebă, în cele din urmă, pe mercenar.

— Eu rămân. Nu mă paşte niciun pericol. Niciunul, dacă nu mai sunteţi la bord. Zinder arătă spre bocceaua lor de pe podea. Acum strângeţi-vă lucrurile! Plecarea!

***

De fiecare parte a *Saragossei* erau trei bărci de salvare. Erau prinse în nişte suspensii din lemn şi odgon. La nevoie, doar o fracţiune din echipaj putea intra în ele. Să pui la apă una din ele se dovedi a fi mai greu decât sperase Faun.

În noaptea aceea, cerul era acoperit, aerul apăsător. Se putea apropia vreo furtună. Dar, după toate zilele de prizonierat sub punte, lui Faun şi Tiessei li se părea un dar să poată respira aer curat.

Ţărmul aproape că nici nu se vedea, atât de departe era. Faun ştia să vâslească, dar trecuseră ani de când nu mai pusese piciorul într-o barcă. Nici atunci nu se simţise prea confortabil – pe o *baltă,* şi ce s-ar fi putut întâmpla? —, iar acum, în largul mării, îi venea rău la gândul că se lasă în voia valurilor într-o asemenea coajă de nucă. Tiessa era tăcută şi vizibil speriată.

În trei reuşiră, în cele din urmă, să pună barca pe apă. Zinder alesese una dintre bărcile de salvare de la prora pentru cazul în care marea răscolită ar fi aruncat-o spre scheletul *Saragossei.* Aici, în faţă, nu era atât de mare pericolul ca zgomotul să alarmeze pe cineva. Cu toate acestea, timpul era măsurat. Cel mai târziu la a patra, a cincea izbitură de vas, ar fi ieşit cineva să vadă ce se întâmplă.

Chila bărcii lovi valurile. Imediat barca fu prinsă şi trasă spre peretele vasului. Bubuitul loviturii fu doar ceva mai tare decât se temuse Faun. Un asemenea zgomot n-avea cum să rămână neobservat.

— Intraţi odată! Zinder prinse de balustradă capătul scării din funii. Tiessa fu prima care fu coborâtă. Capătul scării pendula în apă şi era aruncat de valuri încoace şi-ncolo. Greutatea Tiessei ţinea oarecum nemişcată partea de sus, dar era prea uşoară pentru a putea ajunge jos, în luptă cu forţele mării. Scara ameninţa să se răsucească şi s-o arunce cu spatele către scheletul vasului. Tiessa izbuti să se rotească atât, încât se lovi de lemn doar cu genunchii. Scoase un geamăt înăbuşit, dar se ţinu bine.

Dar şi mai greu a fost să treacă de pe scară în barcă. Când latura bărcii se lovi pentru a doua oară zgomotos de scheletul *Saragossei,* Tiessa se depărtă şi încercă să se rotească în salt. Se izbi cu coapsa de una din bănci, se redresă şi se apucă să desprindă vâslele; erau legate strâns de bănci cu frânghii.

Faun tocmai voia s-o urmeze pe scară, când Zinder scoase o înjurătură.

— Repede! strigă mercenarul.

Faun îi urmări privirea. Deasupra orizontului, la răsărit, apăruse un licăr roşietic fin, prima strălucire a răsăritului. Nu era suficient pentru a lumina chipurile bărbaţilor, care se năpustiră acum pe punte prin uşa castelului pupa, drept care nu putu afla dacă printre ei se aflau Achard sau Qwara.

— Mai repede! porunci încă o dată Zinder, apoi îşi trase pumnalul. Sabia cu garda în cruce rămase în teacă.

Faun simţea că nu poate lăsa mercenarul să facă faţă singur. Tocmai voia să-şi apuce propria spadă, când Zinder îl lovi zdravăn în umăr.

— Lasă asta! Ea are nevoie de tine!

— Ăştia or să te omoare!

— Vrei să le cadă în mână Tiessa? Vâsliţi! Repede! Îşi sublinie cuvintele cu o lovitură şi mai zdravănă.

Faun îi mai întâlni încă o dată privirea. Nu ştia ce să spună. Totul i se părea greşit şi, totodată, corect.

Piraţii se apropiau în goană, dădeau roată cu viteza vântului lăzilor şi catargelor. Erau cel puţin patru, poate mai erau şi alţii în urma lor.

— La dracu', Faun! Șterge-o!

Faun se trase peste balustradă. Atinse cu picioarele fuscelele. Scara hurui sub el. Tiessa striga ceva. Barca se izbi a treia şi a patra oară de scheletul vasului. În curând, tot echipajul va fi în picioare.

Primii doi piraţi ajunseră la Zinder: un arab, cu un iatagan, şi un african, în ai cărui obraji era împuns un model din perle. Avea un buzdugan uşor, cu mânerul prevăzut cu ţepi. Când bărbatul deschise gura şi hăuli un strigăt de luptă, Faun îi văzu dinţii piliţi, ascuţiţi.

La prima lovitură a arabului, Zinder se feri. În acelaşi timp, buzduganul trecu pe lângă el la distanţă de un fir de păr şi lovi balustrada chiar în faţa lui Faun. Aşchiile îi săriră ca grindina în faţă.

Zinder scoase un urlet şi-şi înfipse pumnalul în burta arabului, despicând-o. Bărbatul ţipă şi se poticni. Mercenarul îl trase între el şi african, care tocmai îşi smulsese pumnalul din lemn. Înainte ca el să-şi poată agita din nou temuta armă, arabul se izbi de el şi aproape îl trânti la podea. Africanul se clătină, căzu în cursă şi se apără cu mânerul de pumnalul lui Zinder care-i ţintea beregata. Înţelese prea târziu că era o fentă. Zinder îşi agită sabia, următoarea sa lovitură veni dintr-o parte şi sfârtecă braţul drept al adversarului său. Africanul se trase un pas înapoi urlând şi lăsă din mână mânerul. Mercenarul îi apucă pumnalul de vârf, îşi luă avânt şi-l azvârli spre al treilea pirat, care se apropia în

goană de-a lungul parapetului. Arma i se înfipse într-un ochi şi îl doborî. Zinder nu-l văzu murind, căci deja apucase buzduganul africanului rănit. Înainte ca acesta să se poată năpusti din nou asupra lui, Zinder aruncă spre el arma, vâjâind într-un semicerc. Vârfurile de fier smulseră fâşii din faţa negrului şi scoaseră la iveală oasele gălbui ale maxilarului.

— Faun!

Glasul Tiessei îl trezi, în sfârşit, pe Faun din încremenire. Privi peste umăr în jos, o văzu clătinându-se în picioare în barcă şi se gândi dacă putea, pur şi simplu, să facă un salt. Dar depărtarea era prea mare. Şi-ar fi rupt toate oasele de marginile dure de lemn ale bărcii. De aceea, coborî cât putu de repede fuscelele, auzi cum deasupra lui, pe punte, lupta continua, dar mai avea destul de făcut pentru a domoli vârtejul scării. Marea era prea agitată pentru a sări în apă. Ştia, desigur, să înoate, dar nu mai avusese niciodată de-a face cu asemenea valuri. Şi-i era o frică nebună de ce putea fi dedesubt: un abis negru, Dumnezeu ştie cât de adânc. Dar oricât de îngrozitoare era imaginea aceasta, nu era nimic în comparaţie cu ameninţarea concretă de sus, unde Zinder lupta ca ieşit din minţi cu o supraputere.

— Sari! strigă Tiessa, dar Faun încă nu îndrăznea. Ea întinsese una din vâsle într-o parte şi încerca să rotească barca în aşa fel, încât să ajungă sub el. Dacă nu era atentă, valurile i-ar fi smuls vâsla din mâini. Sau, şi mai rău, Faun ar fi nimerit cu picioarele între barcă şi peretele bordului.

Deasupra lui se auzi un strigăt şi apoi, brusc, ceva se repezi de sus asupra lui. Unul din oamenii lui Achard se prăbuşi în adânc, ca o cometă de sânge. Faun se împinse cu amândouă picioarele de peretele bordului, basculă într-o parte pe scară şi evită cadavrul. Vârful unei cizme îi atinse umărul. Scoase un urlet, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate în valurile spumegate.

Apa îi intră în ochi şi în gură. În jurul lui, un întuneric de nepătruns. Dădea din mâini şi din picioare, auzea groaznice zgomote înăbuşite – valurile care se spărgeau de scheletul vasului ancorat şi pe neaşteptate scoase din nou capul la suprafaţă. Vedea totul ca prin ceaţă, nu auzea nimic în afară de gemete şi foşnete şi bubuituri, înghiţi iarăşi apă sărată şi o clipă rămase fără aer. Apoi putu din nou să vadă – şi recunoscu conturul bărcii de salvare, care se mişca exact în direcţia lui, nu condusă, ci aruncată de mare spre el. În spatele ei era *Saragossa* şi el ştia ce însemna asta.

Era prea târziu pentru a se da din cale. Întinse picioarele, împinse în sus braţele şi căzu abrupt în adânc. Pierdu orice simţ care să-i arate cât de adânc sub suprafaţa apei se afla. Poate doar un cot – nu era destul. Atunci auzi deasupra lui un trosnet cumplit şi scârţâituri, lemn lovindu-se de lemn. În acelaşi timp, fu prins de un curent şi aruncat cu spatele de ceva îngrozitor de tare, masiv – scheletul *Saragossei.* Margini de scoici îi tăiară îmbrăcămintea, ba chiar şi pielea. Durerile se amestecară într-o unică şi insuportabilă arsură între omoplaţi. Cu toate acestea, se mai îndepărtă oarecum, tot orbeşte, ţâşni înainte şi apoi – pentru că i se tăiase respiraţia şi panica pusese stăpânire pe el – din nou în sus.

— Faun! Ţine-te bine de vâslă!

Găsi, într-adevăr, ceva de care să se prindă, fu tras într-un vârtej, rezistă şi înaintă atârnat de-a lungul vâslei. Tiessa întinse mâinile spre el, mai rămăsese marginea bărcii, şi izbuti să se tragă în sus, în siguranţă. *Saragossa* se ridica de cealaltă parte, umbră colosală, înrămată în strălucirea zorilor, şi încă altceva, mai luminos, fulgerător.

Fulgere! Se apropia furtuna. Zgomotul care urmă imediat după aceea fu un tunet adevărat, nu mai era ciocnirea bărcii de galeră.

Nu-i mai rămase timp să-şi tragă sufletul. Tiessa îi strigă ceva, dar el înţelese doar jumătate şi nu

ştia nici măcar dacă vocea ei era atât de puternică sau dacă doar aşa i se părea lui, pentru că tocmai fusese acolo jos, în golul surd al mării. Se îndreptă spre o bancă, luă cu ambele mâini o vâslă şi încercă să nu mai audă strigătele care pătrundeau până la ei de la balustrada *Saragossei.*

Acum aveau barca sub control, desigur nu într-un mod deosebit de elegant, şi, probabil, făceau greşit tot ce se putea face greşit. Oricum, barca se desprinsese de corabia uriaşă şi se mişca clătinându-se în direcţia ţărmului. Destul de curând, au fost prinşi de valurile care se rostogoleau spre mal. Au izbutit cu greu să-şi coordoneze mişcările la vâsle şi, pentru că Faun era mai puternic decât Tiessa, barca era mereu în pericol să se rotească şi să se pună de-a curmezişul.

Privirile li se încrucişară, şi Faun citi în ochii Tiessei aceeaşi groază care îl strângea şi pe el de gât.

Acum, văpaia ramificată a fulgerelor acoperea tot mai mult tot cerul, tunetele se succedau la intervale tot mai scurte. Faun ştia că pe furtună nu trebuie să rămâi pe teren plat şi se temea că la fel trebuie să te porţi şi în largul mării. Văzuse odată o vacă lovită de trăsnet, altădată o căruţă care ardea la o încrucişare de drumuri, cadavrele carbonizate ale oamenilor din ea, arse ca pâinea pe piatră încinsă. Gândul de a fi expuşi fără apărare fulgerelor, orice ar fi făcut, îl scotea din minţi. Trebuia să se mişte şi mai repede, să ajungă cumva la ţărm. Acolo se înălţau stânci şi printre ele se puteau adăposti. Ce era dincolo de ele rămânea nevăzut.

În faţa lui, ceva trosni în scândurile scheletului bărcii. Un bulon de stejar, de grosimea degetului, vibra. Faun privi peste umăr, înapoi spre vas. Distanţa era mai mare decât îşi închipuise, dar nu destul de mare pentru arcaşi. Dincolo de parapet, lucea fierul. Acolo încă se mai lupta! Zinder se

împotrivea unei supraputeri care nu lăsa nicio speranţă. Faun nu-l putea vedea clar nici pe el, nici pe altul, pentru a-şi da seama cum se desfăşura lupta. Nu l-am crezut, îl fulgera prin minte. Iar el îşi riscă viaţa acolo, sus, pentru noi.

— Nu mai e mult, urla Tiessa peste vuietul mării şi zgomotul furtunii.

Valurile îi aruncau acum tot mai repede spre mal. În cele din urmă, îşi traseră vâslele în barcă şi se lăsară în voia valurilor. Când de jur împrejur se sparseră primele valuri, un infern de spumă şi apă neagră, barca era cât pe ce să se răstoarne. Urmă o izbitură groaznică.

***

A mai durat un timp, până când Faun să înţeleagă că ajunseseră la ţărm. Tiessa deja se căţăra peste marginea bărcii şi se poticnea în mijlocul brizanţilor. Fulgerele luminau un peisaj straniu – stânci bizare, monştri cocoşaţi şi cenuşii, din nisip şi piatră. Mult mai departe în spatele lor, se ridicau pomi fără frunziş şi înfiorător de uscaţi. Ca nişte schelete titanice, care se dezgropaseră pe jumătate din pământ, cu mâinile lor osoase ca nişte gheare, pentru a încremeni apoi iarăşi.

Tiessa şi Faun se adăpostiră între două stânci de calcar. Formaţiunile prăpăstioase erau una lângă alta, niciuna mai înaltă de două staturi de om.

Faun se chirci jos şi o trase pe Tiessa lângă el. Epuizat, nu mai scotea o vorbă, dar în bubuitul furtunii din jur, oricum ea n-ar fi înţeles nimic. Şi ce-ar mai fi putut el să spună?

Se sprijineau muţi de peretele poros de calcar. După puţin timp, Tiessa închise ochii, epuizată, şi chiar şi Faun trebuia să se străduiască pentru a rămâne treaz. Pericolul încă nu trecuse. *Saragossa* rămăsese ancorată la orizont. Faun nutrea speranţa vagă că nu aştepta decât sfârşitul furtunii pentru a porni în larg. Poate că nimeni de la bord nu şi-a dat seama cine erau cei doi fugari.

Dar cu ce preţ şi-au plătit fuga? Zinder era ori mort, ori prizonierul lui Achard. Fostul conducător de mercenari se jertfise pentru ei.

Faun trebuia mai întâi să-şi clarifice aceste lucruri, înainte de a şti definitiv ce se petrecuse în acest ultim ceas. Călătoria lor pe urmele cruciatelor se încheiase. Tot ce le rămăsese acum era viaţa lor şi o mare porţie de nesiguranţă în privinţa a ceea ce mai urma să se întâmple.

Mângâie blând părul Tiessei. Era încă ud. Tiessa gemea în somn.

O să duci la pierzanie fata asta. Cuvintele lui Zinder îi răsunau înăbuşit în urechi.

Când, în sfârşit, tunetele se potoliră şi fulgerele porniră, pe picioare de păianjen de un alb orbitor, în direcţia orizontului, se lumina de ziuă. Treptat, cerul se prefăcea dintr-un fanar incandescent într-o cupolă albastră. Era foarte cald, chiar şi acum, în zorii zilei.

Faun se ridică şi ieşi din adăpostul stâncilor. Soarele ardea pe mare şi pe ţărmul sărăcăcios cu stânci de cretă. Ziua devenise toridă.

— Au plecat. Tiessa se trezise şi venise în spatele lui. Îi puse o mână pe braţ.

Faun îşi umbrea ochii cu mâna. *Saragossa* îşi scosese vâslele şi plecase.

— Asta înseamnă că suntem în siguranţă? întrebă şovăitor Tiessa.

Faun dădu din cap nesigur, se desprinse de lângă ea şi înaintă pe plajă până când marginile brizanţilor îi atinseră vârfurile cizmelor. Galera se îndepărta, se tot micşora plutind spre orizont. Zgomotul vâslelor nu se mai auzea de mult.

Dar, în loc să se simtă uşurat, Faun era, mai degrabă, disperat. Piraţii porniseră la drum, pentru a întâlni flota negustorilor de sclavi, care nu aştepta decât ca *Saragossa* să li se alăture. Acum nu mai era nimeni care s-o poată preveni pe Saga. În toate acele săptămâni, distanţa dintre ei fusese uriaşă, dar existase măcar perspectiva îndepărtată a

unei revederi. Acum însă se stinsese şi ultima licărire de speranţă.

Tiessa veni după el.

— Ce este cu Zinder? întrebă în şoaptă. Dacă l-ar fi luat prizonier şi l-ar fi torturat, n-ar fi plecat mai departe, ci ne-ar fi căutat pe noi.

Faun o privi. În ochii ei, chipul lui se oglindea minuscul. Probabil că era şi el tot atât de palid ca şi Tiessa.

— Zinder nu ne-ar fi trădat niciodată, afirmă fără convingere Faun.

— Ba da, spuse o voce de bărbat din spatele stâncilor. Ar fi făcut-o, dacă n-ar fi avut de ales.

Templul

Pădurea arsă pe care o străbăteau era o pustietate cenuşie, în care aproape că nimic nu mai era viu. Odinioară fusese deasă şi întinsă, un covor verde până la versanţii din vest. Dar acum mirosul de fum apăsa greu asupra pământului şi nici măcar vântul aspru de mare care sufla dinspre răsărit peste mlaştini şi peste copacii schilodiţi nu putea să-l îndepărteze.

Cei trei o porniseră împreună la drum, după ce Tiessa îngrijise anevoie nenumăratele răni ale lui Zinder. Mercenarul se vindeca uimitor de rapid, chiar dacă mai şchiopăta şi era nevoit să folosească drept cârjă o ramificaţie de crengi.

Tiessa îl întrebase despre evenimentele de la bordul *Saragossei,* dar el o oprise cu un semn.

— Bunica mea se pricepea mai bine la arbalete decât arcaşii lui Achard, mormăise el şi zâmbise, dar Faun înţelese de pe chipul lui că era tot atât de uşurat şi surprins, ca şi ei, că scăpase cu viaţă.

Cârduri de păsări zburau la mare înălţime deasupra pădurii şi nu se lăsau în jos. Odată au văzut un lup sfrijit, dar n-aveau arc ca să-l doboare şi oricum nu s-ar fi săturat cu el. Folosiseră izvorul care curgea dintr-un desiş inaccesibil de tufe carbonizate doar pentru a-şi stinge setea cea mai chinuitoare; izvorul avea gust de cenuşă, şi s-au temut să nu se îmbolnăvească.

Mergeau paralel cu ţărmul, tot mai spre sud.

Treceau printr-o porţiune defrişată din zona pârjolită, care trebuie să fi fost odată un drum. Nu existau pietre de pavaj, ca pe unele străzi străvechi, care străbăteau toate ţările de aici până la Marea Nordului, dar breşa prin pustietatea carbonizată era prea regulată şi prea dreaptă pentru a nu fi opera oamenilor. Tiessa întrebă dacă nu cumva şi focul care provocase aceste pustiiri nu fusese pus tot de mâna omului, dar nimeni nu ştia care-i răspunsul. Zinder le povestise despre bătălii în care luptase şi

în cursul cărora dăduseră foc pădurilor, pentru a sili duşmanul s-o ia într-o anumită direcţie sau să-i taie legătura cu trupele de rezervă. Era posibil, spunea el, ca şi aici să se fi întâmplat ceva asemănător.

— Dar este păcat să faci aşa ceva, spuse. Aceşti copaci şi animalele, care au trăit aici la adăpostul lor, nu au nicio legătură cu războaiele oamenilor.

Ca de atâtea ori, mâna mercenarului se odihnea pe mânerul sabiei, şi Faun se întrebă cum de reuşise să vâre din nou sabia în teacă, înainte de a părăsi bordul.

— Nu am folosit-o, explică Zinder ridicând din umeri. Nu tragi fără un motiv serios sabia cu lama dinţată a lui Wieland.

— Sabia cu lama zimţată a lui Wieland? Faun îşi amintea de legendele vechi, dar Tiessa se uita fără să înţeleagă ceva. Arma miraculoasă a lui Wieland, fierarul? Cum a ajuns în mâinile tale?

Brusc, în ochii lui Zinder apăru un fulger de mânie. Pasul lui târşit deveni ceva mai rapid.

— Cum a ajuns sabia la mine nu te priveşte. Sunt şi istorii mai vesele decât asta.

— Dar dacă asta este, într-adevăr, spada cu lama zimţată, atunci de ce n-ai folosit-o împotriva piraţilor? Unu contra o sută mi se pare o luptă onorabilă chiar şi pentru o armă legendară.

Zinder ridică ramificaţia de crengi, în care se sprijinea când mergea.

— În luptă, nimănui nu-i pasă de onoare, Faun. Numai de viaţă şi de moarte. Dar Wieland a făurit această spadă pentru vechii zei, iar ei erau nemuritori. De aceea, nu se cade s-o folosim unii ca noi.

Faun nu ştia ce să spună la toate acestea, aşa că merseră mai departe în tăcere. Când soarele atinse vârfurile vestice ale munţilor, hotărâră să se uite după un loc pentru culcare. Au mai mers o bucată spre est, tot spre ţărm şi spre stâncile de cretă, sperând că mirosul greu de cenuşă s-a mai dus.

Într-o surpătură au făcut un foc, au mâncat restul de pâine înţepenită şi sărată şi s-au culcat. N-aveau nimic cu ce să se acopere, dar soarele dogorâtor încinsese într-atât pământul, încât nici noaptea nu le-ar fi fost frig.

La un moment dat, Zinder începu să povestească despre bucata de pământ pe care o s-o aibă vreodată, despre grâul şi vitele sale şi despre cum ar sta el într-o seară de vară ca aceasta în faţa casei sale şi ar privi apusul soarelui. Fără lupte, fără nesfârşite marşuri pe jos sau călare.

— Doar să stau şi să simt că am sosit acasă, spuse pierdut în gânduri.

— Este vreo femeie care ar vrea să împartă cu tine toate acestea? întrebă Tiessa.

Expresia feţei lui, care tocmai se înmuiase, se întunecă din nou.

— Ar exista una, dar ea n-ar împărţi niciodată ceva cu mine.

— Este, cumva, pe unul din aceste vase? se interesă Faun.

Zinder dădu din cap.

— Ea s-a îngrijit ca acestea s-o pornească la drum.

Faun şi Tiessa îl priveau fix.

— Violante ştie că o urmezi? Tiessa a fost prima care s-a prins.

— Nu chiar. Se întinse şi se întoarse cu spatele la ei. Şi chiar dacă ar şti, nimic nu s-ar schimba.

Toată ziua următoare au mers mai departe spre sud şi seara au ajuns la un vast câmp de ruine. La marginea pădurii, se ridicau coloane crăpate şi pereţi de temelie ai unor construcţii părăsite, care se întindeau până la marginea stâncilor de cretă. Roca era neagră ca funinginea, dar flăcările nu găsiseră aici cu ce să se hrănească şi devoraseră doar tufe şi iarba de la marginea exterioară a zonei cu ruine. La apus, soarele serii coborâse dincolo de munţi, ultimele sale raze inundaseră câmpul de

ruine cu un luciu auriu. Ciorile stăteau pe coloane sau căutau hrană printre ruine.

Zinder îi opri pe Faun şi pe Tiessa, înainte de a putea pune un picior printre ruine.

— Staţi!

— Ce-i asta? întrebă Faun, care nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Un oraş al romanilor, spuse Zinder. Sau vreun templu al lor.

— Zidurile de acolo par mai degrabă să fi fost ale unei fortăreţe. Tiessa arătă spre ţărmul abrupt, pe a cărui margine se mai distingeau, în unele locuri, părţi dintr-un perete împrejmuit de creneluri. Distanţa de acolo până la locul unde se aflau acum cei trei drumeţi, de-a curmezişul peste câmpul de ruine de necuprins cu privirea, trebuie să fi măsurat vreo trei sute de paşi. Terenul era plin de capcane în care te poticneai, asta se putea vedea chiar şi în lumina tot mai slabă. Coloane în picioare sau răsturnate flancau trepte de scări crăpate, temelii năpădite şi pete întunecate, în spatele cărora puteau să se ascundă pivniţe i caverne surpate. Ciorile cârâiau şi duelau cu pescăruşii care se iveau, din când în când, pe stânci. Deasupra ruinelor se roteau lăstuni şi ereţi şi câte unul se mai prăbuşea în adâncuri.

— Aici s-ar putea să nu fie prea greu de găsit un loc pentru înnoptat. Faun voi să meargă mai departe, dar Zinder îl opri, apucându-l de braţ.

— O clipă. Cu ochii mijiţi, mercenarul spiona printre ruine. Soarele care apunea scălda acum terenul într-un ocru luminos. Umbre tari creşteau cu fiecare minut. Ici şi colo, lucea şi fulgera ceva.

— Cumva fler? întrebă Tiessa, încruntându-se.

Faun privea şi el sceptic spre punctele strălucitoare din mijlocul pustiului de piatră.

— Arme, murmură sumbru Zinder, şi echipamente.

Cu cât privea mai mult, cu atât mai multe descoperea Faun. Numai că erau prea departe

pentru a desluşi detalii.

— Este un câmp de luptă, constată mercenarul. Aici s-au purtat nu de mult lupte.

— Vede cineva morţi? Vocea Tiessei părea răguşită.

Faun scutură din cap.

Zinder apucă cu amândouă mâinile ramura ca un ciomag, iar Faun îşi trase pumnalul; renunţase să mai întrebe mercenarul de spada cu lama zimţată. Tiessa pipăia după cuţitul ei, fără să-şi dezlipească privirile de împrejurimile lugubre.

Marginile pădurii pârjolite ajungeau până la ruinele din faţă. Odinioară, meterezul trebuie să fi înconjurat tot terenul, dar pe partea spre uscat doar blocuri de piatră risipite mai aminteau de el.

Cei trei se apropiară de capătul drumului, în câmpul de ruine. Chiar alături, dar tot în afara zidului prăbuşit, era o suprafaţă mare, al cărei pământ negru închis era ars şi acoperit de tufişuri carbonizate. Era aproape rotund şi, dintr-o parte în alta, măsura cam cât ai fi aruncat o piatră.

Zinder se opri din nou.

— Acolo, înăuntru, n-o să mai găsim cadavre.

Tiessa şi Faun îl priveau întrebător.

— Toţi de aici, afară, au ars. Mercenarul arătă spre suprafaţa neagră din faţa meterezului, un ciubuc circular de cenuşă prefăcută în zgură.

Tiessa arătă spre ceea ce Faun luase drept tufişuri. Coborî vocea, aproape şoptind.

— Oase, nu?

Zinder aprobă din cap.

— Învingătorii au cărat toţi morţii din ruine aici şi i-au ars pe un rug. Trecu cu privirea peste pustiul ţinutului păduros devastat. Cineva ar fi trebuit să aibă mai multa grijă, pentru a fi respectată distanţa până la copacii din faţă.

Faun îşi imagină un munte de trupuri, înalt cât casa, toate mutilate şi sângerânde. Poate că printre ele mai erau muribunzi, pe jumătate inconştienţi, dar încă în viaţă, când flăcările se întindeau spre

ei. Îşi întoarse repede privirea, pentru a nu mai fi nevoit să vadă învălmăşeala de oase carbonizate de pe pământ.

În schimb, Tiessa se mai apropie câţiva paşi, fascinată de rămăşiţele monstruosului rug. Acolo mai sunt *ţeste!*

Faun o apucă de braţ şi o trase spre ruine. După vreo doi paşi, ea începu să meargă mai repede şi îl urmă atât de zorită, încât se împiedică şi era aproape să cadă.

Zinder privi pe gânduri câmpul de cenuşă umană, apoi strânse mai tare cârja şi porni cu pas grăbit spre cei doi.

— Cine a luptat aici?

Zinder făcu un semn spre resturile metalice dintre pietre.

Asta o să ştim de îndată ce vom găsi un blazon sau vreo insignă.

Cele mai multe arme şi părţi de echipament erau inutilizabile: coifuri sparte, platoşe sfărâmate, tăişuri de sabie crăpate. De obicei, fierarii care însoţeau fiecare oaste adunau asemenea părţi metalice, pentru a le transforma ca material brut în arme şi echipamente noi. Faptul că aici nu făcuseră acest lucru nu putea să însemne decât că învingătorii avuseseră o armată bogată şi bine dotată, care nu avea nevoie să se chinuie cu culesul şi transportatul deşeurilor de fier.

Confirmarea a venit puţin mai târziu, când Zinder a smuls dintr-o crăpătură în piatră un drapel ferfeniţit. Marginile destrămate erau îmbibate de sânge; se părea că cineva folosise pânza pentru a-şi lega rănile.

— Ştiam eu, spuse încet.

— Culorile împăratului? Faun privi înjur, dar erau singurii oameni în mijlocul deşertului de ruine. Armata imperială a trecut pe aici?

— Cine ştie pe cine au învins. Zinder lăsă steagul pradă vântului. Şerpui în aer chiar în jurul lui, înainte de a dispărea dincolo de blocurile de

calcar crăpate. Probabil armata vreunui principat rebel. Câţiva soldaţi şi ţărani recrutaţi cu forţa. Sărmanii de ei…

— Poate că oamenii împăratului au fost cei care au pierdut, spuse Faun.

— Puţin probabil. Într-un asemenea caz, focul de acolo, afară, ar fi fost de multe ori mai mare. Otto a pornit spre Italia, pentru a-şi supune tot Sudul. Era urmat de mii de oameni.

— Papa a asistat pasiv la totul? Sudul Italiei este supus Bisericii, nu împăratului.

— Inocenţiu l-a excomunicat pe împărat. Dar Sfântul Părinte nu permite să se ajungă la un război deschis, care ar putea preface cu viteza vântului toată Europa într-un rug. Iar Inocenţiu este mai inteligent decât Otto. Papa se va împotrivi multă vreme de-acum încolo împăratului.

— N-ar trebui să-l subaprecieze pe Otto, se amestecă în discuție Tiessa, pierdută în gânduri. Şi nici tu, Zinder.

Mercenarul ridică din umeri.

— Poate că el ne va mai surprinde cu înţelepciunea şi clar-viziunea lui, dacă se va hotărî odată să se ocupe de propriul său popor, în loc să dea foc la păduri aflate la mii de mile depărtare şi să măcelărească o mână de bieţi ţărani.

— Cât de departe crezi că sunt? întrebă Faun.

— Greu de zis. Ţelul lor este Sicilia. Acolo trăieşte nepotul de cincisprezece ani al lui Barbarossa, Friedrich, ultimul Staufer, care îi mai poate contesta lui Otto tronul. Dacă împăratul îl învinge, domnia lui e asigurată. Privi în jur, pătrunzând mai adânc în labirintul ruinelor templului şi arcadelor de coloane prăbuşite. Haideţi, să ne căutăm un loc de adăpostit.

Mercenarul se uită după Tiessa. Se căţărase pe muchia unei pietre şi privea de acolo câmpul de ruine. Vântul se juca cu părul ei blond.

— Tiessa, hai să mergem!

— Înfiorător loc, şopti ea. Atâţia morţi…

— Am nimerit în mijlocul unui război. Brusc, Zinder făcu o grimasă. Dar n-aveți grijă – la asta mă pricep.

Înfiorată, Tiessa îşi strânse braţele la piept.

***

Faun nu ştia cât dormise, când se trezi brusc dintr-un coşmar, cu copaci care ardeau şi aveau chip de oameni. Cerul era încă întunecat ca smoala, nu se vedea nicio stea. Pe crenelurile pe jumătate prăbuşite de deasupra capetelor lor, sufla un vânt aspru dinspre mare.

Tiessa era ghemuită lângă zid. Văpaia focului de tabără încă mai lucea pe trăsăturile ei. Muşchii obrajilor tresăreau, buzele ei formau cuvinte mute. Faun nu era singurul care nu dormea bine în noaptea aceasta. Se gândi scurt dacă s-o trezească, apoi îşi spuse că un somn agitat era mai bun decât deloc.

În primul moment, nu reuşi să-l descopere nicăieri pe Zinder. Apoi îl zări câţiva paşi mai departe, stând lângă un bloc de piatră, cu spatele la o vatră, chiar la marginea razei de lumină. În mâna stângă ţinea o bucată lungă de lemn arzând. Capul era aplecat uşor înainte, ca şi când ar fi căutat ceva la suprafaţa pietrei.

Faun se miră, dar rămase culcat şi încercă să mai doarmă. Aveau cu toţii mare nevoie de odihnă, şi, atâta vreme cât Zinder nu-l trezea ca să stea de veghe, voia să profite cât putea de acest timp. Dar apoi mai deschise o dată ochii şi se uită spre mercenar. Zinder stătea absolut nemişcat.

Faun ridică încet capul. Privi înapoi, spre Tiessa, care dormea, pe urmă la lucrurile ei, care erau împrăştiate înjurai vetrei aprinse. Bocceaua lui şi-o folosise drept pernă, dar cea a Tiessei era pe la picioarele ei. Era deschisă. Păpuşa era scoasă. Nu mai avea cap.

Faun putu să desluşească deschizătura întunecată din interiorul păpuşii, dar nu şi dacă înăuntru mai era ceva. Tiessa nu lăsase niciodată

deschisă ascunzătoarea secretă, mai ales că Zinder nu ştia nimic despre document.

Până în seara aceasta.

Faun îşi trase încet picioarele şi se ridică. Se apropie din spate, aproape fără zgomot, de bărbatul a cărui coadă de cal cenuşie ajungea mult pe spate.

— Nu ştiam că mercenarii pot să citească, observă el când nu-l mai despărţeau decât doi paşi de Zinder.

Mercenarul nu se întoarse.

— Unii ştiu, spuse fără a părea surprins. Ar trebui să nu mai faci de multe ori aşa, băiete: să te strecori spre mine din spate.

— Trebuie să-mi fie frică de tine, Zinder? Şi frică pentru Tiessa?

Zinder scoase un oftat şi se întoarse. Lăsă pe blocul de piatră creanga aprinsă. În dreapta ţinea documentul din păpuşa Tiessei. Lumina flăcării îl încadra acum din spate, faţa îi era în întuneric.

— Tu ai vreo idee ce e asta? întrebă.

— Da.

— Ce este *într-adevăr?*

— Un document. Şi este al Tiessei. De aceea mă întreb, de ce tu…

— Am ştiut că ceva nu e în regulă cu voi. Dar nu ştiam dacă acest sentiment supărător venea de la tine sau de la fată.

— Şi acum ştii?

— Ai observat cum s-a cutremurat când am găsit steagul împăratului? I-ai văzut faţa?

— Indiferent care e motivul, asta nu te priveşte pe tine. Este numai problema ei. Şi oarecum şi a mea, se gândi el. Tu singur ai spus: Aici e un război. Şi noi am nimerit în mijlocul lui.

Zinder dădu din cap.

— Ăsta *ar putea* fi un motiv. Dar nu eram sigur. Tiessa a fost timpul foarte grijulie cu bocceaua ei. Mult mai mult decât tine. Mă şi gândeam că nu putea să-şi facă griji pentru câteva colţuri de pâine.

— Ai sperat să găseşti aur înăuntru?
Zinder scutură din cap.
— Într-o ţară în care mişună soldaţi vagabonzi, nu e sănătos să baţi drumurile cu aur în pungă. Dacă Tiessa ar fi avut ceva aur, l-aş fi aruncat în mare. Câţiva coate-goale amărâţi îi mai laşi, poate, în viaţă, dar pe cineva cu bani?
— Tu trebuie să ştii toate astea, nu?
— Nu întinde prea mult coarda, băiete. Şi te mai întreb o dată: Tu ştii ce scrie aici?
— Nu, spuse Tiessa de pe cealaltă parte a focului. Nu ştie nimic. În orice caz, nu ştie *tot.*
Faun privi spre ea. Era consternat, dar încă prea furios pe Zinder pentru a o suspecta acum pe Tiessa. Acum ea se aşezase, îşi îndoi se picioarele şi-şi cuprinsese cu braţele genunchii. Nu se uita nici la Faun, nici la mercenar, privea numai fix în foc, pe gânduri.
— Aceasta este o înţelegere, spuse Zinder şi flutură pergamentul. Cinci nume sunt în josul ei.
— Ştiu, spuse provocator Faun.
— Bărbaţii care au semnat aici sunt răspunzători pentru cruciada eşuată de acum şase ani. Zinder privea iarăşi ţintă documentul, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce era scris cu cerneală maronie pe pergamentul fin. Nu era decât o singură foaie, acoperită de scrisul minuscul al unui scrib exersat.
— Asta de aici este o convenţie pe care au făcut-o atunci ei. Au semnat-o toţi.
— Ştim asta, spuse iarăşi Faun.
— Ştii să citeşti, băiete?
— Nu.
— Dar tu, Tiessa?
Faun i-o luă înainte.
— Nu ştie.
— Tiessa? întrebă Zinder. Ăsta e adevărul?
Fa oftă.
— Ştiu ce scrie acolo, Zinder. Şi, da, ştiu să citesc.

Faun strânse buzele şi scutură din cap fără o vorbă.

— Nu fi supărat pe mine, îl rugă Tiessa.

— Au existat zvonuri. Zinder făcu un pas spre Tiessa. Presupuneri despre adevăratele dedesubturi ale cruciadei. Dar aici stă totul negru pe alb. Aceasta este dovada.

Faun îl privea iritat.

— Aici scrie că urma să fie ridicată o armată, sub pretextul de a elibera Ierusalimul şi Ţara Sfântă, spuse Zinder. În realitate, scopul era altul. Aici este planificat totul, fiecare amănunt: cearta cu veneţienii şi datoriile pe care le va face armata la ei, apoi pactul cu dogele, pentru a ataca Constantinopolul, în schimbul compensării datoriilor scadente! Îşi strânse pumnul stâng, şi Faun se temu că ar putea să facă documentul cocoloş şi să-l arunce în foc. Atunci toţi au crezut că aşa a vrut soarta, sau ghinionul, sau proasta planificare. De fapt, era de multă vreme pregătit! Papa n-a încercat în ultimul minut să împiedice distrugerea Constantinopolului – aşa cum s-a afirmat după aceea de către Sfântul Scaun. Dimpotrivă, Inocenţiu a fost unul din cei care prevăzuse ce se va întâmpla! Episcopul Oldrich de Praga a semnat înţelegerea. Este şi astăzi unul dintre cei mai apropiaţi oameni de încredere ai papei.

Faun se încruntă. Îşi aminti ce-i povestise Tiessa despre zdrobirea Bisericii răsăritene.

Umerii lui Zinder se lăsară în jos.

— Unii dintre noi am bănuit încă de atunci că aici era mâna lui Inocenţiu. Dar atâta timp cât nu existau dovezi… Este inteligent şi un strateg abil. N-ar lăsa niciodată să se cunoască ceva ce ar vorbi împotriva lui.

Lui Faun i se tăiase răsuflarea, înţelegând ce spusese Zinder. Atunci când Tiessa îi arătase prima oară documentul, el încă nu realizase întreaga amploare a faptului. Dacă acest episcop a semnat

într-adevăr hârtia, s-ar putea ca unii să dea mult pentru a o distruge.

Se uita la Tiessa, dar ea privea tot la foc, ca şi când toate acestea nu o priveau. În cele din urmă, se ridică şi i se adresă lui Zinder:

— Poţi să-i spui cine sunt ceilalţi.

Faun o privea înmărmurit.

— Dar mi-ai spus deja cine…

— Spune-le numele, Zinder.

Mercenarul îi puse lui Faun pergamentul sub ochi.

— Pecetea episcopului Oldrich. Dogele Enrico Dandolo. Alături Bonifaciu de Montferrat, care mai târziu a condus armata.

Faun privea nervos de la Zinder la Tiessa, şi din nou la mercenar. Mai lipseau două nume. Tiessa afirmase că unul dintre semnatari fusese tatăl ei.

— Al patrulea e Filip de Suabia, spuse cu amărăciune Zinder. Nu sunt surprins.

Filip fusese doar cu câţiva ani înainte încoronat rege romano-german, cu binecuvântarea papei. Abia după asasinarea lui, duşmanul său de moarte, Otto von Braunschweig, s-a urcat pe tron – acelaşi despot care purta război în Italia.

Implicarea lui Filip în complotul de la Constantinopol era scandaloasă, dar nu era, cu adevărat, o surpriză. Soţia sa, Irene, era una din fiicele suveranului din Bizanţ, ţinut prizonier în temniţele propriului său palat în momentul cruciadei. Astfel, pe lângă motivele politice, Filip avea şi unul de familie, pentru a ataca Constantinopolul.

Şi cea de-a cincea semnătură? întrebă Faun.

Zinder izbucni într-un hohot de râs sec.

— Este cea a Casei Lerch.

— Gahmuret?

— Soţul Violantei. Acelaşi care a dispărut în timpul prădării Constantinopolului, şi de atunci n-a mai fost văzut niciodată. Şi adevăratul temei pentru cruciada Violantei. Este obsedată de gândul

de a-l găsi pe Gahmuret, şi ea ştie că o poate face doar cu sprijinul Bisericii şi al ordinelor cavalereşti din Ţara Sfântă. Privirea lui Zinder se întunecă şi mai mult.

— Cum a ajuns documentul acesta la tine? o întrebă pe Tiessa.

Acum, şi Faun o privea insistent.

— Şi de ce m-ai minţit? Mi-ai spus că unul dintre aceşti bărbaţi era tatăl tău… Doar nu era *Gahmuret?*

— Nu. Nici măcar nu-l cunosc, după cum n-o cunosc nici pe contesa Violante. Îi înfruntă, sfidătoare, privirea. Stăpânirea ei de sine îl uluia. Jur pe Dumnezeu, adăugă ea, şi felul în care rostise cuvintele nu suna ca ceva banal.

— Atunci cum ai ajuns tu la această înţelegere, dacă toată povestea cu tatăl tău a fost născocită?

Tiessa trase pergamentul dintre degetele mercenarului. Rulat, îl făcu să dispară în păpuşă şi puse la loc capul cioplit. La urmă, îşi prinse bocceaua pe spinare.

— Lăsaţi-mă în pace, da? Amândoi.

Zicând acestea, se trase de la foc, trecu pe lângă ei şi luă drumul spre câmpul de ruine din beznă.

— Tiessa! Faun vru să se ia după ea, dar Zinder îl trase înapoi.

— O să vină din nou.

— Dar e prea periculos afară.

— Şi cel mai târziu, când îşi va da seama de asta, se va întoarce. Poţi fi sigur.

— Tu n-o cunoşti. Este… Amuţi. Ce era Tiessa? *Cine* era Tiessa?

— În primul rând, este deşteaptă. Nu m-ar mira dacă ne-ar mai face vreo surpriză, două.

Faun îl privi ţintă.

— Spui asta, de parcă ţi-ar fi indiferent.

— Indiferent? Ţi-e clar ce duce cu ea în păpuşa aia a ei? Dacă aşa ceva ajunge în mâna cui nu trebuie…

Faun îl lăsă acolo pe mercenar şi făcu câţiva paşi în direcţia în care dispăruse Tiessa. În mintea lui, gândurile se băteau cap în cap. Nici acum nu-şi putea face o imagine despre evenimentele reale. Dogele, regele romano-german, ba chiar conducătorul cruciadei, papa, şi acum şi Gahmuret von Lerch. Cum se potriveau toate la un loc? Şi ce rol avea Tiessa în acest complot, care cu şase ani în urmă costase viaţa a mii şi mii de oameni şi pecetluise prăbuşirea unui imperiu?

Îl minţise, minţise tot timpul. Dintr-o dată, adevărul despre această conspiraţie îi deveni indiferent şi nici nu-i înţelegea pe deplin consecinţele. Faptul că Tiessa îl prostise tot timpul arunca toate celelalte pe planul al doilea.

Privea ţintă în întuneric, dar nu o urmă.

La foc, Zinder mai aruncase câteva ramuri uscate. Mercenarul ridică privirea.

— Cine vă urmăreşte? întrebă pe neaşteptate.

— În momentul acesta? Nimeni, sper. Bărbaţii care l-au omorât pe fiul lui Achard au fost, probabil, singurii care erau pe urmele noastre.

— Câte copii din această înţelegere există?

— Au fost cinci, după câte ştiu. Tiessa spune că asta de aici e ultima. A spus că tatăl ei a fost… Dar ce spun eu, a fost totul minciună.

— Vorbeşte liniştit mai departe. Ce a fost tatăl ei?

— Ea spunea că tatăl ei a fost un nobil, care a servit drept gazdă pentru această întrunire secretă. Apoi el a murit şi i-a încredinţat ei înţelegerea.

— Ca să facă ce cu ea?

— N-am idee. Într-adevăr, nu pusese o asemenea întrebare. Tot timpul n-a fost vorba decât cum să scape de urmăritori şi să păstreze în siguranţă documentul.

Zinder privea în foc, meditând.

— Gazda a fost Gahmuret. Înţelegerea a fost semnată în cetatea Lerch. Se gândi scurt, apoi adăugă: Şi motivele trimisului papal sunt clare. Şi,

fireşte, şi cele ale dogelui. Pentru amândoi, puterea Constantinopolului fusese dintotdeauna un spin în ochi. La rândul lui, Filip îşi promitea, eliberându-şi socrul, mai ales sprijinul în drumul său spre coroana imperială. L-am cunoscut, am luptat de partea lui. O clipă se cufundă într-o tăcere tristă, apoi continuă: — Patru dintre aceşti bărbaţi au murit, ştii asta? Filip, dogele, Bonifaciu şi, probabil, Gahmuret. Prietena ta şi-a făcut duşmani puternici… Rămâne întrebarea cum a ajuns documentul în mâna ei. Gahmuret n-o cunoştea, după cum spune ea. Bonifaciu de Montferrat şi-a petrecut anii de după căderea Constantinopolului şi până la moartea sa în regate cruciate. Iar de la doge sau chiar de la papa însuşi iarăşi nu se poate să fi primit documentul. Rămâne doar unul, nu?

— Regele Filip?

Zinder înclină fruntea brăzdată.

— Spui că l-ai cunoscut.

— Am luptat pentru el. Am fost la Constantinopol. Eram acolo când a căzut Bizanţul şi capitala lui a fost pustiită. Filip a preferat să rămână acasă, în Germania, şi să-şi ţeasă mai departe intrigile, pentru a ocupa tronul. Dar eu am văzut cu propriii ochi decăderea Constantinopolului şi, când am ajuns acasă, lumea era alta. *Filip* era altul. El n-a admis niciodată că a fost implicat în plănuirea acestui război, dar eu… eu am ştiut. Eu puteam s-o citesc în ochii lui, ba chiar în cuvintele pe care le auzeam, când el *nu* vorbea de asta. Atunci i-am întors spatele şi m-am alăturat armatelor lui Otto.

— Ai schimbat părţile?

— Într-un război civil n-are o importanţă prea mare pentru cine sau împotriva cui lupţi. La un moment dat, m-am săturat de acest război al vanităţilor pentru o coroană, şi de atunci… Am devenit mercenar. Mai aruncă o ramură pe foc. În clipa de faţă, unul nu grozav de utilizabil.

— Tiessa avea dreptate, nu?

Zinder ridică privirea.

— Tu faci asta, de fapt, pentru Violante. De aceea o urmezi pe Saga şi pe celelalte.

Zinder râse uşor.

— Câteodată, facem lucruri care nu prea au rost. Pe urmă alergăm orbeşte cu capul în zid, ba chiar în săbii, doar pentru… pentru a dovedi ceva, cred eu. Violante s-a jucat cu mine. Ştia că aş face totul pentru ea

— Şi ştie şi acum – şi poate că şi ea m-a plăcut. Se întrerupse brusc. Dar asta nu mai are importanţă. Între timp, şi-a pus totul în slujba căutărilor ei. Este ca un blestem care apasă asupra ei. A găsit acel bărbat de care nu se mai poate desprinde. Zâmbi trist. Cel puţin asta avem în comun noi doi.

Faun nu ştia ce ar fi putut răspunde, aşa că un timp doar privi, în tăcere, cum Zinder scormonea focul cu o creangă.

În cele din urmă, Faun îşi luă avânt.

— Trebuie s-o găsesc pe Tiessa. În vreme ce mercenarul rămase pe loc, adâncit în gânduri, el apucă drept faclă un lemn din flăcări şi o porni.

Poate că şi el era un fel de obsedat. La început, totul fusese atât de simplu, rolurile erau împărţite clar. Apoi a apărut Tiessa şi totul s-a transformat într-un vârtej.

— Tiessa? îi striga numele în beznă, dar nimeni nu-i răspundea.

Faun înghiţi. *Singurul om de care sigur nu mă mai pot desprinde.*

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi spus că Zinder e nebun. Dar între timp înţelesese ce voia să spună Zinder.

Acum iuţi pasul.

— Tiessa!

Privi încordat înjur. Ea plecase într-o direcţie care trebuia s-o aducă înapoi la drumul prin pădurile incendiate – aceeaşi cărare, pe care trecuseră seara peste terenul cu mine. Nu

îndrăznea să fugă, pentru că lumina crengii care ardea nu ajungea prea departe, iar pământul era împănat cu resturile metalice ale luptei, cu bucăţi de piatră şi, la dreapta şi la stânga cărării, cu intrările înşelătoare în cavernele fortăreţei.

Drumul făcea o curbă uşoară. Faun aproape ajunsese la marginea deşertului de mine, când descoperi în faţa lui, în noapte, o pată luminoasă.

Era greu de apreciat la ce depărtare se afla. Merse prudent mai departe, în curând, nu mai încăpea nicio îndoială că era vorba de un foc de tabără. Ieşi în grabă din lumina aruncată de lemnul lui şi spera că nu l-a observat nimeni.

— Faun! şopti cineva în spatele lui, în întuneric.

Zinder îl ajunsese fugind, mult mai puţin preocupat de capcane decât Faun, într-o mână cu o creangă, în cealaltă cu o spadă lung cu vârful rupt. Probabil că o culesese de pe drum.

— Asta nu e spada cu lama zimţată, aşa e? şopti Faun sarcastic. Mânerul armei minune a lui Wieland era tot în teacă, la cingătoarea lui Zinder.

Mercenarul mimă o lovitură în gol.

— Asta de aici stă bine în mână, şi nu e chiar aşa de ruginită. În plus, lama e destul de ascuţită ca să rupă oase. Vorbea foarte încet şi nu pierdea din ochi focul din depărtare. Acolo nu e Tiessa.

— Eşti sigur?

— A trebuit să mă uit cum faceţi focul voi doi. Ea nu poate să-l facă atât de repede… Caută-ţi o armă. Indiferent ce.

Faun fu cuprins de un tremur când începu să bâjbâie pe pământ în întuneric, la câţiva paşi dincolo de cărare, unde în umbra neagră ca smoala putea să se deschidă oricând o râpă. Găsi o ghioagă ţintuită cu mânerul sfărâmat, dar o lăsă la o parte. Mai avea pumnalul la el, dar când Zinder spusese *o* armă, avusese, probabil, în vedere ceva cu care să poată face impresie.

— Mai repede, şuieră nerăbdător mercenarul.

Faun voia deja să se mulţumească cu o secure de luptă, a cărei lamă de metal stătea prea lejer pe bara care servea drept mâner si clămpănea la fiecare mişcare, când, în sfârşit, atinse cu piciorul o spadă. Era o spadă pentru o singură mână, mai bine conservată decât arma lui Zinder, lama era întreagă şi uluitor de ascuţită; doar o parte a gărzii în cruce era ruptă.

— Ce zici de asta? întrebă când se întoarse la mercenar.

Zinder abia îi aruncă o privire şi dădu din cap distrat. Ochii lui erau îndreptaţi spre focul de la marginea câmpului de ruine.

— Sunt patru. Cel puţin.

— Nu ne putem pune cu patru bărbaţi, răspunse Faun. În orice caz, nu cu.

— Trei pentru mine, unul pentru tine.

Bărbaţii îşi făcuseră tabăra în afara fostului meterez, într-o râpă mică, care nu era mai departe de o aruncătură de piatră de câmpul de cenuşă al rugului. Două blocuri de piatră, unul lângă altul în unghi drept, apărau locul de vântul aspru care sufla dinspre mare. Mirosea a carne friptă şi lui Faun aproape i se întorcea stomacul pe dos.

Mai sus de râpă fuseseră legaţi mai mulţi cai, jumătate de nevăzut în umbră. Îi numără şi ajunse la cinci. Apoi unul se mişcă, şi atunci descoperi în spate un al şaselea şi al şaptelea.

— Căcat! şuieră el. Sunt şapte! Cel puţin.

Mercenarul doar dădu din cap, dar nu arăta că ar intenţiona să se retragă. Se ghemuiră la adăpostul unei coloane răsturnate, care oferea o ascunzătoare ce putea fi folosită.

Faun se strâmbă batjocoritor.

— Şase pentru tine, unul pentru mine?

Zinder nu răspundea. Cei patru bărbaţi purtau un echipament de luptă uşor, tunici cu inele metalice cusute şi pantaloni cu întărituri din piele. Picioarele le erau protejate de cizme înalte. Unul

din ei se sprijinea într-o lance, ceilalţi aveau spade, cuţite lungi şi securi.

— Ăştia nu sunt de aici, constată în şoaptă Zinder. Trei dintre ei au părul deschis la culoare.

— Ei, şi?

— Ar putea fi oamenii împăratului.

— Germani? Faun respiră adânc. Atunci poate să ne…

— Să ne taie gâtul, îi termină Zinder cu furie vorbele. Şi mai înainte de asta să se distreze cu micuţa.

— Dar suntem compatrioţii lor!

— În războiul civil am văzut ce-şi pot face unul altuia *compatrioţii.*

Faun tăcu ruşinat şi se gândi la fraţii lui. Ar fi trebuit, într-adevăr, să ştie mai bine cum stau lucrurile.

— Vezi pe careva? întrebă Zinder.

— Pe Tiessa? Nu, trebuie să…

— Mă refeream la ceilalţi trei.

— Crezi că au prins-o pe Tiessa?

— Poate. Sau ne dibuiesc din spate.

Faun privi nervos peste umăr, dar nu văzu decât margini grosolane de ruine sub cerul nopţii, care, pe neobservate, căpăta nuanţe cenuşii. Lumina lunii era ştearsă, lăptoasă, stelele nu se mai vedeau. Ruinele puteau tot atât de bine să mişune de adversari care se furişau sau să nu ascundă picior de om – de unde se afla, Faun nu putea face nicio deosebire, înjură din nou.

Cu un scurt semn cu capul, Zinder arătă spre foc. Acum, acolo apăruse alt bărbat, îmbrăcat cu haine de piele şi catifea fine. Avea părul castaniu, căzându-i pe umeri şi barba retezată scurt. Ceilalţi puteau fi simpli soldaţi, dar acesta era un om bogat şi, probabil, de viţă nobilă.

— Un cavaler, şopti Faun.

— Sau un căpitan de tâlhari cu succes, i-o întoarse Zinder.

Stând pe vine, Faun îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, pentru a nu amorţi. Foşnetul hainelor lui îl făcu pe Zinder să se încrunte.

— Linişte! şuieră, trăgând cu urechea în întuneric.

Puţin mai târziu, Faun înţelese ce auzise mercenarul. Un tropot de cai de la depărtare se auzea tot mai tare. Se apropiau alţi cai. Curând apărură gonind din noapte în lumina focului. Cei patru soldaţi lăsară jos armele, în vreme ce nobilul rămăsese netulburat, privind în foc. Abia acum ridică privirea şi-l salută cu un semn pe unul din noii veniţi, un bărbat cu echipament având blazon cu ghearele evidenţiate în altă culoare, pe care se putea vedea că nu trecuse mult de când fusese folosit. Praful estompa strălucirea metalului, focul se reflecta ca o sclipire palidă. Călăreţul părea slab şi avea fruntea legată cu o bandă. În spatele lui, Faun mai numără cel puţin încă cinci bărbaţi călări, simpli soldaţi ca cei de la foc.

Zinder oftă înăbuşit.

— Doisprezece pentru tine, unul pentru…

Privirea sumbră a lui Zinder îl reduse la tăcere.

Unde se ascunsese Tiessa? Măcar de-ar fi observat din timp bărbaţii şi s-ar fi putut ascunde undeva, în beznă.

— Mai lipsesc doi, şuieră Zinder.

— Poate că sunt cai de povară, sugeră într-o doară Faun.

— Sunt armăsari de luptă. Şi nu sunt răi deloc.

În spatele lor se auzi un târşâit metalic, apoi un fluierat strident. Treisprezece capete se întoarseră în direcţia lor.

Zinder închise ochii o clipă şi gemu. Apoi se rotiră ca un vârtej. În spatele lor erau doi luptători înarmaţi până-n dinţi. Unul din ei îşi trăsese spada, celălalt ridicase arbaleta. Proiectilul ţintea spre Zinder.

— Aici! răcni cel cu spada învârtită deasupra capetelor lor.

— Avem doi!
— Nu mişcaţi! spuse arcaşul către cei doi. Rămâneţi jos! Nu vă ridicaţi!
Cum stăteau pe vine, cei doi nu păreau, într-adevăr, nişte adversari impresionanţi.
— Nu suntem de-aici, spuse Zinder.
Ceilalţi ridicară surprinşi sprâncenele, dar nu lăsară armele nici cu un deget mai jos.
— Vorbesc ca noi! răcni cel cu spada.
Cavalerul de pe cal asculta.
— Fac glume scârboase şi vorbesc cu gura plină? Să ne ajute Dumnezeu. Cel mai bine e să-i omorâţi imediat.
Unii râseră, bucurându-se răutăcios, dar nobilul de la foc rămăsese serios.
— Aduceţi-i aici! strigă. Vreau să-i văd.
Faun şi Zinder au putut astfel să se ridice, dar armele a trebuit să le lase pe pământ. Nimeni n-a întrebat de pumnalul de la cingătoarea lui Faun, aşa că el îl lăsă acolo; şi spada cu lama zimţată a lui Zinder a putut rămâne în teacă. Arcaşul le indică să pună mâinile la ceafa şi să meargă înainte. Celălalt bărbat se întoarse după doi paşi, adună amândouă săbiile vechi şi apoi îi ajunse din nou din urmă.
Puţin mai târziu, stăteau în lumina focului de tabără.
Faun îşi simţea genunchii moi, dar se străduia să urmeze exemplul lui Zinder şi să nu clipească. Stăteau tot cu mâinile la ceafa, căci acum în direcţia lor arătau şi nişte lăncii şi câteva săbii.
— Aici, spuse bărbatul cu săbiile şi le trânti lângă foc. Pe astea le aveau asupra lor.
— Tâlhari, spuse cavalerul de pe cal şi făcu un semn scârbit. Afurisiţi de mâncători de hoituri.
— Nu, ripostă Zinder. Simpli călători.
— Vreţi să minţiţi că aceste două săbii le-aţi găsit în ruine? întrebă iritat cel de-al doilea nobil. Împăratul a repurtat aici o mare victorie, şi asta înseamnă că aceste săbii îi aparţin lui.

— Puteţi să i le duceţi, îl ironiză Zinder, în timp ce pe Faun îl lua când cu cald, când cu frig. Împreună cu complimentele mele cele mai călduroase.

Nobilul tăcu un pas înainte şi-l pălmui pe Zinder. Mercenarul tresări, dar nu era încă atât de sătul de viaţă încât să se împotrivească. Acum e vorba de viaţa ta, porc de câine!

Faun începuse deja să se teamă că Zinder putea să se ambaleze într-o ceartă. Dar mercenarul tăcea.

Lui Faun îi veni o idee.

— Noi facem parte din armata Voastră, Domnule, spuse grăbit. Bărbaţii aceştia n-aveau cum să recunoască fiecare infanterist. Zinder dădu ochii peste cap, şi imediat Faun înţelese de ce.

— Armata împăratului a cantonat la jumătate de zi de marş de aici, mai departe spre sud, spuse nobilul. Dacă voi sunteţi aici, şi ei acolo – atunci voi trebuie să fiţi dezertori, nu-i aşa?

— Bună treabă, spuse printre dinţi Zinder.

Faun îşi blestemă trăncăneala şi tăcu.

— Vă spun să-i omorâţi, strigă bărbatul înarmat şi coborî zornăind de pe cal. Mi-e foame şi n-am chef de un interogatoriu.

Cel de al doilea nobil părea să cântărească serios această propunere, când se auzi deodată o voce feminină. O siluetă zveltă se ivi din spatele celor două blocuri de piatră, care apărau dinspre est tabăra. Pe lângă titanii masivi de piatră, Tiessa părea vulnerabilă şi micuţă. Dar apoi Faun îi văzu faţa şi nu găsi pe ea nici urmă de slăbiciune. Doar o hotărâre severă.

— Înapoi! strigă către rondul bărbaţilor surprinşi. Un soldat cu lance se repezi spre ea, dar rămase la jumătatea drumului, când ea îi veni înainte păşind netulburată, trecu pe lângă el fără să-l ia în seamă şi se îndreptă spre foc, spre cei doi prizonieri şi spre nobilul bărbos.

— Niciun fir de păr să nu le atingeţi, Adalbert von Herringen. La fel şi Voi, conte Hector. Privi

spre bărbatul înarmat. Cheamă-ţi oamenii înapoi!

Bărbosul o privea consternat, apoi îşi învinse uluirea şi se înclină. Contele Hector înghiţi anevoie şi făcu la fel. Soldaţii, care nu pricepeau ce se petrecea, se holbau perplecşi la fată, apoi unul la altul.

— În genunchi, câinilor! strigă contele Hector. Jos cu voi, în genunchii voştri blestemaţi!

Metalul zăngăni şi pielea foşni, când soldaţii se grăbiră să îndeplinească ordinul. Dar pe feţele lor se citea şi acum nedumerirea.

— Beatrix de Suabia, spuse Adalbert von Herringen, cu respect faţă de Tiessa. Ne vedeţi surprinşi, Doamna mea, dar ne simţim onoraţi.

Faun nu mai înţelegea lumea.

— Beatrix… şopti Zinder şi lăsă mâinile în jos. Pe toţi dracii şi pe crucifixul mamei mele! Apoi se înclină şi el.

Faun nu-şi lua ochii de la Tiessa. Nu scotea niciun cuvânt.

Ea îi zâmbi tulburată.

— Poţi să laşi mâinile jos, Faun. Nimeni de aici nu vă va face vreun rău.

— Cum adică Beatrix? Vocea lui sună subţire, când, în sfârşit, izbuti să vorbească, amestecată cu o undă de nerăbdare. Ce înseamnă toate astea?

Ea veni în faţa lui şi-i mângâie în treacăt obrazul. Contele Hector tuşi uşor, iar Adalbert von Herringen îi aruncă o privire nesigură.

— Nu înţeleg. Faun vru să-i apuce mâna, dar ea fu mai rapidă decât el şi şi-o retrase. Acum zâmbetul ei era foarte trist.

Hector se îndreptă încet.

— Domnul nostru este foarte îngrijorat din cauza Voastră de când a primit vestea răpirii Voastre…

— N-a fost o răpire, conte Hector, şi Voi ştiţi asta tot atât de bine ca şi mine, i-o reteză Tiessa. Eu am fugit. Şi nu e nevoie s-o exprimaţi bombastic.

Zinder râse sec.

— Beatrix de Suabia, repetă el scuturând capul.

Faun sta în faţa Tiessei fără să înţeleagă ceva.

Ea îi evita privirea.

— Filip de Suabia a fost tatăl meu. Îmi pare rău, Faun… împăratul este logodnicul meu.

O binecuvântare a Papei

Tânărul preot tremura, umplându-i lui Oldrich cu vin roşu cupa de argint.

— Nu atât de pripit, spuse cardinalul cu un calm amabil, pe care fiecare din palatul papal îl percepea ca pe o ameninţare. Vinul se oferă încet, nu în grabă, altminteri nu-şi poate desfăşura tot gustul.

Oldrich nu pierdea din ochi tânărul, în timp ce ciocul urciorului cu vin vibra pe marginea cupei. Tânărul clipea şi încerca nervos să respecte dorinţa cardinalului. Se vedea pe el că nu putea să dispară destul de repede de acolo. Oldrich savura teama pe care i-o inspira tânărului şi încerca să prelungească această clipă cât mai mult posibil.

Întinse fulgerător mâna şi o aşeză pe degetele de pe mânerul urciorului. Tânărul se sperie şi era aproape să împrăştie vinul peste marginea cupei.

— Calm, dragul meu prieten, spuse, delectându-se, Oldrich. Nu există niciun temei să fii atât de agitat. Ştia foarte bine că, în felul acesta, nu făcea decât să sporească neliniştea tânărului. Ar fi putut sta ore în şir să privească cum se zvârcolea înaintea lui. Arta consta nu în a-l ameninţa în realitate, ci de a-i insufla sentimentul cuţitului la beregată. Era foarte uşor să arunci cu ameninţări sumbre, chiar şi în poziţia lui Oldrich. Dar nu de aceasta era vorba. Să bagi pe cineva în sperieţi cu prietenie, cu graţie şi cu bunăvoinţă, *aceasta* era o provocare. Oldrich o stăpânea ca nimeni altul în Roma.

— Lăsaţi-mă să vă arăt cum trebuie făcut corect lucrul acesta. Puse uşor urciorul înapoi pe tăblia mesei şi desprinse de pe el degetele palide ale preotului. Apoi îl apucă el însuşi şi umplu cu propria mână şi cu o încetineală chinuitoare restul potirului; pârâiaşul de vin n-ar fi putut fi mai subţire, fără să sece. Şi, în timp ce tânărul privea încremenit potirul, cu muşchii feţei zvâcnindu-i şi

cu mărul lui Adam tremurând, Oldrich doar îl privea şi se desfăta cu această delicioasă piesă de teatru despre teamă.

— Ei? întrebă când, în sfârşit, puse urciorul pe masă. Umpluse potirul până în margine, fără măcar să-l privească o singură dată şi fără să verse o singură picătură.

Tânărul preot înghiţi.

— Vă mulţumesc, Eminenţă.

— Dar pentru ce să-mi mulţumiţi?

— Că… că mi-aţi arătat cum se toarnă vinul.

Oldrich se stăpâni să nu râdă.

— A fost o plăcere deosebită pentru mine.

Tânărul luă urciorul, se plecă umil şi trecu în goană nebună pe lângă preţioasele covoare de pe pereţi şi fresce, spre uşa sălii.

— Aşteptaţi, spuse cardinalul.

Preotul se întoarse. Oldrich observă că tânărul se aştepta la o altă răutate, şi era tentat să-i facă pe plac. Dar apoi îl întrebă doar atât:

— A lăsat Sfântul Părinte să se înţeleagă cât timp urmează să-l aştept aici?

— Nu mult timp, aceasta a fost tot ce a spus.

— Şi, întâmplător, nu ştiţi cât poate dura acest *nu mult timp?*

— Eminenţa Voastră, nu se cade ca eu…

— Nu, îl întrerupse Oldrich, desigur, nu.

Tânărul rămase nemişcat şi privea în pământ, până ce cardinalul îi făcu un semn.

— Puteţi să vă îndepărtaţi.

— Mulţumesc, Eminenţă. Şi fugi din sală, închizând în urmă uşa, înainte ca Oldrich să-l poată urmări cu ochii lui tulburi.

Cardinalul luă potirul, îl roti în mână şi-l duse la buze. În timp ce bea o sorbitură zdravănă, inspira parfumul vinului. Vinul era proaspăt scos din butoi, aroma era încă înţepătoare şi puternică. Cu toate acestea, mai trase o înghiţitură, o ţinu mai mult pe limbă şi înghiţi.

Oftând uşor, puse jos ulciorul şi se ridică. Sala dinaintea încăperilor lui Inocenţiu se găsea la etajul superior al palatului papal şi avea două ferestre înalte. Obloanele erau închise, se făcuse seara târziu. Peste acoperişurile Romei se aşternuse întunericul şi amuţise chiar şi jeluitul şi miorlăiala petiţionarilor din faţa portalului. Oldrich intrase tocmai când străjile îi împrăştiau pe ultimii cerşetori.

Măsura încet sala, în sus şi-n jos. Îşi petrecuse toată ziua cu plicticoase probleme de serviciu, îndeosebi ca să-şi abată gândurile. În realitate, aştepta încordat o veste de la Bethanian. N-ar fi trebuit să fie de mult în oraş? În general, în ultimele zile Oldrich primise uimitor de puţine mesaje din afara Romei. Nici un singur cuvânt despre cruciada fecioarelor. De altfel, nu se îndoia că Magdalena murise între timp. Dar se putea ca Violante von Lerch să fie atât de grandomană, încât să conducă oastea în Ţara Sfântă fără predicatoare?

Puteai s-o crezi în stare de aşa ceva. Oldrich îşi amintea bine de ea. O întâlnise de două ori. Trecuseră ani, şi multe se petrecuseră de atunci. Dar nu-i uitase chipul. Şi nici cicatricea lăsată de lovitura unui cioc sub ochiul ei. Gahmuret von Lerch organizase o vânătoare cu şoimi pentru oaspeţii soţiei sale, când pasărea a atacat-o. Rana nu fusese gravă, doar o crestătură sângerândă, şi când a întâlnit-o din nou, câţiva ani mai târziu, mai rămăsese doar o cicatrice minusculă.

Oldrich se înapoie la masă şi mai luă o înghiţitură zdravănă de vin. S-ar putea ca motivul pentru care Inocenţiu voia să stea de vorbă cu el atât de târziu să fie cruciada Violantei. Solul lui vorbise de urgenţă. Cu atât mai de mirare era faptul că acum Sfântul Părinte îl lăsa să aştepte.

Pe de altă parte, Oldrich cunoştea prea bine treburile de peste zi ale Papei. Ştia cu cât de mulţi

vizitatori incomozi trebuie să aibă de-a face. Amânările nu erau ceva neobişnuit.

Se îndreptă din nou spre fereastră, adâncit în gânduri, când o înţepătură în stomac îl făcu să tresară. O flacără dureroasă îi gonea prin viscere, pentru ca imediat după aceea să explodeze în tot torsul şi, de la o clipă la alta, se opri în plămân.

Oldrich se aplecă în faţă, apăsându-şi burta cu amândouă mâinile, când al doilea atac dureros îl lovi ca o sabie. Cu un strigăt, se simţi trântit în spate. Se lovi la noadă şi se rostogoli, respirând greu, pe o parte.

Dintr-o dată, privirea îi deveni şi mai tulbure ca de obicei. Lumina se retrase la marginile câmpului său vizual, în timp ce în centrul vederii pulsa o inimă umbrită neagră, care apoi se extinse, tot mai mare şi mai mare. Respiraţia se blocă când el încerca să inspire aer şi, în acelaşi timp, să alunge durerea din trup.

Convulsiile îi scuturau corpul. Picioarele se întindeau şi se chirceau din nou. Mâinile se înfigeau ca nişte gheare în beregată, ca şi când ar fi vrut să sfârtece carnea, pentru a lăsa aerul să pătrundă, în sfârşit, înăuntru.

Vederea era acum mai clară, ajungea destul de departe, pentru a vedea masa şi pocalul cu vin care scânteia. Dar, dacă în această secundă prin minte îi gonea ceva ce semăna cu intuiţia, spiritul lui nu mai putea prelucra cunoştinţele.

Aroma ciudată a vinului. Invitaţia târzie. Întârzierea prelungită.

Tremurul tânărului preot.

La celălalt capăt al sălii, uşa spre încăperile papei se deschise. Inocenţiu rămase în cadrul ei şi îl contemplă fără emoţie pe cardinalul muribund.

O discuție între femei

Karmesin rămăsese o enigmă chiar şi după toate zilele petrecute pe mare. Concubina se ţinea la distanţă de toate, cu excepţia Jorindei, care prefera să-şi petreacă timpul cu romana. Când pe puntea vasului *Santa Magdalena* se făcea instrucţie militară – şi peste zi, asta se întâmpla mai tot timpul, întrucât locul strâmt rămas la dispoziţie între băncile vâslaşilor oferea spaţiu doar pentru grupuri mici –, cele două femei stăteau deoparte pe castel pupa şi discutau. Niciuna din ele nu participa la instrucţie; cel puţin, în ce o privea pe Karmesin, ideea părea absurdă. Erau cu toţii de acord că nu mai întâlniseră niciodată o creatură mai agilă şi cu atâta sânge rece: modul în care, la Veneţia, tăiase beregata atentatorului o impresionase în egală măsură până şi pe Berengaria. Timp de o clipă, luptătoarea îşi scosese masca ei ursuză, ba chiar uitase să mai răcnească ordine răsunătoare în toate direcţiile, aşa cum făcea cu fiecare prilej.

Saga le urmărea cu invidie pe Jorinde şi Karmesin şi avea sentimentul că pierduse o prietenă cu preţul vieţii ei. Durerea era dublă, pentru că Jorinde era singura de la bord în care avea încredere. După atentat, Saga petrecuse câteva zile în pat, pe de o parte, pentru că se simţea, într-adevăr, slăbită şi obrazul crestat o ardea ca focul; pe de altă parte, pentru că Violante insistase ca ea să nu se arate celorlalte femei de la bord, până ce nu va putea lăsa impresia că s-a înzdrăvenit şi vindecat:

— Pe toate corăbiile, preoţii predică despre miracolul care te-a salvat de ucigaş şi că a fost voinţa Domnului ca tu să ieşi cu forţe proaspete din această încercare.

— Ce căcat!

— Fetele cred.

— Fetele cred orice gunoi care li se povesteşte, atâta timp cât fraza se încheie cu un Amin.

După o săptămână, Saga n-a mai suportat şi a ieşit pe punte. Apărând la lumina zilei, un murmur a trecut printre rândurile de vâslaşi şi de femei. Obrazul îi era înfăşurat într-o legătură, petrecută pe sub maxilar şi înnodată sus pe cap, care ţinea o pernă de frunze uscate, pastă de ierburi şi încă o substanţă urât mirositoare. Rana de sub legătură nu se putea vedea, dar, în schimb, umflătura ajungea până sub ochiul stâng şi-i colora pielea într-un vânăt închis. Cu gustul unei fierturi amare de ierburi, pe care trebuia s-o întindă dinăuntru pe rana cusută, se obişnuise. Din pricina acesteia, respiraţia ei era urât mirositoare, dar oricum cei mai mulţi de la bord păstrau o distanţă respectuoasă faţă de ea, chiar şi Berengaria. Saga avea senzaţia că o dezorienta pe uriaşa mercenară; poate şi pentru că aceasta nu crezuse că ea se va pune din nou atât de repede pe picioare.

Abia acum – la patru zile de la prima apariţie a Sagăi pe punte –, echipajul şi cruciatele nu se mai mirau văzând-o. Dar şi acum cele mai multe se fereau din cale. Pe puţinele, care vorbeau cu ea, se putea citi încordarea de a-şi lua ochii de la oribila rană. Acum Saga nu mai purta legătura aceea, ci trebuia doar să întindă pe cusătură, de mai multe ori pe zi, un strat de pomadă.

Vremea era caldă şi înăbuşitoare. Pe toate corăbiile flotei, setea ajunsese o problemă serioasă, dar căpitanul Angelotti refuza să ancoreze mai des decât până atunci şi să aducă la bord apă potabilă. Explicaţia lui era că, de la prăbuşirea imperiului bizantin, de-a lungul ţărmului imperiului decăzut vagabondau tot soiul de nelegiuiţi; nici pe mare nu erai prea sigur, dar pe uscat riscul era de multe ori mai mare. Căpitanul n-a cedat nici când s-au declanşat primele cazuri de scorbut şi bolnavilor a fost nevoie să li se răzuie gingiile, pentru a putea primi hrana. De pe unele vase se raporta că

neliniştea crescuse şi că moralul era scăzut. Acum preoţii se rugau mai des împreună cu fetele pentru buna desfăşurare a călătoriei.

Gândurile Sagăi se întorceau în prezent. Karmesin îi spuse ceva Jorindei, apoi amândouă priviră în direcţia ei. Ea se simţi prinsă asupra faptului că le privise insistent pe amândouă şi vru să se îndepărteze repede, dar auzi vocea Karmesinei:

— Magdalena! Aşteptaţi!

Saga scoase un geamăt surd, se scutură şi urcă scara spre puntea ambarcaţiunii. Karmesin şi Jorinde veniră în întâmpinarea ei. Stăpâna cetăţii Hoch Rialt vru s-o apuce de sub braţ, ca s-o conducă, dar Saga scutură din cap, ceea ce era mult mai dureros decât urcatul scărilor sau orice altă mişcare, dar ea nu lăsă să se vadă nimic.

— Cum te simţi astăzi? întrebă Jorinde.

— Mai bine, răspunse cu greu Saga. Curând voi putea să scrâşnesc din dinţi, fără să-mi pierd cunoştinţa de durere. Într-adevăr, mai ales vorbitul îi era greu, şi avea senzaţia că bâiguie jalnic. Vindecătoarea îi poruncise să nu scoată o vorbă în următoarele trei, patru săptămâni, şi femeia aceasta ar fi fost ca ieşită din minţi dacă ar fi văzut-o în acest moment pe Saga cu celelalte două. Oricum, Saga scăpase acum de obligaţia de a-şi ţine predicile, şi astfel, în pofida aşteptărilor, faptul că trebuiseră să-i ia în călătorie pe cei cincizeci de preoţi se dovedi a fi un noroc. Bărbaţii aceştia predicau fără întrerupere pe toate cele şaptesprezece vase. Lipsa cuvântărilor ei n-o prea simţea nimeni; cel mai puţin o simţea ea. Pentru cele mai multe fete era destul să ştie că Magdalena era în apropiere.

„Am ajuns o mascotă blestemată de Dumnezeu”, se gândea posomorâtă Saga.

Vocea Karmesinei o smulse din gândurile ei.

— Fugiţi din calea mea, constată de-a dreptul concubina.

Saga fu surprinsă. Să fi devenit ea, oare, atât de ciudată, încât să caute la alţii propriile ei greşeli?

— Eu am avut mai degrabă impresia inversă, spuse deschis.

Cea care a privit spăşită în pământ n-a fost Karmesin, ci Jorinde. La început, o căutase de câteva ori pe zi pe Saga în cabina ei, dar de când a rămas pe punte, stăteau mai rar de vorbă. Un timp pe care, aşa cum i se părea Sagăi, Jorinde prefera să-l petreacă împreună cu Karmesin. „Dumnezeule, îşi zise, auzi ce faci: eşti geloasă pe simpatia unei femei."

— N-am avut senzaţia că puneţi mult preţ pe apropierea mea, Magdalena, spuse concubina.

— V-am mulţumit pentru că mi-aţi salvat viaţa. Sagăi i se păru ciudat acest mod de adresare ca în faţa unei nobile. Karmesin, hai să nu ne purtăm ca două domnişoare castelane scrobite. Numele meu e Saga.

Pe trăsăturile regulate ale concubinei apăru un zâmbet care o făcea aproape dureros de frumoasă.

— Contesei n-o să-i placă.

— Contesei nu-i plac multe din ce spun şi din ce fac eu. Saga se uită în jur pe punte, dar n-o putu descoperi pe Violante. În toate aceste zile, nu se mai gândise, dar acum, brusc, îi lipsea cineva.

— Ce s-a întâmplat cu fetiţa care era pe ţărm puţin înainte de atentat?

— În seara atentatului, a vorbit ca o cascadă. A spus că crescuse în mlaştini – judecând după dialectul ei, aş spune că se referea la mlaştinile de pe malul Padului. De aceea n-o înţeleseseră străjile când a apărut cu cuţitul. Atentatorul prevăzuse incidentul. În timp ce, fără să vrea, fetiţa atrăsese echipajul, el a avut destul timp pentru a ajunge pe vas.

— Asta ţi-a povestit ea?

Karmesin scutură capul.

— Ea a vorbit o groază, dar mai tot ce spunea n-avea nicio noimă. Era puţin cam răscolită.

Bărbatul care te-a atacat pe tine i-a omorât toată familia şi pe ea a luat-o cu el.

— I-a omorât *în faţa ochilor ei,* completă Jorinde, oripilată.

— Unde e acum? întrebă Saga.

— Am trimis-o cu vizitiul meu, la Roma. El vorbeşte dialectul ei şi o s-o ţină lângă el, pe capră. Este un om bun. Îl cunosc de mulţi ani.

— Unde o duce?

— În casa Karmesinei.

— Dar *tu* eşti Karmesin.

— Doar *o* Karmesin. Cea de azi. Dar în casa Karmesinei sunt multe fete tinere, şi cineva îmi va lua cândva locul.

— Ai trimis micuţa într-o *casă de târfe?*

Karmesin o fulgeră cu privirea.

— Nu este o casă de târfe! Este o şcoală. Una în care ea va învăţa mai mult decât să fie drăguţă şi să sucească minţile bărbaţilor.

— Ce se întâmplă cu cele care nu… au norocul de a fi alese?

— Tinerii aristocraţi ai Romei luptă la sânge pentru favoarea de a lua de soţie una dintre ele. Crede-mă, micuţa va fi bine îngrijită. Va avea, cândva, o gospodărie mare. Copii, dacă va vrea. Sau nu, dacă nu va vrea. Dar sigur de tot va avea o viaţă lipsită de griji.

— Giuvaerul unui filfizon bogat, observă rece Saga.

— Mult mai mult decât atât. Elevele din casa Karmesinei învaţă repede cum să învârtească un bărbat pe degete. Ea va face şi va permite să se facă ceea ce vrea ea. Ce femeie poate afirma aşa ceva despre ea însăşi? Poate tu? Concubina zâmbi din nou. Dar te onorează faptul că-ţi faci gânduri pentru micuţa Maria, în timp ce tu însăţi…

— În timp ce eu arăt *aşa?*

— Da.

— Crede-mă, toată ziua aproape că nu mă gândesc la altceva în afară de mine. Îşi puse

mâinile pe balustrada castelului pupa şi privi peste mare, dincolo de celelalte galere. Era o privelişte impozantă, cum pluteau pe urmele lăsate de valurile înspumate, înalte cât nişte cetăţi mai mici, fiecare din ele încărcate cu sute de oameni. Pe catargurile fiecăreia fluturau şase steaguri. Cel mai important era alb, cu o cruce roşie, care ajungea de la o margine la alta – semnul pelerinilor ce se îndreptau spre Ţara Sfântă. Al doilea purta semnul Veneţiei, leul mort pe un fond alb, sub ale cărui labe din faţă se întindea marea, în timp ce picioarele din spate se întindeau peste uscat. Cel de al treilea steag era cel al Papei, al patrulea – al respectivului proprietar al vasului; cel de al cincilea îşi unea blazonul cu cel al Veneţiei. Al şaselea arăta încă o dată un leu, de data aceasta negru pe câmp alb.

Jorinde cercetă compătimitor rana Sagăi.

— Încă te mai doare rău?

Durea *infernal*, chiar şi acum, în această clipă, dar Saga evită:

— Merge. Era un cerc vicios: când vorbea, abia mai rezista de durere, dar măcar avea şansa de a mai schimba gândurile. Dar când tăcea şi rămânea singură, durerea propriu-zisă mai ceda, dar toate gândurile nu se învârteau decât în jurul acestui subiect şi făceau ca starea ei să fie şi mai insuportabilă.

Se întoarse brusc spre Karmesin.

— Cine l-a trimis?

— Pe mine mă întrebi?

— Violante este convinsă că împăratul a fost acela. El a mai încercat o dată s-o omoare, chiar în cetatea ei. În timpul războiului civil, Violante şi soţul ci, Gahmuret, l-au sprijinit pe Filip de Suabia, de aceea ea este un spin în ochii lui Otto. Oricum, această cruciadă a făcut să crească prestigiul ei în tot imperiul, şi acum ea are de partea ei Biserica, de aceea împăratul trebuie să fie prudent şi să nu se mai manifeste făţiş împotriva

ei. Saga se sprijinea cu spatele de balustradă. Ea spune că, dacă el ar reuşi să mă dea la o parte, toată cruciada ar putea eşua. După un timp, cei mai mulţi ar uita-o, chiar şi Biserica, şi atunci ea i-ar furniza atentatorului lui Otto o ţintă uşoară.

Mai voia să mai adauge ceva, dar acum plătea preţul pentru nerespectarea indicaţiilor vindecătoarei. O durere cumplită o fulgera de la obraz peste faţă atât de violent, încât se clătină şi trebui să se prindă cu amândouă mâinile de balustradă. Jorinde fu imediat lângă ea şi o sprijini, şi de data aceasta Saga fu recunoscătoare. Dumnezeule, ajunsese o infirmă!

Încet de tot, vălurile din faţa ochilor ei se ridicară din nou, şi durerea se prefăcu în zvâcniri şi contracţii, la limita suportabilului.

— Ar trebui să te întinzi din nou, spuse Karmesin.

— Spune-mi ce crezi despre toate astea. Se clătină uşor, dar se ţinu pe picioare cu ajutorul Jorindei.

— De ce tocmai eu?

— Tu îl cunoşti pe Papa.

Karmesin se încruntă.

— Tu crezi că el are o legătură cu asta?

Jorinde interveni.

— Karmesin este aici pentru că aşa a vrut Papa. Şi ea a fost cea care l-a omorât pe atentator. Una n-are legătură cu alta, Saga.

Chiar şi în timp ce vorbea Jorinde, Saga şi Karmesin nu se uitau decât una la cealaltă. Concubina zâmbi dintr-odată, dar acum părea mai gravă ca înainte.

— Saga crede că atentatul a fost doar un pretext, pentru ca voi celelalte să acceptaţi mai repede prezenţa mea, că ucigaşul a fost aici numai pentru ca eu s-o salvez de el şi să vă pot câştiga astfel mai uşor încrederea.

Saga susţinu privirea Karmesinei. În ochii concubinei nu era un reproş, mai degrabă uimire.

Poate, nu, cu siguranţă o subapreciase pe Saga. Se aşteptase la altcineva: o ţărăncuţă proastă, poate, destul de naivă pentru a se lăsa manipulată şi exploatată de o femeie ca Violante. Acum, însă, se afla în faţa Sagăi şi încă nu ştia exact cum stau lucrurile cu ea.

— Aşadar, este aşa cum spui tu? întrebă Saga.

— Nu.

Jorinde se uita de la una la alta. Păru că vrea să-i vină în ajutor Karmesinei, dar apoi renunţă. Poate că, pentru o clipă, se îndoia ea însăşi de noua ei prietenă.

— Dacă în spate nu este Papa, şi nici împăratul, atunci cine? întrebă Saga.

Karmesin strânse pumnul stâng. Între sprâncenele ei întunecate, se ivi o cută.

— Este complicat.

Saga nu spunea nimic, doar o privea, aşteptând.

Karmesin oftă, o prinse de braţ şi o conduse împreună cu Jorinde spre capătul extrem al punţii ambarcaţiunii, afară din câmpul vizual al vâslaşilor, ale căror priviri atârnau lacome de corpul concubinei.

Câteva etaje sub ele, *Santa Magdalena* trăgea o coadă înspumată prin valuri. Masele de apă se loveau cu zgomot între ele şi făceau cu neputinţă urmărirea de la o distanţă mai mare a discuţiei celor trei. Saga aruncă o privire înapoi spre scară, unde luaseră poziţie gărzile ei de corp. Căpitanul Angelotti şi cârmaciul lui erau şi ei destul de departe şi ocupaţi cu navigarea galerei.

— Eu cunoşteam bărbatul care a încercat să te omoare, spuse Karmesin. Nu era prima oară că noi îl întâlneam.

— Noi?

— Comunitatea surorilor Karmesin. Una, care a purtat înaintea mea numele de Karmesin, i-a tăiat cu mult timp înainte gâtul. Acum doar am dus până la capăt ceea ce ratase ea.

— Cum a putut să supravieţuiască?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie, afară, poate, de omul care i-a cerut odată serviciile. Cardinalul Oldrich de Praga. Cred că el a fost cel care l-a tocmit împotriva ta.

— Deci, totuşi, Sfântul Scaun!

— Nu! Cardinalul Oldrich este în preajma Papei, asta e adevărat. Dar Inocenţiu nu e un prost. El ştie exact că Oldrich are propriile lui planuri şi că dintotdeauna încearcă să influenţeze hotărârile lui Inocențiu. Oldrich s-a împotrivit sprijinirii cruciadei voastre. Aproape că l-a implorat pe papa să te înlăture. Inocenţiu nu s-a lăsat atras şi, în schimb, l-a împuternicit pe trimisul pe care l-aţi întâlnit la Milano să vă dea tot sprijinul. În acelaşi timp, a bănuit că Oldrich nu se va mulţumi cu un Nu. De aceea, a mai făcut ceva.

Saga înclină capul.

— Te-a trimis pe tine?

Karmesin dădu din cap.

— Saga, eu n-am venit aici ca spioană, chiar dacă voi toţi credeţi acest lucru. Eu sunt aici, ca să te apăr pe tine.

— De ce nu m-ai prevenit?

— Nu te cunoşteam, şi nu ştiam dacă nu cumva o să-ţi strângi lucrurile şi o să dispari. Nu puteam admite aşa ceva.

— Te aşteptai să mă omoare?

— Ştiam că nu ar reuşi.

— Aşa?

— Karmesin nu este doar concubină. Noi ştim să facem multe. Omul acesta n-a avut niciodată o şansă.

— Şi ce mai eşti? Iubita Papei, strajă de corp, atentatoare?

Acum Karmesin părea aproape jenată.

— Eu nu sunt iubita lui Inocenţiu. Doamnă de companie ar suna mai bine.

Jorinde ascultase mută, trasă într-o parte şi-n alta, între oroare şi fascinaţie. Saga se aşteptase ca ea să se situeze de partea Karmesinei şi să-i apere

faptele. Dar tânăra nobilă era mai greu de pătruns decât crezuse Saga. Expresia de pe faţa Jorindei se întunecă atunci când se adresă concubinei.

— Saga ar fi putut să fie acum moartă.

— De aceea sunt aici. Pentru ca ea să *nu* fie moartă.

— Uite la ea! N-ar fi lipsit mult, şi ea…

Karmesin dădu din cap.

— Da, şi îmi pare rău. El n-ar fi trebuit niciodată să se apropie atât de mult de tine. Dar cum aş fi putut eu să ştiu că, în toiul nopţii, tu îţi faci de lucru la catarg? Dacă ai fi rămas în cabina mea, probabil că nici nu l-ai fi văzut vreodată.

Jorinde scutură capul necăjită.

— Saga ar fi putut să moară, pentru că tu nu ai prevenit-o. Karmesin tăcea. Privirea i se încrucişă din nou cu privirea Sagăi.

— Trăieşti, asta e important. Şi o să conduci aceste fete în Ţara Sfântă.

— Mai sunt şi alţii în afară de el? întrebă Saga. Mai mulţi atentatori?

— În cazul în care, într-adevăr, încă cineva ar fi interesat de viaţa ta, atunci…

— Ar trebui să fie deja la bord, încheie Saga fraza. Vocea ei era slabă şi monotonă, gândurile fugeau în altă parte.

— Da.

Jorinde respiră şuierător, se întoarse şi plecă ca o vijelie de pe puntea ambarcaţiunii.

— Ce are? întrebă uimită Karmesin.

— Probabil că tocmai a înţeles pe cine a invitat în cabina ei.

— Eu nu am minţit-o.

— Poate că s-a înşelat ea însăşi.

— În privinţa mea?

— Sau a ei înseşi. Despre ce i-ar place să fie, dacă… n-ar fi Jorinde. Karmesin scutură capul fără să înţeleagă. Îşi depăşi nesiguranţa cu un zâmbet.

— Cum va fi de acum încolo? întrebă Saga.

— Eu rămân la bord şi sunt cu ochii pe tine.

Saga aruncă o privire spre cele patru străji de corp ale ei, două pe puntea ambarcaţiunii, două pe scară.

— Ca şi când n-ar fi destulă lume aici, care se uită la mine toată ziua. Karmesin scutură capul.

— Eu nu te supraveghez pe tine, ci pe toţi ceilalţi. Asta e deosebirea. Saga privi dincolo de cele patru străji, spre puntea principală. De aici se vedeau zeci de vâslaşi, dar existau mai mulţi. Cum voia Karmesin să-i urmărească pe toţi?

— Încă o întrebare.

— Desigur.

— Violante a vrut să te găzduiască pe una din punţile de jos, împreună cu toate celelalte fete. Ce-ai fi făcut atunci?

— Aş fi găsit o cale să ajung în preajma ta.

— Asta trebuie să mă liniştească sau să mă îngrijoreze?

Colţurile gurii concubinei zvâcniră şi Saga înţelese că, dincolo de zâmbetul ei, se afla altceva decât voioşie. Îşi aşternea pe chip straturi de frumuseţe ca nişte văluri, deghizări uşoare ca pana, una peste alta, şi de câte ori ai fi crezut că n-ar putea să apară mai atrăgătoare, mai bulversantă, mai desprindea o coajă şi, pur şi simplu, *trebuia* s-o îndrăgeşti. Dar adevărata Karmesin se tot îndepărta, intra tot mai adânc în această platoşă de farmec.

Concubina îi făcu un semn Sagăi.

— Mă duc să vorbesc cu Jorinde. Dacă vrea, pot să-mi găsesc alt loc unde să stau.

— N-o să vrea.

— Femeile în starea ei sunt imprevizibile.

Saga înclină capul, neînţelegând.

— Oh, nu ţi-a spus? Karmesin îşi muşcă buzele, apoi oftă uşor. Jorinde este gravidă. Cel mai târziu în cinci luni va aduce pe lume cel de-al doilea copil al lui Achard.

Triumviratul ordinelor cavalerești

La orizont apărură trei galere. Metalul luci, când şirurile de cavaleri din spatele parapetelor luară poziţie, cu săbiile cu tăişul în sus apăsate de piept. Velele colorate erau împodobite cu însemnele celor trei mari ordine. Crucea roşie a templierilor umbrea primul vas. O cruce neagră pe fond alb fâlfâia deasupra galerei Ordinului german. La catargele ioaniţilor flutura o cruce albă, pe un negru întunecat.

Cele trei vase se apropiau la aceeaşi cotă de vârful flotei. Semnalizatorii agitau steguleţe pentru a transmite veşti de pe o punte pe alta. Şi pe galerele cruciatelor se dădeau semnale, de pe *Santa Magdalena* semnalele ajungeau până la ultimele vase.

Saga stătea la parapeţi lângă contesa Violante şi Berengaria şi-şi simţea inima bătând ca un şir de lovituri înăbuşite în obrazul ei devastat. De la atentat trecuseră trei săptămâni. Firele fuseseră scoase, dar rana încă mai oferea o imagine oribilă. Umflătura de la ochi se retrăsese, nici culoarea nu mai era atât de pregnantă, dar tăietura, cu lungimea de o dată şi jumătate arătătorul ei, de un roşu închis şi îngroşată, trecea pieziş de la linia nasului peste obraz până în bărbie. Când mânca, trebuia să fie atentă să nu se muşte de excrescenţa cărnoasă dinăuntrul obrazului; în general, hrana solidă îi dădea destulă bătaie de cap. Vindecătoarea o asigurase că umflătura din gură se va retrage şi odată va putea să mănânce din nou absolut normal. Saga nu era perfect convinsă că aşa va fi. Rana tot o mai durea şi îi dădea o mâncărime cumplită. Cel puţin, scăpase de o congestie, care ar fi putut foarte uşor s-o coste viaţa.

Vasele ordinelor mai erau încă la o bună bucată de drum, dar aşezarea cavalerilor în poziţie de luptă pe punţile lor îşi şi făcuse efectul. Comandanţii galerelor se străduiau să facă

impresie şi, fără îndoială, o făceau cu succes. Pe toate vasele din flota cruciatelor fetele se înghesuiau în spatele balustradelor, ba chiar printre băncile vâslaşilor, şi priveau ţintă, cu ochi mari şi gurile căscate, spre galerele cavalerilor.

— Aşadar, acum începe partea serioasă, spuse Violante cu o voce tulbure, în timp ce mâinile cu oasele degetelor albe ca varul se strângeau în jurul balustradei.

Saga era cât pe-aci să întrebe cum era cicatricea de pe faţa ei, dacă nu serioasă, dar nu-i ardea să se certe cu contesa. Faptul că Violante îi spusese că Faun era de mult în libertate nu schimbase mult sentimentele Sagăi faţă de ea. Existau momente în care aproape îi era dragă contesa, şi altele, în care nu simţea decât furie, ba chiar ură. În momentul acela între ele exista un armistiţiu neexprimat.

— Vino, spuse Violante şi arătă spre uşa dinspre castelul pupa. Trebuie să vorbesc cu tine. Singură.

Saga o urmă înăuntru. Nu-i scăpă privirea Karmesinei aţintită asupra lor, şi văzu că şi Jorinde se uita după ele. De când ştia că tânăra aristocrată aştepta un copil, vedea foarte clar cum i se schimbase acesteia corpul. Se întreba cum de nimeni altcineva nu punea întrebările fireşti. Nici măcar Violante nu părea să aibă vreo bănuială – sau avea, pur şi simplu, alte griji.

— Acum a sosit momentul, spuse contesa, după ce fu închisă uşa castelului. Rămase pe culoarul care ducea la cabina căpitanului şi la celelalte cabine. Erau absolut singure aici, jos. Era întuneric şi numai prin crăpăturile uşii cădea lumina zilei, slabă. Faţa Violantei era în semiumbră. Ce se petrece acum decide ce se va întâmpla cu noi mai departe. Vreau ca tu să fii conştientă de acest lucru. Totul depinde de tine. Noi *trebuie* să atragem de partea noastră ordinele cavalereşti.

— Nu e nevoie să vorbiţi cu mine cum aţi vorbi cu un copil. Înţeleg oricum ce vreţi să spuneţi:

dacă ordinele nu ne ajută, nu-l veţi mai revedea niciodată pe Gahmuret.

Contesa nici nu clipi.

— Nu este vorba numai de el.

— Oh! O clipă, pactul dintre ele se clătină. Dar Saga era prea epuizată, pentru a-i imputa ceva Violantei.

— Fetele de pe aceste corăbii… depind de sprijinul cavalerilor. Ce crezi că vor face sarazinii când pe ţărmul lor vor apărea cinci mii de femei lipsite de apărare? *Avem nevoie* de aceşti cavaleri!

— De când vă faceţi griji pentru binele acestor fete? Saga cunoştea răspunsul, chiar dacă rămânea confuz: Violante voise să pună pe picioare această cruciadă, pentru a-şi regăsi soţul, dar la un moment dat, pe drum, într-un punct oarecare al călătoriei, începuse să se simtă răspunzătoare pentru cruciate. Saga se întreba dacă, în taină, Violante ajunsese la părerea că totul fusese o mare greşeală.

— Poţi crede ce vrei despre mine, spuse contesa. În câteva minute, trimişii celor trei ordine vor sosi la bord. Şi îţi vor pune întrebări.

Saga dădu din cap. Toate acestea fuseseră de mult parcurse. Cât timp Saga zăcuse ţintuită la pat, Violante se aşeza pe marginea patului ei şi vorbea, vorbea întruna.

— Eşti pregătită?

— Este important? Pe mare nu putem fugi de ei.

Violante îi zâmbi încurajator.

— O să faci faţă.

— Mi-e frică.

— Şi mie. Dar dacă vei face totul aşa cum trebuie, va fi bine.

Violante considera absolut firesc ca Saga să evoce spiritul minciunii, pentru a convinge cavalerii ordinelor de temeinicia cruciadei lor. Chiar şi numai gândul acesta îi răscolea Sagăi viscerele ca o conştiinţă încărcată, brusc dornică să vorbească.

— *Vei* face totul ca să ne ajuţi, nu? Tonul Violantei îi trăda nesiguranţa. Ceea ce urma să se întâmple era în afara influenţei ei.

„N-are încredere în mine, se gândi Saga. Şi are dreptate. Nici *eu* n-aş avea încredere în mine. Nu în cea mai bună mincinoasă din lume”.

— Te rog, spuse Violante. Era pentru prima oară în toate aceste săptămâni, că ea cerea ceva şi nu pretindea. Saga încercă să guste un triumf, dar nu-l găsi.

Doar groază.

***

Mai întâi o frapară ochii templierului. Erau verzi-albaştri şi păreau să nu se închidă niciodată.

— Aşadar, în viziunile tale îţi apare Maria Magdalena şi-ţi împărtăşeşte voinţa Domnului.

Suna ca o constatare, dar Saga avea, totuşi, senzaţia că templierul aştepta un răspuns:

— Da, spuse. Aşa e.

— Cum arată? întrebă cavalerul Ordinului german.

— Este frumoasă? vru să ştie un ioanit.

Sub privirile celor trei bărbaţi, Saga avea impresia că e foarte mică. Se afla împreună cu ei, în cabina căpitanului. În afară de ea şi de cavalerii ordinelor, nu mai era decât Violante de faţă, dar cavalerii nu s-au sfiit să lase de înţeles că se aşteptau ca, în timpul chestionării, contesa să tacă. Nu trebuia decât s-o priveşti, pentru a-ţi da seama cât de greu îi era să se conformeze.

— Arată ca o femeie absolut normală, spuse Saga. Nimic nu este suprapământesc în ea. Este, pur şi simplu… o femeie.

Cavalerul ordinului templierilor era cel mai tânăr şi mai impunător dintre cei trei bărbaţi. Avea părul lung şi blond şi rebel ca paiul. Sub ochiul lui drept, o cicatrice pornea drept în jos, ca şi când cineva i-ar fi înfipt o sabie în faţă. Dunga îngustă se termina într-o uşoară îngroşare; semăna cu o lacrimă de culoarea cărnii. Ca şi ceilalţi doi,

trecuse pe *Santa Magdalena* în echipament complet de război, ceea ce îl făcea să pară mai înalt şi mai impresionant. Peste platoşa lungă până la genunchi purta mantia albă de templier, cu crucea roşie. De sub stofa largă ieşea la iveală spada. Gulerul încreţit, confecţionat din zale îi ajungea până sub bărbie şi făcea şi mai colţuros chipul său marcant.

— Tu ţi-ai luat numele de Magdalena. Nu este o blasfemie, dacă adevărata Maria Magdalena, aşa cum spui, este unealta aleasă a lui Dumnezeu? A fost prima care l-a văzut cu propriii ei ochi pe Domnul Iisus înviat. Ea le-a dus ucenicilor vestea învierii sale. De aceea, unii o numesc apostolul apostolilor. Şi *tu* vrei să fii *ea?*

— Nu eu mi-am dat acest nume, îl contrazise Saga. Alţii au făcut-o. Niciodată n-am cerut aceasta.

— Dar te simţi legată de ea.

— Da, Domnule. Şi Maria Magdalena a avut viziuni.

— Extaze, o corectă ioanitul.

— Unii spun că ar fi fost posedată de demoni, înainte ca Christos să-i alunge! interveni în discuţie cavalerul Ordinului German.

— Când îţi apare, este goală? întrebă templierul, atât de evident ca din întâmplare, încât Saga ar fi adulmecat chiar şi de la 100 de paşi cursa întinsă.

— Credeţi, cumva, că Dumnezeu nu ar fi putut s-o îmbrace? replică Saga.

Ioanitul râse uşor, ceea ce-i atrase privirea furibundă a templierului. Acesta era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, purta şi el o platoşă şi cizme înalte, deasupra avea însă o robă neagră, pe pieptul căreia apărea în toată splendoarea crucea albă a Ordinului său. Sub braţ ţinea coiful cu deschizătura pentru ochi, purtat de cruciaţi. Ceilalţi doi bărbaţi îşi puseseră coifurile pe masa de scris a căpitanului, de unde se urmăreau unul pe altul.

Ioanitul îşi drese glasul.

— Are părul lung, când îţi apare?
— De ce ar fi trebuit să-l taie? ripostă Saga.
— De aceea porţi şi tu părul până pe spate? se interesă el, fără a se lăsa derutat de contraîntrebarea ei. Deşi, după câte ştim noi, fiicele Domnului obişnuiesc să poarte părul retezat scurt sub scufie.
— Eu nu sunt călugăriţă, Domnule. Nu am depus jurământul.
— Aceasta este, de fapt, o piedică, se amestecă în vorbă reprezentantul Ordinului German. Mantia de deasupra platoșei sale era albă, crucea de pe ea era neagră. Chiar şi cizmele lui înalte erau acoperite cu o împletitură de zale. De ce ne-ar transmite Domnul poruncile sale printr-o persoană obişnuită, în loc să aleagă pentru aceasta una din credincioasele sale fiice dintr-o mănăstire?
— Răspunsul la întrebarea Voastră este simplu, Domnule, spuse Saga, care era pregătită pentru o asemenea întrebare. Dacă aţi privi în jur, pe vasele noastre, ar trebui să constataţi că majoritatea cruciatelor de la bord sunt femei simple, fiice de ţărani needucate, copii de simpli meşteşugari sau muncitori cu ziua. Doar puţine vin din case bogate sau sunt chiar de viţă nobilă. Şi, fie-mi îngăduit, multe nu se încred în călugăriţe şi în călugări, pentru că viaţa acestora se deosebeşte atât de mult de propria lor viaţă.
— O viaţă pentru Dumnezeu! strigă indignat templierul. Cine ar putea să fie neîncrezător din această cauză?
Ioanitul oftă sonor, înainte ca Saga să poată să răspundă.
— Eu cred că toţi am înţeles ce a vrut ea să spună. Oamenii simpli au gânduri simple. Şi dacă Dumnezeu a ales o femeie obişnuită pentru a-i conduce, aceasta mi se pare, de fapt, mai eficient decât dacă li s-ar vorbi îmbrăcat în odăjdii sau chiar din amvon. Probabil că sunt destui din

aceştia şi vedem bine că lumea este orice în afară de sfântă şi pură.

— Păcătuiţi! ripostă templierul.

— Nu spun decât adevărul, zise calm ioanitul. Poate că ar trebui să părăsiţi mai des cetatea Voastră şi să Vă amestecaţi printre oameni. Atunci aţi şti cum arată lumea de afară.

Mâna templierului căzu pe mânerul spadei, dar redeveni imediat stăpân pe sine. Se întoarse ţeapăn către Saga.

— Dumnezeu ţi-a făcut făgăduieli?

— Numai pe acelea pe care le face fiecăruia din noi. Făgăduiala vieţii veşnice alături de el.

— Aşadar, ţi-a făgăduit cerul?

— Dacă trăiesc după legile sale.

— Atunci nu mai ai nevoie de Sfânta Maică Biserica pentru a te mântui?

— Oh, desigur. Sunt sluga ei credincioasă.

Cavalerul înalt din Ordinul German luă cuvântul.

— Tu crezi că eşti fiica Domnului?

— Vreţi să spuneţi, aşa cum a fost Christos fiul său? De ce aş crede aşa ceva? Nu, eu nu sunt decât unealta sa, pe care o va pune deoparte când nu va mai avea nevoie de ea. Eu văd, şi aud, şi vorbesc din însărcinarea sa – întocmai ca, odinioară, adevărata Maria Magdalena.

— Toate acestea nu dovedesc absolut nimic, spuse templierul. De la bun început, eu n-am crezut în această cruciadă a femeilor, iar astăzi n-am auzit nimic care să mă poată convinge de contrariul.

— Vă pripiţi, spuse ioanitul. S-ar putea să aveţi dreptate. Sau, poate, nu.

— Ne pierdem timpul aici, lătră templierul.

— Eu nu sunt aşa de sigur ca Voi.

— Atunci rămâneţi. Călătoriţi împreună cu aceste femei. Apăraţi-le, dacă puteţi! Ordinul templierilor nu poate fi de acord cu o asemenea nebunie.

— N-ar fi prima oară că Ordinul templierilor se înşală.

Violante privea cu disperare crescândă de la un cavaler la altul. La fel ca Saga, presimţea că aici nu era vorba numai de credibilitatea Magdalenei, ci, mai ales, de conflictele dintre cele trei ordine.

Într-adevăr, acum schimbul de cuvinte dintre aceşti bărbaţi era violent. Câteva minute bune, niciunul din ei nu se sinchisi de cele două femei. În mai multe rânduri, Violante păru să dorească nebuneşte să se ridice şi să cheme la ordine cavalerii. Corpul îi era încordat, expresia feţei îndârjită, dar încă se mai stăpânea. Saga se simţea şi ea tot mai neplăcut în propria piele, deşi deznodământul acestei chestionări nu avea în mod evident o legătură cu ea.

În cele din urnă, templierul părăsi furios cabina, se înclină din mers doar fugitiv în faţa Violantei şi trânti uşa în urma lui. Îi auziră paşii afară pe coridor, tropăind. Puţin mai târziu, răcni pe punte nişte ordine, dar sunară prea înăbuşit, pentru ca vorbele să fie înţelese; dar nu era nicio îndoială că părăsise *Santa Magdalena.*

Contesa sări în sus, când ioanitul şi cavalerul Ordinului German se arătară dornici să-şi continue disputa.

— Domnii mei, spuse cu asprime în glas, şi pentru o clipă Saga o admiră pentru curajul ei. *Domnii* mei!

Cavalerii amuţiră şi se uitară la ea.

— Nu consideraţi că este dezonorant să vă comportaţi ca nişte ţărani, care se tocmesc pentru preţul unei vaci, când aici este, totuşi, vorba de soarta a cinci mii de tinere, care au pornit pe acest drum pentru a împlini ceea ce Voi şi ai Voştri n-au dus până la capăt? Ele n-au precupeţit nicio nedreptate, niciun pericol, nicio boală şi nici foame şi sete, pentru a putea elibera Locurile Sfinte din mâinile necredincioşilor. Ordinele Voastre se înfruntă de o veşnicie pe câmpurile de

luptă ale Ţării Sfinte, dar Ierusalimul este şi acum sub stăpânirea sarazinilor. Noi toţi – aceste fete şi eu însămi, şi în mod deosebit Magdalena, cu misiunea pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu – suntem aici, pentru a schimba această stare. Şi Vouă nu vă vine altă idee decât să aduceţi sub ochii noştri certurile Voastre meschine? Eu am crezut că am de-a face cu cavaleri şi oameni de onoare. În schimb, Voi vă răstiţi unul la altul ca târgoveţele! Ar trebui să Vă fie ruşine!

Saga stătea ţeapănă ca un băţ, în vreme ce Violante, cu pieptul palpitând şi cu faţa palidă precum cenuşa, îşi pusese mâinile în şolduri. Amândoi cavalerii se uitau la ea, reprezentantul lui Ordo Teutonicorum, cu faţa roşie ca focul, ioanitul – mai calm, aproape amuzat.

— Cum îndrăzniţi! cuvântă cavalerul Ordinului German.

Violante păşi în faţa bărbatului, la doar două palme distanţă între feţele lor, şi se priveau ca doi luptători într-o luptă corp la corp.

— Sunteţi un laş jalnic, şi jalnică este purtarea Voastră în prezenţa a două doamne şi înaintea lui Dumnezeu! şuieră ea.

Cavalerul lupta cu impulsul de a o trânti la pământ, poate chiar de a-i face ceva mai rău. Dar Violante rămase neclintită în faţa lui, atât de furioasă, încât, probabil, nici zece cavaleri cu săbiile scoase n-ar fi putut-o abate de la cursul pe care apucase. Saga, care ar fi preferat să se fi prăbuşit pământul sub ea, ştia că mai târziu Violante va regreta modul în care se purtase şi că ea însăşi, Saga, va avea, poate, de suferit din pricina capriciilor ei. Dar, în acest moment, cu toată uimirea şi ruşinea, simţea un enorm respect. Înţelese şi că, probabil, n-ar fi ajuns atât de departe cu propria ei autoritate, aşa cum crezuse. Era nevoie de un caracter cum era cel al Violantei pentru a conduce o oaste; câteva minciuni nu erau suficiente.

Cavalerul Ordinului German trecu fără o vorbă pe lângă Violante. Lăsă uşa deschisă, dar contesa nu se uită după el. Stătea împietrită, cu pumnii strânşi şi fierbând de furie. Poate că tocmai ratase şansa de a-l revedea pe Gahmuret. Se întoarse ţeapănă spre ultimul cavaler care mai rămăsese.

Ioanitul zâmbi şi-şi încrucişă braţele, încât împletitura de zale se frecă zornăind. Era mai în vârstă şi, pare-se, şi mai înţelept decât ceilalţi doi bărbaţi.

— Şi Voi? întrebă Violante, cu o voce în care încă mai vibra furia. Nu vreţi să vă alăturaţi celor doi bărbaţi? Atunci, plecaţi!

— Sunteţi o femeie uluitoare, contesă Violante.

— Poate uluitoare, poate doar uluitor de proastă. Dar nu mai pot să ascult cum…

Amuţi, când zâmbetul lui deveni tot mai larg, o unică provocare. Părea că realmente îl amuza nu numai accesul de furie al Violantei, ci, mai mult încă, sensibilitatea celorlalţi doi bărbaţi.

— Eu ştiu de ce sunteţi, de fapt, aici, spuse el, fără nicio trecere.

Ochii Violantei se îngustară.

— Aşa?

Cavalerul dădu din cap.

— Nicio grijă, cei doi nu bănuiesc nimic. Sperasem din capul locului să pot vorbi cu Voi fără ei, şi, după cum văd, aveaţi aceeaşi dorinţă.

— Voi…

— Insultaţi-mă, dacă vreţi. După douăzeci de ani în Ţara Sfântă, sunt obişnuit cu lucruri mai rele, credeţi-mă. M-am împotrivit cu o mână de oameni la două sute de sarazini scoşi din minţi, am supravieţuit furtunilor de nisip, care altora le-au tăiat carnea de pe oase, şi am servit la graniţa cu împărăţia selgiucizilor. Oftă, după care coborî vocea, într-adevăr, contesă, există furii mai rele decât sunteţi Voi.

Nimeni nu mai era interesat de Saga. Nu s-ar putea spune că ei i-ar fi displăcut. Ar fi preferat să-

i fi urmat pe bărbaţi pe punte, unde cu siguranţă plecarea furtunoasă a cavalerilor ordinelor provocase deruta firească.

Furia Violantei se spulberase încă în timp ce vorbea ioanitul. Se apropie obosită de masă şi se prinse cu amândouă mâinile de margine.

— Eu nu sunt duşmanul Vostru, contesă, spuse ioanitul. Înainte, în timpul saluturilor, Saga fusese atât de emoţionată, încât acum nu-şi mai putea aminti numele lui.

Violante înălţă capul şi-l privi drept în ochi.

— Atunci, vreţi să ne ajutaţi?

— Aş putea să fac acest lucru cu conştiinţa împăcată? Acum privirea lui o căută din nou pe Saga, şi când o găsi, nemişcată ca o statuie într-un colţ al cabinei, încreţi fruntea şi-şi masă cu arătătorul şi policarul rădăcina nasului. Se poate ca tu să auzi o voce, copilă, dar mă îndoiesc că este glasul Tatălui nostru ceresc. Sau cel al Mariei Magdalena.

Violante vru din nou să sară în sus, dar, cu un gest, el o făcu să tacă. Spre consternarea Sagăi, ea îl ascultă.

— Nu m-aţi ascultat înainte, contesă. Am spus că eu ştiu de ce vă aflaţi aici. De ce aţi pus la cale toată această nebunie. Ştiu pe cine căutaţi. Spunând acestea, se plecă direct spre Violante, de parcă ar fi vrut să-i ia capul în mâini, ca pe cel al unui copil îndărătnic.

— Atunci lăsaţi-ne şi Voi singure, răspunse ea epuizată. La fel ca şi ceilalţi.

— Gahmuret trăieşte, spuse el. Soţul Vostru nu e mort, Violante, şi nici n-a dispărut. În orice caz, nu după etaloanele acelui iad, în care l-am întâlnit.

Timp de o clipă, Violante îl privi în tăcere. Dacă i se gâtuise vocea, îşi depăşi surpriza cu o duritate abilă. În cele din urmă, spuse:

— Nu mai e mult şi-mi Veţi atribui motive necinstite. Şi încă mai puţin, că abuzez de numele soţului meu.

— Jucaţi-vă mai departe piesa, dacă vreţi. Ioanitul o opri printr-un semn. Sunt mai mult decât consternat că aţi putut ajunge până aici. Consecvenţa cu care Vă puneţi în aplicare planurile este demnă de admiraţie. L-am cunoscut pe soţul Vostru şi semănaţi cu el. Sunteţi tenace, şi aşa e şi el – numai de aceea poate să supravieţuiască acolo unde este acum.

Zidul înălţat artificial din tăgăduiri şi sânge rece începea să se crape.

— Unde este? întrebă cu vocea sugrumată.

— Într-o fortăreaţă, înconjurat de restul celor ce i-au rămas fideli. Adică, puţinii care mai sunt în viaţă. Gahmuret a apucat pe o cale periculoasă şi am îndoieli dacă Voi înşivă l-aţi putea urma.

— Spuneţi-mi unde pot să-l găsesc.

— În ţara selgiucizilor. În Nicăieri. Departe, dincolo de graniţa Ţării Sfinte, la răsărit. Niciun creştin nu se duce de bunăvoie acolo, doar dacă e gata să plătească pentru asta cu viaţa şi sufletul lui.

Violante privea ţintă cavalerul.

— Continuaţi, articulă cu un calm silit.

— Gahmuret şi credincioşii lui au lăsat în drumul lor o urmă de distrugeri. Gospodării pustiite, sate incendiate, masacrarea unor ţărani şi nomazi. Cu alte cuvinte, şi-au pierdut minţile. Toate ororile jefuirii Constantinopolului, toate omorurile, toate distrugerile… Gahmuret şi oamenii lui le-au scos afară. Pe urmele lui a fost trimisă o ceată, dar oamenii aceia au dispărut. După aceea, n-a mai existat nicio urmă de Gahmuret şi de luptătorii lui. Marele Necunoscut din Est îi înghiţise. Dispăruseră. Morţi, credeau toţi.

Saga nu se mişca, nu făcea niciun zgomot. Călătoria ajunsese într-un punct de despărţire, dar nu era cel pe care-l prevăzuse Violante. Dintr-o dată, nu mai avea nicio importanţă dacă ar primi sau nu sprijinul ordinelor. Adevărul despre Gahmuret putea schimba totul.

— Dar nu era mort, continuă ioanitul, şi acum începu să străbată cabina în lung şi-n lat.

— Fraţii din Ordinul meu au fost primii care au auzit din nou ceva de el. Noi, ioaniţii, avem o fortăreaţă la graniţa cu selgiucizii *Krak des Chevaliers.* Este un post exterior îndepărtat, o ultimă bucată de civilizaţie creştină, înainte ca lumea să se cufunde în barbarie. De acolo, trimitem din când în când spioni în ţările selgiucizilor. Mulţi nu se mai întorc niciodată, dar câteodată mai reuşeşte vreunul şi ne aduce veşti despre ce se petrece dincolo de graniţă. Acum câţiva ani, unul a raportat despre nişte zvonuri, pe care le prinsese din zbor: că o hoardă de sminţiţi din Apus a ocupat o fortificaţie a selgiucizilor şi că de acolo pornesc în incursiuni de jaf. Credeţi-mă, Violante, *numai* un smintit ar fi putut comite o asemenea nebunie. În unele privinţe, selgiucizii sunt mai răi decât sarazinii. Să te măsori cu ei şi, pe deasupra, să rezişti în mijlocul lor, pentru aşa ceva este nevoie de ceva mai mult decât curaj, cutezanţă sau disperare. Numai un spirit bolnav ar merge atât de departe, încât să lase în urmă totul, trecutul său, familia sa, sufletul său, în schimbul… *acesta.* Gahmuret este acum unul dintre cei blestemaţi, şi dacă mai sunteţi în toate minţile, contesă, nu încercaţi să mergeţi pe urmele lui. La capăt nu vă aşteaptă decât nebunie şi moarte.

Violante se făcuse cenuşie la faţă, era mult mai palidă decât înainte, în timpul accesului ei de furie, dar încă îşi mai stăpânea sentimentele. Buza inferioară tremura, respira prea repede şi prea tare, dar nici nu izbucni în lacrimi, nici nu-l făcu mincinos pe ioanit.

— Este soţul meu, spuse încet. Nimic mai mult.

— Întoarceţi-vă, Violante! Acum ioanitul vorbea cu o uluitoare blândeţe. Dacă Vă doriţi, cu adevărat, sprijinul ordinului meu, pot şi vreau să Vă dau un sfat: întoarceţi din drum flota Voastră,

aduceţi fetele înapoi în patria lor şi mulțumiți-Vă să nu-l mai revedeţi niciodată pe Gahmuret!

Violante înghiţi, degetele păreau să se îngroape în lemnul mesei căpitanului.

— Îl voi găsi. Cu sau fără sprijinul Vostru.

— Şi în acest scop veţi risca viaţa a cinci mii de fete?

— Credeţi că ele m-ar asculta, dacă acum aş da ordinul de întoarcere? Tot ce e aici, spuse făcând un gest larg cu ambele mâini. Toate acestea înseamnă mai mult decât mine sau Gahmuret, sau puterea Ordinului Vostru. Credinţa a cinci mii de oameni este ca o forţă a naturii. Nimeni nu i se poate împotrivi.

— O vor face sarazinii, spuse netulburat ioanitul. Vorbiţi cu femeile! Din partea mea, lăsaţi-o pe Magdalena să le vorbească. Dar Vă rog, Vă implor, întoarceţi-vă!

Violante scutură din cap fără o vorbă.

Ioanitul strânse pumnii. Parcă i-ar fi căzut faţa, umbre îi săpau obrajii. Se întoarse în loc şi se îndreptă spre uşă:

— Mă voi duce la Roma şi îl voi înştiinţa pe Papa despre ce se petrece aici. Poate că celelalte ordine să vă fi refuzat ajutorul, pentru că sunt îndărătnici şi orbiţi. *Eu* vă refuz pentru a vă da o şansă să fiţi rezonabilă.

Scutură scurt capul şi părăsi cabina, dar se întoarse pe coridor pentru ultima oară.

— Curând vi se va lipi de degete mai mult sânge decât poate îndura un singur om. Atunci, abia atunci, îl veţi urma realmente pe Gahmuret acolo unde a ajuns de multă vreme.

Soarta Tiessei

Satul de munte, în care armata imperială îşi instalase cartierul general, ie afla pe o stâncă abruptă, greu accesibilă. Aerul scânteia din cauza arşiţei, când Faun, Tiessa şi Zinder urcară împreună cu ceata celor doi cavaleri un drum îngust, cu serpentine. Păsări negre dădeau roată zidurilor înalte cât turnul. Ferestre nu existau decât ici şi colo, şi puţinele existente erau minuscule, doar ceva mai mari ca ambrazurile pentru arbalete. Marea se întindea de cealaltă parte a stâncilor, şi de aici nu se putea vedea şi nici auzi. Muntele respingea vântul de mare şi acum păstra insuportabila arşiţă a sudului Italiei.

Împăratul este logodnicul meu.

Faun se simţea un prost, rănit şi dezamăgit. Dar mai ales tras pe sfoară. De ce nu-i spusese Tiessa mai devreme adevărul, în loc să-l lase să se îndrăgostească de ea? Fuseseră adevărate sentimentele ei pentru el? Nu făcuse decât să se folosească de el? Întrebările se adunau grămadă, fără ca el să găsească vreun răspuns.

Privirea lui era aţintită asupra spatelui Tiessei. Stătea singură în şaua unui cal, mult mai în faţă, între cei doi cavaleri, în vreme ce el şi Zinder trebuiau să împartă un singur animal. Cei doi soldaţi, cărora a trebuit să le cedeze armăsarii lor, rămăseseră la marginea câmpului de ruine şi aveau să fie preluaţi mai târziu de o altă patrulă. Pe tot parcursul dramului, Faun şi Tiessa nu putuseră schimba niciun cuvânt. Chiar şi Zinder rămăsese monosilabic. Din când în când, mai spunea câte ceva ce ar fi trebuit să-l liniştească pe Faun, dar simţea foarte bine că nu avea niciun succes, aşa că, până la urmă, abandonă. Urcând călări serpentinele spre satul de munte al împăratului, nu-şi vorbiseră jumătate de dimineaţă.

Casele acestei localităţi erau construite până la marginea peretelui de piatră. Se aplecau îndrăzneţe

deasupra prăpastiei, zidăria contopită cu roca alb-gălbuie. Acoperişurile erau din cărămidă de lut ars. De la depărtare, satul putea trece drept o cetate complicată, şi doar de mai aproape se vedea clar că nici vorbă nu era de o fortăreaţă. Turnurile folosite drept locuinţe se înălţau deasupra vălmăşagului de acoperişuri, pe unele stăteau posturile de pază împărăteşti şi spionau vasta întindere de la poalele stâncilor şi uriaşa tabără militară, desfăşurată acolo jos, peste ţarini arse şi albii de râuri secate. Arşiţa de la prânz era umedă şi înăbuşitoare, până şi respiraţia era un efort. Perspectiva umbrei şi a unei ape reci era ademenitoare, dar pe Faun nici măcar aceasta nu-l mai înviora. Vederea Tiessei călărind tot timpul în faţa sa şi, totuşi, fără a putea vorbi deschis cu ea îl tortura mai mult decât arşiţa, mai mult decât setea.

Au intrat în oraş printr-o boltă de poartă, urmăriţi de privirile posturilor de pază înarmate până-n dinţi. Câinii se repezeau lătrând la copitele cailor. Adalbert von Herringen şi contele Hector trimiseseră un sol, care plecase în galop înaintea lor şi înştiinţase împăratul de sosirea logodnicei sale. Faun se aşteptase ca ea să fie întâmpinată de un şir de cavaleri, un fel de gardă de onoare alcătuită în grabă pentru Tiessa. Dar peste tot domnea liniştea, la poartă şi pe străduţele întortocheate. Nimeni nu făcea caz de venirea ultimei prinţese Staufer.

De ambele părţi ale drumului principal se ramificau străzi înguste, multe cu scări cu trepte largi şi margini de piatră lustruite. Coloana de călăreţi se mişca deja de un timp prin cotloanele adânci şi umbroase ale satului, înainte ca lui Faun să-i sară-n ochi că nicăieri nu se vedeau locuitori; nicio figură speriată sau bănuitoare nu se arăta în găurile înguste ale ferestrelor. Pe străduţe patrulau soldaţi, supravegheau clădirile sau stăteau transpirând în jurul fântânilor din centrul unor pieţişoare. Deasupra câtorva ferestre şi uşi, urme

de funingine urcau pe faţade, dar acestea rămâneau excepţii; era evident că, atunci când ocupase locul, armata împăratului se purtase mai blând cu ţăranii decât se obişnuia altminteri în expediţiile militare departe de patrie. Se putea ca Otto şi sfetnicii lui să-şi fi ales mai înainte acest loc drept cartier general. Aşa s-ar fi explicat şi faptul că nicăieri nu se vedeau localnici – nu mai exista niciunul. Soldaţii îi goniseră, poate chiar îi omorâseră, pentru a limita riscul unei răzvrătiri atât de aproape de împărat.

— Asta ar putea să fie, spuse răguşit Zinder, când înaintea lor se deschise piaţa acelui sat de munte. O clădire cu trei etaje, singura cu decoraţiuni şi un blazon de piatră deasupra intrării, se detaşa de faţadele maronii din vecinătate. Când, în sfârşit, coborâră de pe cai, Faun avea dureri de burtă şi se simţea ciudat de greoi, ca şi când nici n-ar mai fi putut păşi. Peste toate părea să plutească vălul pierderii sale, făcând ca tot ce era în jur să fie lipsit de culoare şi tulbure. Îşi spuse că era o prostie, şi în minte căuta toate argumentele pe care şi le confecţionase în ultimele săptămâni: Ea era de viţă nobilă. Era mai instruită şi, poate, chiar mai inteligentă decât el. Şi, la dracu', chiar îi mai veneau în minte câteva motive *noi.* De pildă, că ea îl minţise de la un cap la altul. Nici măcar numele ei nu era cel adevărat.

Beatrix de Suabia.

Ştia povestea prinţesei Staufer doar în linii mari, câţiva piloni ai tragediei ci, pe care o auzise în treacăt pe stradă, în urmă cu un an sau doi, când venea vorba despre împărat şi despre regele ucis. Dar nimic din ce auzise nu se potrivea cu fata pe care o ştia el – şi de care se îndrăgostise.

Beatrix.

Pentru el va rămâne întotdeauna Tiessa.

— Descălecarea! strigă contele Hector, şi toţi soldaţii descălecară imediat. Zinder şi Faun avură

nevoie de ceva mai mult timp, pentru că șezuseră amândoi în aceeaşi şa.

Tiessa se îndreptă spre el, îi aruncă o privire tristă, şi pentru un moment păru că vrea să vină spre el. Dar apoi îşi aminti de rolul pe care îl avea de jucat aici, şi rămase între cei doi cavaleri.

Nu, se corectă el: *rolul* îl jucase până acum. Aici trebuia să fie din nou ca însăşi. Beatrix de Suabia. Fiica defunctului rege Filip. Acum logodnica duşmanului său de moarte, Otto von Braunschweig.

Viitoarea împărăteasă a Sfântului Imperiu Roman.

***

— Vrei să auzi toată istoria? îl întrebă mai târziu Zinder, când rămase singur cu Faun într-o cămăruţă. Imediat după sosire, fuseseră conduşi aici de un slujitor morocănos.

— Nu.

— Bine-nţeles că vrei. Afară de asta, m-am săturat să mă uit la tine cum te perpeleşti.

Faun nu răspunse, doar privea mut uşa din lemn de cedru, cu ferecăturile ruginite. Se aflau în partea din spate a primăriei, care acum oferea găzduire împăratului şi suitei sale. Când se uitau prin ferestruica mică, vedeau la nici două lungimi de braţ depărtare un perete de casă din piatră brută. La picioarele lui se afla o străduţă îngustă în scară, ale cărei trepte duceau în sus în piaţă, dar la capătul ei de jos ducea după un colţ şi Dumnezeu mai ştie unde. Mirosea a mâncare de cartofi, probabil de la vreo bucătărie a soldaţilor, instalată în casele de prin vecini.

— Deci? întrebă Zinder. Stătea cu picioarele îndoite în culcuşul lui, cu cizmele pline de praf puse nepăsător pe pătura de lână, cu spatele sprijinit de peretele rece. Aici înăuntru nu se prea simţea arşiţa, care acum, la începutul după-amiezii, făcea ca orice mişcare de pe străduţă să fie lentă ca pe fundul mării.

Faun se întinse pe spate oftând şi-şi încrucişă braţele la ceafă. În cămăruţă mai era încă un al treilea pat, nefolosit; pe el îşi aruncaseră boccelele. Deasupra era cingătoarea lui Zinder pentru purtat arma împreună cu spada cu lama dinţată în teaca ei, care lui Faun i se părea tot atât de folositoare ca un lujer de floare.

— Tu ştii că ea şi cele două surori ale ei sunt moştenitoarele a trei sute cincizeci de cetăţi? întrebă mercenarul. Trei sute cincizeci! Nu e o partidă rea!

— Da, replică sumbru Faun. — Aşa s-o fi gândit şi împăratul.

— Oh, el avea alte motive s-o facă logodnica lui.

— *S-o facă!* Ea nici măcar nu-l vrea! A fost silită să accepte această logodnă.

— Ceea ce nu schimbă cu nimic lucrurile; la întoarcerea sa va fi împărăteasa lui.

Faun gemu şi privi în tavan.

— Ea nu te-a minţit, spuse Zinder. Dacă asta este ce te supără atât de mult? Poate că unele lucruri le-a trecut sub tăcere – şi şi-a dat un nume fals, frumos şi bun –, dar, cel puţin, povestea cu documentul pare să fi fost adevărul. Tatăl ei a fost unul dintre semnatarii înţelegerii… regele în persoană. Zinder izbucni într-un râs amar. Am luptat pentru el. Şi am fost şi în această blestemată de cruciadă… Dar pe fiicele lui nu le-am văzut niciodată. Câţi ani ar fi avut atunci? Era încă un copil! Se opri cu un semn. N-aş mai fi recunoscut-o.

— Nu vrei să taci, nu?

— Măcar unul din noi doi să vorbească, altminteri o să fim uitaţi în gaura asta.

— Uşa nu e zăvorâtă. Poţi să ieşi oricând. Nu cred că o să te oprească cineva.

— Şi să te las singur în valea plângerii? Faţa lui Zinder făcu o grimasă strâmbă. Fără să auzi povestea ei? Nu. Nu cred.

Faun oftă tare.

— Suferi din dragoste, asta e. Zinder râse uşor, lăsă capul pe spate şi căută să privească spre acelaşi punct invizibil de pe planşeul cu grinzi, pe care-l privea şi Faun. Războiul civil s-a încheiat cu victoria lui Filip, ştii asta. A fost încoronat rege cu binecuvântarea papei, toţi credeau drept sigur că va purta şi coroana de împărat şi, în felul acesta, l-ar succeda, în cele din urmă, pe tatăl său Barbarossa. Soţia lui, Irene, era fiica suveranului de atunci al Bizanţului, ceea ce face ca Tiessa noastră

— Beatrix – să fie nepoata a doi dintre cei mai puternici oameni ai lumii: Barbarossa – de o parte, Isaac – de cealaltă. S-ar putea spune că ea şi surorile ci sunt verigile de legătură dintre cele două mari imperii – ei, atunci încă mai *exista* imperiu! Bizanţului… După ce Filip a fost omorât, brusc, rivalul său din timpul războiului civil, Otto von Braunschweig, s-a bucurat de atenţia papei. Otto s-a străduit să le facă tuturor pe plac, şi într-adevăr a reuşit să fie recunoscut ca rege. Numai că principii din familia Staufer, rudele Beatrixei pe linie paternă, s-au opus încoronării unui Welf ca împărat. Ura dintre Stauferi şi Welfi are rădăcini adânci, şi atâta timp cât putea fi găsită o cale de a depăşi această ruptură, planurile lui Otto nu prea aveau sorţi de izbândă. Zinder se sprijini într-un cot şi privi spre Faun. — Exact acesta a fost momentul când, brusc, toată lumea a început să se intereseze de fiica lui Filip. Stauferii s-au declarat gata să-l accepte pe Otto ca împărat, dacă va lua de soţie pe vreuna din familia lor. Şi nu putea fi o Staufer oarecare, nu, trebuia să fie Beatrix, fiica naturală a lui Filip, în ale cărei vine curge sângele lui Barbarossa.

Faun se tot sucea în culcuşul său.

— Este îngrozitor. Este cel mai înverşunat duşman al tatălui ei.

— Trebuie să-i fi explicat cineva din cercul cel mai intim al lui Filip. Eu nu cred că a trebuit s-o silească. Probabil că i-au povestit că de ea ar depinde pacea în întreaga împărăţie, că numai nunta ei cu Otto ar putea împiedica un al doilea război civil, că doar ea singură avea în mâinile ei soarta a mii de oameni. Cuvinte frumoase, şi cu siguranţă foarte impresionante pentru o fată tânără.

— Ai cunoscut-o. Chiar crezi că ar fi atât de proastă să accepte aşa ceva?

— Atunci era un copil. Şi toate astea n-au nimic de-a face cu prostia. Ce i s-a povestit, nu erau minciuni. Promisiunea ei de a se căsători cu Otto a salvat *cu adevărat* imperiul de un nou război… în orice caz, principii Staufer s-au declarat dispuşi să fie de acord cu încoronarea lui Otto ca împărat, în cazul în care s-ar realiza o logodnă cu Beatrix. Nu ştiu dacă până acum Otto a văzut-o vreodată la faţă. Dar de dragul coroanei de împărat ar fi luat-o de nevastă şi pe bunica lui dracu'. Şi atunci de ce nu o fată, şi nu una urâtă?

Făcu o pauză.

— Ştiai că Otto şi Beatrix sunt rude mai îndepărtate? întrebă după o tăcere. Papa însuşi a trebuit să le aprobe dispensă, ceea ce l-a costat pe Otto ctitoria a două mănăstiri. Dar cu acestea a fost înlăturată orice piedică şi s-a anunţat logodna. Principii Staufer au fost mulţumiţi, Welfii la fel, şi Otto a fost, în sfârşit, încoronat împărat. Nu pot să-mi închipui că a fost deosebit de fericit când, acum câteva luni, a primit aici, în Italia, vestea că Beatrix a fugit pe furiş.

Tăcu un moment, şi, când continuă, timbrul vocii i se schimbase.

— S-a vorbit mult despre suferinţa ei – cum a fost smulsă din durerea pentru tatăl ei ucis şi aruncată într-o şi mai mare nenorocire. Otto a cerut ca ea să nu mai stea la Hohenstaufen, ci să fie adusă înapoi, în patria lui, Braunschweig. A încartiruit-o în castelul Dankwarderode, şi acolo se

spune că ea a căzut într-o adâncă tristeţe, departe de patria ei, de cele două surori ale ei şi de împrejurimile familiare ale Hohenstaufen. Dacă acesta este sau nu adevărul – şi deosebit de tristă mie nu mi s-a părut –, sigur este că, până la urmă, a folosit posibilitatea de a fugi. Şi, după cum se vede, ţi-a apărut tocmai ţie în cale.

Faun încerca să şi-o imagineze pe Tiessa ca prinţesă în lux şi belşug, în haine fine, în cercul doamnelor ei de la Curte, cu broderii în mână, chicotind, umblând cu intrigi, ocupându-se de ceea ce îi place soţiei unui împărat – sau cum îşi reprezenta Faun o asemenea viaţă. Niciunul din aceste tablouri nu i se părea real. Tiessa înnoptase cu el sub cerul liber, *aceasta* era realitatea. Se certaseră, au stat împreună în murdărie, ba chiar au furat cai. Şi la dracu' – se iubiseră. Nimic din toate acestea nu se potrivea cu imaginea lui despre o prinţesă, ca să nu mai vorbim de o viitoare împărăteasă.

Trebui să-şi amintească iarăşi de cele trăite de ei la Hoch Rialt. La urmăritorii ci, la şoimar şi cei trei tovarăşi ai lui, şi la moartea cavalerilor sub spada lui Achard. Fuseseră cavaleri *imperiali?* Bărbaţi, trimişi de locţiitorii lui Otto, pentru a captura prinţesa evadată?

Zinder continuă.

— Beatrix a fost crescută cu convingerea că Otto şi toţi Welfii sunt duşmanii de moarte ai familiei ci. Când s-a născut, era război civil. Ura împotriva Welfilor îi fusese pusă în leagăn. Şi atunci, să ia de bărbat tocmai pe cel mai puternic dintre toţi Welfii, pe cel mai înrăit duşman al tatălui ei? Mercenarul scoase un oftat.

— Biata de ea, este într-adevăr pedepsită de soartă.

Stomacul lui Faun se contractă din nou. Se ridică, sperând că aşa va mai ceda senzaţia. Zadarnic.

— Şi acum? întrebă.

— Nu am impresia că am avea de ales, nu? Zinder se ridică din pat şi merse la fereastră. Privirea lui cerceta abilă strada de la poalele zidului. Acolo, jos, nu e nimeni, dar cu siguranţă doar aşa pare. Împăratul într-o ţară duşmană trebuie să fie mai bine supravegheat decât în trezoreria imperială. Probabil că pe acoperişuri mişună de arcaşi.

— Tu crezi, într-adevăr, că ei ne ţin aici prizonieri?

Zinder scutură capul.

— Pe noi, nu. Dar pe Tiessa n-o vor mai lăsa să scape a doua oară.

Faun făcu ochii mari, când înţelese de ce voia Zinder să iasă.

— Nu te gândeşti serios!

— Ai văzut-o. Nu era în orice caz fericită. Şi a mai fugit o dată de el.

— Tu vrei s-o scoţi de aici? Din cartierul general al *împăratului?*

Mercenarul ridică din umeri.

— O iubeşti, nu?

— Aş face orice pentru ea. Dar nimeni nu se alege cu ceva dacă ne vor omorî şi pe ea o vor aduce înapoi împăratului.

— Ştii, tinere, de fapt, noi doi n-ar fi trebuit să stăm aici. Ar fi trebuit să fim în drum spre port, de cealaltă parte a acestui munte blestemat de Dumnezeu, pentru că tu vrei să-ţi revezi sora şi eu… ei, eu vreau s-o revăd pe Violante. Acestea sunt motive oneste, acceptabile, nu-i aşa? Şi ce facem noi în loc de toate acestea? Stăm ghemuiţi în paturile noastre şi aşteptăm… ce? Îţi spun eu: stăm aici pentru că încă nu suntem gata s-o abandonăm pe Tiessa. Şi, crede-mă, eu ar trebui să ştiu mai bine. Eu sunt *bătrân.*

Faun îl privea ca pe o apariţie. Dintr-odată, se simţi nesfârşit de recunoscător că Zinder era cu el. Înţelese că, fără mercenar, ar fi fost sfârşit. Probabil că ar mai fi petrecut zile stând,

autocompătimindu-se şi, la un moment dat, s-ar fi dat cu capul de pereţi, pentru că n-o pierduse numai pe Saga, ci şi pe Tiessa.

Se auzi un ciocănit în uşă. În cămăruţă intră un bărbat bătrân, nu servitorul dinainte, ci un nobil în haină militară neagră. Privi cu dispreţ de la unul la altul.

— Lăsaţi-vă armele aici şi urmaţi-mă, spuse. Majestatea Sa împăratul doreşte să vă vadă.

***

Pe drumul prin coridoarele de piatră ale primăriei, bărbatul se prezentă drept Konrad von Scharffenberg. Faun nu cunoştea acest nume, dar află curând că nu era mai puţin decât cancelarul Curţii împăratului. Scharffenberg era un bărbat de statură înaltă, cu părul argintiu şi o barbă deasă, cu trăsături pronunţate şi ochi limpezi, cărora nu părea să le scape niciuna din mişcările celor doi însoţitori ai săi. La cingătoare purta o spadă într-o teacă cu decoraţiuni nobile, şi mai avea un lanţ de aur cu un medalion heraldic, probabil un însemn al demnităţii de cancelar.

— Iertare, Domnule, spuse Zinder, când coborau o scară spre parter. Dar mi se pare neobişnuit ca un bărbat cu poziţia Voastră să ne aducă pe noi la împărat şi…

— Şi nu un servitor? Scharffenberg zâmbi, dar nu părea deosebit de agreabil. Suntem în război. Aici nu e un palat, şi împăratul nu doreşte vâlvă.

„Fără vâlvă din cauza miresei care a fugit de la el”, se gândi cu amărăciune Faun. Aşadar, de aceea n-a fost o primire fastuoasă, când au intrat călări în sat. Cu siguranţă, şi cei doi cavaleri şi vasalii lor datorau tăcere. Şi acum, unul dintre cei mai apropiaţi oameni de încredere ai împăratului îi luase, pentru ca nimeni să nu le poată pune întrebări nepotrivite. De pildă, cum o întâlniseră pe Tiessa.

Îl scutură o teamă subită. Dacă împăratul voia să muşamalizeze întreg incidentul, atunci ar începe

de acolo de unde bănuia că zace pericolul cel mai mare al unei guri slobode: la doi vagabonzi, care vor intra în prima cârciumă şi vor dori să istorisească toată povestea, dacă se poate chiar cu detalii picante, care ar putea pune în primejdie nu numai reputaţia împăratului şi a miresei sale, ci întreaga nuntă – şi, odată cu acestea, pacea sensibilă dintre Stauferi şi Welfi, ca şi îndreptăţirea lui Otto la tron.

Schimbă o privire cu Zinder şi intui că mercenarului îi treceau prin cap gânduri asemănătoare. Fruntea lui Zinder era umbrită de grijă, privirea îi era sumbră. De mai multe ori privi pe neobservate peste umăr. Când Faun privi şi el, descoperi doi soldaţi, care li se alăturaseră fără zgomot şi îi urmau la distanţă de câţiva paşi. Amândoi ţineau mâinile pe mânerul săbiilor.

Şi acum? formulă Faun cu buzele fără să scoată un sunet.

Zinder scutură capul. Cancelarul Curţii mergea înainte şi părea să nu dea nicio atenţie celor doi.

— De fapt, unde, mai exact, ne duceţi? se interesă Zinder.

— La împărat. V-am mai spus.

Acum mergeau pe un coridor scurt, care se termina în faţa unei uşi duble. Două lămpi cu ulei ofereau unica lumină, ferestre nu existau. În spatele uşii, putea să se afle o sală de adunare, o temniţă sau o curte dosnică liniştită, ca făcută pentru o execuţie. Tot corpul lui Faun se crispă. Chiar şi mergând, i se părea că îl doare gamba. Durerea de stomac care îl chinuia de noaptea trecută se transformă şi avu senzaţia că va trebui să vomite.

Undeva, zăngăni metalul.

Faun privi peste umăr, dar acolo nu erau decât cei doi soldaţi, cu săbiile în teci. Unul dintre ei îi zâmbi strâmb.

Scharffenberg se opri în faţa uşii şi se întoarse spre ei.

— Mai întâi trebuie să vă mai pun o întrebare.

— Da? Zinder părea senin. Între ei mai rămăseseră doar soldaţii.

Ochii cancelarului Curţii se îngustară.

— Unde aţi întâlnit-o pe prinţesă?

— Pe un vas, răspunse Zinder, înainte ca Faun să poată spune ceva. Un vas comercial în drum spre Ţara Sfântă.

Scharffenberg ridică o sprânceană.

— Era pe un vas?

— Ca pasager clandestin. Ea Vă va confirma. Prietenul meu de aici şi cu mine făceam parte din echipaj.

— Nu mi se pare că arătaţi a marinari.

— Suntem mercenari. Eu am luptat în războiul civil de partea împăratului.

— Cum te numeşti?

— Zinder, Domnule.

Cancelarul Curţii respiră sonor.

— Zinder. Vă ştiu numele, nu şi înfăţişarea. Aţi schimbat taberele, cel puţin asta îmi aduc aminte.

— Şi eu Vă ştiu numele, Domnule. Ştiu că eraţi un apropiat al fostului nostru rege, Filip. Iar acum sunteţi cancelarul împăratului. Tonul lui deveni puţin mai aspru. Spuneţi-mi, ce vi se pare condamnabil în schimbarea taberelor?

Scharffenberg îi susţinu privirea, dar Faun observă că fălcile lui mestecau neliniştit.

Pentru moment, cancelarul Curţii nu se lăsă antrenat în polemică, ci spuse:

— La bordul unui vas, hm, hm. Şi cum anume…

Zinder îl întrerupse:

— Călătorea ascunsă sub punte. Probabil că s-a strecurat la bord la Veneţia. Tânărul meu prieten de aici şi cu mine fuseseră angajaţi ca străji de corp de către comerciantul a cărui marfă era dusă cu vaporul în Orient. La o jumătate de zi de mers călare de aici, aproape de ţărm, câţiva bărbaţi din echipaj au descoperit-o pe prinţesă, o adunătură

murdară, fără ruşine. Bărbaţii aceia voiau… ei, puteţi să vă închipuiţi. Oricum, tovarăşul acesta al meu şi cu mine ne-am aruncat între ei şi am reuşit s-o scoatem teafără de la bord pe fată… pe Majestatea Sa. Arătă spre îmbrăcămintea lui zdrenţuită şi spre rănile încă nevindecate. N-a fost chiar uşor, şi am plătit pentru asta.

„N-a fost rea povestea, constată Faun, dar cu un cârlig periculos": în cazul în care el şi Tiessa fuseseră, într-adevăr, urmăriţi în nordul Alpilor de oamenii împăratului, atunci s-ar fi putut şti că prinţesa călătorea în tovărăşia unui tânăr. A unui bărbat care semăna cu descrierea lui Faun. Dar nu era sigur dacă o asemenea descriere ajunsese până aici – de fapt, nu prea fusese destul timp pentru aşa ceva – şi ar fi putut avea noroc. Poate.

Scharffenberg îi măsura în continuare cu ochii săi albaştri, neobişnuit de pătrunzători.

— De ce aţi salvat-o din mâinile bărbaţilor acelora?

— De ce? exclamă fără să vrea Zinder. Noi suntem mercenari, Domnule. Şi dacă îmi ştiţi numele, ar fi trebuit să ştiţi că am condus multă vreme propria mea ceată. Am petrecut ani de zile oprindu-i pe bărbaţi ca, după ce şi-au terminat treaba, să se năpustească asupra unor femei lipsite de apărare. Şi, fie-mi iertat, Voi puteţi să purtaţi o haină militară mai arătoasă, dar a mea arată *aşa* cum arată pentru că a făcut cunoştinţă cu spadele şi buzduganele şi securile, când încercam să salvez nevinovăţia şi viaţa prinţesei Voastre!

Se prea poate ca el să fi nimerit tocmai acel amestec de mândrie şi indignare care-l putea impresiona pe unul ca Scharffenberg. Sau poate că vorbele sale să fi fost realmente crezute de cancelarul Curţii. Faun n-ar fi putut spune ce a făcut ca starea de spirit să se schimbe de la un moment la altul în favoarea lor. Fapt este că duritatea imprimată în trăsăturile cancelarului se mai risipi şi în ochi îi apăru o expresie nouă.

— Aşteptaţi aici, spuse Scharffenberg, trecu prin uşa cu canaturi şi dispăru. Îi auziră paşii în spatele lemnului, apoi vocea înăbuşită şi ininteligibilă.

Faun căută cu privirea soldaţii de la celălalt capăt al coridorului. Se înfipseseră acolo cu picioarele depărtate, unul din ei cu braţele încrucişate, celălalt îşi ţinea încă dreapta pe mânerul spadei. Acum niciunul nu mai rânjea. Amândoi bărbaţii păreau să aştepte încordaţi deznodământul acestei întâlniri.

Faun se aplecă spre Zinder şi vru să spună ceva, dar mercenarul, scuturând capul, îl reduse la tăcere. Abia acum înţelese Faun cât de încordat fusese mercenarul. Toată hotărârea, trufia şi îndârjirea lui arătau acum fisuri, şi prin ele Faun reuşi să vadă adevărata stare de spirit a lui Zinder. Nu se deosebea prea mult de propria sa stare, doar că mercenarul ştia mai iscusit s-o ascundă.

După un timp, paşii cancelarului Curţii se întoarseră spre uşă, aceasta fu deschisă şi Scharffenberg apăru în lumina lămpilor cu ulei.

— Intraţi, spuse. Majestatea Sa este dispusă acum să vă întâmpine.

***

Tiessa stătea pe un scaun cu speteaza înaltă, la dreapta împăratului. Patru gărzi de corp formau un semicerc de ambele părţi ale perechii.

Otto von Braunschweig se ridică de pe scaunul său, replica identică a celui pe care stătea, ca şi când ar fi prins rădăcini, mireasa sa. El avea treizeci şi cinci de ani, dar părea mult mai tânăr: păr negru, fără barbă, sprâncene groase şi o gropiţă în bărbie, care-l făcea aproape să pară şiret. Avea în el ceva dintr-un tânăr care obişnuieşte să tranşeze cu un zâmbet tot ce se petrece în jurul lui, cu acel amestec de spirit rebel şi aroganţă, propriu mai mult tinereţii şi mai puţin înaltei sale poziţii.

Faun şi Zinder căzură în genunchi şi aplecară capetele.

— Fiţi bineveniţi! spuse prietenos împăratul.

A fost prima surpriză.

A doua a fost că el lăsa o cu totul altă impresie decât se aşteptase Faun. Otto şi rubedeniile lui welfe aduseseră războiul civil în tot imperiul, un război care costase viaţa a mii şi mii de oameni – printre care şi fraţii mai mari ai lui Faun. Otto îşi cucerise tronul după moartea duşmanului său, luptând împotriva oricărei opoziţii, iar acum fără sabie, ci prin diplomaţie şi viclenie. Şi pentru aceasta a fost de acord să se căsătorească cu o fată despre care ştia că trebuia să-l urască din adâncul sufletului. Nimic din toate acestea nu ducea cu gândul la un bărbat simpatic.

Dar acum, când îl vedea pentru prima oară, Faun se gândi că era imposibil să *nu*-l placi imediat. Nu pentru că era atât de plăcut la înfăţişare, ba chiar atrăgător, sau pentru că îi citeai în ochi inteligenţa şi, din toată apariţia, energia – toate acestea erau reale, şi, totuşi, nu erau ceea ce-l făcea pe Otto von Braunschweig, împăratul Sfântului Imperiu Roman, să pară de la prima vedere un adevărat suveran. Mai era încă ceva, şi era mult mai puţin sesizabil ca toate celelalte aspecte care pledau în favoarea lui. Poate vocea lui. Zâmbetul lui molipsitor. Sau, pur şi simplu, felul în care venea acum către cei doi, fără rezerve sau teama de un atentat.

— Ridicaţi-vă! Vă rog, ridicaţi-vă! Îl bătu pe umăr mai întâi pe Zinder, apoi pe Faun şi spuse: Vă mulţumesc din toată inima pentru că mi-aţi adus înapoi logodnica!

Faun nu îndrăznea să se uite la Tiessa, pentru că împăratul îl privea direct în faţă. Nu mai ştia cum ar fi trebuit să stea, ţeapăn ca un băţ sau mai degrabă degajat, pentru că brusc îşi dădu seama de o activitate atât de profană ca statul. Vocea îl părăsi, dar Zinder spuse:

— A fost o onoare pentru noi, Majestate. Nu am făcut decât ceea ce ar fi făcut oricare dintre slujitorii Voştri credincioşi.

Cuvintele sunau reverenţios, dar Faun nu era sigur dacă era modul corect de a te adresa unui împărat. Poate că se aştepta ca ei să-şi ţină gura. În orice caz, Scharffenberg pufni zgomotos.

Împăratul se întoarse în loc şi se înapoie la locul său. Faun profită de ocazie pentru a arunca o privire spre Tiessa. Probabil că ea nu-şi luase ochii de la el în tot acest timp, dar acum coborî fulgerător privirile. Părea tristă. Faun, care, de fapt, voise să fie furios pe ea, simţi o înţepătură în piept, care alungă orice mânie.

— Ei, începu împăratul, după ce se aşeză din nou. Îşi puse mâna peste degetele delicate ale Tiessei, pe rezemătoarea scaunului, dar n-o privi. În schimb, privirea îi rămase aţintită asupra lui Faun şi Zinder. Ei bine, repetă el. După cum ştiţi, suntem în război şi nu vreau să lungesc vorba. Amândoi veţi primi o recompensă.

Faun înghiţi, în vreme ce Zinder nu schiţă niciun gest.

— Sunteţi foarte generos, spuse. În locul lui, Faun ar fi răspuns că nu era nevoie de o recompensă, dar se putea ca împăratul – şi în mod sigur Scharffenberg – s-o ia drept un afront. Într-adevăr, era mai bine dacă lăsa totul în seama lui Zinder.

— Viitoarea mea împărătească a făcut o propunere pentru ceea ce ar fi răsplata ta, căpitan de mercenari, continuă împăratul.

Sprânceana stângă a lui Zinder o luă în sus şi privirea lui scânteie spre Tiessa, pentru a reveni neîntârziat la Otto.

— Prinţesa mi-a vorbit de dorinţa ta de a avea o bucată de pământ, pe care să o cultivi. Este o aspiraţie foarte onorabilă şi onestă, pe care sunt bucuros să ţi-o îndeplinesc. Pe pământurile mele din apropierea Braunschweigului sunt multe petice de pământ, care s-ar potrivi dorinţei tale. Cancelarul Curţii mele îţi va întocmi un hrisov corespunzător, prin care ţi se va da o bucată de

pământ şi o mică gospodărie. În plus, vei primi patru vite din grajdurile împărăteşti şi destui bani de drum până acolo. Hrisovul îţi va fi înmânat chiar astăzi, şi ne aşteptăm ca mâine dimineaţă s-o porneşti la drum.

Faun îl privi dintr-o parte pe Zinder. Fruntea mercenarului se acoperise de broboane de sudoare şi era imposibil să-ţi dai seama ce-i trecea prin cap. Chiar îi era gândul la o viaţă de ţăran? Altceva era să-ţi închipui aşa ceva luptând în războaie, dar cu totul altceva să iei plugul şi să pui bivolul să-l tragă pe ogor. Şi ar renunţa pentru asta la speranţa de a o revedea pe Violante?

— Acum, Voi, maestre Faun, spuse împăratul. Maestrul *Faun* suna puţin ridicol, şi Faun nu era sigur dacă Welful se distra pe seama lui. Bănuia că adevăratul pericol pentru mireasa lui nu venea nici de la marinarii decăzuţi, nici de la un mercenar în vârstă? Din păcate, prinţesa n-a putut să-mi numească vreo răsplată potrivită care să echivaleze cu participarea Voastră la această acţiune. Aţi vrea să-l însoţiţi pe prietenul Vostru? Pot să vă ofer cu plăcere acelaşi lucru ca şi lui, pământ şi vite şi o viaţă liniştită în patrie.

Acum toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Faun şi el se temu că nu va izbuti nici măcar să deschidă gura pentru a răspunde. Ca saltimbanc, era obişnuit să fie în centru. Dar aici era altceva.

Genunchii îi tremurau, când, în cele din urmă, articulă:

— Dacă Majestatea Voastră permite, aş avea o singură dorinţă.

Tiessa închise o clipă ochii, ca şi când ar fi bănuit ce va urma.

— Atunci, spune, răspunse răbdător împăratul. Buzele lui Zinder formară *Nu.*

— Aş dori, cu permisiunea Voastră imperială, să vorbesc între patru ochi cu prinţesa. Asta e tot. Numai câteva cuvinte.

Tăcerea se auzea ca un bubuit. Acoperea orice altceva, orice respiraţie, gâfâitul indignat al lui Scharffenberg, chiar propriile bătăi ale inimii lui Faun, care loveau nebuneşte în pieptul lui.

În spatele lor zăngănir metalul şi pielea, când, la un semn al cancelarului Curţii, soldaţii făcură un pas înăuntru. Cele patru gărzi de corp păreau şi mai încordate, deşi stăteau ţepene ca nişte statui.

În primul moment, împăratul nu avu nicio reacţie. Apoi întoarse încet capul şi o privi pe Tiessa. Ea deschisese din nou ochii, dar, o secundă, păru să nu fie sigură încotro ar fi trebuit să se uite. Aşa încât privirea ei îl atinse întâi pe Faun, apoi pe Zinder. În cele din urmă, se adună şi-şi privi viitorul soţ. În acelaşi moment, Faun înţelese ceva ce se aşternu ca o ceață pe teama sa.

Se înşelase. Otto nu o folosea, pur şi simplu, pe Tiessa. O plăcea cu adevărat. Dumnezeule, da, o *adora.* Şi el aştepta un semnal de la ea, o hotărâre, pe care s-o ia *ea!*

Scharffenberg îşi drese glasul.

Zinder oftă.

Un soldat râcâi cu cizmele.

Iar Tiessa îi spuse împăratului:

— Permiteţi-i!

Cenușa adevărului

Când intră în cămăruţa lui, purta amuleta lui Mithra, pandantivul lui Elegeabal, pe care i-l dăruise tălmăcitorul de vise de la Hoch Rialt. Poate că-l avusese sub rochie şi în timpul audienţei, Faun nu era sigur. Acum, capul de taur din aur lucea la vedere pe mătasea fină.

— Mi s-a spus că voi fi dus la tine, spuse Faun surprins, sărind din culcuşul lui. Stătuse acolo şi privise nerăbdător în flacăra unei lămpi din lut cu ulei. Afară, în faţa ferestrei deschise, înserarea urca cenuşie din străduţă.

Zinder era plecat, chipurile pentru a-şi lua hrisovul, de fapt, pentru a se mai uita prin sat.

— Otto a dorit ca întâlnirea noastră să aibă loc în încăperile sale, spuse Tiessa. Dar ar fi pus să fim urmăriţi. L-am convins pe Scharffenberg să mă aducă aici.

„Tocmai Scharffenberg?", se gândi el, iar ea îi observă temerile.

— Nu te înşela în privinţa lui, spuse ea cu blândeţe. El i-a rămas credincios tatălui meu. Pot să am încredere în el.

— Aşa?

Exprimarea aceasta, îngrozitor de distinsă, o făcu să zâmbească. El auzise de multe ori expresia la ea şi se supărase deseori, pentru că o lua drept aroganţă. Dar acum el înţelegea că ea a trăit mai multe şi a trecut prin mai multe decât majoritatea oamenilor la capătul unei vieţi.

— Crede-mă, spuse ea. Poate că el nu te place în mod deosebit, dar pentru el eu sunt ca o fiică.

Faun ridică din umeri, în semn că renunţă, dar gândul că afară în faţa uşii ar putea sta cancelarul Curţii îl neliniştea mai departe.

— Am vrut să vorbesc cu tine, spuse nesigur.

Ea scutură capul.

Eu voiam să vorbesc cu *tine.* Tu doar m-ai văzut şi ai riscat totul pentru mine.

— Crezi, intr-adevăr, că aş fi putut pleca fără tine… fără să-mi iau rămas bun de la tine?

Ea întoarse capul şi, când el făcu un pas spre ea, o văzu plângând. Absolut pe negândite, ca şi când lacrimile nu ar fi aşteptat decât o parolă ca să poată, în sfârşit, să curgă.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea, când o luă în braţe. N-ar fi trebuit să te mint.

— Ba da, spuse el blând şi-i mângâie capul plecat pe umărul lui. Dacă mi-ai fi spus de la început adevărul, probabil aş fi fugit cu prima ocazie şi aş fi lăsat între noi cât mai multe mile cu putinţă.

Ea râse, oftând în acelaşi timp.

— Poate că până acum ai fi ajuns la sora ta.

— Cu siguranţă, nu. Oamenii lui Achard m-ar fi omorât la Hoch Rialt şi fără tine. Dacă, în general, aş fi ajuns până acolo.

Au stat un timp strâns înlănţuiţi. Acum lui Faun îi era indiferent dacă Scharffenberg aştepta în faţa uşii. Însuşi împăratul ar fi putut intra, şi Faun n-ar fi lăsat-o pe Tiessa din braţe.

— Când mă gândesc la tine, mă gândesc la Tiessa. Nu la Beatrix, murmură în părul ei.

— Beatrix a rămas în castelul Dankwarderode. Dar eu… Eu nu vreau decât să fiu cu tine.

Faun simţea un nod în gât, încât nici nu ştia ce să răspundă. Îi mirosi părul proaspăt spălat şi se gândi că el era tot atât de murdar ca atunci când se întâlniseră. Ea nu-l lăsa să creadă că ar trebui să nu se simtă bine din cauza aceasta.

Mai rămase o clipă în braţele lui, apoi se desprinse foarte blând de el, apucă medalionul din decolteu şi scoase de acolo documentul secret, îl îndoise o dată, pentru a-i face loc sub mătasea strâmtă. Acum îl netezi între degete şi-l privi cu o ciudată înstrăinare.

— L-am adus cu mine, pentru că nu ştiu ce să fac cu el, spuse. Acum mi se pare destul de neimportant.

Faun îi privi faţa peste marginea documentului. Soarele Italiei îi bronzase pielea, dar ea părea, totuşi, palidă.

— Eu n-am înţeles niciodată ce voiai, de fapt, să faci cu el.

Ea ridică din umeri.

— Un timp, chiar m-am gândit că aş putea să i-l dau lui Otto. O nebunie, nu? Cancelarul Curţii tatălui meu slujeşte acum duşmanului său. Fiica lui chiar se va căsători cu el. Şi asta de aici, dovada că a fost implicat într-una din cele mai mari conspiraţii a creştinismului, aproape ar fi ajuns în mâna adversarului său.

— În orice caz, împăratul şi Papa se urăsc destul pentru ca Otto să poată folosi implicarea lui Inocenţiu în conspiraţie. Faun se mai gândise la toate acestea, în ciudate frânturi de gânduri, fără legătură între ele, de fiecare dată când imaginea Tiessei în faţa altarului imperial de căsătorie îi îngăduia o clipă de linişte. Otto ar fi, probabil, singurul care ar avea destule motive, dar şi curaj, pentru a face cunoscută complicitatea papei la căderea Constantinopolului. Dacă diferitele case princiare ale imperiului ar putea arunca o privire în această înţelegere… Se întrerupse, pentru că i se părea absurd ca, într-un moment ca acesta – poate, ultimul împreună – să vorbească despre ceva atât de neimportant ca politica imperiului.

Dar Tiessa dădu încet din cap.

— Într-adevăr, Otto ar avea numai avantaje de aici. Vântura neatentă pergamentul într-o parte şi alta, în niciun caz ca pe ceva ce păstrase peste mii de mile şi riscându-şi viaţa pentru a nu-l deteriora. Dar, înţelegi, nu *pot* să i-l dau lui.

— De ce nu?

— Dacă ar ajunge la cunoştinţa principilor – şi el *ar* face posibil acest lucru –, asta ar putea duce la răsturnarea Papei. Şi ştii ce s-ar mai întâmpla?

Faun clătină din cap.

— Ar afla cu toţii că şi tatăl meu a fost parte în această conspiraţie. Principii, chiar şi Stauferii, i-ar retrage apoi sprijinul – chiar şi după moartea sa! Nimeni nu vrea să se întovărăşească cu un bărbat care a condus mii şi mii de oameni într-o falsă cruciadă, pentru ca – şi, până la urmă, la asta se reduce totul – să-l elibereze pe tatăl soţiei din temniţele Bizanţului. Pentru o chestiune de familie!

— Cu siguranţă, ar dăuna reputaţiei lui, şi poate că şi reputaţiei tale, dar…

— Nu e chiar atât de simplu. Acum era din nou vechea, semeaţa, încăpăţânata Tiessa, nu mai era maleabilă, nu se mai scălda în lacrimi, ci se arăta rebelă, ba chiar afişa o urmă de aroganţă. Pentru asta o iubea şi mai mult. Nu înţelegi? Dacă ceilalţi Stauferi l-ar stigmatiza ulterior pe tatăl meu, să zicem că i-ar retrage demnitatea de rege, nu mi-ar afecta doar *reputaţia.* Tonul ei era acum dispreţuitor, ca şi când reputaţia ei ar fi fost ultimul lucru important. Ar împiedica şi căsătoria mea cu Otto!

Faun făcu un pas spre ea, dar ea întinse mâna şi nu-l lăsă să se apropie. Faun citi pe faţa ei cât îi era de greu.

— Crede-mă, Faun. Aş prefera să mor decât să devin împărăteasă. Dar am înţeles clar un lucru: Dacă această căsătorie nu are loc şi astfel nu se ajunge la o pace definitivă între Stauferi şi Welfi, atunci va fi un nou război civil. Întregul imperiu va fi din nou scăldat în sânge şi cuprins de flăcări.

Erau cuvinte asemănătoare cu cele pe care le folosise Zinder. Faun începuse, treptat, să se îndoiască de sine şi se întreba dacă chiar era atât de greu de cap, încât să nu priceapă imediat cum se legau lucrurile. Fără căsătorie, niciun acord între Stauferi şi Welfi. Fără acord – un al doilea război civil.

Prin urmare, aveau de ales. Puteau să-l discrediteze pe Papa Inocenţiu cu ajutorul

documentului şi să-i provoace astfel prăbuşirea. Sau puteau să muşamalizeze totul, să facă să dispară moştenirea lăsată de Filip fiicei sale şi să garanteze astfel pacea în imperiu.

Tiessa continuă:

— Eu l-am iubit pe tatăl meu şi poate că a fost un rege bun. Dar această cruciadă a fost o crimă… poate una dintre cele mai grave. El a ştiut asta şi, probabil, s-a temut că, după moartea lui, ceilalţi conspiratori vor arunca toată vina asupra lui. De aceea mi-a încredinţat documentul. Atunci n-am înţeles ce însemna, dar el a crezut că într-o zi voi înţelege. Ar fi urmat – dacă ar fi fost nevoie – să aduc astfel dovada că au mai fost şi alţi conspiratori, papa, dogele, contele Gahmuret şi Bonifaciu de Montferrat. După o scurtă pauză, adăugă abătută: S-a gândit doar la buna sa reputaţie, nu şi la urmările pentru imperiu. La fel ca atunci, la cruciadă, când a ştiut că vor fi mii de morţi, pentru a-l elibera pe bunicul meu din temniţele Constantinopolului, numai pentru ca astfel să-şi asigure sprijinul bizantinilor în drumul spre tronul împărătesc. El… s-a gândit mereu numai la el.

Acum părea atât de disperată, încât Faun o luă de mână şi o conduse spre culcuşul lui. Ea se prăbuşi pe marginea patului, dărâmată, cu umerii atârnându-i şi cu ochii umezi.

— Cine erau, de fapt, bărbaţii care ne-au urmărit, şoimarul şi ceilalţi? întrebă el. Întâi am crezut că erau trimişii Papei, apoi cavalerii împăratului, dar erau şi una şi alta, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Erau Stauferi – linierii propriei mele familii. N-au avut niciodată nimic de-a face cu documentul. Nu sunt nici măcar sigură dacă ştiau de el. Voiau doar să mă aducă înapoi, la nevoie cu forţa, pentru ca această căsătorie să poată avea loc. Ochii ei îi evitau pe ai lui. Dar atunci nu puteam să-ţi explic toate acestea… Sau poate că… Eu…

Faun se aşeză lângă ea şi o trase spre el. Pumnul ei mototolea pergamentul rulat, dar Tiessa părea că nu observă.

În aceeaşi clipă, uşa fu deschisă.

În cămăruţă intră Konrad von Scharffenberg. Îi privi pe amândoi fără să pară foarte surprins, cu o sprânceană ridicată dezaprobator, dar fără să dea semne că s-ar amesteca.

Faun nu-i dădu drumul Tiessei. Ea îşi înălţă capul de pe umărul lui şi-l privi pe cancelarul Curţii.

— Nu acum, doar atât a spus. În ciuda stării ei de spirit, reuşi să folosească un ton poruncitor, care nu admitea împotrivire.

— Iertare, prinţesă, spuse înţepat Scharffenberg, dar apoi se destinse, rămase în cămăruţă şi închise uşa în urma lui. Daţi-mi documentul. Aşa ar fi dorit tatăl Vostru.

Tiessa se desprinse de Faun şi sări în sus.

— Aţi tras cu urechea la ce vorbeam noi!

— Voi m-aţi rugat să aştept în faţa uşii. Şi lemnul nu e gros.

Tiessa vru să-i riposteze, dar, cu o clătinare a capului, el o făcu să tacă.

— Această chestiune este de prea mare importanţă pentru a pierde timpul cu politeţuri şi etichetă. I-am rămas credincios tatălui Vostru şi sunt prietenul Vostru, prinţesă. Dacă acest document este ceea ce bănuiesc eu, atunci vă pune inutil în pericol.

— Eu am cutreierat ţara săptămâni de-a rândul cu el şi am supravieţuit.

— Da, spuse cu amărăciune Faun. Dar acum *el* ştie de existenţa lui. Arătă acuzator spre cancelarul Curţii. Se aştepta la un protest indignat, dar Scharffenberg abia îi dădu atenţie.

— Această înţelegere deja le-a adus altora doar nenorocire, spuse cancelarul. Bonifaciu de Montferrat este mort, la fel – dogele Veneţiei şi tatăl Vostru. Iar contele Gahmuret von Lerch…

Dumnezeu ştie ce s-a ales de el… Doar Papa Inocenţiu se mai bucură de toate avantajele pe care i le-a adus semnătura lui pe acest document. Este singurul care a mai rămas. Asta nu Vă dă de gândit? Papa nu-şi va găsi liniştea până va putea fi sigur că a fost distrusă şi copia lui Filip a acestui contract.

Faun luă o hotărâre. Poate că mai târziu o va regreta. Chiar o făcea, în timp ce a întins mâna, i-a luat Tiessei pergamentul din mână şi a sărit de pe marginea patului. Dintr-un salt a fost lângă lampa cu ulei, din a cărei flacără deschisă şerpuia un fir negru de funingine.

— Faun! Tiessa sări şi ea, dar nu-l urmă, ci rămase pur şi simplu în loc, ca şi când dintr-o dată s-ar fi bucurat că cineva îi preluase hotărârea.

— Nu face asta! strigă Scharffenberg, când Faun apropie de flacără un capăt al ruloului de pergament.

El mai ezită puţin, se uită la Tiessa, dar nu putu să-şi dea seama ce gândea. Ea strânsese buzele şi privea vrăjită documentul şi flacăra lămpii.

— Staţi acolo! îl preveni Faun pe cancelarul Curţii. Scharffenberg încremeni, apoi alunecă o jumătate de pas înapoi, până când se înfipse din nou ferm cu ambele picioare în podea. Ridică mâinile implorator.

— Nu ştii ce faci! articulă în şoaptă.

— Ce vreţi să faceţi *Voi* cu el?, întrebă Faun. Şi să nu-mi povestiţi că e vorba de binele Tiessei. Beatrixei. Vreţi să-i înmânaţi împăratului înţelegerea? Sau vă faceţi propriul joc?

Scharffenberg clătină lent capul, furios şi, totodată, neputincios.

— Cum poţi tu să mă judeci pe mine, tinere? Am servit sub vechiul rege, şi acum servesc împăratul. Am văzut suverani venind şi plecând, dar n-am trădat niciodată pe vreunul sau nu i-am făcut vreunuia un rău. Fii atent cu reproşurile tale!

Faun scutură indignat capul.

— Conţinutul acestei înţelegeri nu trebuie cunoscut. Dacă principii a aflǎ de el, va fi un nou rǎzboi civil.

— Dar Papa…

— Papa poate fi avantajat de arderea acestui document, e adevărat. Dar mai bine să-l distrugem imediat decât să-şi asmuţă el copoii împotriva prinţesei. Ce s-ar întâmpla, dacă ar afla că viitoarea împărătească ştie de implicarea lui în asedierea Constantinopolului? Credeţi, într-adevăr, că şi-ar asuma riscul ca ea să fie crezută, cu sau fără acest acord?

Tiessa nu se mişca nici acum, doar se uita la el, trasă într-o parte şi-n alta între sentimentul datoriei faţă de ultima dorinţă a tatălui ei şi raţiunea cuvintelor lui Faun.

Scharffenberg părea să cântărească serios dacă să se năpustească cu spada asupra lui Faun. Dar înţelegea bine că asta ar fi însemnat într-adevăr sfârşitul preţiosului pergament.

— Îi sunt şi acum îndatorat regelui Filip, spuse. Chiar şi după moartea lui. Dacă dorinţa sa a fost ca documentul să fie păstrat, atunci noi ar trebui… atunci fiica sa ar trebui să-i respecte dorinţa. Şi dacă astfel împăratul ar putea fi ajutat în lupta sa împotriva Papei, cu atât mai bine.

— Şi pacea din imperiu? întrebă Faun. Nu înseamnă nimic pentru voi?

— Imperiul a supravieţuit unui război, poate să-i supravieţuiască şi unui al doilea. Imperiul va mai dura mii de ani, atâta timp cât nimeni nu pune la îndoială hotărârile suveranilor săi.

Privirea Tiessei se îndreptă acum spre cancelarul Curţii, şi pentru prima oară în ea se citea repulsia.

— Ce tot spuneţi?

— Tatăl Vostru ar fi vrut acest lucru.

— Tatăl meu a vrut ca mii de cavaleri şi soldaţi să pornească într-o cruciadă care-i servea, mai ales, lui însuşi şi celorlalţi patru conjuraţi ai săi… Aici voinţa tatălui meu nu mai e decisivă.

— Cum puteţi spune aşa ceva? Filip a fost un rege bun.

— Iar eu l-am iubit, aşa cum numai o fiică îşi poate iubi tatăl. Dar asta n-are nimic de-a face cu ce e aici. Scutură puternic capul. Dumnezeule, cât de proastă am fost! Ar fi trebuit să înţeleg mai devreme acest lucru. Nu va fi în folosul nimănui ca adevărul despre această înţelegere să fie cunoscut. În afară, poate, de împărat. Dar va vrea, cu adevărat, să domnească peste un imperiu divizat? Peste nişte supuşi care se măcelăresc între ei? Credeţi, într-adevăr, aşa ceva?

— Hotărârea aceasta ar fi trebuit să i-o lăsăm doar lui.

Tiessa şuieră cu dispreţ.

— Dă-i drumul, îi spuse lui Faun. Arde-l!

Scharffenberg era un om care întotdeauna nu încercase decât să-şi slujească stăpânii. Nu se punea problema ce gândea sau voia. Odinioară îi fusese credincios lui Filip, acum fidelitatea lui era închinată lui Otto. Punând în siguranţă documentul, credea că le face celor doi suverani un serviciu.

— Nu! urlă Scharffenberg şi se aruncă înainte cu braţele întinse.

Tiessa vru să se arunce în faţa lui, dar, dintr-o lovitură, el o azvârli înapoi pe pat.

Faun îl văzu venind, un moment păru surprins, apoi ţinu pergamentul în flacără.

Cancelarul scoase un urlet, de parcă ar fi fost el însuşi aruncat în foc. Se lovi de Faun şi-l trânti la pământ. Căzând, Faun scăpă pergamentul aprins. Acesta zbură învârtindu-se spre fereastră, dar se izbi de margine şi pluti de-a lungul peretelui interior, spre podea. Acolo se opri, în vreme ce limbile de foc se înălţau tot mai sus.

Scharffenberg nu mai ţinu seama de Faun. Acum erau unul peste altul, dar cancelarul se eliberă dând din picioare, se târî peste Faun şi se ridică, pentru a stinge flăcările. De jos, Faun îl lovi

cu genunchiul în stomac. Bătrânul scoase un urlet, dar nu puse mâna pe sabie, şi nici nu se apără. Încercă din nou, cu ochii în lacrimi, să ajungă la pergamentul arzând. Lovi cu palma în foc, dar lovitura n-a reuşit să înăbuşe flăcările. Printre degetele lui ţâşneau scântei şi petice de cenuşă. Scharffenberg mai scoase un răcnet, vru din nou să lovească, dar acum Faun reuşi să-l împingă de lângă el. Cancelarul se lovi cu capul de marginea de lemn a patului, în acelaşi timp se repezi la Faun şi-l lovi între picioare. Lui Faun i se tăie respiraţia, se încovoie şi crezu că o să-şi piardă cunoştinţa de durere. Scharffenberg sări în sus şi porni triumfător spre document. Flăcările se stinseră sub cizma lui; devoraseră aproape jumătate din înţelegere, dar restul rămăsese intact.

Tiessa zbură ca o furie asupra lui Scharffenberg, şi de data aceasta se agăţă de el, pentru a-l împiedica să ridice de jos pergamentul. El se apără, chiar dacă doar în parte. Îndeplinirea datoriei şi simpatia îl reţineau de la a-i face ei vreun rău. Dar ea nu se lăsă derutată şi-l lovi cu pumnul în faţă. Urlând, el o apucă cu amândouă mâinile, o îndepărtă şi o aruncă în spate – de data aceasta nu pe patul moale, ci pe jos, în faţa uşii, de care se izbi cu zgomot.

Faun văzu ce se întâmplase cu ea. Nu departe de el erau armele lor, propriul lui pumnal şi – chiar mai aproape de mâna lui – cingătoarea pentru arme, pe care Zinder o lăsase în cămăruţă. Între vârfurile degetelor lui şi mânerul spadei cu lama zimţată erau aproape două palme.

Scharffenberg îşi trase propria sabie, dar nu se pregăti să-l atace pe Faun. În schimb, se aplecă şi ridică de jos jumătate din acordul ars. Cu grijă, dar uşor triumfător, desfăcu pergamentul. Focul îl distrusese mai puţin decât sperase Faun. Rămăseseră intacte două treimi bune din el, cel mai mult fusese deteriorată marginea, pe la

mijlocul lui. Pecetea şi semnăturile din partea de jos erau neatinse, la fel – o mare parte din text.

Faun ridică capul şi se uită la Tiessa. Nu făcea nicio mişcare, cu ochii închişi zăcea pe jos, între picioarele patului. Mâna lui apucă mânerul spadei cu lama dinţată.

Scharffenberg împături documentul. Se întorsese cu spatele la Tiessa şi la uşă. Apoi privirea lui căzu asupra lui Faun şi-şi aminti de sabia trasă pe care o ţinea în mână.

Degetele lui Faun atinseră spada lui Zinder. Cancelarul îndreptă vârful sabiei sale spre pieptul lui Faun.

— Las-o jos! spuse. Dacă nu, va trebui să te omor.

Dar mâna lui Faun deja apucase mânerul.

— Prostule, spuse Scharffenberg, îşi luă avânt, clătinând din cap… şi fu culcat la pământ de Zinder, care, din spate, îl pocni în cap cu un suport de lumânare. Faun se rostogoli într-o parte. Vârful sabiei lui Scharffenberg trecu pe lângă umărul lui şi se înfipse în podeaua de lemn. Cancelarul căzu în faţă, chiar spre el, se lovi lângă el şi rămase întins fără să mai mişte.

— Ce-am spus eu de spada cu lama zimţată? întrebă Zinder, cu arătătorul ridicat.

Faun îşi retrase mâna.

Mercenarul zâmbi.

— Bine. În spatele lui, uşa cămăruţei rămăsese larg deschisă. El se întoarse, trecu peste Tiessa inertă şi trânti repede uşa.

— Ce e cu ea? Faun se târî în patru labe spre fată.

— Aş spune că şi-a pierdut cunoştinţa. Zinder se lăsă pe vine şi-i atinse gâtul. N-ai grijă. O să-şi revină.

În timp ce Faun o trăgea pe Tiessa spre el, mercenarul se apropie de Scharffenberg, care zăcea fără suflare, şi-i scoase pergamentul din mână.

— Arde-l, şuieră Faun.

Zinder ridică din umeri, oftă uşor, şi ţinu pergamentul în flacăra lămpii cu ulei.

Văzură împreună cum ardea sulul, mai întâi între degetele lui Zinder, apoi, când el nu-l mai putu ţine, pe podea, nu departe de faţa lui Scharffenberg.

Flăcările mai ţâşniră o ultimă oară, înainte de a se stinge. În urmă rămase doar o grămăjoară de cenuşă sură.

Retragerea

Zinder o ducea pe Tiessa în braţe ca pe un copil, în timp ce Faun, încă destul de ameţit, mergea zorit înaintea lor, ţinând în mână sabia lui Scharffenberg. După ce îl legase fedeleş pe cancelarul Curţii, Zinder îl întrebase din ochi pe Faun şi-i făcuse semn spre Tiessa, care zăcea nemişcată. Faun dăduse din cap. Nu era o decizie conştientă, ci ceva ce părea să vină dinlăuntrul său cel mai profund. Ceva, ce el nu putea să influenţeze.

Fuga lor a fost mai simplă decât se gândiseră. Când se întorsese înapoi spre cămăruţă, Zinder cercetase această parte a clădirii şi nicăieri nu dăduse peste vreo strajă.

— Pe-aici! Mercenarul arătă, făcând un semn din cap, spre o scară îngustă, despre care Faun bănuia că ducea la parter. Dar coborând treptele, nu se opriră cu un etaj mai jos, ci continuară să coboare până ajunseră într-o pivniţă. Era săpată în pereţii stâncii; podeaua era denivelată şi nisipoasă, pereţii brăzdaţi.

— Ce-i aici? Faun se uită în jur, în cămăruţa ca o grotă. In mâna stângă ţinea lampa cu ulei, la a cărei flacără arseseră documentul. În lumina ei descoperi de cealaltă parte o arcadă, dincolo de care nişte scări mai late duceau în sus. La dreapta lor, după arcadă, era un coridor, al cărui capăt se pierdea în întuneric.

— O să vedem, spuse Zinder.

— Ce vrei să spui?

Mercenarul zâmbi şi ascunse faţa Tiessei în braţele lui.

— Mai departe de aici n-am ajuns.

— Ne duci în gaura asta şi habar n-ai cum mai ieşim de aici?

— Intrarea principală a primăriei e păzită. Vrei să treci cu fata pe lângă soldaţi? Pe lângă garda de corp a împăratului?

— Şi asta ţi se pare ţie un plan mai bun?
— Nu e niciun plan. Dar o… să zicem, o speranţă.
— Aha. Faun scăpă din mână sabia.
— Dacă ieşim din sat, suntem în siguranţă. De restul am avut grijă.
— Cum?
— De cealaltă parte a stâncilor se află un mic port. Acolo jos, ancorează câteva dintre vasele de luptă ale lui Otto, dar nu multe. Grosul armatei lui îl formează şi acum o armată terestră. Faun trecu nerăbdător de pe un picior pe altul, şi Zinder continuă: Acolo jos, mai sunt şi alte câteva vase. Unul dintre ele ne va duce spre est. Ai încredere în mine. M-a costat cea mai mare parte a banilor pe care mi i-au dat ei ca să mă întorc acasă.
— Şi bucata ta de pământ?
— Am hrisovul, replică mercenarul, ridicând din umeri.
— Care nu mai face două parale, de îndată ce împăratul află că i-ai răpit logodnica… ceea ce ar cam fi cazul *acum.*
Zinder îl opri cu un semn.
— Vino! Alerga înainte prin coridorul întunecos, ţinând-o în braţe pe Tiessa ca pe o păpuşă de paie inconştientă. Teaca spadei cu lama zimţată îl lovea peste picioare, dar asta nu părea să-l deranjeze, în vreme ce Faun avea destulă bătaie de cap să ţină arma şi lampa.
Se împinse pe lângă Zinder, pentru a le lumina drumul. Tiessa gemu uşor în braţele mercenarului.
Îngrijorat, Faun aruncă o privire spre ea, dar ea nu se trezi. Când luase hotărârea de a o lua cu el, lăsase la o parte orice judecată. Cuvintele ei despre războiul civil, despre cearta dintre Welfi şi Stauferi, despre răspunderea care îi revenea ei.
Pentru el nu contase decât Tiessa şi ceea ce însemna ea pentru el. Poate că era egoist, poate chiar naiv, în orice caz prost ca să furi logodnica împăratului. Dar în adâncul sufletului era convins

că făcuse ceea ce era bine. Bine pentru ea. Şi bine pentru el însuşi.

Se silea să nu se gândească la urmările pe care le putea avea răpirea Tiessei şi se concentra doar asupra drumului pe care-l aveau de făcut.

Mai multe treceri duceau la dreapta şi la stânga coridorului, în nişte cămăruţe joase, în stâncă. În unele dintre ele erau stivuite lăzi, saci şi butoaie, dar cele mai multe erau goale. Abia când privi mai de aproape, Faun observă că aceste cămăruţe aveau uşi cu gratii, deschise înspre interior. Celule de temniţă.

Se înşela, sau se auzeau strigăte în depărtare?

Poate că era vorba doar de schimbul de seară al străjilor. Uitându-se peste umăr, nu văzu decât întuneric, nicio făclie, niciun urmăritor. Dar cât de lung putea fi coridorul acesta? Mai devreme sau mai târziu, ar trebui să ajungă la capătul lui. Poate e o fundătură.

Deodată, Zinder se opri.

Faun, care era cu câţiva paşi înaintea lui, privi înapoi.

— Ce?

— Încoace! Mercenarul coti la dreapta printr-o arcadă, care aproape că nu se deosebea de intrările celulelor. Grăbeşte-te! Ne trebuie lumină!

Faun fugi înapoi spre el şi se mai strecură o dată pe lângă el. După câţiva paşi, o uşă cu canaturi grele bară drumul. Printr-o crăpătură largă din podea venea un curent de aer rece, atât de violent, încât se simţea afară în coridor.

Zinder o aşeză delicat pe Tiessa pe podea.

— Dă-mi sabia ta!

— Dar o ai pe a ta.

— Sabia ta, Faun!

Faun îi întinse sabia, se dădu înapoi şi privi cum mercenarul forţă deschiderea uşii cu doar câteva mişcări abile de pârghie şi cu o puternică lovitură de picior. Uşa se zgâlţâi, scârţâi şi – după ce Zinder o mai lovi o dată – se deschise în afară.

Scările de dincolo de ea coborau şi mai mult în stâncă.

Faun îl privi consternat pe Zinder.

— De unde ai ştiut asta?

— Am fost odată primar. În timpul unei expediţii în… eh, nu mai contează. Acolo era acest sat, şi oamenii mei pierduseră legătura cu armata. Aşa că, un timp, ne-am instalat acolo comod. Şi cineva trebuia să fie primar, după ce cel vechi… hm, nu se mai potrivea.

— L-ai omorât!

— Da' de unde. Acum, haide! Scharffenberg n-o să doarmă o veşnicie.

Faun îl privi pe Zinder cum o ridică din nou pe Tiessa, apoi începu să coboare treptele.

— Mai repede! gâfâi în urma lui, Zinder. Încet-încet, greutatea fetei începuse să se simtă.

— Sunt deja în spatele nostru?

— Nu. Dar vasul nu aşteaptă la nesfârşit.

— Ne aşteaptă pe noi?

— Bineînţeles. Eu m-am întors doar ca să te iau pe tine.

— Şi dacă Tiessa n-ar fi fost la mine?

— Găseam noi ceva.

— Voiai să pleci fără ea!

— În clipa de faţă eu o *port.* Termină, nu te mai certa cu mine!

Scara mai ducea în jos o bucată considerabilă de drum, fără să cotească deloc în nicio parte. În cele din urmă, ajunseră la o a doua uşă cu canaturi absolut asemănătoare celor din capătul de sus al drumului pe care fugiseră. Faun sprijini sabia de perete, puse jos lampa cu ulei şi-i luă lui Zinder fata. Ea se mişcă din nou, buzele îi tremurară când el o trase spre el. Mercenarul apucă spada, făcu câteva mişcări cu ea în broasca uşii.

— Totul o să fie bine, şopti Faun la urechea Tiessei. Simţea pe piept căldura ei. O sărută delicat pe frunte. *Atunci întregul imperiu va fi din nou*

scăldat în sânge şi cuprins de flăcări, auzi el din nou cuvintele Tiessei.

Dar nu putea pleca fără ea. Indiferent ce pleda împotrivă. Nu se putea.

Înjurătura lui Zinder îl transpuse înapoi în prezent. Se năpusti în uşă de două, de trei ori, dar uşa nu se clinti. Abia după alte încercări, șarnierele cedară. Acolo unde Zinder îşi făcuse de lucru cu tăişul sabiei în lemn, metalul sări din canat. Uşa se balansă cu zgomot înspre afară şi alunecă vuind pe pantă în jos.

— Doamne! făcu Zinder. Aşteptară încremeniţi până când trosnetele şi zăngănitul canatului amuţiră în adâncuri. Păru să dureze o eternitate până când, în sfârşit, să domnească iarăşi liniştea.

Ieşirea se afla în mijlocul unei pante abrupte. Cerul era de un albastru închis, primele stele licăreau. Mult mai jos, sub ei, ardeau lumini la marginea mării. Marea se întindea nesfârşită de la ţărmul calcaros plin de crăpături până la orizont.

— Unde suntem? şopti Faun.

Zinder privi în jur.

— În orice caz, nu în piaţa primăriei.

Întinse mâna s-o ia din nou pe Tiessa, dar Faun scutură din cap.

— O duc eu.

— Cum vrei.

Mercenarul luă de jos lampa cu ulei, apucă sabia şi o porni înainte. Faun îl urma. Un drum îngust ducea în zigzag printre stânci, în adânc. Faun privi o dată înapoi, tot flancul muntelui, până la luminiţele din satul care se ridica sus, din cerul serii albastru şi catifelat. De aici, nimic nu lăsa să înţelegi că fuga lor fusese observată. Cu toate acestea, era posibil ca ei să fi fost urmăriţi prin măruntaiele muntelui. Împăratul nu ar mai lăsa ca logodnica să-i fie a doua oară luată de lângă el. Iar Faun nici măcar nu era sigur dacă ea *voia* să fie luată. Oricum, nu era vorba de o eliberare, ci de o răpire.

Ea se mişcă din nou în braţele lui. Buzele îi tremurau şi păreau să formuleze cuvinte. El nu înţelegea ce voia ea să spună. Poate că era mai bine aşa. Nu era sigur ce ar face dacă ea i-ar cere s-o pună jos şi s-o lase să plece înapoi.

Ajunseră la poalele stâncilor fără a fi stânjeniţi de ceva. Spre sfârşit, alunecară în jos pe o pantă cu crăpături ramificate, pe care creştea o iarbă uscată. Arbori schilozi se agăţau de stânci, fără nicio frunză, cu trunchiurile moarte.

Portul de care vorbise Zinder le răsări din apropiere ca o îngrămădire nevoiaşă de case şi barăci. Ţinea de satul de pe munte şi abia dacă era mai întins decât o gospodărie mare. Vasele de război ale împăratului ancoraseră ceva mai departe pe mare, jumătate de duzină de galere masive, pe care ici-colo ardeau lămpi şi făclii. Între aceşti coloşi puteau fi văzute contururile altor vase, mai mici şi mai puţin impresionante. O mână de bărci cu rame făceau naveta pe apă, între uscat şi vase. La prora fiecărei iole stătea drept o siluetă şi, cu mâna întinsă ca un ornament de corabie, ţinea clătinând o lampă.

La marginea sărăcăcioasei grămezi de clădiri ardeau focuri de tabără, în jurul cărora se îngrămădiseră umbre umane. Şi între barăci şi case circulau bărbaţi, exclusiv soldaţi din armata imperială. Nicăieri nu se vedeau localnici. Ca şi sus, în sat, şi aici toţi locuitorii fuseseră izgoniţi.

Tiessa se mişcă şi încerca să se elibereze din braţele lui Faun. Din nou murmură ceva ce el nu înţelese şi împinse cu palma în pieptul lui. Faun era aproape să se împiedice şi ar fi tras-o şi pe ea în jos.

— Mai departe! comandă Zinder, când se întoarse spre cei doi.

— S-a trezit, spuse Faun.

— Şi este mult prea ameţită ca să poată alerga. La marginea portului ne aşteaptă o barcă cu rame – cel puţin, aşa sper. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Înţelegerea! Faun respiră zgomotos. Cu nişte tâlhari, după cum cred.

O cută de furie apăru pe fruntea lui Zinder.

— Din nefericire, toţi oamenii onorabili au avut ezitări dacă să ia la bord doi infractori fugari. Nu putem decât să-i mulţumim lui Dumnezeu că ci habar n-au pe cine vrem noi să răpim acum.

Faun se străduia din răsputeri să ţină pasul cu mercenarul, în timp ce Tiessa, ameţită, se agita tot mai tare în braţele lui. N-o să mai poată s-o ţină mult. În plus, părea din ce în ce mai grea.

— Pe aici, strigă cineva din întuneric la dreapta lor. Dintre cele câteva bucăţi de stâncă de la marginea barăcilor se desprinse o formă vie.

Zinder îi făcu un semn lui Faun. Mercenarul porni aplecat spre bărbatul de lângă stânci, care, la rândul lui, se întoarse şi o luă la fugă spre apă.

— Ce facem aici? murmură Tiessa pe umărul lui Faun.

— Eşti în siguranţă. Spera ca vocea să nu-i tremure.

— Mai repede, şuieră Zinder peste umăr, aproape imperceptibil, pentru a nu alarma soldaţii de lângă focurile de tabără. În pofida cuvintelor lui, Faun se temea că în orice clipă un semnal de corn de pe zidurile satului de munte ar putea să avertizeze soldaţii. De îndată ce Scharffenberg ar da alarma, n-ar mai trece decât câteva clipe până când tot bazinul portului să fie blocat.

Casele au rămas în stânga, înapoi. În faţa lor se deschidea golful stâncos. Valurile loveau stânca de calcar pe care lumina slabă a stelelor o făcca să pară şi mai lipsită de culoare. Lui Faun i se părea că alergau printr-un bizar ţinut de vis, plin de forme şi siluete ireale.

Dar cea mai ciudată figură era, fără îndoială, bărbatul rubicond care îi aştepta la barca cu rame.

— Katervater, îl prezentă Zinder, fără să-l privească pe Faun. Aşa e? întrebă el în direcţia bărbatului.

Acesta dădu din cap, ceea ce se văzu cu greu, întrucât capul lui era aşezat, aproape fără gât, pe un trup masiv.

— Katervater, repetă. La ordinele Voastre. Relicve de toate felurile. Odoare sfinte din toată lumea. Căutaţi ceva atins de Dumnezeu? Nu mai căutaţi – găsiţi în prăvălia mea.

— Foarte frumos, îi răspunse, hăituit, Zinder şi trecu repede de partea lui Faun, pentru a o ridica peste marginea bărcii pe Tiessa, încă ameţită, în bănci stăteau patru vâslaşi. Unul se îndură şi le ajută s-o aşeze pe Tiessa pe podeaua iolei. Ea murmură din nou ceva, dar de data aceasta Faun nici nu mai dori să asculte.

Dacă această căsătorie nu are loc, va fi din nou un război civil.

Alungă gândul şi-l urmă pe Zinder şi pe grăsan în barcă. Imediat barca plecă de la cheu şi alunecă fără lumină peste valurile negre spre un alt vas. În beznă trecură pe lângă două galere imperiale. Grăsanul neguţător de relicve îi făcu prieteneşte un semn omului de pază de sus, care se aplecă curios peste balustradă şi lumină apa cu o făclie. Probabil că lumina nu ajungea destul de departe pentru a desluşi amănunte.

— Katervater? strigă soldatul.

— Chiar el.

— Şi încă cine?

— Bărbaţi din echipajul meu. Şi negustori.

Paznicul râse răguşit.

— O să vă tragă pe sfoară.

Katervater înjură spre el, dar îşi păstră tonul jovial. Soldatul râse şi mai tare, făcu un semn de despărţire şi dispăru dincolo de parapet.

Puţin mai târziu, urcau la bordul unei mici galere comerciale. Era mai suplă şi arăta mai mobilă decât se aşteptase Faun. Pentru Katervater ar fi fost mai potrivită o luntre, tot atât de pântecoasă ca şi el; dacă preferase, în schimb, un

vas mai rapid, asta arăta că uneori el trebuia să dispară în mare grabă.

Tiessa se căţără cu forţe proprii pe scara de funie, dar nu spunea nimic. Urma indicaţiile lui Zinder ca o somnambulă. Conducătorul mercenarilor vorbea cu ea pe un ton neobişnuit de blând. Doar din când în când Tiessa îl căuta cu privirea pe Faun, ca şi când ar fi vrut să se asigure că mai era acolo.

Faun se căţără chiar după ca şi, când ea ajunse pe punte, o ajută să se aşeze, cu spatele sprijinit de o ladă care conţinea, probabil, fire din barba lui Iisus, femururi de apostoli sau alte nimicuri sfinte.

Peste tot se strecurau siluete, se agăţau de greement şi ocupau locurile de pe băncile vâslaşilor. Cu viteza vântului, vasul porni cu toate pânzele sus, vâslele se cufundară în apă. Golful rămase în urma lor, luminile din minusculul port, apoi liniile satului de munte sub cerul de stele.

— Faun? Tiessa ridică bărbia. Privirea ei, până acum înceţoşată, se limpezi. Îl privi în ochi. Conştiinţa vinovăţiei l-ar fi făcut mai degrabă să se întoarcă, dar îi susţinu privirea.

— Asta este o greşeală, spuse Tiessa.

Înainte de catastrofă

La patru săptămâni şi jumătate de când flota celor şaptesprezece galere pornise din Veneţia şi ieşise în larg, burta proeminentă a Jorindei nu mai putea fi ignorată. Ştiau cu toţii că purta un copil în pântece.

Şi nu era singura, după cum îi anunţă Berengaria în timpul unei discuţii în cabina căpitanului de pe *Santa Magdalena.*

— Nu arată bine, declară conducătoarea mercenarelor. Stătea agitată în faţa mesei mari a căpitanului, în spatele căreia se aşezase contesa Violante. Saga stătea lângă ea pe un scăunel, îşi încrucişase picioarele şi-şi proptise mâinile între coapse, pe marginea taburetului.

Karmesin, concubina papei, se sprijinea de perete cu braţele încrucişate, în timp ce Jorinde luase loc într-un fotoliu capitonat şi-şi pusese mâinile pe pântecele ei bombat, ca şi când ar fi trebuit să apere fătul din el de privirile celorlalţi.

Căpitanul Angelotti era singurul bărbat din încăpere. Stătea în faţa ferestrei, cu spatele spre cele cinci femei, şi privea pe gânduri, cu ochii mijiţi, în razele soarelui care pătrundeau prin crăpăturile obloanelor închise şi făceau ca arşiţa mării greceşti să se simtă şi aici, jos.

— Ce vrea să însemne: Nu arată bine? întrebă contesa.

— Mai avem cel puţin trei duzini de gravide, spuse Berengaria, care se întâlnea o dată pe săptămână cu comandantele de la celelalte şaisprezece corăbii şi primea raportul lor. Ea avea misiunea de a comunica ce era mai important conducerii de pe *Santa Magdalena.* Nota bene, continuă mercenara: Aceştia sunt copii care, cu cea mai mare probabilitate, au fost concepuţi înainte ca mamele lor să pornească în această călătorie. Cred că acestora li se mai adaugă câţiva, care trebuie

puşi în cârca oamenilor lui Zinder, dar este încă prea devreme pentru a se vedea cu ochiul liber.

— Când ar urma să apară primii? întrebă Violante resemnată.

— Pe *Rosaria* este o fată grasă, care o să lepede în două, trei săptămâni, răspunse dispreţuitor mercenara. Sorocul următoarelor n-ar trebui să fie mult mai târziu.

Contesa blestemă reţinută, în vreme ce Jorinde se afundase tot mai adânc în fotoliul ei. Ea mai avea cam patru luni, poate puţin mai mult. Karmesin îi zâmbi încurajator, dar nu spuse nimic.

— Mai departe, ceru contesa.

Mercenara îşi muta neliniştită greutatea de pe un picior pe altul. Saga înţelese că aceasta ar fi preferat ca, atunci când vorbea, să se poată plimba în sus şi-n jos, dar cabina supraaglomerată nu mai lăsa loc pentru aşa ceva.

— Avem cazuri noi de scorbut, şi între timp sunt *multe.* Tot mai multe fete au nevoie să li se răzuie gingiile, pentru a putea mânca. Apoi mai e vorba de febră şi boli, ale căror nume nu le ştiu, dar care sunt, cu siguranţă, legate de foame şi sete. Peste tot, reprezentantele acestor fete cer să mergem mai des pe uscat şi să aducem la bord hrană şi apă proaspătă.

— Eu sper, totuşi, că tu ştii cum trebuie rezolvată o asemenea răzmeriţă, Berengaria.

— Nu este nicio răzmeriţă, ripostă furioasă mercenara. În orice caz, încă nu. Şi vă rog să luaţi aminte că noi nu suntem un transport de prizonieri. Ar fi o greşeală să se folosească forţa armelor pentru a sancţiona mici greşeli contra ordinii la bordul flotei.

Căpitanul Angelotti nu se întoarse, când, făcând un semn din cap, admise:

— Exact aşa văd şi eu lucrurile. Violenţa duce la răspunsul cu violenţă. Rebeliunea este ultimul lucru de care avem nevoie. Nu când ai de-a face cu cinci mii de femei şi aproape trei mii şi jumătate

de vâslaşi şi marinari. Cine îi va opri când se vor hotărî să ia ei înşişi cârma în mână? Voi, contesă?

Violante se ridică şi-şi propti pumnii în cantul mesei.

— Aceasta este o operaţiune militară. Ordinea la bord trebuie să fie cea mai mare prioritate. Şi nu ştiu de ce *eu* trebuie să vă explic aceasta. Privirea îi era aţintită asupra Berengariei, dar vorbele erau valabile şi pentru Angelotti.

Saga îl privi peste umăr pe căpitan, ceea ce se dovedi o greşeală. Când se înclina prea mult spre stânga, durerile îi reveneau în obrazul spintecat. Orice mişcare bruscă avea drept urmare o arsură chinuitoare, care uneori ţinea ore în şir. Oricum, umflătura din gură se mai aplatizase, încă se mai muşca câteodată – de cele mai multe ori pe neaşteptate, când vorbea, dar vindecătoarea avusese dreptate când declarase că umflătura se va retrage.

Numai că acum alte griji erau mai presante, după cum bine constatase Berengaria. Saga era mirată că Violante nu proceda mai chibzuit. Poate că, pur şi simplu, se şi săturase de toate acestea. Da, îşi zise, contesa era sătulă până-n gât de veştile rele, care la fiecare din adunările de acest fel deveneau tot mai urgente şi mai ameninţătoare.

— Asta nu e totul, spuse Berengaria, fără să revină asupra reglementărilor Violantei. Angelotti tăcu, de parcă între el şi Berengaria exista un acord tacit pentru a ignora capriciile contesei.

— Ce mai e? Violante se prăbuşi înapoi pe scaun. În spatele ei, căpitanul se întoarse şi acum o privea şi el pe mercenară.

— Mă tem că e vorba de Magdalena.

— De mine? întrebă Saga.

— Se fac auzite îndoieli.

Violante o opri cu un semn.

— Sunt de câteva săptămâni.

— Nu în asemenea măsură. Şi nu atât de deschis. Căpitanii mei îmi raportează discuţii

aprinse în sălaşuri, ba chiar şi în timpul exercițiilor. Se pare că unele fete nu mai sunt chiar atât de convinse ca înainte de inspiraţiile divine ale Magdalenei.

— Cineva trebuie să le ceară socoteală instigatoarelor, spuse Violante. Şi să le facă să tacă, dacă e cazul.

— Nu – şi chiar cu toată fermitatea, nu! interveni căpitanul Angelotti. Fără mari acţiuni punitive, mai ales împotriva femeilor.

— Asta nu intră în atribuţiile Voastre, spuse Violante, pe un ton de gheaţă. De fete eu răspund.

Angelotti se stăpâni.

— În ultimele săptămâni, am reuşit cu succes să ţinem bărbaţii departe de femei şi să limităm la minimum orice contact. Dar ce credeţi că vor gândi oamenii mei dacă veţi începe să biciuiți public unele fete sau să le violentaţi?

Karmesin îşi drese glasul.

— Unora o să le facă, fără îndoială, plăcere.

— Scutiţi-ne de cunoştinţele Voastre înţelepte cu privire la bărbaţi, ripostă Angelotti. Nu, altceva se va întâmpla. Unii or să se burzuluiască, alţii chiar or să facă pe eroii. Şi aşa ceva, contesă Violante, eu nu voi admite. Până la răzmeriţă nu mai e decât un mic pas.

Violante îşi acoperi faţa cu mâinile, clătină din cap şi-şi masă pleoapele.

— Fără pedepse în masă, repetă insistent Angelotti. Asta nu se poate sfârşi decât rău.

— Aşadar, ce propuneţi? Violante se uită de-jur-împrejur, începând de la căpitan. Vă rog, vă-ntreb pe toţi!

— Trimiteţi mai multe expediţii pe uscat, spuse Berengaria. Ultimul port pe care l-au văzut de la distanţă femeile a fost Modon. Şi niciuna din ele n-a avut voie să păşească pe uscat. Doamne, nici măcar noi n-am avut voie. Şi la bord s-a adus mult prea puţină hrană.

— Pentru că fondurile noastre se împuţinează, o încontră Violante.

— Cu toate acestea, trebuia să ne oprim în Creta, aşa cum a fost plănuit, spuse căpitanul. Dacă cel puţin ne-am putea permite să aducem provizii proaspete, s-ar ridica moralul general.

Cu câteva zile înainte, Violante hotărâse să nu mai urmeze vechea rută cruciată prin porturile Kandia şi Creta, ci să continue drumul direct până la Rodos. Astfel ar fi economisit trei, poate patru zile, dar ar fi ajuns în labirintul de insule din Marea Egee. Nici Saga, nici nimeni altcineva nu se bucura de această hotărâre. Pe de altă parte, toţi abia aşteptau să ajungă, în sfârşit, la ţintă şi să simtă din nou sub picioare pământul stabil. Câteva zile mai puţin aveau ceva în sine. Şi de când Violante aflase adevărul despre Gahmuret – *în cazul* că acesta era adevărul ea îi părea Sagăi şi mai nerăbdătoare. Nimeni în afara lor nu ştia de cele dezvăluite contesei de către ioanit, şi cu fiecare zi care trecea Saga purta tot mai greu această taină. De mai multe ori fusese tentată ca măcar pe Karmesin s-o iniţieze în totul.

— Nu putem păcăli fetele că le vom aduce hrană la bord, spunea Violante. Şi apoi să nu le împărţim nimic în afară de coji de carne uscată şi pâine mucegăită. Vor crede că, la bordul vasului *Santa Magdalena,* noi trăim în belşug, în vreme ce toţi ceilalţi trebuie să îndure foamea şi setea. Respiră puternic, clătinând capul. Nu, vom lăsa Creta la sud de noi şi vom păstra cursul spre Rodos. În cel mai târziu o săptămână, ar trebui să fim acolo. Nu-i aşa, căpitane?

— Dacă rezistăm săptămâna asta fără să se ajungă la o rebeliune – da, atunci, poate. Dar Egeea nu este o apă uşoară pentru o flotă de şaptesprezece galere. Aici sunt furtuni şi alte *împrejurări*, care nu ne vor ajuta să menţinem ordinea la bord.

— Despre ce împrejurări vorbiţi?

— Piraţi. Vânători de sclavi. Poate chiar vase de război ale sarazinilor.

Violante îl opri cu un semn, ceea ce nu numai Sagăi i se păru un gest nesocotit.

— Berengaria, de ce fel sunt îndoielile acestea care se fac auzite pe vase?

— Fetele se întreabă de ce nu le mai vorbeşte Magdalena. Privi spre Saga; chipul ei cicatrizat era impasibil. Unele susţin că Magdalena nu mai poate auzi cuvântul Domnului. Că de aceea se ascunde ea de fete.

— Asta e o infamie, spuse înfierbântată Violante, dar nimeni nu o luă în seamă. Toţi o priveau pe Saga, chiar şi Karmesin părea încordată.

Saga simţea că ar fi trebuit să spună ceva. Indiferent ce. Ura faptul că alţii aşteptau ceva de la ea. Tatăl ei nu făcuse întotdeauna decât să ceară şi să pretindă, dar aici era şi mai rău. Tăcerea celorlalţi era mai îngrozitoare decât ordinul.

— Să trec de pe o corabie pe alta? întrebă. Să petrec fiecare zi nouă pe altă galeră? Asta e ceea ce vor?

— Poate că asta ar fi un început, spuse Berengaria.

— Nici vorbă! Violante sări din nou. Ar fi mult prea periculos. Magdalena este prea importantă pentru a o putea expune tulburărilor de la bordul altor vase.

— Ar fi bine dacă aceste tulburări n-ar fi lăsate să fiarbă prea mult, observă căpitanul.

Saga dădu din cap.

— Dacă asta e ce se aşteaptă de la mine, o voi face.

— Nu! Violante scutură energic capul. Magdalena rămâne la bordul vasului-amiral. Aici, cel puţin, situaţia e sub control.

Saga vru să protesteze, dar Violante primi ajutor de unde nu se aştepta.

— Contesa are dreptate, spuse Karmesin şi înaintă un pas. Nu putem să ne asumăm riscul ca Sagăi să i se întâmple ceva. Aşa cum arată lucrurile în momentul de faţă, ea este singura care ţine flota unită.

— Luptătoarele mele, începu îmbufnată Berengaria, dar fu întreruptă de Karmesin.

— Nici forţa armelor, nici autoritatea căpitanilor nu vor putea face să tacă cinci mii de guri flămânde şi însetate, spuse concubina. Nu ştiu cât de sigur sunteţi, căpitane Angelotti, de oamenii Voştri. Dar dacă fetele pornesc o rebeliune, vâslaşii Voştri nu vor sta cu mâinile-n sân. Şi chiar dacă nu s-ar alia cu femeile, ci s-ar întoarce *împotriva* lor la ordinul Vostru, nu ar fi şi mai rău? Cinci mii de femei, care fac instrucţie de mai multe săptămâni cu sabia şi lancea contra trei mii cinci sute de marinari… cam câţi ar mai rămâne de fiecare parte? Ca să nu mai spunem ce s-ar întâmpla dacă fetele ar fi învinse. Nimeni n-ar mai putea controla bărbaţii, nici măcar Voi, Angelotti!

O tăcere consternată se lăsă asupra grupului. Nici Berengaria, nici Angelotti n-au putut s-o contrazică, sincer convinşi, pe Karmesin. Veşnic palida Jorinde, a cărei piele nu se bronza nici sub soarele grecesc, era acum albă ca varul.

— Înseamnă… Saga întrerupse, în sfârşit, liniştea. Înseamnă că nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm ce se va întâmpla?

— Şi să sperăm că va fi mai bine, întări Karmesin.

— Ce e cu insulele mai mici din drumul spre Rodos? întrebă Berengaria. Marea Egee e numai insule. Nu putem nicăieri în drum să ne facem nişte provizii, măcar cu ce e mai necesar?

Angelotti nu era prea încântat de această propunere.

— Suntem mai bine de opt mii de oameni. Pe aceste insule trăiesc deseori doar câteva zeci sau câteva sute de suflete, ţărani şi pescari, săraci lipiţi

pământului, care n-au nici pentru ei cât să-şi ducă traiul. Ce ar putea să ne vândă? Caprele şi oile lor? O mână de peşti? Cu astea nu ne vom sătura. Pe corăbiile noastre se va flămânzi în continuare, şi i-am mai avea pe conştiinţă şi pe oamenii din insule.

— Trebuie să încercăm. Trăsăturile Violantei se încordară, de parcă ca ar fi ajuns la capătul răbdării sau al puterii. De când cu dezvăluirea făcută de ioanit, era greu să faci deosebirea. N-avem de ales. Ceva va trebui să facem. Privirea ei o căuta pe Saga. Încă o predică a Sagăi n-ar sătura pe nimeni.

Violante se îndreptă iarăşi spre Berengaria şi spre ceilalţi.

— Împărtăşiţi vestea pe toate vasele. Ţinta noastră următoare rămâne Rodos, dar pe drum vom face o aprovizionare pe insule.

— Atunci nu vom fi mai buni ca tâlharii şi piraţii, spuse Jorinde atât de încet, încât parcă vorbea cu ea însăşi. N-am fi mai buni ca Achard.

— Este singura cale, spuse Violante.

Angelotti coborî privirea.

— Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Baia de sânge

După trei zile, hotărârea nu mai putea fi amânată. De pe toate vasele soseau mesaje alarmante. Noaptea, când ancorau în câmpul vizual al sărăcăcioaselor ţărmuri de insule, se făcuseră mai multe tentative de a fura bărci de salvare şi a ajunge cu ele la mal, grupuri de fete se aliaseră cu vâslaşii flămânzi. Dispăruseră două bărci cu nouăsprezece fete şi opt marinari, toţi ceilalţi au fost opriţi de războinicele Berengariei. Dar nu era decât o problemă de timp până când tulburările izolate să se aprindă într-o rebeliune în toată flota.

La începutul celei de a cincea săptămâni a lor pe mare, după ce s-a ajuns iarăşi la tensiuni, ba chiar la forţa armelor, Violante răspândi pe toate vasele flotei vestea că seara vor ajunge la o insulă unde îi aşteaptă aprovizionare pentru toţi. Nimeni din cei care cunoşteau dedesubturile nu era bucuros; cel mai puţin căpitanul Angelotti, care trebuia să găsească pe hărţile lui o insulă corespunzătoare planurilor Violantei. Un simplu semn al arătătorului lui putea să-i coste pe locuitorii insulei respective proviziile pentru luni de zile – şi, cu alte cuvinte, baza supravieţuirii lor.

Saga era de faţă când el a luat o hotărârea împotriva dorinţei sale şi a văzut cât de greu i-a fost să se fixeze la o anumită insulă. Saga găsea că Violante îi cerea prea mult. Era ceva înfiorător şi poate şi cu mai multe consecinţe decât putea să realizeze contesa.

De la tribunalul ordinelor cavalereşti, Saga şi contesa abia dacă mai schimbaseră câteva cuvinte. Violante păstra gândurile pentru sine. Dacă înainte Saga socotea că Violante era previzibilă, acum trebuia să-şi ia adio de la această convingere. Ca şi toţi ceilalţi, Magdalena nu putea decât să aştepte ce se va întâmpla.

În cele din urmă, Angelotti se împăcă cu soarta sa şi pecetlui astfel destinul unei populaţii care nu

bănuia nimic.

Se însera, când apăru un lanţ de coline stâncoase, brăzdate de prăpăstii. Erau adunate în jurul unui vârf dublu, abrupt, tocmai destul de înalt pentru a depăşi celelalte vârfuri rotunde de munte. Acolo sus, se înălţau ruinele unei străvechi fortăreţe sau ale unui templu. Nici Angelotti nu ştia ceva exact despre ele, dar presupunea că era vorba de un locaş de cult străvechi, care fusese transformat de-a lungul veacurilor într-o fortăreaţă pe insulă. Dar şi asta trebuie să se fi petrecut de mult. Astăzi ruinele erau goale, o siluetă cu muchii, cufundată de apusul soarelui într-o strălucire de bronz.

Singurul sat al insulei se afla jos, la apă, clădiri văruite alb, cu acoperişuri din cărămizi de lut, care se agăţau de poalele muntelui. Ulicioarele dintre casele mizere duceau în toate direcţiile, unele erau atât de abrupte, încât erau săpate ca nişte scări în stâncă. Pe mal se adunaseră o mulţime de oameni şi priveau spre flotă. Probabil că locuitorii insulei se rugau ca uriaşele corăbii să treacă mai departe.

— Toate acestea nu sunt o idee bună, spuse Karmesin lângă Saga, în faţa balustradei, în timp ce priveau împreună spre satul de pe insulă şi la mulţimea de pe ţărm. Câteva bărci mici cu pânze fuseseră trase pe plaja pietroasă, destul de mare pentru doar câţiva pescari. Din labirintul de umbre al pantelor stâncoase venea behăitul unor capre nevăzute.

Santa Magdalena ridică ancora. Semnalizatorii trimiteau semnale mai departe, către celelalte galere. Probabil că, văzută de pe insulă, flota oferea o privelişte copleşitoare, repartizată peste o regiune care ocupa jumătate din insulă. La fiecare parapet se înghesuiau fete şi marinari, mii de perechi de ochi scrutând stâncile sărăcăcioase.

Nici nu se opriseră bine vasele, că au şi fost lăsate la apă trei bărci cu rame. Violante, împreună cu Berengaria, căpitanul Angelotti şi câteva

luptătoare au pornit spre insulă. Saga a vrut să le însoţească şi ea, chiar şi numai pentru a mai simţi sub picioare pământul tare, dar contesa n-a acceptat. Prea periculos, a opinat ea, şi, în mod excepţional, Angelotti i-a dat dreptate. Aşa că Saga stătea la parapet împreună cu Karmesin, Jorinde şi mulţi alţii şi privea la cele trei bărci ajunse la ţărm.

Trecuse mai bine de o oră când delegaţia o porni înapoi, pe drumul de întoarcere. Soarele apusese, ruinele de pe vârfuri se cufundaseră în întuneric. La bordul vaselor ardeau lămpile cu ulei. Şi în sat licăreau nişte puncte luminoase. Un mic convoi de purtători de făclii o însoţiseră pe Violante şi pe ceilalţi înapoi spre ţărm, şi rămăseseră acolo, aşteptând plecarea celor trei bărci cu rame spre *Santa Magdalena.* Adunarea se destrămă doar când contesa ajunse la bord. Aveai impresia că oamenii se retrăseseră în casele lor, dar Saga presupunea că pe apă mai rămăseseră nişte posturi de pază.

Angelotti trimise vâslaşi spre o serie de alte vase, pentru a le transmite căpitanilor cum se desfăşuraseră negocierile. Violante nu arăta deosebit de fericită, dar căpitanul flotei avea o expresie hotărâtă şi nu părea dispus să se lase antrenat într-o ceartă cu ea.

„E bine, se gândi uşurată Saga. Nu în faţa tuturor spectatorilor curioşi, care se adunaseră pe punte”.

Violante dispăru, fără un cuvânt, sub punte. Berengaria le rugă pe Saga şi pe Karmesin s-o urmeze în cabina căpitanului; Jorinde se luă după ele fără să fi fost invitată, dar ca, de obicei, nimeni nu s-a ofuscat din cauza aceasta. În ultimele săptămâni, Violante o ignorase mult şi tolera în tăcere participarea ei la cele mai multe discuţii importante.

În cabină, contesa le informă în câteva cuvinte că locuitorii satelor refuzaseră să dea flotei provizii. Fireşte, apă de băut, dar hrană – nu. Viaţa

pe aceste insule este aspră, după cum le explicase sfatul bătrânilor şi preotul satului, şi ceea ce le aduceau recoltele sărăcăcioase şi vitele prost hrănite le ajungea atât cât să hrănească cele două duzini de familii de pe insulă. Nici măcar oaspeţii răzleţi nu erau bine primiţi. Nici vorbă de *opt mii cinci sute.*

Berengaria îşi repetă avertismentele cu privire la o rebeliune a echipajelor flămânde şi când, mai târziu, se alătură şi Angelotti, discuţiile se înăspriră şi se ajunse din nou la ceartă. La un moment dat, Karmesin se retrase dând din cap, iar Jorinde o urmă. Şi Saga, care n-avea deloc chef să rămână între cele două fronturi ale disputei dezlănţuite de caractere atât de belicoase ca Violante, Angelotti şi Berengaria, părăsi curând cabina. Se mai caţără încă o dată în postul de observaţie de pe catargul principal din *Santa Magdalena*, îl trimise înapoi jos pe punte pe cel care supraveghea de acolo depărtările şi se ghemui în strâmtul cafas al catargului.

Probabil că adormise, căci, atunci când ridică brusc capul, în primul moment nu ştiu unde se află. Se întreba cât timp trecuse – poate doar câteva minute, sau poate jumătate de noapte – şi-şi simţea corpul înţepenit şi dureros din cauza poziţiei incomode. Se ridică gemând, se clătină puţin şi respiră profund. Zilele în Egee erau fierbinţi ca un clocot şi, chiar şi acum, noaptea, aerul de aici era doar cu puţin mai răcoritor decât în cala sufocantă a galerei. Sufla un vânt slab, dar aproape că nu reuşea să usuce pelicula umedă şi călduţă de pe faţa ei. Saga se simţea murdară şi lipicioasă, dar starea aceasta nu era ceva nou după cinci săptămâni pe mare. Se îmbăia uneori în apa sărată, la fel ca toţi ceilalţi, dar marea şi adâncurile ei întunecate o nelinişteau. Nici după atâtea zile nu se simţea în largul ei când se lăsa în voia valurilor.

Se întinse, căscă şi aruncă o privire dincolo, spre insulă. Ruinele din vârf se contopiseră cu cerul

nopţii. Un abur lăptos se formase în jurul cornului lunii şi o împiedica să recunoască mai mult decât forma vagă a stâncilor albe. În sat mai ardeau şi acum, răzleţe, făclii, mai ales în apropierea ţărmului.

Dar mai văzu ceva. Mişcări pe apă între vase şi ţărm. Respiraţia i se acceleră când înţelese ce se petrecea acolo.

Bărci cu rame se desprinseseră de la toate vasele flotei şi alunecau spre insulă. Zeci de pete întunecate se îmbulzeau pe mare, îndreptându-se spre mal. Trăgând încordată cu urechea, auzi mişcarea ritmică a vâslelor, dar niciun glas. Din când în când, o tuse sau vreun alt zgomot, în rest, nimic altceva. Oamenii de la bordul bărcilor păstrau o linişte desăvârşită. Era imposibil de spus câţi erau. Dar dacă toate bărcile de acolo, jos, erau pline, însemna că erau cu sutele. Mai degrabă cu miile.

Încercă să scape de nodul care i se pusese în gât, dar nu reuşi. Acolo jos, nu era vorba de acţiunea disperată a câtorva. Era o *invazie* supradimensionată. Şi, mai rău, era chiar răzmeriţa de care se temea de zile întregi.

Tocmai voia să se lase din cafasul catargului în şarturi, când o frapă liniştea de pe puntea vasului *Santa Magdalena.* De ce niciuna dintre paznice nu dăduse alarma? Nu era o goană sălbatică, nu era o răscoală, nu erau ordine strigate. Nimic de felul acesta.

O linişte de moarte.

Spionă încordată adâncul. Acum avu impresia că pe punte nu mai ardeau de mult atâtea lămpi cu ulei ca înainte, când se întorsese din cabina căpitanului. Cel puţin jumătate dintre ele fuseseră stinse. La lumina celor rămase, nu văzu nicăieri un suflet de om. Părţile vizibile ale punţii erau părăsite.

Frica îi strângea inima. Ce se întâmplase cu Violante, Karmesin şi toţi ceilalți? Au fost biruiţi şi

doar Saga rămăsese nevăzută în cafasul catargului? Era adevărat că fetele de la bord se aliaseră cu vâslaşii şi matrozii? La dracu', când fusese escaladată în aşa măsură situaţia – şi cum de ea nu observase?

Cu inima bubuindu-i, privi spre cafasurile de pe celelalte două catarge. Erau părăsite. Saga încercă să-şi amintească dacă era cineva în ele atunci când venise ea. Poate că nu. Dacă şaptesprezece vase pluteau împreună, nu era nevoie ca fiecare post de observaţie să fie ocupat.

Şansele erau bune, întrucât până acum nu fusese descoperită. Îşi adună tot curajul şi începu să coboare. Nu avea nicio armă, fireşte, şi, spre deosebire de majoritatea femeilor de la bord, nu participase la exerciţiile de luptă. Se simţea neajutorată şi expusă. Singura ei armă era spiritul minciunii. Aproape avea impresia că îl auzea râzând în adâncul ci lăuntric.

Ai nevoie de mine. Singură, nu vei putea să-i opreşti.

O să vedem.

Din nou râsul. Poate doar o impresie. Dar îi era frică şi, într-o situaţie ca aceasta, frica de sine era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ajunse pe punte şi păşi fără zgomot. Era desculţă, ca aproape mereu în ultimele săptămâni. Violantei, asta nu-i plăcuse niciodată – contesa era întotdeauna atentă să fie îmbrăcată potrivit rangului chiar şi pe cea mai mare căldură, dar Sagăi nu-i păsa. Acum chiar se bucura.

Privind înjur, pe punte, nu-şi mişcă decât capul. Nicio mişcare în plus, care să poată atrage atenţia cuiva. Dar nu se vedea nimeni.

Se strecură uşor, aplecată printre lăzi, spre uşa castelului pupa. Aproape ajunsese la intrare, când descoperi pe cineva. Trei paznice stăteau împreună la parapet şi priveau în urma bărcilor cu rame. Încă n-o observaseră pe Saga. Era evident că se certau, una scosese sabia. Vorbeau în şoaptă, altminteri

Saga ar fi trebuit de mult să le audă. Când privi mai bine, înţelese că era vorba de două cruciate şi una din mercenarele Berengariei. Una din fete ţinea vârful sabiei îndreptat spre pieptul luptătoarei, şi, după săptămâni întregi de exerciţii, o făcea cu forţa convingerii.

Saga nu se mai preocupă de ele şi se strecură printr-o crăpătură a uşii în interiorul castelului. Coridorul scurt era pustiu. Primul ei impuls a fost s-o trezească pe Violante, dar apoi se răzgândi. În schimb, bătu la uşa cămăruţei pe care o împărţea Jorinde cu Karmesin. Amândouă dormeau. Concubina se trezi brusc, când intră Saga. Era prea întuneric pentru a vedea mai bine, dar Saga era destul de sigură că, sub pătură, Karmesin ţinea o armă în mână. Probabil, un pumnal.

— Saga? Închise uşa. Prin singura lucarnă, lumina lunii înceţoşate pătrundea ca un praf de argint, doar o răsuflare slabă de luminozitate.

Merse printre paturile celor două şi povesti precipitat tot ce observase. Karmesin şi Jorinde s-au ridicat imediat. Saga şi concubina au insistat ca Jorinde să rămână pe loc, dar tânăra femeie refuză; pusese atâta îndârjire în refuzul ei, încât niciuna dintre ele n-o contrazise.

Puţin mai târziu, le treziră pe contesă şi pe Berengaria, în plus, pe căpitan. Angelotti vru să fugă pe punte, dar ele îl reţinură. În schimb, se adunară în cabina lui, nu îndrăzniră să aprindă lămpile şi ţinură în şoaptă un consiliu de război. Când, din nou, se contură pericolul unei certe, Saga era definitiv sătulă. Se năpusti fără zăbavă afară din cabină şi, înainte ca cineva s-o poată opri, era deja pe punte, se plantă în faţa celor trei paznice şi-şi puse mâinile în şold.

— Ce se petrece aici? se stropşi la cele două şi, în gând, îşi spunea că exact acest lucru trebuia să-l fi făcut înainte. Nesfârşitele dezbateri n-au dus la nimic şi au costat un timp preţios.

Încă înainte de a primi un răspuns, descoperi cu groază că în satul de pe insulă izbucnise un foc. Acum se auzeau şi glasuri, răcnete şi zbierăte, nu înfricoşate, ci furioase şi îndrăzneţe. Sunetele se amplificau, se amestecau cu alte strigăte şi, în cele din urmă, şi cu disperate strigăte de durere.

Dumnezeule mare, se cutremură Saga, *pradă* satul!

Gândul îi apărea atât de dement, atât de ireal, încât îi era greu să-l ia în serios.

Fata cu sabia trasă se agita în direcţia ei, dar un rest de respect o făcu să şovăie, când o recunoscu pe Magdalena. Mercenara de lângă ea îşi luă avânt şi o lovi cu toată forţa într-o parte pe tânăra cruciată. De pe buzele ei se auzi un pufăit ciudat, sabia zăngăni pe scândurile groase şi se prăbuşi şi ea.

Luptătoarea îşi trase fulgerător propria armă şi se îndreptă spre cea de a doua fată.

Saga răsuflă uşurată.

— Câte sunt?

— Majoritatea, răspunse luptătoarea. Restul aşteaptă să vadă cum se vor desfăşura lucrurile. Doar câteva au fost împotrivă. Multe din ele sunt imobilizate sub punte. Unele, poate, sunt chiar moarte.

— Este o nebunie! Saga îşi muşcă buzele.

Lângă ea apăru Karmesin.

— Nu pleca! spuse. Şi atunci Saga ştiu: fireşte că tocmai *asta* trebuia să facă! Dacă cineva mai putea opri aceste nebune, atunci doar ea singură.

Pe vasele învecinate se auzea multă larmă. Şi ceilalţi căpitani înţeleseseră ce se petrecea. De acolo venea zăngănit de arme, ca şi cum undeva ar fi izbucnit o luptă.

— Trebuie să mă duc! decise Saga.

Violante şi ceilalţi ieşiseră în fugă şi se adunaseră în jurul Sagăi. Contesa vru să spună ceva, dar Saga îi tăie vorba.

— Am nevoie de o barcă! spuse. Mai e, pe undeva, vreuna?

Straja dădu din cap.

— Mai sunt cele două de la pupa.

Dacă agresiunii nu i se punea capăt, aici şi acum se încheia cruciada; nici Violantei nu-i mai rămăsese nimic altceva decât să-şi mărturisească groaznicul adevăr.

Minutele următoare trecură pe lângă Saga ca un coşmar şters. Una dintre cele două bărci rămase fu lăsată la apă şi, puţin mai târziu, Saga, Violante, Karmesin, Angelotti şi Berengaria porniseră spre insulă. Conducătoarea mercenarelor era zguduită, pentru că, în mod evident, câteva din cele mai experimentate luptătoare ale ei participau la răzmeriţă; şi, cu toate acestea, mai erau destule care-i rămăseseră credincioase, pentru a forma o gardă de corp de şase sau şapte mercenare. Unele înţelegeau abia acum ce se petrecea. Altele voiseră să aştepte sub punte, împreună cu fetele şi vâslaşii rămaşi, pentru a afla care era deznodământul incursiunii. Furia Berengariei le făcu pe câteva să urmeze raţiunea, în vreme ce altele se retraseră, aşteptând, în umbra punţii de jos.

Angelotti ordonase să vină pe punte câţiva matrozi, iar aceştia se declarară repede gata să ducă spre uscat barca Magdalenei. Bărbaţii nu păreau deosebit de încântaţi, dar nu erau decât nişte nehotărâţi, nu răzvrătiţi. Căpitanul credea că poate avea încredere în ei, iar Saga oricum n-avea de ales.

În timp ce barca se apropia de insulă, întreaga amploare a catastrofei deveni evidentă. Acum satul era presărat cu limbi de foc, a căror lumină acoperea pantele stâncoase cu o grilă tremurată din galben auriu şi roşu ca sângele. Alte flăcări luminau partea de jos a norilor negri de fum, dincolo de care stelele se stingeau tot mai repede. Din labirintul ulicioarelor de calcar, o cacofonie de strigăte pătrundea spre mare.

Mâna Sagăi se cramponă atât de tare de marginea bărcii, încât în degete i se înfipseră aşchii. Berengaria suduia, în vreme ce expresia împietrită de pe faţa Violantei nu lăsa să se vadă nicio emoţie.

— Poate că trebuia să se întâmple aşa, şopti Karmesin.

Violante întoarse capul şi-i aruncă o privire răutăcioasă, dar buzele ei rămaseră strânse şi albe ca zăpada.

Pe mal stăteau câteva fete şi ţineau în mâini turte. Muşcau din ele atât de lacom şi mestecau, încât observară sosirea conducătoarelor lor abia când chila bărcii zgârie nisipul. Unele săriră în sus şi dispărură printre case, altele rămaseră aşezate pe jos, îşi îndesau apatice pâine şi brânză în gură şi priveau cu ochi mari în gol. Cămaşa uneia din ele era stropită cu sânge.

Berengaria văzu şi ea, scoase furibundă sabia şi porni cu paşi mari, prin nisip, către fată. Ridicase sabia s-o lovească, când Saga urlă.

— Berengaria! Nu!

Fata privea abulică în sus, spre mercenară, în timp ce alte două se împleticiră şi o luară din loc.

— N-aţi înţeles nimic! gâfâi Berengaria, fără a lăsa jos sabia.

— Le-ai învăţat să ucidă, observă Karmesin. Acum ele ucid.

Conducătoarea mercenarelor se uită peste umăr la concubină, de parcă ar fi vrut să îndrepte acum sabia spre ea. Apoi trăsăturile i se destinseră, îi trase fetei de pe pământ un picior in umăr, care o azvârli în nisip, şi se întoarse cu paşi întinşi spre celelalte.

În urma ei, fata se rostogoli şi se aruncă protector cu trupul asupra pâinii, ca şi când s-ar fi temut să nu i-o ia altcineva.

— Doamne, ce-am făcut din ele, murmură Violante.

Saga îşi zise că era, într-adevăr, puţin prea târziu pentru o asemenea recunoaştere.

Fugiră împreună pe plajă, spre rândul din faţă al caselor. Cele mai multe focuri trosneau mai adânc, în centrul satului, dar şi aici, în faţă, toate uşile şi obloanele erau sparte. Din unele case răsunau vaiete, în altele domnea liniştea, care promitea o nenorocire şi mai mare. Deodată, dintr-o intrare le apăru cu spatele o mercenară care trăgea de coarne după ea un ţap; blana albă era stropită cu sânge. Berengaria apucă din spate femeia şi-i trase un pumn în faţă atât de tare, încât Saga îi auzi oasele trosnind.

Mintea ei era ca paralizată în vreme ce trecea pe ulicioare, în mijlocul celorlalţi. Tot timpul întâlneau cruciate şi mercenare care furaseră. Aproape toate coteau în grabă spre uliţele laterale sau se înghesuiau în locuri de trecere, când înţelegeau cine sosise pe uscat. Berengaria renunţă în silă să mai tragă pe fiecare la răspundere, şi, la un moment dat, toate feţele isterice, care strigau şi sângerau, se topiră într-o singură mască a groazei.

Niciuna dintre ele nu se descurca în sat, aşa că urcară străzile în scări, luându-se după larmă şi după flăcările cele mai înalte, şi ajunseră într-un fel de loc de adunare. Era deschis într-o parte şi permitea o privire mai largă asupra acoperişurilor caselor de mai jos şi asupra ţărmului. Fumul, duhoarea şi căldura emanată făceau dificilă perspectiva asupra a ceea ce era acolo, jos. Cu toate acestea, Saga văzu că multe bărci deja porniseră în direcţia vaselor; probabil că cei care se urcaseră în ele voiau să se amestece, fără a fi văzuţi, printre cei rămaşi.

— Căpitanii mei vor şti ce au de făcut, mârâi Angelotti. Răzmeriţa se pedepseşte cu moartea.

Dar nimeni n-avea vreo idee cum arătau lucrurile în acea clipă pe celelalte vase ale flotei. Şi dacă, în general, mai exista o flotă, atunci când aveau să se întoarcă la *Santa Magdalena*.

În caz că se mai întorceau.

Piaţa satului era înţesată de cruciate, care se desfătau cu proviziile ciobanilor şi pescarilor. Multe trăgeau de aceeaşi bucată, erau bătăi, ba chiar lupte pe viaţă şi pe moarte între indivizi, sau între mici grupuri. Echipajele de pe diferite vase îşi disputau prada. După toate săptămânile de exerciţii militare, luptătoarele Berengariei ar fi trebuit să aibă destulă autoritate pentru a le da o lecţie hoaţelor. În schimb, jefuiau şi ele la fel ca toate celelalte, şi nu puţine erau cele pe care se vedea că vărsaseră sânge.

— O s-o omoare, spuse cutremurată Karmesin, când, dintr-un bârlog prăpădit, ieşi în fugă o femeie bătrână, purtând în braţe un nou-născut şi urmărită de două cruciate. Bătrâna n-avea niciun fel de alimente la ea, nimic ce să poată fi prădat. Numai copilaşul care plângea.

Saga îşi aminti ce se spunea despre prima cruciadă, despre soldaţi şi predicatori înfometaţi, care se aruncau ca lupii asupra satelor din Anatolia şi nu se dădeau în lături nici de la carnea de om. Era prima oară când Saga credea că poveştile acelea aveau un sâmbure de adevăr.

Berengaria şi cele două luptătoare din garda ei de corp voiau să-i vină în ajutor femeii cu copilul, dar tocmai atunci bătrâna muri, în beţia criminală a celor două smintite. Berengaria scoase un strigăt înfiorător şi reteză capul uneia din cele două ucigaşe. Cealaltă muri răpusă de săbiile străjerelor.

— Gata! răcni Saga, se urcă pe un car de lemn răsturnat în mijlocul pieţii şi ridică ambele braţe. Încetaţi! Toţi!

Karmesin fugi spre ea.

— Nu poţi să-i opreşti! Doar te expui singură primejdiei!

Saga n-o luă în seamă.

— Vă implor – încetaţi!

Câteva femei din piaţă ridicară capul şi priviră spre ca, altele aveau o mină la fel de absentă ca

fetele apatice de pe plajă.

„Cum s-a putut ajunge atât de repede aici? se întreba disperată Saga. Ca şi când nebunia s-ar fi întins ca febra peste toată flota. Dar cum de-i cruţase pe ea însăşi, pe Violante şi pe toţi ceilalţi?”. În adâncul sufletului ştia răspunsul: „Pentru că noi n-a trebuit să cugetăm la foame şi sete, la lăcaşuri sufocante, aglomerate până la refuz în cale întunecoase, în care fete tinere vegetează în propria murdărie, iar credinţa în Magdalena şi mesajul ci scade tot mai mult cu fiecare zi ce trece”.

„Ar fi trebuit să mă duc la ele, se gândea cutremurată. În loc de a face aceasta, m-am ascuns. De ceilalţi. De mine însămi. Era *datoria* mea!”.

„Nu, tu ai fost răpită. Indusă în eroare”.

Ah, da? Şi când a început să-i facă plăcere? Descoperise ceva în situaţia ci, în *sine însăşi,* de care niciodată până atunci nu ştiuse nimic. S-a delectat, cel puţin uneori – şi astfel, vrând-nevrând, se încărcase cu responsabilitate.

Aceeaşi responsabilitate care rodea şi conştiinţa Violantei.

Acum se cufundă adânc înlăuntrul ei, atinse coarde sensibile, pe care aproape le uitase, căută prezenţa celuilalt în inima, în sufletul şi raţiunea ei.

„Spirit al minciunii, strigă fără glas, unde eşti, când am nevoie de tine?”.

Şi el apăru, i se strecură ca un ţipar în coşul pieptului, în gâtlej, pe limbă. El îi consuma aerul, pe care-l respira ea, îl prelucra în silabe, în cuvinte. În minciuni.

— *Eu pot să vă salvez!* strigă în noaptea cuprinsă de flăcări, fără să ştie, cine o ascultă. *Sunt Magdalena! Port în mine voia Domnului! Şi vă spun vouă: încetaţi această nebunie. Dumnezeu vă va sătura cu bunăvoinţa şi iubirea lui. El vă va stinge setea şi vă va potoli foamea. Dumnezeu este*

de partea voastră, şi nu lasă răul să se apropie de voi.

Iar apoi cuvintele ţâşniră din ea, purtate de glasul spiritului minciunii: despre cum suferise Hristos pe cruce şi, totuşi, nu şi-a pierdut nădejdea. Cum a luat asupra lui durerea, batjocura şi moartea lentă şi cum Dumnezeu cere şi de la ei acelaşi lucru, până vor ajunge, în sfârşit, în faţa porţilor Ierusalimului şi-i vor culca la pământ, dintr-o lovitură, pe duşmanii creştinătăţii.

Durerea provocată de vorbit aproape că o sili să cadă în genunchi. Nu mai invocase de săptămâni întregi spiritul minciunii, şi cumplitei stări proaste i se adăuga şi o durere, care săpa ca un ghimpe în pieptul ei şi aproape că-i răpea puterea de a vorbi. El era? Era pedeapsa lui, pentru că îl subjugase şi îl condamnase la inactivitate? Acum se răzbuna pe ea, fără a avea, totuşi, altă alegere în afară de a servi voinţei ei, tras între furie, din cauza trădării ei, extazul unor noi minciuni şi recunoaşterea faptului că ea nu putea exista fără el. Ea avea nevoie de el. Se topea după puterea lui de a minţi.

El ştia asta. O *degusta* în ea. Îi auzea cele mai intime gânduri, îi cunoştea dorurile şi această aspiraţie străină şi, totuşi, atât de familiară, de a fi mai mult decât Saga, saltimbanca, mai mult chiar decât Magdalena. O conducătoare, o suverană. Dumnezeu însuşi.

Asta era ceea ce îşi dorea ea cu adevărat? O putere asemănătoare celei a lui Dumnezeu? El mă încearcă. Mă păcăleşte şi mă minte. *Chiar şi pe mine!*

Dar dincolo de dureri şi de impulsul constrângător de a vomita, în ea mai exista ceva ce găsea plăcere în această reprezentaţie, această înşelătorie ultimativă, care o făcea stăpână asupra vieţii şi morţii, o ajuta să se ridice dintr-un ocean de temeri şi de insignifianţă, asemeni unui peşte de pradă, cu botul căscat, care înghite tot ce-i iese în cale.

Şi-n timp ce toate aceste gânduri îi treceau prin cap, vorbea şi vorbea. Vorbea cu glasul spiritului minciunii, care-i răsuna în urechi ca un ţipăt şi vaiet, şi horcăit de vrăjitoare, dar pentru toţi ceilalţi ca Magdalena, trimisa lui Dumnezeu.

— Saga!

Cineva o strigă pe nume. Nu era un strigăt, ci o şoaptă delicată aproape de urechea ei. O mână o trase de mânecă. Puterea minciunii se ridică aidoma unui văl din simţurile ei, şi, deşi continua să formuleze cuvinte şi fraze şi le scuipa ca pe ceva de care trebuia să scape, recunoscu cine era lângă ea în car.

Karmesin o privea grav şi trist şi, totodată, cu o inflexibilitate de fier.

— Termină cu toate astea, spuse calm. Ei nu te ascultă. Nu mai cred în tine.

Simţi cum continua să articuleze fraze, la fel ca la începutul cuvântării ei, şi abia atunci îşi dădu seama că spunea mereu acelaşi lucru, că o lua mereu de la capăt, ca o obsedată. Şi nu asta era? O obsedată?

Ei nu mai cred în tine.

Cuvintele Karmesinei picurau încet în mintea ei, dar ei îi era greu să le decodeze, să le înţeleagă întreaga amploare. În sfârşit, după o veşnicie, îşi dădu seama că, de fapt, concubina se exprimase greşit.

Ei nu mai *vor* să creadă!

Atunci înţelese că se terminase.

Încercările ei de a-i opri pe ceilalţi. Această întreagă cruciadă. Acesta era sfârşitul.

Ei nu mai vor să creadă.

Spiritul minciunii nu mai avea nicio putere asupra lor.

— Saga, coboară. Karmesin o luă de mână şi o trase de pe podiumul ei de predicatoare, înceţoşat de fum sufocant, de strigăte, de ură împotriva lui Dumnezeu şi a propriei persoane şi a întregii lumi.

Păşi ca ameţită pe pământ, condusă de Karmesin precum un copil mic, aproape abulică, prinsă în propria lipsă de credinţă că totul se terminase. Inevitabil, pentru totdeauna.

În jurul ci, zăngăneau arme. Se miră puţin, cum se mira de multe altele, văzu cum săreau scântei din metal, auzi strigăte sălbatice, simţi miros de sânge, de carne sfâşiată în colbul pieţii satului.

— … drumul tăiat… îi ajunseră la ureche frânturi de cuvinte mutilate.

— … înapoi nu se mai poate… flota… nicio şansă, din nou spre apă…

Se lăsă trasă mai departe de Karmesin. Undeva. Picioarele ei fugeau ca de la sine, se mişca la fel ca o păpuşă trasă de fire invizibile.

Spiritul minciunii striga şi se contorsiona în agonie. Dispreţuit, uitat, fără putere. Saga renunţase să mai alerge, dar Karmesin o târa mai departe în sus, pe ulicioare, pe scări, tot mai sus şi mai sus, apoi peste un teren deschis, crăpături în stâncă, pante cu grohotiş.

— Poate acolo, sus… gâfâi cineva.

— Ruinele…

— Barat, cumva…

Saga auzea, dar era oarbă şi surdă la ce o înconjura. Ceilalţi îşi pierduseră credinţa în ea, dar cel mai rău era că astfel îi răpiseră şi ei credinţa în sine.

Acum era din nou doar ea însăşi. Doar Saga.

Şi, înţelegând aceasta, se împiedica de coloane sparte, de dărâmături, de ziduri şi creneluri pe jumătate nămite.

Acolo se prăbuşi, fără putere, epuizată, şi apoi plânse îndelung şi stins, în poala caldă a Karmesinei.

Posedata

De câte ori se trezea, Karmesin era lângă ea şi-i tampona fruntea cu o pânză umedă, îi vorbea domol sau îi cânta încet cântece în limba patriei ei.

Poate că trecuseră zile, poate doar câteva ore. Simţea că în ea ceva bubuia şi smucea. Ceva părea că îi amestecă în devălmăşie gândurile şi simţirile, aşa încât o dată un sentiment, o dată celălalt clocotea la suprafaţă. Faţa o durea iarăşi, chiar şi în somn, şi visa că cineva o însemna cu fierul înroşit în obraz şi că, de acolo, arsura alerga prin toate părţile corpului, îi aprindea trupul, îi devora sufletul.

Deasupra ei vedea cel mai adânc albastru, întinderea clară, nesfârşită a Egeei. Zăcea pe un pat subţire, din stofa – mantia largă a Karmesinei –, dar sub ea era piatră tare. Saga fusese întotdeauna zveltă, dar privaţiunile din ultimele săptămâni pe mare o slăbiseră mult. Simţea cum oasele ei se sprijineau pe stâncă, şi abia când i se mai limpezi capul – încet, dar treptat – înţelese că acesta era motivul pentru care Karmesin urmărea atât de atent ca ea să nu stea prea mult pe o parte sau pe spate.

Când soarele urcă mai sus, marginea umbrei în care fusese ea adăpostită se apropia tot mai repede de ea. Curând, fu izbită de arşiţa nemiloasă a lumii insulare. Moţăia şi delira, dar auzea discuţii aprinse între Karmesin şi Violante, poate şi alţii, eventual Berengaria, dar nu înţelegea despre ce vorbeau femeile. Numele ei era des pomenit, şi era vorba de boală, de febră şi epuizare.

Avea febră? Nu ştia. Arşiţa era cumplită, aerul părea că i se scurge în coşul pieptului ca o apă clocotită, iar lumina soarelui îi ardea pleoapele, dar toate acestea păreau să vină din afară, în timp ce înlăuntrul ei se dădea o cu totul altă luptă.

Spiritul minciunii striga. Chiar şi acum. Saga avea senzaţia că este biciuită din interior, ca şi

când şira spinării, pielea abdomenului, cavitatea pieptului îi erau lovite. Îşi reprezenta spiritul minciunii ca pe o umbră aburită, care căuta furibundă o ieşire din trupul ei devenit inutil, pentru a se muta în altul.

Eşuase? Era, într-adevăr, vina ei pentru ce se întâmplase în sat? Imaginile erau prea confuze, se suprapuneau, goneau pe dinaintea ochiului interior. Nu mai ştia ce se petrecuse cu adevărat şi ce se umflase în închipuirea ei, devenind o caricatură a realităţii. Pretutindeni era sânge, erau morţi, erau vite tăiate şi erau incendiate case. Nimic n-avea sens, dar asta făceau jaful, incendierile, omorul arbitrar. Trăise în plin război civil, şi ce era aici nu era altceva. Poate totul a fost adevărat. Poate că fetele şi mercenarele dărâmaseră satul până la temelie, îi omorâseră pe toţi, într-o turbare în care se incitaseră unii împotriva celorlalţi.

O turbare, care aproape că nu se deosebea de cea a spiritului minciunii.

Nu eu sunt cea care a eşuat, striga ea mut în gând, *ci tu! Pe tine nu te-au mai crezut!*

El nu răspundea nimic. Poate că totul nu fusese decât o închipuire, prezenţa lui, puterea lui.

Durerea, la fel ca arşiţa.

Deschise ochii şi, de data aceasta, lângă ea nu era Karmesin, cea care privea în jos la ea, ci Jorinde. Îngenunchease lângă ea, cu o mână pe burta ei proeminentă, în cealaltă ţinea o pânză udă, care nu mai era de mult răcoroasă, dar cu care umezea faţa Sagăi.

— Ce… faci aici? Cuvintele ieşiră sfărâmicioase pe buzele crăpate ale Sagăi.

— Rămăseseşi la bord…

— Nu acum, spuse Jorinde. Trebuie să te odihneşti.

În acelaşi moment, în care i se spuse că are nevoie de linişte, totul în ca se cabră.

— Ce s-a întâmplat?

Chipul Jorindei era ars de soare, probabil că era de multă vreme aici.

— Ai febră. Eşti bolnavă.

— Merge… Şi chiar aşa şi era. Stând de vorbă cu cineva, înceta să se autocompătimească şi ieşea din mlaştina reproşurilor. Astea de aici sunt ruinele?… Pe munte?

Jorinde dădu din cap. Saga nu putea să recunoască multe, în afară de zidul de lângă ea, care nu mai oferea umbră, de când soarele ajunsese în punctul său cel mai înalt. Restul lumii părea plin de o luminozitate sclipitoare, ici şi colo – de mişcare, siluete trecând ca umbrele şi frânturi de cuvinte.

— Ne lasă în pace, după câte văd, spuse Jorinde. Aici sus, nu există nimic de luat.

— Dar de ce eşti aici?

— Vasele sunt în mâna lor. S-a întâmplat la scurt timp după ce aţi plecat voi. Fiecare putea singur să decidă dacă să se alăture rebelilor sau să vină la voi, în ruine… Rebeli, asta sună atât de nevinovat, nu?

— Tu ai văzut ce au făcut?

— A trebuit să trecem prin sat. E drept, printr-o parte din el. Mai mult n-a adăugat Jorinde, dar Saga i-a văzut durerea de pe chip. Ochii Jorindei s-au umplut de lacrimi, dar ea şi le şterse repede cu mâna ei albă şi îngustă.

— Îmi pare rău, şopti Saga.

— N-ai nicio vină.

— Ar fi trebuit să-i opresc.

— Nimeni n-ar fi putut. Berengaria a încercat cu forţa, dar, până la urmă, a trebuit şi ea să abandoneze.

„Dar eu sunt Magdalena”, era cât pe ce să riposteze Saga. Dar nu era adevărat. Nu mai era predicatoare, nu mai era profetă.

Pleoapele i se închiseră iarăşi, însă ea rămase trează, simţi mâna Jorindei pe mâna ei şi auzi undeva, în depărtare, glasuri iritate. Încă o ceartă.

Păreau să fie mulţi aici, sus, în ruinele templului antic. Cei care se retrăseseră aici păreau să nu fie de aceeaşi părere. Nicio mirare – probabil că Violante încă mai încerca să le dea ordine celorlalţi.

Răzvrătirea spiritului minciunii mai slăbise. Poate că ea se obişnuise cu furiile lui. Sau se înşelase singură.

— Jorinde? se văită somnoroasă.

— Sunt lângă tine.

— Câţi?… Aici, la noi?

— Nici măcar două sute. Cei mai mulţi din cei care au rămas noaptea la bordul vaselor dimineaţa s-au alăturat jefuitorilor. Ucisul şi furatul l-au rezolvat alţii pentru ei, şi acum ei alegeau partea care să le poată oferi ceva de mâncat, cel puţin pentru câteva zile.

— Aici sunt provizii?

— Ei nu ne lasă să ne ducem la vase, dar ne-au trimis aici mâncare. Un car tras de un măgar, cu pâine şi peşte. Cei mai mulţi dintre noi nu s-au atins de peşte, dar pâinea satură. În orice caz, un timp. Karmesin ţi-a turnat lapte de capră. Ţi-e foame?

Saga nu putea să-şi dea seama dacă mârâitul din stomacul ei se datora foamei sau răscoalei spiritului minciunii.

— Mai târziu, se auzi spunând, dar conştiinţa i se stinse din nou in luminozitatea dureroasă.

Acum mai multe glasuri vorbeau deasupra ei, foarte aproape. Jorinde era de faţă, de asemenea Karmesin. Apoi încă cineva. Contesa.

Saga încercă din nou să deschidă ochii. Ca printr-un abur le văzu pe cele trei femei stând lângă ea, gesticulând violent şi dezbătând. De ce se certau iarăşi pentru ea? Altceva nu mai era de făcut?

„Este numai vina ta”, răsuna un ecou în ea.

— Un preot, şopti.

— Ce? Karmesin se lăsă în genunchi lângă ea. Ce-ai spus?

Aduceţi… un preot.

Iarăşi cele trei vorbiră deodată, dar cearta părea să se fi încheiat în favoarea ci, căci, curând, deasupra ei se aplecă un bărbat, pe care ea îl ştia doar din văzute. Să fi avut vreo patruzeci de ani, cu plete transpirate şi o umflătură sub ochiul stâng. Fusese lovit, probabil atunci când se împotrivise jefuitorilor şi ucigaşilor.

— Sunteţi preot? şopti ea slab.

— Sunt Pater Luca.

— Eu vreau… începu ea, dar trebui s-o ia de mai multe ori de la capăt, înainte de a rosti toată fraza. Eu vreau să fiu exorcizată. Scoateţi diavolul din mine, Pater!

***

Nu se așteptase ca Violante să fie de acord, dar, până la urmă, dorinţa ei fu împlinită. Poate că unii credeau că era pe moarte şi-i respectau ultima dorinţă. Saga n-a aflat dacă, cumva, contesa se număra printre ei. Îi lipsea şi forţa de a-şi reprezenta disputele cu Karmesin, care avuseseră, fără îndoială, loc înainte de toate acestea. În pofida temerilor celorlalţi. Saga nu muri. Nici măcar nu-şi simţea moartea aproape. În ea era viaţă. O viaţă *prea mult.*

Trebuia să scape de spiritul minciunii, indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea. Acesta nu era nici locul potrivit, nici cel mai bun moment, dar era singura posibilitate, o simţea cu precizie. Trebuia să se întâmple *acum.*

Pater se pregătea, dar ea mai mult auzea decât vedea. Foşnea şi trebăluia pe lângă ea, sfinţea apa, care era adusă în ruine din sat sau dintr-o fântână, discuta cu Violante şi, până la urmă, o alungă, cu uluitoare vehemenţă, de lângă culcuşul bolnavei. Violante se retrase, într-adevăr, cu siguranţă nu prea departe, dar Saga n-o mai văzu câteva ore. Poate o tulbura faptul că tocmai acea forţă, care le

conferise amândurora o aură divină, acum trebuia să fie o unealtă a diavolului. Apoi Saga nu era câtuşi de puţin sigură ce era spiritul minciunii, de unde venea şi de ce o alesese tocmai pe ea să-l poarte. Sigur era doar că ea nu mai voia să-l aibă în ea.

Era atât de prinsă în sine însăşi, în temerile şi speranţele şi coşmarele ei confuze, încât nu observă decât cu întârziere că Pater deja începuse. Citea în latină din Biblie, în timp ce Karmesin se agita lângă ea cu şervete umede, şi cineva – nu, nu cineva: Berengaria – îi apăsa încheieturile mâinilor pe pământ, de parcă ea ar fi putut în orice clipă să sară-n sus şi să lovească în dreapta şi-n stânga. Timp de câteva secunde, o cuprinse o panică teribilă, dar apoi căzu iarăşi în oceanul negru dinlăuntru! ei, se prăbuşi prin întuneric, în timp ce conturul monstruos al spiritului minciunii – real sau imaginar – se rotea în jurul ei, tot mai repede şi mai agitat. Încetase s-o chinuie, acum încerca cu linguşeli şi insinuări, la urmă cu ameninţări. Ea nu-l asculta, se mira numai că el îi vorbea cu propria ei voce, în timp ce din afară veneau cuvintele preotului şi încercau s-o înalţe, s-o scoată din beznă, s-o conducă din nou spre lumină, spre soarele Egeei şi spre bolta înaltă a cerului albastru.

Îşi pierdu cunoştinţa, se agăţă într-o împletitură de vise mai noi despre prăbuşiri fără sfârşit, şi când pe neaşteptate deschise gura şi strigă, continuă să *strige,* atunci i se păru că trupul va exploda, ca şi când în ea era ceva care devenise brusc prea mare pentru închisoarea corpului ei şi acum se înghesuia să iasă, apucând în acelaşi timp în toate direcţiile.

Mai târziu, ceilalţi i-au povestit că se cabrase şi că toţi cei de faţă credeau că Saga era în pragul morţii. Strigase cu un glas care nu mai părea să fie al ei; plânsese şi implorase; blestemase şi scuipase preotul, o condamnase pe Violante şi chiar ţipase

la Karmesin, şi trimisese în iad pruncul nenăscut din pântecele Jorindei.

Apoi totul a trecut, şi aceasta pare să fi fost clipa în care conştiinţa ci s-a întors, iar spiritul minciunii şi-a pierdut puterea. Saga trăgea cu urechea înlăuntrul ei, dar nu mai găsea nici urmă din el.

Au fost câteva clipe în care s-a simţit copleşită de o singurătate îngrozitoare, tot atât de absurdă ca tot ce se întâmpla în jurul ei şi cu ea. Singurătate… şi tristeţe? Poate din cauza lui?

— E bine, îi şopti la ureche Karmesin. Ai reuşit. Totul va fi din nou bine.

Saga încercă să zâmbească drept spre soarele care cobora dincolo de un grilaj de coloane, de cealaltă parte a ruinelor.

— Se întunecă, spuse.

— În curând, şopti Karmesin. Foarte curând.

***

Starea ei se îmbunătăţea văzând cu ochii şi mult mai rapid decât ar fi crezut toţi ceilalţi. În primele ei momente de veghe, până şi ea se temea că încă mai avea febră şi că niciodată nu va mai putea să se ridice. Dar chiar în după-amiaza următoare – cea de a treia zi de la masacrarea locuitorilor satului – reuşi să facă câţiva paşi cu ajutorul Karmesinei şi Jorindei. În cele din urmă, rămase în picioare cu forţe proprii, clătinându-se uşor, dar mai mult ameţită decât slabă. I se părea că de pe ea se ridică o ameţeală puternică, atât de brusc, cum nu mai simţise decât atunci când i se împotrivise spiritul minciunii. Aproape avea impresia că îl putea vedea ca pe o bucată de mătase subţire ca o răsuflare, pe care vântul o ridicase de pe umerii ei şi o purta peste stânci, pe deasupra mării.

Nu înţelegea, dar nici nu trebuia să înţeleagă. Rezultatul conta. Al ei era doar propriul corp, după câte îşi amintea acum pentru prima oară.

Îi mulţumise lui Pater Luca, pe care îl găsise chiar mai slăbit decât ea însăşi. Păruse nesigur în apropierea ei, şi aşa părea chiar şi acum. Atât el,

cât şi ceilalţi preoţi o consideraseră o mesageră a lui Dumnezeu, şi acum el alungase din ea ceva ce în ochii lui nu putea veni decât de la diavol.

Violante venise doar în treacăt la Saga şi se asigurase că se simte bine. Părea să fie mai mult un gest de politeţe – înscenat pentru ochii ultimilor ei fideli, un gest gol, calculat, decât o simpatie sinceră. Saga nu prea îşi dădea seama ce anume avea să-i reproşeze Violante. Împotrivirea ei? Renunţarea la spiritul minciunii? Contesa trebuia să se fi lămurit şi ea, în ceasurile din urmă, că Magdalena cu lucrul acela murise înlăuntrul Sagăi. Dar de ce-şi mai bătea ea capul cu asta? Trecuse. Definitiv.

În seara celei de-a treia zi, în ruinele templului apăru o mesageră a oastei, care se întinsese în jurul satului şi pe versanţii muntelui. Aducea mesajul că oricine voia putea să li se alăture chiar acum şi să pornească împreună cu flota înapoi, spre casă.

Înapoi, spre casă!

Cu excepţia căpitanilor, desigur la insistenţele vâslaşilor. Faptul că nu asaltaseră ruinele era un semn de o nouă înţelepciune, care-şi făcea loc treptat acolo, jos. Înţelepciune născută din ruşine.

Câţiva vâslaşi o urmaseră pe mesageră, coborând muntele. Toţi ceilalţi rămăseseră în vârf, nesiguri cum se vor desfăşura lucrurile.

— Ce este cu cei care regretă? întrebă Pater Luca. Stătea împreună cu Violante, Saga şi încă alţi câţiva între coloanele templului şi privea în josul muntelui, la modelul întunecat, format din puncte şi conglomerate umane, din jurul ruinelor fumegânde ale satului. Dincolo de ele se întindea, nesfârşită, marea. La orizont, se mai vedeau alte două insule, mici şi prăpădite ca şi cea de aici. Cele şaptesprezece galere erau ancorate în largul mării, cu pânzele strânse şi steagurile fluturând. Trebuie să le dăm ocazia să se mărturisească, spuse Pater.

— Trebuie să le dăm ocazia să crape, spuse Berengaria.

— Mă tem că în această privinţă le-am luat-o înainte cu un cap. Zâmbetul Karmesinei era, chiar şi acum, de o frumuseţe orbitoare, deşi ultimele săptămâni o consumaseră şi pe ea. Ca şi toţi ceilalţi, purta aceleaşi lucruri pe care şi le strânseseră în mare grabă în noaptea invaziei, nu o rochie, ci un pantalon larg, care putea fi de origine orientală, apoi peste el o tunică strâmtă şi o vestă. Părul negru îi flutura liber în bătaia vântului cald, de seară din Egeea.

Saga se sprijinea de o coloană. Jorinde stătea lângă ea, cu mâinile încrucişate pe burtă.

Tăceau cu toţii, derutaţi. Saga nu era singura care ştia câtă dreptate avea Karmesin. Proviziile lor erau pe sfârşite. Cel mai târziu mâine dimineaţă, primii ar mai cumpăni la ofertă.

De pe marginea platoului templului, observaseră că fusese trimisă o ceată pentru a prinde caprele şi oile răzleţite pe insulă. În ultimele două zile, la poalele muntelui se tot prăjise şi se pusese carne la sare. Mirosul îmbietor de carne friptă urcase povârnişul şi reuşise să-i facă pe toţi cei de aici, de sus, să se simtă şi mai mizerabil.

— Când vor fi prelucrat fiecare animal viu de pe această insulă, vor porni în larg, constată Karmesin. Cât ar mai putea dura asta?

Berengaria ridică din umeri.

— Nu mai poate fi mult. Cele mai multe cete s-au întors din incursiunile lor. Dacă vor tăia şi prăji toată noaptea, mâine după-amiază ar putea fi gata de plecare.

— Or să ne părăsească, spuse Jorinde.

— Cu siguranţă. Saga clătină încet capul. Şi ar trebui să ne gândim dacă asta vrem cu adevărat.

Inspiră adânc şi se desprinse de lângă coloană. În spatele ei, se dezlănţui o ceartă furtunoasă. Saga şovăi scurt, apoi merse cu paşi iuţi până la marginea platoului. Nu avea de gând să se lase

strivită între Violante, Berengaria şi Angelotti. În schimb, voia să dea o raită prin ruinele templului, pentru a-şi face singură o imagine asupra situaţiei. Jorinde se uită mai întâi după ea, apoi chiar o urmă. Ceilalţi rămaseră pe loc.

Templu! – sau, mai-bine-zis, ruina fortificaţiei care fusese odinioară un templu, înainte de a fi reconstruit ca un fel de cetate – se afla pe vârful propriu-zis al muntelui. Chiar lângă el se mai afla o a doua ridicătură, la care se putea ajunge doar trecând peste un pod lat, de piatră. De acolo, drumul ducea în sat şi în jos, la mare. Platoul era înconjurat de pereţi de stâncă abrupţi, unii formaţi artificial de multă vreme, aşa încât podul reprezenta unicul acces spre terenul templului. Podul trecea peste o prăpastie adâncă, ce despărţea ca o tăietură de sabie dublul vârf de munte. „Cincisprezece înălţimi de om”, estimă Saga, când se uită de la marginea podului în adânc. Imediat, ameţeala îi reveni, şi ea se trase repede câţiva paşi înapoi. Cât priveşte podul, acesta nu era mai lung de treizeci de paşi, după care se termina pe cel de al doilea vârf rotund de stâncă. Parapetul ajungea până la şold şi era zidit din piatră masivă. Puteai să simţi, pipăind, ce mai rămăsese din linii şi rotunjimi doar dacă treceai cu degetele peste suprafaţa lui.

Platoul era încoronat de coloanele vechiului templu. Mai mult de jumătate se păstraseră neatinse, celelalte se înălţau ca nişte cioturi de piatră deasupra abisului. Templul se afla la marginea de nord a platoului, podul dădea spre vest. Restul suprafeţei era acoperit de ziduri pe jumătate dărâmate, care semănau mai mult cu rămăşiţele unui labirint decât cu ruinele unei fortăreţe; majoritatea erau mai înalte ca un stat de om, aşa încât grosul celor două sute de fugari se pierduse printre ele. Din locul de acces pe acest teren, unde se aflau acum Saga şi Jorinde, mai puteai număra cel mult treizeci sau patruzeci de

oameni, toţi ceilalţi stăteau, probabil, la umbră, printre ziduri. Chiar dacă toată oastea şi echipajele de pe vase s-ar fi găsit aici, sus, majoritatea n-ar fi putut fi văzuţi. Era loc destul pentru populaţia unui oraş.

În jurul platoului, chiar şi acolo unde se afla templul, odinioară fusese un meterez zidit cu circumvalaţie şi creneluri, dar din el nu mai rămăseseră decât resturi. În preajma coloanelor, zidăria dispăruse aproape cu desăvârşire, ca şi când un zeu antic al grecilor voise să-şi cureţe sanctuarul de toate ofensele ulterioare ale constructorilor fortăreţei. La sud de vârful geamăn, muntele cobora abrupt în abis. La poalele lui se întindea o vale, care arăta idilic la lumina zilei; acum însă, la lăsatul întunericului, măslinii numeroşi de acolo păreau nişte troli cocoşaţi, care nu aşteptau altceva decât să ia cu asalt vârful muntelui. Trunchiuri atrofiate, noduroase şi aplecate îşi desfăşurau rămurişul peste solul stâncos şi ţineau umbră doar şopârlelor.

— S-ar părea că platoul poate fi bine apărat, constată Jorinde,

— De ce să ne atace? Pot, pur şi simplu, să ne abandoneze. Cu cea mai mare probabilitate, vom fi lăsaţi să putrezim aici pe insulă. Podul poate fi cucerit numai cu o masă de oameni. De ce să aducă aici toţi acești oameni?

— Dacă măcar am putea aduce aici destule provizii…

— Am avut această şansă acum trei nopţi, spuse Saga. Atunci am renunţat la provizii, aşa e?

— Dar acum nu mai e vorba de proviziile bieţilor ţărani de pe insulă. Acum ele sunt ale oastei. Aici e deosebirea, după părerea mea.

— Crezi? Saga coborî vocea. Eu nu sunt aşa de sigură.

Jorinde strâmbă unul din colţurile gurii, ceea ce o făcea să pară neobişnuit de vanitoasă.

— Mâine vom şti ce e foamea.

Saga tăcea. Ziua de mâine avea să aducă, într-adevăr, o hotărâre, chiar şi fără contribuţia lor. Niciunul dintre cei două sute care se retrăseseră pe vârful muntelui nu putea influenţa cu nimic. Dacă începea foamea, toate celelalte vor rezulta de la sine.

***

Se treziră cu stomacul huruind şi fără un plan utilizabil.

Între timp, Berengaria se hotărâse cu îndrăzneală să iasă în tabără împreună cu o ceată de luptătoare, dar tocmai când alcătuia grupul, străjile de pe pod au dat alarma.

Era o nouă mesageră, care îşi făcuse apariţia pe cocoaşa stâncoasă de la capătul podului. Suita ei, formată din trei femei înarmate, rămăsese la oarecare distanţă. Păşi singură pe pod, dar se opri după câţiva paşi. Trăsăturile ei trădau agitaţia, vorbea fără să respire şi nu numai din cauza efortului urcuşului.

— După cum văd, nu aduci provizii noi, spuse Violante, care preluase din nou rolul de purtător de cuvânt.

— Nu, nu aduc provizii, replică mesagera. Mersese tot drumul numai pe jos. Probabil că omorâseră chiar şi toţi catârii de pe insulă. Doar o ofertă.

— Prima voastră ofertă am şi respins-o.

— Atunci eraţi sătui. Era evident că în tabăra hoţilor se evaluase exact situaţia fugarilor din vârful muntelui. Acum foamea vă dă, cu siguranţă, mai multă bătaie de cap decât remuşcările pentru câteva case incendiate.

„Câteva case incendiate, se gândi Saga, şi câteva sute de oameni omorâţi”. Dar nu spuse nimic, ci ascultă mai departe. Era uluită că răzvrătiţii se străduiau mereu să-i aducă înapoi la flotă.

Berengaria ţinea mâna pe sabie. Saga nu spera decât ca mercenara să se stăpânească şi să nu o

răpună imediat pe mesagera de pe pod. Înainte, femeia aceea făcuse parte din propria trupă a Berengariei, ceea ce trebuia să facă trădarea ei şi mai gravă în ochii conducătoarei mercenarelor.

— Aşadar, ce vreţi?

— Conducere, răspunse mesagera.

Se schimbară priviri, ochii priveau suspicioşi. Saga nu-şi credea urechilor.

— Sunteţi opt mii de oameni acolo, jos, şi veniţi la noi pentru că aveţi nevoie de un conducător? Violante îşi drese vocea indignată. Este o insultă să credeţi că am putea cădea într-o cursă atât de ridicolă.

— Nu e o cursă, spuse mesagera scuturând din cap. Anumite… condiţii necesită ca noi să avem nevoie de două lucruri. O conducătoare de oaste

— Şi privi spre Berengaria, care aproape se îneca de furie, apoi spre Violante, la urmă, la toţi ceilalţi – şi un loc mai sigur, pentru a ne retrage. Un loc cum e fortăreaţa aceasta.

Pe pod se lăsă tăcere. Mesagera şi Violante stăteau faţă-n faţă, la distanţă de câţiva paşi. Berengaria, Karmesin şi Saga aşteptau pe-aproape. Angelotti se rezemase şi el de parapetul zidit, cu braţele încrucişate şi transpirând în arşiţa prânzului, mai tare decât toţi ceilalţi. Ceilalţi două sute de fugari se înghesuiseră la intrarea spre terenul templului.

— Vreţi fortăreaţa? întrebă Violante, de parcă nici nu putea să creadă ce tocmai auzise. Ridică bărbia şi acum era iarăşi cu totul stăpâna cetăţii Lerch.

Femeia aruncă o privire peste teren, în josul versantului. De aici nu se vedea decât o parte din tabăra risipită peste tot. Din nenumărate locuri se ridica fum. Până în noaptea trecută, pe un vânt prielnic, se mai auziseră strigătele animalelor. Dar acum amuţiseră toate. Nu mai rămăsese niciunul.

— Va trebui să luptăm, spuse mesagera. Când Violante tocmai voia să spună ceva, trimisa ridică

grăbită mâna. Nu unul împotriva altuia! De când am lăsat în urmă Adriatica, suntem urmăriţi de o flotă de piraţi. Au fost spioni printre vâslaşi. Până acum, câţiva. I-am spânzurat la marginea satului. Dar mai înainte ne-au trădat totul… în orice caz, *sperăm* că a fost totul.

Saga privi cercetător marea. Privirea ei urmă linia orizontului, acolo unde albastrul întunecat al mării întâlnea cerul luminos de vară. Soarele se ridicase mult, dar era atât de fierbinte şi de orbitor, încât Saga trebui să mijească ochii şi să-i umbrească atent cu mâna. Se întreba cât de aproape trebuiau să ajungă vasele, înainte de a le putea zări cu ochiul liber.

— Cine ne garantează că acesta e adevărul? întrebă Violante,

— Este o minciună! strigă Berengaria. Cu siguranţă, asta este.

Mesagera îşi şterse sudoarea de pe frunte. În soarele dogoritor, arşiţa era greu de îndurat, iar apropierea fostei ei conducătoare o timora.

— Nu pot decât să vă dau cuvântul meu. Vorbea în direcţia Violantei şi evita privirea conducătoarei mercenarelor. De aici, de sus, veţi putea vedea o bună bucată de timp în faţa noastră vasele piraţilor şi vânătorilor de sclavi.

— Cât de mare ar putea fi această misterioasă flotă? se interesă contesa, dar ironia ei abia putea să-i mascheze neliniştea.

— Douăzeci de galere. Vânători de sclavi din nordul Africii. Vase de piraţi din Malta. După cum se arată, povestea celor peste cinci mii de fecioare a scos din găurile lor toţi şobolanii Mării Mediterane.

— Douăzeci de galere! îi scăpă Sagăi.

Acum Karmesin părea şi ca ceva mai îngrijorată decât cu câteva clipe înainte.

Mesagera îşi veni în fire când văzu că vorbele ei avuseseră ecou.

— Credem că bărbaţii aceia au spus adevărul. La sfârşit, când terminaserăm cu ei, fiecare spusese aceeaşi poveste. Conducătorul vânătorilor de sclavi este un bărbat cu numele de Qwara.

Angelotti făcu un pas înainte.

— Eu îl ştiu.

— Chiar dispune de o asemenea flotă? întrebă Violante.

— Nu el singur. Dar sunt puţini cei care ar reuşi să negocieze o alianţă între bande de piraţi diferite şi negustori de sclavi. Pe Qwara îl poţi crede în stare. Pe cât este de deştept, pe atât de crud.

Violante se întoarse din nou spre trimisă.

— De ce n-o porniţi şi să fugiţi de ei?

— Mai departe, spre Orient? Nimeni nu vrea. Acolo ne aşteaptă nesiguranţa şi moartea. Pe cei mai mulţi dintre noi ne trage aţa acasă. Şi de acolo ne vine înainte flota lui Qwara.

— Ce anume aşteptaţi de la noi?

— Mai întâi – cale liberă de întoarcere în fortăreaţă. Ar fi o nebunie să luptăm, pe de o parte, împotriva piraţilor, şi pe de alta – împotriva Voastră. Dacă se va ajunge la o bătălie – şi chiar aşa se pare, în caz că flota va apărea aici –, trebuie să ne asigurăm reciproc spatele.

— Sunteţi nişte răzvrătiţi şi ucigaşi, se aprinse Angelotti.

Mesagera făcu o grimasă.

— Ce şanse aţi fi avut voi singuri împotriva acestui Qwara şi a oamenilor lui? Cu siguranţă nu sunteţi mai mulţi de trei sute, probabil chiar mai puţini. Ar trebui să chibzuiţi cu cine preferaţi să negociaţi – cu propriii voştri oameni sau cu toată scursura Mediteranei.

Angelotti scuipă, dar nu mai spuse nimic. Berengaria părea că vrea să-i sară la beregată trimisei, dar şi ea se stăpâni. Violante căzu pe gânduri şi cântări posibilităţile; nu erau multe. Iar Karmesin, la fel ca Saga, privea întruna îngrijorată spre mare.

Printre cei ce se îmbulzeau la intrarea pe terenul templului trecu un foşnet, un şopotit. Podul se termina acolo, în faţa a doi piloni puternici de piatră, pe care fusese aşezat orizontal un alt bloc: poarta fostei fortăreţe de pe munte.

— Retragerea liberă este una, spuse, în cele din urmă, contesa. Dar aţi vorbit de conducere.

Mesagera încuviinţă din cap.

— Cruciatele cer o conducătoare. Nu acceptă niciuna dintre noi, nici vreunul dintre căpitani.

Angelotti tuşi dispreţuitor.

Berengaria trecu lângă Violante.

— Eu nu voi conduce în luptă o şleahtă de răzvrătite.

Trimisa zâmbi.

— M-aţi înţeles greşit. N-a fost vorba de tine, Berengaria.

Violante ridică o sprânceană.

— Nici de Voi, contesă.

Karmesin fu prima care se întoarse spre Saga. Apoi, mesagera privi şi ca în aceeași direcţie.

— Fetele vă vor numai pe Voi să le conduceţi la război.

Îşi trase sabia, căzu în genunchi, plecă capul şi, cu amândouă mâinile, îi întinse Sagăi sabia.

— Du-ne la victorie, Magdalena!

Flota vânătorilor de sclavi

Când Saga împreună cu Violante, Berengaria, Karmesin şi o gardă de corp formată din zece mercenare coborâră muntele, mii de persoane flancau drumul. O linişte sumbră se lăsase peste oastea care se răspândise printre stânci. Corturi, care urmau să fie ridicate abia în Ţara Sfântă, formau sâmburele taberei. Cele mai multe sălaşuri erau locuite de luptătoarele renegate ale Berengariei. Deşi nu fuseseră acceptate drept conducătoare, păreau să deţină, totuşi, o anumită poziţie de forţă. Chiar şi marinarii aveau respect faţă de femeile înarmate până-n dinţi.

Mercenara, care urcase la fortăreaţă ca negociatoare, conducea şi aici, jos, discuţia. După cum aflase Saga între timp, numele ei era Godvere. Era francă, doar puţin mai tânără decât Berengaria şi-şi purta părul blond închis împletit într-o coadă, pe care o fixase la ceafă cu o ţepuşă de lemn. Uniforma ei militară era ornată cu plăci de oţel. Pe o asemenea arşiţă trebuie să fi fost un chin s-o poarte.

Deasupra ţărmului insulei încă mai plutea fumul caselor incendiate, mult mai gros decât se putuse vedea de pe munte. Nici măcar prăjitul şi afumatul cât era ziua de lungă nu puteau alunga duhoarea. Ruinele satului se aflau la o bună bucată de drum mai departe, spre est. În faţa stâncilor albe, zidurile lui negre păreau o rană cicatrizată.

Ultimii două sute de paşi până în centrul taberei au fost încărcaţi cu impresii noi. Saga nu mai văzuse încă niciodată atâtea vetre pe un spaţiu atât de strâmt. Oriunde se uita, vedea întinse la uscat pici şi blănuri. Fuseseră aduse butoaie de pe vase şi fuseseră umplute cu carne friptă.

Purtătoarea de cuvânt a hoţilor trecu lângă Saga, spre unul dintre corturile mari. Fusese confecţionat la Milano şi, în mijlocul taberei haotice, părea în mod bizar curăţel. În faţa lui, mulţimea de fete şi

marinari se îmbulzeau şi mai tare. Bărbaţi şi femei stăteau laolaltă, ca ceva de la sine înţeles; după baia de sânge din sat, fuseseră încălcate şi alte reguli.

Fură urmaţi de liniştea sumbră până ce intrară în cort. Violante mai făcu o încercare să negocieze peste capul Sagăi, dar Godvere şi ceilalţi trei purtători de cuvânt ai rebelilor – printre care şi un căpitan veneţian – îi curmară repede vorba. Se întoarseră nerăbdători spre Saga.

— Ne veţi conduce, Magdalena? întrebă Godvere.

— Am de ales?

— Eu V-am făgăduit o întoarcere nestingherită pe munte, şi-mi voi ţine cuvântul.

Berengaria scoase un grohăit plin de dispreţ.

— Pentru că fetele de acolo, de afară te-ar sfârteca dacă te-ai atinge chiar şi numai de un fir de păr al Magdalenei.

Ochii Godverei fulgerară.

— Putem să controlăm dacă moartea unei vârstnice conducătoare de mercenare le preocupă tot atât de mult.

Berengaria vru să sară furioasă, dar Violante o trase înapoi.

— Nu!

O clipă, în aer au plutit atâta furie şi poftă de luptă, încât nimeni nu scoase un sunet. O singură mişcare greşită, un cuvânt nechibzuit ar fi transformat negocierile într-un fiasco.

Faptul că, în pofida a tot şi toate, Saga se simţea într-o oarecare măsură mai sigură, se datora, mai ales, prezenţei Karmesinei. Concubina stătea în dreapta ei. Privirilor ei părea să nu-i scape nicio mişcare, oricât de greu de sesizat.

— Ei, bine? întrebă Godvere, după ce încordarea mai cedă puţin.

Saga era şi acum slăbită. Prin cap îi treceau mult prea multe gânduri.

Fetele de afară tot mai credeau în ce găseau ele potrivit. O urmaseră pe Saga din mizeria satelor lor, trecând peste munţi şi mare. Iar acum, după masacrarea locuitorilor insulei, ar fi trebuit să joace din nou pentru ele rolul de salvatoare? Fără ajutorul spiritului minciunii? Era paradoxal că tocmai acum, după exorcizarea de către Pater Luca, fetele voiau din nou să creadă în ca. Era absurd să fie posibil *să vrei să crezi.* Atâta oportunism ar fi dezgustat-o, dacă ea n-ar fi fost pe calea cea mai bună pentru a se agăţa de singurul fir de pai care le putea scoate, încă vii, pe ea, Jorinde şi toţi ceilalți de pe această insulă. Aşadar, în fond, nu se deosebea cu nimic de fetele care se îmbulzeau afară, în faţa cortului?

Mai exista, însă, o cu totul altă problemă. Ea nu *era* o conducătoare înnăscută ca Violante sau Berengaria. Nicio conducătoare de oaste.

Era o saltimbancă. *Juca,* la nevoie, şi rolul de conducătoare. Se prefăcuse destul de multă vreme că era cineva care nu era. Şi cu ce rezultat! Dar câteva zile mai mult sau mai puţin nu puteau aduce mai mult rău.

— Spune-le că sunt de acord, anunţă, şi s-ar fi bucurat ca aceste cuvinte să sune ceva mai hotărât. Dacă vor veni piraţii, voi conduce oastea în bătălie.

Era o nebunie. Dar ea le promisese acestor fete împărăţia cerurilor. Salvarea împotriva vânătorilor de sclavi i se părea, prin comparaţie, o bagatelă.

Pe buze i se furişă un zâmbet. Toţi o priveau surprinşi, ba chiar zguduiţi. Doar Karmesin îşi stăpânea cu greu un tremur în colţul gurii.

— Atunci, s-a făcut, spuse Godvere.

Pe stânci, gorniştii sunau alarma.

***

Galerele creşteau din necunoscutul strălucitor dintre cer şi apă. La prima privire, totul se petrecea înşelător de lent. Apoi, dintr-o dată, galerele înnegriră orizontul.

— Aduceţi proviziile sus, în fortăreaţă, porunci Saga şi i se păru că glasul ei era prea subţire. Nimeni nu l-ar lua în serios.

Dar apoi mii de oameni o ascultară cu viteza vântului. In ciuda arşiţei clocotitoare, retragerea pe munte se realiză mai repede decât şi-ar fi închipuit cineva că este posibil. Berengaria şi Violante erau destul de impresionate pentru ca, un timp, să uite de amărăciune. Chiar şi Karmesin, care acum nu se mai dezlipea de lângă Saga şi avea tot timpul o mână pe pumnalul îngust ca un stilet, purtat la centură, murmură câteva cuvinte de recunoştinţă.

Saga manevra prin cuvânt şi fapte desfăşurarea operaţiunilor, fără ca măcar să se oprească atât cât să-şi facă o idee clară. Se temea că înţelegerea a *ceea ce* tocmai făcea ea aici o s-o îngroape ca o lavină de pietre. Mai bine să nu se gândească prea mult. Mai bine, pur şi simplu, să *facă* ceva. Indiferent ce.

Soarele începuse să coboare, când oastea cruciaţilor se adunase, în sfârşit, în ruinele din vârful muntelui.

Berengaria şi câteva dintre mercenarele care-i mai rămăseseră credincioase se apucară imediat să organizeze apărarea fortificaţiei. Fetele şi chiar partea covârşitoare a vâslaşilor le dădeau ascultare, după ce Saga se urcase pe un zid – încă ameţită, încă slăbită – şi le ţinuse o scurtă cuvântare. Era prima oară când le vorbea fetelor fără să predice. Constată că îi era greu, întrucât nu se mai putea ascunde după cuvintele şi înfloriturile învăţate pe dinafară. Şi, oricât ar fi încercat să renunţe să fie o convingătoare comandantă de oaste, pe atât de lipsită de perspectivă părea încercarea. Fetele îi erau recunoscătoare că le vorbea şi pe feţele celor mai mulţi se citea uşurarea pentru că lucrurile erau, cel puţin aparent, la fel ca înainte. Aproape s-ar fi putut crede că evenimentele petrecute în sat nu fuseseră mai mult decât un vis urât.

Flota piraţilor ancoră chiar în apropierea galerelor cruciaţilor, care acum zăceau întunecate şi abandonate. Saga se temu întâi că piraţii ar putea să dea foc galerelor. Dar văzând că de la o flotă la alta nu circulau bărci, răsuflă uşurată. Qwara şi oamenii lui erau deja destul de aproape, pentru a-şi da seama că cruciatele şi marinarii se refugiaseră pe munte, în ruine. De vasele veneţiene urma să se ocupe mai târziu. Şi de ce să le distrugă, dacă puteau să-şi întărească propria flotă cu ele sau să le vândă la un preţ bun genovezilor sau sarazinilor?

Între marginea platoului templului şi ţărm erau, în linie dreaptă, o mie cinci sute de paşi. Ca să urci muntele pe drumul şerpuit dintre stânci, trebuia să parcurgi mai mult decât dublul porţiunii. Chiar dacă piraţii şi vânătorii de sclavi ar fi cutezat să urce în vârful muntelui, în dezvoltare frontală peste perfidele câmpuri de grohotiş şi crăpăturile din stânci, ar fi avut nevoie de ceva timp înainte de a ajunge aici, sus. Berengaria postase câteva sute de arcaşi la marginea platoului şi pe resturile meterezelor. Era încrezătoare că va putea respinge primele valuri de atac. Saga se încredea în propriile estimări şi preluă mai puţin din încrederea în sine a Berengariei.

Acum stătea împreună cu Karmesin între coloanele templului deasupra prăpastiei. Violante, Berengaria, Godvere şi Angelotti aşteptau chiar aproape. Pe minele meterezelor şi pe muchiile stâncilor, ardeau locuri pentru săgeţi incendiare, dar şi pentru ca propriii oameni să nu se împiedice în înserarea care se lăsa şi, mai târziu, în noapte.

Flota inamică începuse să-şi aducă oamenii la ţărm, în bărci cu rame. Un flux de ovale negre se scurse spre ţărm, scuipă pe plajă încărcătura umană şi se întoarse pentru a lua alţi bărbaţi la bord.

— Câţi pot să fie? întrebă Saga.

— Mai puţini decât noi, după aprecierea mea. Karmesin miji ochii, pentru ca în strălucirea

ultimei lumini a soarelui să descopere amănunte deasupra orizontului.

— Au trei vase mai mult, dar ale noastre sunt mai mari, şi cu siguranţă ale lor nu sunt tot atât de ticsite de oameni. Trebuie să fi calculat şi loc pentru pradă.

— Pentru sclave, spuse Jorinde cu glasul stins.

Karmesin dădu din cap.

Saga se trase câţiva paşi înapoi şi-şi plimbă privirea peste platou. Focurile ardeau chiar şi mai în adâncul lui, printre zidurile temeliei, coloane crăpate şi ruine cariate. Dinspre ţărm, vârful geamăn strălucea, probabil, în lumina difuză a flăcărilor. Peste tot, fetele, luptătoarele, vâslaşii şi marinarii se adunaseră în grupuri. Dacă, nu de mult, Violante se temuse că s-ar putea ajunge la atacuri şi violuri în cazul în care femeile şi bărbaţii flotei nu erau sever separaţi, acum ei ofereau o bizară imagine a păcii. E drept că perechile se regăsiseră, dar nu făceau decât să stea lipiţi şi să aştepte încordaţi ce vor aduce următoarele ceasuri şi zile. Nicăieri – împotriviri, nicăieri – voci ridicate. „Liniştea dinaintea furtunii”, se gândea Saga şi se înfiora.

Cruciatele purtau echipamentul, care fusese stivuit deja în galere la sosirea lor la Veneţia, plătit cu aur milanez şi confecţionat în cele mai bune armurării. Cele mai multe aveau uniforme militare vătuite cu garnituri metalice, unele echipamente din piele întărite. Fusese distribuit un uriaş contingent de glugi de piele, unele reuşiseră să înhaţe căşti cu deschizături în formă de T pentru ochi. Nu lipseau spade şi arbalete, securi uşoare, ba chiar şi buzdugane, pe care doar cele mai puternice dintre femei puteau să le ridice.

Aşadar, aceasta era armata ei. Îşi luase răspunderea pentru aceste fete, care-şi părăsiseră patria în numele Magdalenei şi porniseră la acest război nebun. Simţea cum i se moaie genunchii când îşi imagina că totul s-ar putea termina cu o

cutremurătoare vărsare de sânge pe această insulă fără nume, de Nicăieri, în sclavie, violuri şi moarte. Dar şi-a revenit repede. Dacă învăţase ceva în ultimele săptămâni, asta era să nu-ţi arăţi slăbiciunea. Încălcase o dată această hotărâre, acolo, jos, în satul incendiat, şi n-ar mai lăsa să se întâmple şi a doua oară. Acum răspunderea era a *ei,* n-o mai purta spiritul minciunii.

Jorinde vesti în şoaptă ceva, ce ceilalţi văzuseră de mult.

— Vin.

***

Într-adevăr, veneau, dar nu era o armată cea care se apropia în ultima lumină a amurgului, peste cocoaşa stâncoasă a vârfului geamăn. Era un grup de douăzeci, poate treizeci de bărbaţi. O delegaţie.

Saga îi întâmpină pe pod, însoţită de contesă şi de Karmesin.

Berengaria făcuse mare tapaj, când Saga hotărâse să-i aştepte acolo pe piraţi. Prin venele Sagăi curgea brusc o forţă care avea ceva comun cu fatalismul, dar şi cu neclintirea. Fără a ţine seama de împotrivirea conducătoarei mercenarelor, ordonase ca Berengaria să-şi posteze cele mai bune arcaşe pe contrafişele transversale de piatră ale porţii, chiar în spatele lor. Între timp, garda de corp, formată din douăzeci de persoane, luase poziţie sub conducerea Godverei.

Când negociatorii se apropiară de pod, deja se întunecase. La dreapta şi la stânga parapetului podului, la distanţe egale, ardeau făclii fixate în rosturi cu mortar sfărâmicios. O jumătate de duzină de focuri ardeau şi de cealaltă parte a trecerii, pe conturul întunecat al cocoaşei stâncoase din vecinătate.

Era destulă lumină pentru a înţelege cine conducea delegaţia piraţilor.

Sub Saga părea să se deschidă o prăpastie. Se ruga ca Jorinde să fi rămas pe platou şi spera să nu poată vedea din spatele tuturor luptătoarelor cine

urcase muntele la ele. Speranţă vagă. Jorinde era prea curioasă şi prea îngrijorată pentru prietenele ei, pentru ca în acest moment să nu fi fost destul de aproape, ca să recunoască figura bărbatului de la celălalt capăt al podului.

— Vă salutăm, strigă Achard von Rialt şi se înclină în batjocură. Părul lui lung şi rebel flutura împâclit în vântul nopţii. La lumina focului şi a făcliilor, chipul îi lucea de sudoare, în barbă i se prinseseră picături lucitoare. Puţea şi de la o distanţă de zece paşi. Dar Saga presupunea că nici ei toţi nu miroseau mult mai bine.

Violante vru să sară-n sus, furioasă, dar Saga îi atinse mâna, potolind-o, şi făcu un pas înainte, între cele două femei.

— Ce caută un tâlhar la drumul mare, din munţi, pe o insulă din marea greacă? întrebă ea.

Achard rânji.

— Ce ştie el mai bine să facă.

— Aţi găsit prieteni, după cum văd.

— Aliaţi fideli, e adevărat.

Achard arătă, printr-o mişcare a mâinii, un negru cu umeri laţi care stătea lângă el. Statura impresionantă a bărbatului era învăluită în stofe nobile, care-l făceau să pară un semizeu african, nu doar prin comparație cu tâlharul murdar şi împuţit. Părul negru bătând în albastru era împletit într-o mulţime de codiţe subţiri, care-i cădeau pe umeri. Mâna i se odihnea pe mânerul unui iatagan, al cărui tăiş era ornat cu rubine.

— Prinţul Qwara, spuse Achard.

Negrul se înclină, dar, spre deosebire de gestul lui Achard, părea să fi adus un omagiu sincer, nu ironic. Era evident că şi-l alesese pe cavalerul von Rialt drept purtătorul său de cuvânt, căci, în loc să se adreseze direct femeilor, îi şopti ceva lui Achard, până ce acesta dădu din cap.

— Excelenţa Sa Prinţul Qwara a venit pentru a vă face o ofertă, strigă brigandul peste distanţa care-i despărţea.

— Contesă Violante, cred că cu Voi trebuie să discut despre asta.

— Eu cred că trebuie să vorbiţi cu mine, i-o luă Saga înainte Violantei.

— Ah, Magdalena. Cum vrei, fato.

— Încearcă să te intimideze, şopti abia auzit Karmesin. Nu te lăsa impresionată!

— Suntem la ţărmul acestei insule cu zece mii de bărbaţi, continuă Achard. Dar asta nu trebuie să vă sperie. Nu trebuie să curgă nicio picătură de sânge. Nimănui nu trebuie să i se pricinuiască vreun rău.

Un zâmbet rece juca în jurul gurii Sagăi. Era speriată până-n măduva oaselor, dar situaţia avea ceva grotesc care, treptat, împingea într-o parte spaimele realităţii, ca pe un miros ce acoperă altele.

— Nu trebuie decât să punem armele jos şi să vă urmăm pe vasele voastre, nu-i aşa? Saga mai făcu un pas înainte, pentru a arăta că nu se temea de Achard şi de ameninţările lui.

„Nu-i da atenţie! şopti ceva în ea. Fii atentă la Qwara! El este cel care are cuvântul aici. Achard nu este decât un lacheu”.

Se putea să fi fost vocea Berengariei, cuvintele unei adevărate comandante de oaste. Dar înţelese, puţin cam mirată, că propria ei raţiune era cea care-i vorbea.

— Nu aveţi încredere în noi? întrebă Achard. Prinţul Qwara vă dă cuvântul lui că nu va fi vărsare de sânge, dacă vă predaţi fără condiţii.

— Cuvântul unui pirat! scuipă Violante în spatele Sagăi.

— Prinţul Qwara este un comerciant, spuse Achard.

Contesa îl opri cu un semn.

— Renunţaţi la condiţiile Voastre, pentru ca noi să ne putem dedica unor lucruri mai importante!

— La Veneţia, s-a putut afla că sunteţi aproape cinci mii de femei. O cincime din voi – exact o

mie – vor trece fără luptă şi de bunăvoie sub oblăduirea noastră. Atunci restul se pot retrage, când şi unde vor. Achard ridică vocea şi răcni către celelalte femei şi către bărbaţii de pe resturile de ziduri şi de la poartă. Fără vărsare de sânge, auziţi? Nu trebuie să moară nimeni! Şi vâslaşii şi marinarii pot pleca, dacă vor. Părăsiţi acest munte! Vreţi într-adevăr să vă lepădaţi viaţa pentru aceste femei? Vreţi să luptaţi şi să muriţi pentru ele? Puteţi pleca sau puteţi să vă alăturaţi nouă. Sunteţi bineveniţi în legiunea prinţului Qwara.

— Negociaţi cu mine, nu cu ceilalţi! strigă Saga şi nici nu îndrăzni să se uite în jur şi să citească pe feţele vâslaşilor de pe metereze. Se temea de ce ar fi putut vedea acolo.

— Ţi-e frică de propriii tăi oameni, micuţă Magdalena? o ironiză Achard, ridicând glasul, iar Saga ştiu că făcuse o greşeală întâmpinându-l aici, sus. Ar fi trebuit să poarte această discuţie departe de ceilalţi. Mai ales nu în auzul a trei mii de marinari, care se luptau, fără îndoială, de multă vreme cu gândul dacă merita să-şi lase viaţa pentru o plată mizerabilă şi pentru soarta femeilor.

— De fapt, ce vă aduce aici, Achard von Rialt? întrebă Saga. Vreau să spun, pe Voi, personal.

Cavalerul îl privi scurt, dintr-o parte, pe Qwara, care nu schiţă nicio mină. Privirea lui se odihnea neclintită pe femei. Mai ales pe Karmesin n-o scăpa din ochi, poate din cauza frumuseţii ei, poate pentru că subit recunoscuse în ea cea mai periculoasă adversară.

— Doar n-aţi venit aici de bunăvoie, continuă Saga. Vă era destul de comod în grota Voastră de hoţi de la Hoch Rialt. O mie de sclave sunt mai mult decât puteţi folosi voi, Achard. Prin urmare, ce Vă aduce aici?

— Împrejurări dictate de soartă, replică vag cavalerul.

— Jorinde, şopti Karmesin.

Saga se întoarse, vorbind în şoaptă.

— Dar era bucuros să scape de ea.
— Întreabă-l de fiul lui, ceru Karmesin.
— De ce după…
— Întreabă-l!
Saga înghiţi un nod, apoi îi strigă lui Achard:
— Ce vă face fiul? Micuţul Achim von Rialt?
Se înşela sau, în spatele ei, la poartă se auzi un geamăt? Jorinde.
— Sunt silit de o nenorocire s-o aduc înapoi, la Hoch Rialt, pe fermecătoarea mea nevastă, spuse Achard, după o clipă de tăcere nesigură.
— Porcul ăsta, pufni încet Violante.
Saga pricepea doar treptat. Violante înţelesese situaţia mult mai repede – nobilă fiind, cunoştea aroganţa ereditară a celor de rang înalt. Karmesin trăise şi ea multă vreme în inima mediului de intriganţi, pentru a trage repede concluziile corecte. Iar acum Saga recunoştea şi ea adevărul. Se temea că, în mulţimea de spectatori, şi cu Jorinde se întâmpla acelaşi lucru.
Qwara stătea absolut nemişcat. Mai departe, în spate, o duzină de alţi piraţi se mişcau neliniştiţi. Dinspre mare, un vânt aspru urca pe stânci şi aducea sunetul unor voci străine. Pe munte erau mai mulţi bărbaţi. Probabil că tocmai se răsfiraseră pe pantele pline de crăpături.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Saga cavalerul.
— La Hoch Rialt au apărut nişte străini, spuse Achard şi, preţ de o clipă, ceva ca o durere fulgeră de sub masca lui de sarcasm şi aroganţă. O pereche de saltimbanci. Şi cavaleri. Mi-au luat fiul… Achim e mort.
Saltimbanci? Saga privea derutată. În împărăţie, existau mii şi mii de saltimbanci. Cu siguranţă, era doar o întâmplare. Şi totuşi… Ceva din ca se strânse convulsiv şi, în acelaşi timp, simţi convulsiv impulsul unei forţe noi, neînfrânate.
În spatele ei, se auzi un ţipăt. N-a trebuit să se întoarcă pentru a şti cine-l scosese. Ţipătul fu

urmat de un moment de linişte îngrozită, pe fondul trosnetului viu al făcliilor.

Îmbrăcată cu rochia ei albă care flutura, Jorinde stătea sus, pe poarta din stâncă, în mijlocul altor femei, cele mai multe înarmate cu arcuri. La lumina făcliilor şi sub stofa învolburată, proeminenţa corpului ei abia se vedea.

Vocea ameninţa să i se frângă.

— Minţi! urlă în jos spre Achard. Tăgăduieşti până şi viaţa propriului tău fiu!

Pe fruntea lui Qwara apăru o cută, dar el încă nu interveni. Calmul lui Achard dispăruse, deşi făcea tot ce-i stătea în putinţă să nu-şi trădeze adevăratele sentimente.

— Întoarce-te la Hoch Rialt! îi strigă el Jorindei. Putem avea alţi copii, câţi o să vrei. Dăruieşte-mi un al doilea fiu, Jorinde! Toate acestea de aici pot fi curând uitate.

— Achim nu e mort! strigă ea.

„Saltimbanci, răsuna ca un ecou în mintea Sagăi. Saltimbanci şi cavaleri. Imposibil”.

— Acum el e la Dumnezeu, spuse Achard.

— *Nu!*

— Întoarce-te la mine. O poruncă, chiar din gura lui Achard von Rialt, suna de obicei cu totul altfel, se gândi uimită Saga.

Ceva se schimbase. De la o clipă la alta, atmosfera părea să se încarce cu ceva, să trosnească şi să intre din toate părţile pe pod ca nişte vietăţi nevăzute, care se aplecau tot mai adânc peste capetele oamenilor. Fiinţe care cutreieraseră aceste insule chiar înaintea eonilor şi care acum erau pe jumătate uitate. Saga îşi aminti de un sentiment perfect asemănător în stâncile Viei Mala, când pământul se cutremurase şi îngropase fetele de la capătul convoiului.

Pentru o clipă, i se păru că ele ar fi atras asupra lor interesul unor forţe, cărora nu cu multe secunde în urmă le fuseseră complet indiferente. Poate că Saga se înşela, fuseseră tot timpul aici. Sau, poate,

doar aşa îşi închipuia ea. Dar când privi feţele celorlalţi, văzu şi acolo o urmă de dezorientare şi nesiguranţă, şi nici asta nu fusese înainte. Până şi sprâncenele negre ale lui Qwara se apropiară, iar privirea lui încă atât de rigidă se plimba de la una la alta, apoi din nou sus, spre poartă, la tânăra femeie cu părul blond deschis, zbârlit.

Ochii i se dilatară.

Privirea Sagăi goni spre Jorinde. Karmesin scoase un ţipăt şi, pe undeva, se auzea şi urletul Berengariei.

Jorinde ţinea în mâini un arc încordat. Cui i-l smulsese sau, mai rău, cine i-l dăduse nu se putea deduce. Oricum, n-avea nicio importanţă.

Săgeata era îndreptată în jos, spre pod.

Spre Achard.

— Spune-mi că ai minţit! strigă Jorinde.

— Eu… Achard ridică braţele. Iisuse Hristoase! Lasă obiectul ăla!

— *Tu* l-ai omorât! strigă Jorinde.

— La naiba, nu! strigă Achard, deopotrivă îngrijorat şi înfuriat. Era *fiul* meu!

— Şi era datoria ta să-l aperi!

Berengaria se împinse, ieşind din garda de corp aflată în spatele celor trei negociatoare de la capătul podului, se întoarse şi o văzu pe Jorinde sus, pe poarta din stâncă.

— Nu face asta! răcni. Opriţi-o! Ordinul era dat celorlalte femei, care se năpusteau şi ele într-acolo! Erau atât de înghesuite una-ntr-alta, încât o învălmăşeală ar fi trebuit inevitabil să le împingă în prăpastie pe cele de la margine.

Qwara strigă ceva în limba lui. Piraţii, care îi însoţiseră pe el şi pe Achard în vârful muntelui, se apropiară din spate, ca o masă înarmată până-n dinţi. Achard, care se lămurise definitiv cât de lipsit de apărare era în mijlocul podului, vru să se retragă, dar Qwara îl apucă de braţ şi-l trase mai departe, în faţă.

„Are curaj, se gândi Saga. Prinţ sau nu, dar de moarte nu se temea”.

Berengaria răcnea noi ordine spre poartă, sus, dar toate tentativele de a-i smulge Jorindei arcul erau doar parţiale, din cauza înghesuielii de acolo, de sus. Nimeni nu voia să rişte ca, din greşeală, să se împingă reciproc în abis.

Săgeata din coarda arcului tremura, asta Saga putea să vadă chiar şi de pe pod. Chipul Jorindei strălucea sub un văl de lacrimi. Lumina făcliilor îi juca pe faţă. Vântul îi strângea mai tare rochia pe corpul ei de gravidă, iar acum până şi cel din urmă trebuia să priceapă în ce stare era ea.

— Jorinde, eşti *soaţa* mea! urlă Achard şi, în acelaşi timp, încercă să se scuture de strânsoarea de oţel a lui Qwara. Nu-ţi face păcate!

Saga era aproape să izbucnească în râs.

Prinţul piraţilor nu lua în seamă nici brigandul, nici soţia lui cu arcul. Drama celor doi nu-l afecta. Îl trase pe Achard până la trei paşi de Saga, Violante şi Karmesin. Mâna concubinei zvâcni spre pumnal.

— O mie de femei! Privirea lui Qwara sfredelea ca o sabie ochii Sagăi. La răsăritul soarelui. Altminteri, muntele acesta se prăbuşeşte şi niciunul din voi nu mai rămâne în viaţă.

— Daţi-mi drumul! urla Achard, care nu era cu mult mai mic decât africanul, dar pe lângă acesta părea aproape firav. Într-adevăr, Qwara avea alura unui suveran.

Vântul se înteţise. Vietăţile invizibile se aplecaseră atât de adânc, încât răsuflarea lor ştergea ca un şuvoi de frig îngheţat ruinele şi podul.

„Mă observă *pe mine?* îi trecu Sagăi prin minte. Privesc în jos spre mine? Sau spre *el”* Dar spiritul minciunii plecase. Sau, poate…nu?

— La răsăritul soarelui! repetă Qwara şi voi să plece.

Jorinde izbucni în plâns şi întinse coarda arcului.

Achard văzu proiectilul cu o fracţiune de secundă înaintea lui Qwara. Se desprinse de el urlând ca un sălbatic şi se aruncă într-o parte. Fără să vrea, îl trase în aceeaşi direcţie şi pe prinţul piraţilor. Furibund, Qwara se întoarse brusc spre cavaler – şi fu lovit.

Africanul fu aruncat înapoi ca de o lovitură de pumn, doi, trei paşi, se ţinu oarecum pe picioare şi apoi se repezi iarăşi înainte, aidoma unui animal de pradă, uşor aplecat în faţă, apăsându-şi umărul drept cu mâna stângă. Coada suliţei i se ivea dintre degete.

Karmesin se transformă într-o nălucă iute ca fulgerul şi acoperi atât de abrupt perspectiva asupra Sagăi, încât aceasta aproape că nici nu ştia ce i se întâmplă. Din spate fu apucată de nişte mâini, care o traseră înapoi. Berengaria şi garda de corp înaintară.

Dar Qwara nu atacă pe nimeni. Se îndreptă încet şi mândru, îşi luă mâna însângerată de pe rană şi se încordă, ca şi când n-ar ti avut nicio săgeată în umăr. Nu o onoră pe Jorinde nici măcar cu o privire. Se uita doar la Saga, o privea cercetător în chiar spiritul ei, apoi îşi înălţă privirea spre cer.

„Îl simte şi el”, se gândi în panică Saga.

— La răsăritul soarelui. Glasul lui Qwara sună atât de încet, încât Saga abia putu să-l înţeleagă. Apoi el se întoarse, nu-i dădu nicio atenţie lui Achard, care alergă grăbit după el, nici luptătorilor lui, care formaseră o străduţă pentru el. Ca şi când nu ar fi existat decât el şi Saga, coborî muntele şi o lăsă singură pe pod.

— Vino, spuse Karmesin şi o conduse înapoi prin poartă.

„*Veniţi”* ar fi trebuit spus, se gândi Saga, cu mintea înceţoşată, şi o urmă ca o somnambulă pe concubină. În adâncul sufletului, i se păru că aude

un hohot de râs. Semăna cu vocea prinţului Qwara, amestecată cu râsul cu totul altcuiva.

Sfârșitul

Era seara zilei următoare când, la primul semn de lăsare a întunericului, deschiseră atacul asupra muntelui templului. Saga avusese o noapte chinuitoare, în care se luptase cu ea însăşi. Lăsase să treacă nefolosit termenul din zorii zilei. Urma să înceapă bătălia. Aveau să moară mulţi oameni, de ambele părţi.

Se întreba în taină ce hotărâre ar fi luat, dacă n-ar fi fost vorba de o mic de femei, ci de una singură? Ar fi predat-o pe Jorinde? Nu, cu siguranţă, nu. Asta era ceea ce o deosebea de Violante. Saga era incapabilă să acționeze după o tactică sau să chibzuiască. Ea îşi urma sentimentele.

Pe Jorinde o lăsaseră în protecţia preoţilor. Ei se rugau cu ea, o spovediseră şi o ţineau la distanţă de cei care voiau să dea vina pe ea pentru bătălia ce avea să urmeze. Bineînţeles, aceasta era o absurditate. Vina pentru ceea ce avea să urmeze nu era a Jorindei. Era numai hotărârea Sagăi. Vina ei, într-un fel sau altul.

Totul a început cu o grindină de săgeţi din labirintul crăpăturilor în stâncă. Probabil că arcaşii îşi căutaseră încă din noaptea trecută un adăpost acolo şi aşteptaseră peste zi în acel loc. Bărbaţii rămaşi acolo se odihniseră şi fuseseră scutiţi de bătaia arşiţei, ceea ce le crea un avantaj considerabil. Pe de altă parte, de îndată ce trăseseră săgeţile, ar fi trebuit să ia cu asalt muntele, urcându-l, ceea ce chiar la lăsatul serii ar fi fost o tortură.

O bătălie în întuneric era ceva neobişnuit, ba chiar absurd, spunea Berengaria, dar arşiţa crea probleme deopotrivă prietenului, ca şi duşmanului. Atacau dinspre nord, dinspre ţărm, deşi unele grupuri ale duşmanului fuseseră identificate în vale, printre măslini. Grindina de proiectile ucigaşe căzuse pe întreg platoul, un pârâit aducător

de moarte din vârfuri metalice ascuţite ca briceagul şi cozi de suliţă care crăpau, împotriva cărora oastea cruciatelor nu li se opunea decât cu scuturile, coifurile şi echipamentul lor. Mulţi vâslaşi şi marinari nu erau apăraţi în niciun fel şi, de aceea, ei au fost cei care au lăsat cea mai mare jertfa de sânge după primul atac. Se pare că şi acest lucru fusese astfel planificat de Qwara. Se părea că el mai spera şi acum că bărbaţii de pe munte se vor ridica împotriva femeilor, mai ales când vor înţelege că ei vor suferi mai mari pierderi decât cele pe care, de fapt, le viza atacul.

Dar iată că legăturile create între multe fete şi bărbaţii de pe vase se dovediră un neaşteptat avantaj. Dintr-o dată, mulţi vâslaşi se arătară gata de a lupta pentru iubitele lor, chiar să-şi pună viaţa-n joc pentru ele. Saga văzu un bărbat tânăr care se aruncă în ploaia de proiectile în faţa unei fete şi bară cu corpul său un proiectil ucigaş. Un normand uriaş apără două ţărăncuţe, cu statura lui masivă, şi fu lovit în coapsă.

Blindată cu pielărie şi uniformă militară, Saga alerga printre ruine spre un grup de străjere, conduse de Berengaria şi supravegheate de Karmesin, arătându-se când ici, când colo, încurajând, ordonând şi încercând să pară cât mai încrezătoare. Afişa siguranţa victoriei, ca şi zugrăvirea stridentă a războiului, şi se ruga ca puţin din aceasta să-i influenţeze şi pe ceilalţi.

După un timp, valurile de săgeţi se mai potoliră, dar nu mai era timp pentru a număra morţii şi răniţii. În timp ce o forţă de luptă formată din piraţi şi vânători de sclavi urca panta la adăpostul întunericului, îndrăznind să abordeze în fugă muchia deschisă a stâncii – o cutezanţă fără perspectivă, iar Qwara trebuie să fi ştiut asta –, prinţul piraţilor conducea el însuşi o ceată de câteva sute spre cel de-al doilea vârf al muntelui, pentru a ataca de acolo muntele. Saga se văzu nevoită să participe la apărarea porţii, chiar dacă

cineva încercă să-i schimbe gândul. Ea nu era o luptătoare – ca saltimbancă reuşea mai bine să înghită săbii decât să le mânuiască –, dar sentimentul ei de responsabilitate îi spunea că ea *trebuia* să se arate.

Şi, realmente, simpla ei prezenţă părea să inspire multe speranţe şi să îmbărbăteze, să le redea credinţa într-o victorie.

La rândul lor, arcaşele de la poartă fură acoperite de un nor zornăitor de săgeţi, care urca de pe cupola învecinată din vârful muntelui şi care ucise sau răni grav mai mult de o treime dintre ele. Unele căzură în prăpastie, altele se prăbuşiră, stânjenindu-le pe celelalte. Cu toate acestea, cele rămase răspunseră atacului de săgeţi cu mai multe salve din propriile lor proiectile şi nu puţini piraţi conduşi de Qwara spre pod se prăbuşiră loviţi de ambele părţi ale povârnişului.

Saga nu era în rândul cel mai din faţă când adversarii se întâlniră pe pod. Era pe înălţimea porţii, chiar sub arcaşe, în vreme ce Berengaria, mercenarele ci şi o întreagă ceată de fete înarmate se aruncară împotriva piraţilor. Un infern sălbatic se dezlănţui când cele două valuri umane se ciocniră şi se amestecară. Oţelul lovea în oţel, săbiile tăiau carne şi oase, ţestele erau despicate şi membrele retezate. Săbiile şi pumnalele străpungeau zale şi muşchi. Securile loveau în coşul pieptului şi în umeri, retezau capetele de pe grumaze şi pocneau orbeşte în corpuri. Câţiva piraţi se năpustiră în mijlocul haosului până spre poartă, dar fură respinşi când Saga şi mulţi alţii le ţinură piept.

Saga pară ea însăşi cu stângăcie câteva lovituri de sabie, dar mai tot timpul trebuia să fie atentă să se ţină pe picioare, pentru că valurile îmbulzelii o aruncau când într-o parte, când într-alta. Curând, nu mai putu respira, când din toate părţile năvăleau spre ea trupuri, aliaţi, ca şi inamici, iar ca vedea că şi de-jur-împrejur luptele slăbeau şi fiecare nu mai

încerca decât să scape din încăierările furtunoase, care puteau să-i împingă peste parapeţi, în prăpastie. Ici şi colo, pe deasupra capetelor adversarilor, mai zvâcneau săbii, dar aceasta nu mai era o *luptă.* Voci nenumărate răcneau unele peste altele, de durere sau pentru că, de ambele părţi, mulţi intraseră în panică de a nu mai avea aer sau de a fi striviţi de apăsarea mulţimii de pe pod.

Mai târziu, Saga îşi aminti că, la un moment dat, îl văzuse pe Qwara venind foarte aproape, chiar atunci când dădea ordinul de retragere. Mai durase un interval fără sfârşit până când, treptat, îmbulzeala să se destrame şi adversarii să se retragă pe respectiva parte a podului. Majoritatea erau mult prea slăbiţi pentru a se lua după inamic şi a-i cădea în spate.

Când fronturile se limpeziră şi oştile se adunară – cruciatele mai jos de poartă şi în spatele ei, piraţii lui Qwara pe vârful învecinat –, pentru toţi se deschise perspectiva spre pod. Era semănat cu cadavre, cei mai mulţi căzuţi în primele secunde ale atacului, mulţi alţii – călcaţi în picioare. Din loc în loc, se auzea câte un geamăt, mai mişca un braţ sau un picior, dar din majoritatea trupurilor viaţa dispăruse.

Berengaria dădu ordinul de a se trage din nou în piraţi, în vreme ce o mână de luptătoare puneau la adăpost propriile victime rănite. Nu erau multe, tocmai o jumătate de duzină.

— Tu rămâi aici! îi ordonă Berengaria Sagăi, fără a mai ţine seama de ierarhii. Nu ajuţi pe nimeni dacă mori pe podul acesta.

Saga vru s-o contrazică – în parte, după cum îşi mărturisi în taină –, dar mercenara n-o lăsă să vorbească, ci formă în mare grabă un zid de apărare din luptătoarele care o urmau şi le conduse pe pod. Qwara îşi plasase şi el din nou oamenii şi iarăşi înaintau. Formaţiunile adversare se întâlniră a doua oară în mijlocul podului, de data aceasta

ceva mai ordonate, deşi se putea prevedea că luptele vor sfârşi curând, în acelaşi haos ca înainte.

Karmesin o apucă de mână pe Saga şi o duse prin îmbulzeala luptătoarelor şi a marinarilor înarmaţi, departe de poartă, spre ruine.

— Eu trebuie… începu Saga cu răsuflarea tăiată, dar Karmesin scutură din cap.

— Tu nu trebuie nimic, ripostă aspru concubina. Poate că tu conduci într-adevăr această oaste – într-un anumit mod, în orice caz –, dar asta nu înseamnă că trebuie să te laşi omorâtă de la primul atac!

— Dar am scăpat cu viaţă, nu-i aşa?

— Pentru că ai un înger păzitor.

Saga tăcu ruşinată la auzul acestor cuvinte. Observase, desigur, cum în vârtejul luptei Karmesin ţinuse duşmanii departe de ea, chiar mai rapid şi mai fantomatic decât înainte, o umbră zveltă, care chiar şi în învălmăşeala de pe pod se mişca mai agil şi mai coerent decât oricare din ei. Karmesin părea să găsească întotdeauna breşa potrivită, să folosească orice ocazie şi, totuşi, să nu se îndepărteze niciodată prea mult de Saga, pentru a n-o pierde din ochi în vălmăşagul uman.

— Unde e Violante? întrebă Saga şi cercetă platoul. În toată acea continuă alternare de umbre, siluete şi focuri, era cu neputinţă să desluşeşti vreun chip. Din toate părţile răsunau ţipete şi zăngănit de arme. Între timp, lupta se ducea la toate marginile platoului de stâncă – chiar şi la sud, unde câteva zeci de piraţi temerari năvăliseră din vale şi încercau să ocupe muchia abruptă a stâncii. Cutezanţa era tot atât de lipsită de perspectivă ca şi atacul deschis pe panta de pe partea nordică, şi Saga se întrebă încă o dată ce urmărea prin aceasta Qwara. Voia să le lege forţele, pentru a-şi uşura manevrele de pe pod?

Acum, Karmesin o căuta şi ea pe Violante. Niciuna dintre ele nu se aştepta ca Violante să se afle printre luptătoare şi, de aceea, au fost cu atât

mai surprinse găsind-o, în cele din urmă, printre coloanele templului la nord, unde alerga în toate părţile, concentrată şi uimitor de stăpână pe ca, dădea ordine, mai mobiliza pe câte unul şi agita ea însăşi o sabie, care în mâna ei arăta cât se poate de deplasat. Când Saga şi Karmesin ajunseră lângă ea, descoperiră sânge pe lama armei. Poate că Violante luase arma de undeva sau o folosise chiar ea, nu mai avea nicio importanţă. Atâta timp cât le dădea celorlalţi semnale, priviţi aici, fiecare din noi trebuie să facă ceea ce poate să facă, era indiferent dacă omorâse cu propria-i mână un vânător de sclavi sau dacă împinsese un pirat în prăpastie.

Luptele bubuiau peste tot şi curând calculul lui Qwara ameninţa să-şi demonstreze valabilitatea. Atacând din toate părţile, el implica în lupte atât de mulţi apărători, încât era imposibil să asiguri un contingent mai mare pentru întărirea celor epuizaţi sau răniţi. Nu-l interesau decât podul şi poarta; probabil că era sigur că, de acolo, putea cuceri platoul cu mai puţini luptători. Dacă, în acest scop, câteva sute din oamenii lui se jupuiau frecându-se de muchiile de stâncă i se părea a fi un preţ acceptabil.

Între timp se făcuse noapte, iar cei ce mai luptau erau luminaţi doar de nenumăratele focuri, tăvi cu jăratic şi făclii. Pe câmpul de luptă deschis, comandanţii oştilor ar fi trebuit să dea acum semnalul de încetare, pentru a continua lupta mâine, la lumina zilei. Dar aici, pe această insulă singuratică din largul Mării Egee, erau valabile alte legi. Qwara n-avea de gând să ordone retragerea, iar cruciatelor nu le rămânea altceva de făcut decât să răspundă, la rându-le, cu o întărire a defensivei lor. Zgomotul luptelor, larma adversarilor şi ţipetele disperaţilor şi răniţilor nu se mai sfârşeau.

Karmesin n-o pierdea din ochi pe Saga, în timp ce se apropia de marginea de stâncă a ruinelor

templului în jurul cărora se lupta. Mai jos de margine, la mai multe staturi de om, panta era atât de abruptă, încât urcuşul era foarte anevoios. Fetele aruncau cu pietre împotriva bărbaţilor care se căţărau, turnau pe ei apă clocotită şi-i aşteptau cu sabia trasă pe cei care reuşeau, totuşi, să ajungă sus.

Chiar în faţa Sagăi, pe platou sări un lungan, care-şi trase securea din curelele de piele încrucişate la spate şi începu să lovească orbeşte în jur. O ţărăncuţă în uniformă militară de piele, durdulie, cu părul desfăcut şi ochii umflaţi de plâns se trase un pas înapoi, dar piratul se luă după ea şi scoase un urlet înfiorător când îşi vârî securea prin clavicula fetei până adânc în bustul ei. Când văzu fata căzând la pământ, cu o privire uluită, ceva din Saga cedă. Se năpusti cu un răcnet şi-şi înfipse sabia în gâtul omului, atât de rapid, încât nici chiar Karmesin nu mai putu să reacţioneze. Sângele o împroşcă, piratul o trânti la pământ cu laba lui uriaşă, după care se prăbuşi în prăpastie.

Karmesin ajunse imediat la ea şi se plecă asupra ei:

— Eşti rănită?

Saga nu rosti niciun cuvânt, doar clătină capul şi se îndreptă.

— Trebuie să dăm semnalul, articulă cu greu.

— Doar când este asigurată poarta, aşa a spus Berengaria, strigă Violante, care se apropia în grabă. Este încă prea devreme.

— Toate astea trebuie să înceteze, ripostă Saga, în timp ce un alt val de atacatori se izbi de muchii şi fu întâmpinat cu bucăţi de stâncă şi fiare. A sosit de mult momentul!

Violante vru s-o mai contrazică, dar Saga deja fugise spre un grup de zece arcaşe, care luaseră poziţie în centrul platoului şi se strânseseră în jurul unei tăvi cu jăratic. Karmesin se strecură în spatele ei ca o umbră.

— Ajunge! le strigă Saga femeilor. Daţi semnalul!

Luptătoarele coborâră vârfurile în tava cu jăratic. Curând, la capetele săgeţilor lor dansau flăcări. Violante se apropie din spate, dar nu interveni. Privea împreună cu Saga cum goneau spre cer, în acelaşi timp, zece săgeţi aprinse, cum descriau un arc atârnat şi apoi coborau din nou spre nord. După câteva clipe, dispăreau dincolo de muchia stâncii.

— Încă o salvă! ordonă Saga. Pentru siguranţă!

Nu mai aşteptă ca ordinele ei să fie executate, ci alergă împreună cu Karmesin şi cu Violante înapoi spre ruinele templului. Probabil va mai dura un timp până când semnalul să-şi arate efectul convenit. Dar când ajunseră la margine şi priviră pe deasupra întunericului de pe pantă spre ţărm, descoperiră că li se închisese deja capcana.

De la flota ancorată a cruciatelor, aproape invizibilă în noapte, urcau şi acum săgeţi aprinse, câteva duzine deodată. Dar nu erau trase ca răspuns la semnalul de pe cer, ci pufneau într-un unghi jos, spre galerele neapărate ale piraţilor. Peste marea întunecată se trăgea salvă după salvă. Săgeţi arzând cu vâlvătaie loveau în construcţii şi catarge, în punţi şi în pânzele strânse. După arşiţa clocotitoare din zilele trecute, n-a durat mult până ce focul să cuprindă lemnul şi pânza.

De jos se ridicară urlete furibunde, atunci când piraţii de pe povârniş înţeleseră ce se petrecea jos, pe apă. Avertismentele şi strigătele lor îngrozite urcară mai departe pe munte, ajunseră la cei din frontul cel mai din faţă şi, curând, şi la luptătorii de pe pod.

Saga abia mai avea putere să-şi exprime satisfacţia într-un zâmbet. În timp ce atacul de pe muchiile de stâncă din nordul şi estul platoului încetă, iar pe partea vestică a podului se declanşase panica printre oamenii lui Qwara, punţile galerelor piraţilor se prefăceau într-un iad de flăcări în

vâlvătăi. Acolo jos, se aflau nişte paznici, dar nici pe departe suficienţi pentru a o lua înaintea femeilor care aşteptaseră să fie angajate în luptă, ascunse în calele flotei cruciatelor. Piraţii cuprinşi de flăcări se puneau în siguranţă, sărind peste bord. Alţii au fost îngropaţi de lavina pânzei de vele care ardea trosnind sau au fost pironiţi pe scândurile groase de fluxul de săgeţi aprinse.

Nu trecu mult, şi focul cuprinse şi ultimul din cele douăzeci de vase.

Pereţi de flăcări se oglindeau în valuri, luminau ţărmurile şi ruinele satului de pescari, cufundau povârnişul într-un tremur fantomatic şi luptătorii – în sângeriul unui răsărit de lună ca un coşmar.

***

Fusese planul Berengariei şi se părea că avusese dreptate cu ceea ce prevăzuse. Qwara se axase mult prea mult pe ideea de a-şi supune femeile de pe munte, încât să dea atenţie vaselor părăsite în faţa ţărmului. Şiretlicul ascunderii a mai bine de o mie de luptătoare în interiorul galerelor, în timp ce toate celelalte se retrăseseră în vârful muntelui, a dat roade. Conducătoarea mercenarelor stătea la poartă, în spatele liniilor, şi-şi îngăduia un moment pentru a vedea mai bine ce se petrecea jos.

Totul decurgea potrivit planului ei. Femeile de la bordul vaselor cruciatelor primiseră ordinul de a veni pe uscat şi de a le cădea în spate piraţilor de pe povârniş. Dacă ariergarda luptătoarelor ajungea la ei, Qwara şi oamenii lui ar fi fost nevoiţi să lupte simultan pe două fronturi.

Se pare că piratul a înţeles imediat că singura lui şansă era să ocupe fortăreaţa înainte de sosirea ariergărzii. Pe pod, se aruncă cu o forţă nouă în bătălie, ca şi când ar fi vrut să cucerească fortăreaţa fără niciun ajutor.

Mulţi dintre oamenii lui se retrăseseră şi priveau înmărmuriţi de pe pod flota lor în flăcări. Dar iataganul uriaş al lui Qwara seceră dintr-o lovitură trei adversare, în timp ce el se repezea spumegând

de furie spre poartă, împărţea mai departe lovituri în dreapta şi-n stânga şi le răcnea oamenilor lui ordine care se pierdeau în tumultul luptelor.

Acum şi alţii urmară exemplul conducătorului lor. Ai fi zis că nebunia prinţului se extinsese asupra oamenilor lui şi-i făcuse şi mai periculoşi.

Berengaria se hotărî. În timp ce exploziile de bucurie provocate femeilor de vasele în flăcări începeau să slăbească, ea se pregătea lucid şi ţintit. Îşi croi hotărâtă drum, până ce se văzu faţă-n faţă cu conducătorul piraţilor.

Acesta îşi şterse ochii cu mâna şi-şi dădu spre spate codiţele lipite. Faţa îi era acoperită de sângele care-i udase resturile hainelor şi platoşa strălucind umedă. Chiar şi ochii erau roşii de echimoze. Ceea ce Berengaria apreciase de la distanţă ca o turbare orbită de furie se dovedi din apropiere o sălbatică poftă de luptă, dar nicidecum una voită. Qwara nu-şi mânuia arma nici în delir, nici nechibzuit. Mai degrabă părea să-şi fi concentrat toată furia provocată de pierderea vaselor în lovituri; părea că această mânie îi conferea sabiei o calitate ucigătoare, care străpungea orice rezistenţă şi o făcea să lovească fulgerător.

***

Saga auzise de la depărtare strigătele mobilizatoare, chiar mult înainte de a putea să-şi dea seama de ce se petrecea afară, pe pod.

În jurul platoului, lupta continua. Dar înaintarea piraţilor pierduse din forţă. Mulţi se poticneau în dezordine în josul pantei, încercând să cucerească vasele intacte ale flotei cruciatelor, dar nu ţinuseră seama de numărul mare al cruciatelor care le ieşea în cale de jos, din întuneric. Alţii continuau atacul asupra fortificaţiei, dar rândurile lor se subţiaseră atât de mult, încât puteau fi ţinuţi, fără pierderi prea mari, departe de marginile stâncii. Cea mai mare ceată de duşmani se înghesuia de cealaltă parte a podului, dar chiar şi acolo, după cât se

părea, luptele erau pe sfârşite. Saga încerca să privească peste capetele masei de oameni spre poartă, dar fără succes. Nici Karmesin, care nu se dezlipea de ea, nu putea vedea nimic.

— Saga! strigă concubina. Stai!

Dar Saga îşi făcuse loc până la scara împletită care atârna de o parte a porţii masive. Pe contrafişa transversală a portalului, încă se mai îmbulzeau arcaşe, şi acum şi câţiva amatori de spectacol. Acolo sus, era periculos, fără un parapet sau o funie de care să te ţii, dar Saga trebuia să ştie ce se petrecea pe pod. N-o aşteptă pe Karmesin, care avea necazuri cu masa de luptătoare printre care trebuia să-şi croiască o cărare.

— Faceţi loc! cerea Saga. Lăsaţi-mă să trec! Era mai uşor de zis decât de făcut, dar femeile reuşiră cumva s-o lase pe Saga să înainteze spre marginea din faţă a blocului de stâncă, fără a se prăbuşi ele însele de pe margini în prăpastie.

Priveliştea celor doi luptători jos, pe pod, n-o găsi pe Saga nepregătită. Nu fu surprinsă că tocmai Berengaria se împotrivea prinţului piraţilor.

— De ce n-o ajută nimeni? se întreba arcaşa de lângă ea.

— Ea nu vrea, ripostă mercenara cu o expresie stoică. Amândoi au dat ordine.

— O s-o omoare.

— Nu. Ea îl omoară. Indiferent de ce parte se situase această femeie în baia de sânge din sat, încrederea fermă în conducătoarea ei nu fusese ştirbită. Saga privi în jur, şi pe majoritatea feţelor descoperi o hotărâre perfect asemănătoare. Ca şi când ceva din Berengaria iradia spre ele, o imagine palidă a curajului şi demnităţii ei.

Simţi un nod în gât. Oare mercenara credea cu adevărat că piraţii ar abandona, dacă ea le-ar învinge conducătorul? Nu, îşi dădu imediat seama, şi nici nu era vorba de asta. Ce se petrecea acolo, jos, urma alte legităţi, care n-aveau nimic comun

cu datoria, sentimentul onoarei sau speranţa într-un sfârşit apropiat al bătăliei.

Făcliile şi tăvile cu jăratic, care arseseră la începutul luptelor pe pod, fuseseră călcate în picioare în timpul măcelului sau aruncate peste parapeţi. Berengaria şi Qwara luptau într-un semiîntuneric crepuscular, la lumina lunii şi a stelelor pe cerul limpede, ca şi a câtorva făclii împrăştiate, pe care cineva din mulţime le aruncase la cele două capete ale trecerii peste pod. Ele aruncau destulă lumină pentru a recunoaşte că podul era acoperit până la înălţimea genunchilor de cadavre. Era aproape cu neputinţă să găseşti un loc stabil, astfel încât duelul de acolo, de jos, era o succesiune bizară de lovituri furibunde, poticneli alunecoase, prăbuşiri şi urlete mânioase.

Pentru o femeie, Berengaria era uriaşă şi lată-n umeri, dar Qwara o depăşea aproape cu un cap. Berengaria reuşea să reziste teribilelor lui lovituri, deşi de mai multe ori aproape că-şi pierduse echilibrul. Pentru propriile ei atacuri abia dacă mai rămânea timp, dar, când avusese prilejul să-l lovească sau să-l împungă, îi ajunsese de mai multe ori foarte aproape de faţă sau de beregată.

Qwara tocmai se trăsese doi paşi înapoi şi-i lăsase astfel rivalei sale o clipă pentru a-şi trage sufletul. Berengaria nu se luă după el, ci îşi căuta un loc stabil printre cadavrele de pe jos, pentru a aştepta următorul atac al piratului. Qwara încercă s-o încercuiască, dar nu prea reuşi, pentru că şi el avea dificultăţi cu pământul de sub picioare.

Lângă Saga, o luptătoare puse o săgeată în coarda arcului, dar Saga o opri.

— Mai aşteaptă.

— O s-o omoare!

— Ea face asta doar pentru ca oamenii noştri să câştige timp.

Luptătoarea îi urmări privirea în josul pantei, unde în beznă abia dacă se putea desluşi ceva. Lumina flotei incendiate a piraţilor bântuia peste

crăpături şi peste cocoaşa de stâncă. Se putea recunoaşte că pe flancul muntelui se lupta cu înverşunare, în întuneric se ghicea o forfotă difuză. Vântul aducea în sus zgomote, dar care doar rareori puteau acoperi urletele mulţimii de oameni de la cele două capete ale podului.

Saga se întoarse şi-şi făcu loc spre marginea din spate a porţii. De acolo avea o perspectivă asupra întregului platou. În jur, luptele erau sporadice. Pe partea nordică, doar o mână de piraţi mai escaladau marginea suprafeţei vârfului, dar, după aceea, niciunul nu mai avea putere să ţină piept atacului simultan a trei sau patru adversare. Şi la est, în punctul înalt aflat la cea mai mare depărtare de Saga, luptele păreau să se ft sfârşit; acolo, cei mai mulţi dintre atacatori se retrăseseră spre ţărm, pentru a-şi asigura galerele flotei femeilor.

Sagăi îi era greu să evalueze numărul celor căzuţi, dar se temea că luptătoarele care asaltau de jos muntele aveau mari dificultăţi. Ezită puţin, apoi strigă spre adâncuri nişte ordine, pe care mercenarele Berengariei le preluară şi le transmiseră mai departe. Curând, primele luptătoare deja se avântaseră peste margini şi urmăreau piraţii în josul povârnişului, pentru a le veni în ajutor tovarăşelor lor şi a prinde inamicul ca-ntr-un cleşte. Karmesin reuşi, în sfârşit, să se cațere pe poartă. Se ivi lângă Saga, cu ochii strălucind, şi începu să trimită înapoi pe platou luptătoarele care nu aveau ce căuta acolo sus. Curând, Saga şi Karmesin stăteau singure printre doar câteva arcaşe.

Duelul de pe pod începuse să treneze şi finalul devenea tot mai incert atât pentru unul, cât şi pentru celălalt. Niciunul nu reuşea să învingă. Berengaria rezista în faţa piratului, uneori în picioare, alteori pe jumătate flexat, dar tot îi mai para loviturile şi fentele, încerca propriile lovituri, dar fără să înainteze spre el.

Brusc, Saga înţelese ce aştepta de la ea conducătoarea mercenarelor.

— Du-te jos, la celelalte, şi retrage de la poartă cât mai multe din luptătoarele noastre, îi şopti Karmesinei. Aici trebuie să rămână doar rândurile din faţă, care s-o îmbărbăteze mai departe pe Berengaria, pentru ca piraţii să nu observe nicio deosebire. Celelalte să se strecoare prin întuneric, coborând cât mai discret panta, şi să le cadă în spate oamenilor lui Qwara de cealaltă parte a podului.

Karmesin îi zâmbi epuizată şi coborî scara în grabă. Când, puţin mai târziu, Saga privi peste platou, văzu zeci, apoi sute de luptătoare şi marinari înarmaţi care lunecau în întuneric peste marginile stâncii. Restul trebuia să se desfăşoare de la sine. În întuneric, era imposibil să ai o privire de ansamblu. Saga nu putea decât să spere că, peste puţin timp. Piraţii vor fi înfrânţi pe pantă, pentru ca luptătoarele să se poată strânge în vederea unui atac asupra bărbaţilor de dincolo de pod.

Pe neaşteptate, înaintea ochiului ei interior apăru un chip. Trăsături pe care aproape le uitase în ceasurile care trecuseră. Un păr lăţos, murdar.

Achard.

În acelaşi timp, se gândi cu şi mai mare îngrijorare la Jorinde, care aştepta împreună cu celelalte gravide şi rănite în spaţiile subterane de sub ruine. Dumnezeule nesfârşit de bun! Unde *era* Achard?

Căută cu privirea rândurile duşmane de pe partea opusă a podului, dar întunericul era prea dens pentru a se putea identifica fiecare chip. Neliniştea ei creştea.

Mai privi o dată îngrijorată spre duelul înverşunat de pe pod, apoi alunecă în jos pe scara împletită şi o căută pe Karmesin. Concubina nu era la portal. Saga o descoperi la marginea nordică a stâncii, în adâncul întunericului, unde ea

supraveghea coborâşul altor luptătoare. Platoul era asigurat, nicăieri nu se vedeau noi atacatori.

Intrarea spre spaţiile din munte nu era păzită. Sagăi nu-i mai rămase timp s-o cheme pe Karmesin. În timp ce fugea, strigase de două, trei ori numele concubinei, dar nu ştia dacă fusese auzită sau nu. Probabil, îşi închipuia că Saga este în siguranţă, pe poartă.

Intrarea se găsea în centrul platoului, nu departe de locul de unde înainte fusese tras semnalul pentru atacarea vaselor piraţilor. Nişte trepte de piatră năpădite de buruieni şi mai toate crăpate, duceau în jos, spre o groapă zidită. În peretele ei estic, era o trecere pătrată, dincolo de care o rampă – odinioară, poate, o scară, astăzi nu mai mult decât o haldă de grohotiş – ducea şi mai adânc în munte.

Saga mai ezită o ultimă oară când ajunse la treptele de sus. Trase sabia, privi înjur şi chemă trei luptătoare, care se sprijineau extenuate de un ciot de zid; luptaseră fără întrerupere în toate ceasurile care trecuseră. Una avea pe faţă o tăietură urâtă, destul de asemănătoare cu propria cicatrice a Sagăi. Când recunoscură vocea care le striga, veniră în mare grabă, pline de bunăvoinţă.

— Veniţi cu mine! Rezervorul de furie şi disperare, din care Saga îşi scosese până acum tonul ei poruncitor, treptat se epuizase. Acum cuvintele ei sunau ca o rugăminte. Era obosită şi sfârşită, la fel ca şi cele trei luptătoare. Dar trebuia să aibă certitudinea că Jorinde era în siguranţă.

Le conduse pe cele trei femei în jos, pe trepte, printr-o intrare şi apoi printr-o haldă afânată de dărâmături. Jos, panta se continua cu un gang lat, din care se ramificau mai multe spaţii. Jorinde şi celelalte aşteptau în cel mai depărtat din aceste spaţii sfârşitul bătăliei. Li se recomandase insistent să nu facă niciun zgomot pentru cazul în care piraţii ar fi reuşit să ia cu asalt platoul.

Saga şi cele trei luptătoare – două ţărăncuţe şi o mercenară din corpul de protecţie al Berengariei – ajunseseră la jumătatea coridorului, când lumina aruncată de o făclie venind din trecerea spre cămăruţa alăturată din spate fu spartă de două siluete. Umbrele lor cădeau deformate pe pereţii opuşi, ca şi când întunericul s-ar fi scurs din străvechi rosturi cu mortar.

— Înapoi! porunci o vocea prea bine cunoscută.

Saga înţepeni.

— Aşteptaţi!

Luptătoarele se opriră fără tragere de inimă.

Achard cuprinsese cu braţul stâng gâtul Jorindei şi o împingea înaintea lui pe coridor. În dreapta, ţinea o spadă mare. Lama lucea umed în lumina făcliei. O clipă, Saga se temu pentru celelalte femei din cămăruţă, dar apoi auzi voci, unele furioase, altele imploratoare.

— Potoliţi-vă! strigă Achard peste umăr, şi imediat se făcu linişte.

— Saga? Glasul Jorindei suna spart. Omoară-l! Merită.

— Înapoi! Achard strânse şi mai mult braţul în jurul gâtului Jorindei. Moare, dacă vă mai apropiaţi un pas.

Saga se străduia să se stăpânească.

— Îţi poartă copilul, Achard. Niciodată n-ai s-o omori.

— Lasă-te în nădejdea asta, târfa.

— Ai venit aici ca să-ţi asiguri moştenirea. Copilul este moştenirea *ta.* Fără Jorinde, pierzi tot. Hoch Rialt, puterea asupra Viei Mala… Uită-te în jur, Achard! Nu mai ieşi viu de-aici!

— Qwara o să vă jupoaie pe toţi!

— Qwara este foarte preocupat să rămână el însuşi în viaţă, declară ea, deşi nu era câtuşi de puţin sigură de afirmaţia ei. Se putea ca lupta dintre el şi Berengaria să se fi decis, dar în favoarea cui?

— Daţi-vă încet înapoi, porunci Achard şi o împinse pe Jorinde înaintea lui, pe coridor, în jos. Vârful sabiei era la talia ei, şi Saga trebui să recunoască în sinea ei că el părea destul de hotărât pentru a face într-adevăr uz de armă.

Saga le făcu un semn luptătoarelor. Se întoarseră de-a lungul trecerii spre haldă. De afară le izbi un curent de aer, aducând cu el şi zgomotul altor lupte. O clipă, Saga închise ochii. Dacă oamenii lui Qwara ar fi reuşit să atace podul şi poarta…

„Nu, nu te gândi la asta. Nu acum".

— Saga, gemu Jorinde. Nu ţineţi seama de mine. Dacă mă ia cu el, oricum nu mai rămân în viaţă. Eu…

— Ţine-ţi gura! o repezi Achard, împingând-o mai departe de-a lungul trecerii. Sabia îi intră de un deget într-o parte. Saga îşi muşcă buza de jos când descoperi sânge pe rochia albă a Jorindei.

„Nu o omoară! bubuia ceva în ea. N-ar face niciodată aşa ceva! Din cauza copilului!".

Simţi sub călcâie urcuşul rampei de grohotiş. În jurul ei, săreau pocnind nisip şi pietricele, desprinse de paşii celorlalţi.

— Am putea să încercăm, şopti una dintre femei în spatele ei. Saga scutură din cap.

— Mai departe, comandă Achard. Sus cu voi!

Au ajuns la fundul gropii, sub cerul liber. Dinspre poartă răsuna, din nou, zgomotul luptei. Tot muntele blestemat părea să se afle sub un clopot de zăngănit de arme, vaiete de durere, un bubuit şi zornăit de nepătruns.

Jorinde scoase un geamăt când Achard se poticni şi vârful sabiei despică de-un lat de mână rochia Jorindei. De sub ea apăru la vedere pielea luminoasă. Şi o tăietură sângerândă, ar fi fost bine să nu fie profundă.

Cele trei luptătoare din spatele Sagăi şuşoteau între ele. Încă n-ajunseseră la scara care urca spre platou. Acum toţi şase stăteau pe fundul gropii,

Achard şi Jorinde în faţa porţii, în boltă, Saga şi celelalte trei femei – mai jos de trepte.

— N-o să ieşi viu de aici, mai încercă o dată Saga.

Spiritul minciunii chicoti batjocoritor.

Pe cer se strecură ca o umbră ceva ce semăna cu o uriaşă pasăre de pradă. Un contur, zvelt şi sârmos şi incredibil de rapid, trecu de la marginea gropii în adânc. Achard scoase un strigăt, dar sabia îi şi zburase din mână. Jorinde ţipă, când cineva o apucă şi o smulse de lângă el. Saga abia putu să-şi arunce propria armă şi să desfacă braţele, pentru a o prinde pe Jorinde. Se dădură înapoi, poticnindu-se împreună, şi fură prinse, la rândul lor, de luptătoare.

Când Saga putu să vadă mai bine şi o ascunse la umărul ei pe Jorinde, care plângea, îl văzu pe Achard zăcând pe spate. Karmesin stătea deasupra lui, cu un picior aşezat între bărbia şi laringele lui, ţinând în mână pumnalul lung ca un pendul care se legăna deasupra ochilor lui larg deschişi.

Gura lui se deschidea şi se închidea, în timp ce ea apăsa tot mai tare. De pe buzele lui ieşi un horcăit înfundat. Începu să dea din picioare, scurmând în murdărie. Mâinile lui încercau în zadar s-o prindă de picioare.

Când mişcările lui se încetiniră, Karmesin îşi ridică piciorul de pe gâtul lui, se lăsă pe vine mai repede decât o rafală de vânt şi-şi trase pumnalul aproape cu blândeţe peste beregata brigandului. În umbră, Saga putu doar să bănuiască tăietura. Ultimul lui geamăt nu veni din gură, ci dintr-o dungă întunecată de pe trahee.

O clipă, liniştea fu deplină. Pe pante şi la poartă, bubuiau şi acum luptele, dar în imediata apropiere a Sagăi aerul căpătă o densitate apăsătoare, precum ceara, care umplea groapa şi pe ei toţi cu un sentiment de linişte fantomatică.

Jorinde ofta încet. Karmesin se îndreptă spre Saga.

— A trecut, spuse.

Ca într-un vis, Saga o ajută pe Jorinde să urce treptele, obosită şi tenace şi nespus de lentă.

Ajunsă sus, înţelese ce se întâmplase.

***

Niciodată în viaţa ei Berengaria nu cedase, dar acum, pentru prima oară, era gata s-o facă. Puterile i se sleiseră, rezistenţa era pe sfârşite. Văzuse cu coada ochiului cum Saga şi Jorinde coborâseră poarta şi, pentru un moment, se simţi încurajată.

Dar clipa nu dură mult. E drept că loviturile lui Qwara pierduseră din viteză şi forţă – coada de săgeata din umăr îşi făcea simţită prezenţa –, dar ea abia mai putea să opună ceva acestor ultime încercări de a o omorî.

Prinţul piraţilor scoase un gâfâit triumfător, când îi aruncă Berengariei sabia din mână. Dintr-o dată, totul era o durere, mai ales bustul, abdomenul. Se împiedică în spate de un cadavru, se ţinu cu o mână de parapetul de piatră al podului şi rămase într-o poziţie ciudată, între stat în picioare şi aşezat. Qwara păşi greoi spre ea, la fel de slăbit ca şi ea. Cu o nesfârşită lentoare, ridică cu ambele mâini sabia deasupra capului său. Berengaria închise ochii, aşteptându-şi moartea.

Din mulţimea piraţilor de la capătul podului se ridicară urlete. Dar nu-şi ovaţionau conducătorul pentru presupusa victorie, ci erau strigăte de alarmă, acoperite brusc de zăngănit de arme şi de cumplitele strigăte de luptă ale luptătoarelor, care atacau din spate înălţimea şi se aruncaseră fără să şovăie asupra adversarilor.

Dintr-o dată, nimeni nu mai privea spre pod, Berengaria şi Qwara fuseseră uitaţi. Piraţii din vârful muntelui nu mai luptau decât pentru supravieţuire, când un inel de atacatoare se închise în jurul lor. Unii voiau s-o ia înapoi spre pod, dar acolo au fost întâmpinaţi de săgeţile luptătoarelor de sus, de pe poartă. Curând, se formă un val de piraţi morţi şi muribunzi, făcând astfel ca celor ce

veneau din urmă să le fie şi mai greu să pătrundă pe pod.

Qwara mai ţinea şi acum iataganul deasupra capului, dar îşi întorsese puţin bustul, pentru a privi în spate. Clipea, aproape orbit de sângele şi sudoarea din ochi, şi-şi ştergea faţa cu braţul. Silabe din limba sa maternă ieşeau ca un geamăt uşor pe buzele crăpate.

Când se întoarse, Berengaria se îndrepta spre poartă. Se clătina când în picioare, când în patru labe, peste munţii de cadavre. Luptătoarele de mai jos de portal voiră să-şi ajute tovarăşele de pe cealaltă parte, dar Berengaria ridică cu greutate braţul. Două dintre comandantele ei le strigară femeilor să mai aştepte.

Qwara o urma pe Berengaria la o distanţă de cinci, şase paşi. De mai multe ori, fu nevoit să se sprijine în spadă ca într-un baston, pentru a nu se prăbuşi în genunchi. O urma pe Berengaria ţintit şi tot atât de fără putere, spre poarta din stâncă.

O mercenară tânără, care nu participase la prădarea satului, ignoră ordinul, scoase un strigăt de luptă strident şi se desprinse din mulţime. Trecu cu sabia trasă pe lângă Berengaria, care nu putu s-o oprească, şi se aruncă spre Qwara. Prinţul o văzu venind şi-şi învârti spada mai repede decât s-ar fi aşteptat cineva. Luptătoarea îşi luă avânt încă din fugă – şi se opri, împleticindu-se spasmodic, când privi la ea însăşi, cu arma ridicată, şi când văzu în corpul ei spada lui Qwara înfiptă până la garda în cruce. Propria ei sabie îi căzu din mâini, apoi se prăbuşi şi ea. Prinţul îi scuipă în faţă un amestec de sânge şi salivă, când se porni cu greu să-şi tragă arma din corpul ei.

Printre femeile de la poartă se auziră strigăte pline de ură, dar comandantele le ţinură pe loc. Berengaria ajunse la una din ele şi-i smulse suliţa de aruncat cu vârful cu două tăişuri, confecţionată în armurăriile din Milano. Cu ea în mână, se clătină şi căută cu privirea adversarul.

Qwara îşi eliberase spada din cadavru şi reluase urmărirea. În fundal, un alt grup de piraţi căzuse la pământ, sub salva arcaşelor. Dincolo de trupurile lor care zvâcneau, luptele bubuiau ca o încăierare de necuprins cu privirea. Câmpul de luptă propriu-zis părea să se restrângă, în vreme ce, de ambele părţi, bărbaţi şi femei îşi lăsau acolo viaţa.

Berengaria apucase cu toată forţa suliţa de aruncat. Când îşi luă de departe avânt, femeile din spatele ei se dădură în lături, pentru a nu sta în calea cozii suliţei.

Un zâmbet despărţi trăsăturile lui Qwara. În spatele buzelor, dinţii nu mai erau albi, ci de un roşu spălăcit, ca şi când tocmai şi i-ar fi înfipt în carne crudă.

Netulburat, se întoarse clătinându-se spre Berengaria.

Aceasta scoase un mârâit animalic, îşi repezi bustul înainte şi aruncă suliţa. Vârful de oţel străpunse platoşa şi se înfipse adânc în pieptul lui. Pe oricare altul, forţa loviturii l-ar fi aruncat înapoi, ca să nu mai vorbim de rana teribilă, dar Qwara se ţinu bine pe picioare. Coada suliţei rămase o clipă la orizontală, apoi basculă în jos şi aplecă în faţă bustul prinţului.

Berengaria apucă suliţa unei a doua luptătoare. Două femei săriră s-o apuce şi ele, pentru ca ea să nu cadă în spate. Berengaria se debarasă de ele iritată. Reuşi cumva să mobilizeze destulă putere, pentru a-şi mai lua o dată avânt.

Qwara pufăi furios.

Cea de a doua suliţă îi pătrunse în gura căscată, ieşi pe la ceafă şi îl trase înapoi. De data aceasta, prinţul piraţilor se prăbuşi ca un copac căzut, cu suliţa înfiptă în piept, şi rămase întins pe spate, lungit peste alte trupuri, cu cele două cozi de suliţă vibrând în piept şi în ceafă.

Strigătul triumfător al femeilor era asurzitor. Berengaria se prăbuşi, cineva o susţinu, iar acum ea urmărea năucită cum femeile de la poartă

treceau pe lângă ea ca o furtună, traversau podul şi se năpusteau asupra piraţilor. Astfel, cercul din jurul adversarilor se închise. Măcelul atinse un nou punct culminant, când piraţii şi vânătorii de sclavi, văzându-se lipsiţi de ultima posibilitate de retragere, luptau cu disperare pentru supravieţuire.

Berengaria fu trasă prin poartă şi sprijinită cu spatele drept de un stâlp de piatră. De aici nu putea vedea ce se petrecea la celălalt capăt al trecerii, dar auzea larma, strigătele, muzica oţelului. Îi plăcea ce auzea, întotdeauna voise să moară cu acest clinchet în urechi.

Îşi simţea capul cumplit de greu şi era gata să se aplece în faţă. Acum îşi văzu pentru prima oară rana profundă, care se căsca în abdomen ca o gură deschisă, doar că era mai mare, mai largă şi n-ar fi fost de niciun folos ca vreuna să încerce cât de cât s-o acopere cu ceva şi alta să strige după o vindecătoare.

De ce n-o durea? se gândi, atunci când din toate colţurile câmpului ei vizual năpădea întunericul, urmat de o licărire argintie în depărtare.

„Ar fi trebuit s-o doară", şoptea ceva în ea.

Ar fi…

Când Saga şi Karmesin ajunseră la ea, nu mai era în viaţă.

Sfârşitul a venit atât de repede, încât aproape părea absurd. Saga încă mai era îngenuncheată lângă cadavrul Berengariei, ţinându-i mâna sângerândă, când, de cealaltă parte a podului, se decise soarta.

După ce a trecut, nimeni n-a mai numărat morţii de partea piraţilor. Nimeni nu s-a obosit să le adune cadavrele şi să le ardă. Au rămas acolo unde căzuseră. Soarele încins al Egeei urma să aibă grijă de ele, iar în afară de el – puţinele animale sălbatice care mai trăiau pe insulă.

Dar luptătoarele şi marinarii morţi au fost duşi pe platoul templului. În lupte căzuseră peste o mie, şi au fost stivuiţi pe mai multe ruguri, pentru că era

imposibil ca fiecăruia să i se asigure o înmormântare creştinească. Pater Luca şi preoţii săi au rostit cuvintele pe care le-au crezut potrivite, în timp ce Saga stătea cu capul plecat lângă Karmesin şi Violante şi aştepta să se aprindă focul pe colina de trupuri moarte. Berengaria a fost aşezată sus de tot, pe unul din ruguri, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu cele două suliţe, cu care-l doborâse pe Qwara, puse în cruce peste ea.

Jorinde stătea în apropiere, tremurând, pe un rest de zid, îşi ţinea cu mâna pântecele voluminos şi mai vorbi pentru prima oară abia în dimineaţa următoare, când flota începu pregătirile pentru întoarcerea la Veneţia.

Mai departe, spre est, urma să pornească o singură corabie. Căpitanul Angelotti fusese grav rănit în timpul luptelor, când se alăturase asaltului de pe vârful geamăn; nu era pe moarte, dar, totuşi, prea slăbit pentru o călătorie în Ţara Sfântă. Comanda vasului *Santa Magdalena* a predat-o unuia dintre căpitanii care-l însoţiseră – pe el, ca şi pe ceilalţi – chiar din prima zi pe munte. Tânărul marinar a făgăduit solemn să aducă cu bine pe ţărmul statelor cruciate grupul celor care au ţinut să meargă mai departe, în Orient.

Violante a fost prima care a stăruit să nu meargă la Veneţia cu grosul cruciatelor. În cel mai restrâns cerc, ea le-a mărturisit Sagăi, Karmesinei şi Jorindei că preferă să moară decât să nu mai spere în revederea cu Gahmuret. Ea le-a mai povestit o istorie despre o înţelegere secretă care a fost încheiată în cetatea Lerch între un trimis al papei, dogele Veneţiei, regele Filip, contele Bonifaciu de Montferrat şi soţul ei. El nu i-a spus ei niciodată despre ce era vorba în realitate în această înţelegere, şi ea a rostit aceasta cu o convingere atât de înfocată, încât Saga aproape că a crezut-o. Apoi Gahmuret s-a alăturat cruciadei şi a pornit, cu gândul la eliberarea Locurilor Sfinte. Ce s-a întâmplat după aceea… ci, bine, ea voia în orice

caz să afle, dacă cele relatate ei şi Sagăi de ioanit despre nebunia lui Gahmuret corespund realităţii.

Jorinde a rupt tăcerea şi a anunţat, cu o putere reînnoită, că va continua şi ea călătoria. Nu se va mai întoarce niciodată la Hoch Rialt. Apoi a tăcu iarăşi, chiar şi atunci când a fost întrebată dacă a cugetat bine asupra hotărârii. Dar, până la urmă, au lăsat-o toţi în pace şi i-au acceptat hotărârea.

Cu o seară înainte, Saga apăruse la lumina rugurilor în faţa fetelor, mercenarelor şi marinarilor adunaţi, şi declarase că renunţă pentru totdeauna la conducerea flotei. Că ar fi încetat să audă glasul Magdalenei, şi pe cine ar mai putea mira aceasta după tot ce se petrecuse pe insulă? Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ea, anunţase Saga, altminteri nu s-ar fi ajuns niciodată atât de departe. După cele spuse, s-a ales cu rumori de tot felul din rândul supravieţuitorilor, cu obiecţii făţişe şi chiar cu câteva pietre.

Angelotti a sfătuit-o să călătorească mai departe cu *Santa Magdalena* spre Cipru şi chiar până în Ţara Sfântă, şi de acolo s-o pornească singură înapoi. La bordul vaselor flotei, nimeni n-ar putea să-i garanteze siguranţa şi ştia şi ea prea bine cât de schimbătoare era starea de spirit a fetelor. În orice caz, el nu şi-ar asuma nicio răspundere în cazul în care presupusele cruciate ar face din ea ţapul ispăşitor pentru eşecul lor. Saga şi-a dat seama de înţelepciunea cuvintelor lui şi s-a declarat gata să meargă mai departe cu *Santa Magdalena.* În taină era chiar bucuroasă de hotărâre.

Karmesin n-a făcut niciun secret din uşurarea pe care i-o aducea decizia Sagăi şi, deşi misiunea ei oficială ca însoţitoare a convoiului din însărcinarea papei se încheiase, voia să rămână până la capăt alături de Saga şi Jorinde, din prietenie, după cum a spus ea, ca şi din curiozitate. Contesa Violante nu s-a arătat prea entuziasmată, dar Saga a îmbrăţişat-

o bucuroasă pe concubină, iar Jorinde a sărutat-o pe frunte şi a zâmbit.

Şi, astfel, flota cruciatelor s-a separat.

Unele au luat calea înapoi spre Veneţia, celelalte şi-au continuat călătoria. Nimeni nu mai vorbea de Locurile Sfinte, de eliberare prin puritate creştină, de curăţenie înaintea lui Dumnezeu. Proviziile au fost împărţite, rănile îngrijite, cuvintele de rămas bun au fost rostite. Asta a fost tot.

Apoi galerele au pornit în larg, flota spre vest, *Santa Magdalena,* de una singură, spre est. La bord se aflau Saga, Violante, Karmesin şi Jorinde, iar în afară de ele, vreo două sute de fete, care voiau să înceapă o viaţă nouă în regatele cruciate.

Marea era calmă şi strălucitoare, soarele ardea pe cer, niciun vas nu se vedea în zare. Aerul le pătrundea fierbinte în plămâni, vâslele se ridicau şi coborau în ritm domol. În spatele lor, coloanele de fum ale rugurilor se ridicau deasupra orizontului ca nişte pâlnii cenuşii, până când s-a lăsat întunericul şi, în cele din urmă, mirosul greu de carne de om arsă a rămas în depărtări.

***

În cea de a doua noapte pe mare, Violante şi-a părăsit cabina şi a urcat singură la prova navei *Santa Magdalena.* Galera ancorase în apele mai scăzute din apropierea unei insule nelocuite. În întuneric, stâncile desenau conturul unei coroane masive.

Străjerele erau în mai multe locuri pe punte, dar una singură se îndreptă spre contesă, o recunoscu şi se îndepărtă cu o plecăciune scurtă. După aceea, Violante avu la dispoziţie prova numai pentru sine.

Stătea la parapet, fără să se rezeme, privea spre est şi avea senzaţia că vântul era mai răcoros. Îşi imagina cum sufla prin tot trupul ei, îi atingea muşchii şi oasele şi o elibera de tot balastul ultimelor săptămâni.

Se simţea vinovată. Vinovată pentru multe lucruri.

Ceilalţi puteau să creadă că n-o apăsa deloc conştiinţa; era exact impresia pe care se străduise mereu s-o lase. Contesa. Conducătoarea. Nimic nu părea s-o tulbure într-atât, încât să-i înfrângă curajul.

Dar tremurul din ea îi aminti că realitatea era alta. Răceala din inima ei nu era un semn de indiferenţă, dimpotrivă. Era groaza care o îngheţa în privinţa ci, a urmărilor faptelor ei şi a grozăviei pe care o provocase.

Şi pentru ce?

Fetele crezuseră că avea în gând eliberarea Ţării Sfinte. Ridicol.

În schimb, Saga, Karmesin şi restul micului grup conducător erau de părere că Gahmuret era cauza. Şi, pe Dumnezeu sfântul, Violante se străduise din răsputeri să producă această impresie: împărtăşeşte câtorva un secret şi mărturiseşte-le minciuna ta, apoi serveşte-le ca explicaţie o a doua, în care ei se pot transpune. Te vor crede atâta timp cât cred în *sentimentele* tale. Atâta timp cât le atingi inima.

Gahmuret.

Clătină mută capul şi şi-l imagină aşa cum îl văzuse ultima oară, negru de funingine şi înarmat, cu o spadă într-o mână şi în cealaltă…

Gândul acesta era şi acum prea dureros. Dar curând va veni ziua când va trebui să-i apară dinainte.

— Tu îmi vei spune unde este, şopti în vânt. Ea sacrificase sute, o mie întreagă, dacă numărătorile erau exacte. Ce mai însemnau alte pierderi, lipsuri mai mari? murmură în gol numele soţului şi ascultă cum vântul i-l smulse de pe buze. Mi-l vei da înapoi, murmură în noapte. Indiferent ce mă va costa. Este al meu, mă auzi, Gahmuret? Îşi strânse pumnii în întuneric. Mi-l vei aduce înapoi.

Cartea a patra
Nisip contra nisip

„Întotdeauna va exista un mincinos mai bun”.

Aelvin der Schwindler

Katervater

Tiessa coborî în cală şi îl căută pe Katervater. Rubicondul negustor de relicve stătea aplecat asupra unei mese, de tavanul scund se legăna o lampă cu ulei. Pe tăblia de lemn din faţa lui erau oseminte gălbejite şi tot soiul de săculeţi de pânză şi cutii de lemn. Într-o mână ţinea un fierăstrău.

— Katervater?

Se trase speriat înapoi, dar zâmbi când o recunoscu. De la fuga lor de pe ţărmul din sudul Italiei, Tiessa intrase în inima lui Katervater.

Cala era ticsită cu lăzi, butoaie şi vase de lut. Cele mai multe erau asigurate cu frânghii legate de bordaj, dar unele mai erau deschise şi permiteau o privire spre pacheţele, cutiuţe şi punguţe, care acolo se găseau cu zecile.

— Tiessa, mi-ai tras o spaimă soră cu moartea.

— De cine te temi? întrebă ea, privind curioasă înjur. Doar îi cunoşti pe toţi de aici, de la bord.

— De *cine?* Aici, jos, zac rămăşiţele câtorva sute de oameni! N-aş fi primul care să aibă de-a face cu spiritele morţilor.

— Poate că ar trebui să chibzuieşti mai bine ale cui oseminte le tai şi le vinzi.

Katervater oftă.

— Totul e o problemă de cerere. Cine-şi pune de plăcere sub pernă pe toată Sfânta Matilda? Dar un deget sau câteva fire de păr, poate un lob de ureche sau un mamelon… Iisuse, poţi să le porţi şi la gât. Protecţie la drum, înţelegi? În casele lor, oamenii sunt protejaţi de cei patru pereţi ai lor, dar pe stradă… Ridică din umeri. Apoi, afacerea e afacere.

Tiessa dădu din cap neîncrezătoare.

Negustorul cel gras rânji şi se întoarse iarăşi la treaba lui. Apucă cu stânga un femur şi cu dreapta potrivi fierăstrăul.

— Tăiat în bucăţi, îmi aduce de cinci ori mai mult decât aş primi pe întreg. Tocmai voia să

înceapă să taie, când încreţi fruntea, puse iarăşi unealta deoparte şi se întoarse spre Tiessa: De fapt, ce cauţi aici, în cală? Îmi amintesc cu neplăcere că v-am spus că niciunul din voi…

— Suntem aici pe vas de mai bine de două săptămâni, dar eu încă n-am fost nici măcar o dată aici, jos.

Katervater privi sceptic în jur.

— Şi zici că toate de aici sunt *sfinte*?

— Garantat autentice, relicvele celor mai sacri bărbaţi şi femei. Certificate din cel mai înalt loc pe care ţi-l poţi închipui.

— Şi *cine* garantează că toate acestea sunt veritabile? întrebă ea îndoindu-se. Tu?

Katervater strălucea.

— Am oricum o faimă de pierdut. Oamenii ştiu să preţuiască asta.

— Desigur.

Tiessa făcu câţiva paşi pe lângă lăzi şi saci.

— Şi ai şi ceva *autentic?*

— Poftim?

Ea îl privi.

— Ceva ce protejează cu adevărat. Vreau să spun, foarte deschis şi adevărat. Faun şi cu Zinder şi cu mine am putea avea nevoie, ştii tu.

Katervater îşi drese glasul, când înţelese cât de serios vorbea Tiessa. Îşi scărpină chelia lucioasă ca oglinda şi apoi îşi frământă gânditor cea mai de sus din numeroasele lui bărbii.

— Protecţie, păi… Deci, protecţia este o treabă foarte dificilă, ştii?

— Katervater! strigă ea cu reproş. Doar *tot* ce ai aici este pentru protecţie, aşa ai spus.

— Da, da, da… ei, bine, pentru tot felul de lucruri, înţelegi? Asta de aici ajută la boală, cealaltă e împotriva păduchilor, asta, poate, împotriva secetei şi cealaltă împotriva inundaţiilor.

— Ceva ce te apără de nenorociri ar fi chiar deajuns. Tiessa coborî vocea. Şi de teama de a fi făcut o îngrozitoare greşeală. O greşeală ce ar

putea costa viaţa a mii şi mii de oameni, şopti o voce din lăuntrul ei şi care nu mai voia deloc să amuţească: „La ce te-ai gândit? La ce te gândeşti *acum*? Nu-ţi poţi goni la nesfârşit vina. Odată şi odată te va ajunge din urmă, şi nimeni nu va putea să te ajute. Nici măcar Faun”.

— Hm făcu Katervater, care habar n-avea de problemele ei de conştiinţă. E dificil.

Tiessa simţi că i se moaie genunchii. I se părea că-şi pierde echilibrul. Făcu în grabă ceea ce exersase în săptămânile trecute, ajungând la o oarecare perfecţiune. Îşi schimbă gândul, închise ochii în faţa adevărului amar.

— Nu trebuie să te temi că nu-ţi pot plăti pentru asta. Scoase din decolteul tunicii ei de piele amuleta pe care o primise la Hoch Rialt de la Elegeabal, tălmăci tonii de vise. Vreau s-o schimb.

Katervater se apropie de ea.

— Arat-o!

— Ştii ce este?

— Un pandantiv. Seamănă cu un taur. Din Creta?

Tiessa scutură capul.

— E roman. Este o amuletă cu Mithra.

— Da? Ridică o sprânceană. Adevărat?

— Am văzut şi templul din care provine.

Katervater duse cercetător amuleta la gură şi o muşcă.

— În orice caz, n-ai făcut-o chiar tu.

— Bineînţeles că nu!

— Şi vrei s-o schimbi pe ceva?

Tiessa dădu din cap.

— Ce pot să primesc pe ea? Un craniu nu vreau, e prea mare. Şi un mamelon al Sfintei Matilda… mai bine, nu.

— Prea scump. Nu pot să-ţi dau în schimb decât ceva foarte mic.

Necăjită, ea îi pescui dintre degete amuleta.

— Atunci nimic.

— Mărimea unei relicve n-are nimic de-a face cu protecţia pe care o oferă.

— Ah, da?

Katervater îşi vârî degetele în haina mult prea strâmtă şi scoase un şnur de piele de la pieptul său cărnos. Ţinea pandantivul între policar şi arătător.

— Ştii ce-i asta? Un dinte din gura Sfântului Petru. Îşi făcu repede cruce. Singura relicvă, pe care o port eu însumi pe lângă corp. Ţi se pare prea mare?

Tiessa se încruntă.

— E stricat într-un loc.

Katervater îndesă din nou şnurul şi dintele sub haină.

— Asta nu-i ia nimic din sfinţenie. Vino, să mai aruncăm o privire! Poate că găsesc ceva pentru tine.

Tiessa îl urmă şovăitoare printre pereţii formaţi de lăzi. El se oprea deseori şi se uita în vasele deschise, scotea câte ceva de acolo şi punea pe urmă la loc.

— Un văl al Mariei? Nu, e prea preţios şi nici nu prea are un efect deosebit, după cât mi s-a spus… la să vedem, ce avem aici? O bucată din coroana de spini a lui Hristos. Aici e sângele lui. Dar, nu, nici asta nu e pentru tine… Uite! O bucăţică din stâlpul de sare în care s-a prefăcut nevasta lui Lot. Hmm, nu prea potrivită pe vreme de ploaie… Sau asta de aici: praf de rugină dintr-una din barele pe care a fost ars Sfântul Laurenţiu… Un cui din Arca lui Noe… Jumătate din unghia Botezătorului… în butoiul de aici sunt tot felul de capete, dar tu nu vrei aşa ceva… Poate doar o ţeastă? Nu?… Sau o inimă, chircită rău de tot?… Cordonul ombilical al lui Iisus, un chilipir – deşi, hm, nu sunt chiar sigur că e autentic… Păi, ce-ar mai fi? Nisip din Ţara Sfântă – nu, din ăsta o să ai destul printre dinţi…

Se opri şi făcu din nou o grimasă.

— Ah, acum ştiu! Vino-ncoace!

Tiessa îl urmă în partea din faţă a vasului. În drum, îl întrebă:

— N-ai voie să vinzi toate astea, nu-i aşa?

— Bine-nţeles că nu. Biserica numeşte asta *simonie.* Comerţ cu bunuri spirituale. Se pricep la aşa ceva, de aceea au şi găsit un cuvânt pentru el.

Katervater se opri înaintea unui munte de vechituri şi începu să tragă, gâfâind şi gemând, capace vechi, lăzi sparte, butoaie goale şi saci după ceva ce era ascuns dedesubt.

Ceea ce descoperi în cele din urmă fu un sarcofag de piatră, prăfuit şi acoperit de pânze de păianjen. În capac era dăltuit un model simplu, care abia se mai vedea din cauza murdăriei din crăpături.

Tiessa se uită dintr-o parte la Katervater.

E prea mare.

— Da, puţin, ce zici? Şi acum du-te înapoi la masa cu oase! Acolo e o butelcuţă de lut într-o ladă deschisă. Adu-o aici!

Ea strânse amuleta la piept.

— Nu mă păcăleşti cu nu ştiu ce fel de nimicuri, nu?

Katervater zâmbi.

— Sigur că nu. Şi acum fă ce ţi-am spus!

Când Tiessa se întoarse cu butelcuţă, el curăţase deja gunoiul de pe scândurile din faţa sarcofagului, atât cât să se poată apropia amândoi nestânjeniţi. Într-o mână, Katervater ţinea un minuscul vas de sticlă de forma unei picături şi doar ceva mai mare decât o falangă de policar. La capătul îngust, se aflau o încuietoare şi o verigă mică, prin care se putea trage un şnur sau o bentiţă de piele, pentru a purta la gât, ca pe un medalion, minuscula fiolă.

Katervater îi luă Tiessei din mână butelcuţă de lut, îi scoase dopul şi turnă din ea un fluid vâscos într-o deschizătură de mărimea unei monezi de la capătul capacului sarcofagului.

— Şi acum? întrebă Tiessa.

— Aşteaptă. Katervater puse deoparte sticla, îngenunche gemând şi cu destulă greutate în faţa sarcofagului şi pipăi la capătul de la picioare, doar ceva mai sus de podea, până ce găsi acolo o a doua deschizătură, şi mai mică, în peretele lateral. În faţa ei ţinu fiola de sticlă deschisă.

— O să ne ia ceva timp. Dar nici n-avem altceva de făcut, nu?

— Dar ce e asta? întrebă Tiessa uimită.

— Acesta este sarcofagul Sfântului Alexius din Roma. Nici vorbă de ceva mult mai sfânt, crede-mă. Este unul dintre patronii protectori ai Romei, şi ce e bun pentru Roma, nu poate decât să-ţi fie tocmai potrivit.

— Şi uleiul de unde e?

— Uleiul Sfintei Lampedusa, o înştiinţă el, clipind cu înţeles. Ea este atârnată deasupra mesei mele… Este ulei de lampă obişnuit. Chiar dacă nu multă vreme. De fapt, când iese din nou de aici, de jos, a atins deja rămăşiţele pământeşti ale Sfântului Alexius şi a înglobat sacralitatea lui.

— Te distrezi pe seama mea.

— Nu. După cum arăta, părea că ia totul în serios. Uleiul preia în sine toată puterea protectoare a sfinţilor, de îndată ce a curs prin mormintele lor. Asta poate să-ţi confirme orice negustor de relicve cinstit. Nu este scump, dar este foarte eficient. Şi are şi avantajul că poţi să-l iei cu tine peste tot.

Sceptică, dar ceva mai îmblânzită, privea cum picura uleiul vâscos din deschizătură. Katervater rămase ciucit până când se umplu micuţa fiolă. Apoi o astupă cu grijă şi i-o întinse Tiessei.

— Asta ţi-o dau pentru amuleta ta păgână. E un schimb bun.

După ce mai şovăi puţin, ea îi înmână capul de taur, e drept, nu înainte de a fi desfăcut bentiţa de piele şi a fi fixat pe ea fiola în locul amuletei. Imediat dispărură sub tunica ei.

— Asta de aici, Katervater arătă spre pandantivul din palma lui, o s-o arunc peste bord.

— N-o să-l vinzi altcuiva?

Katervater scutură din cap.

— Aşa ceva n-aduce decât nenorocire. Unelte vrăjitoreşti păgâne şi fleacuri eretice… Nu pe vasul meu.

Tiessa atinse mica ridicătură de sub tunica ci şi începu să se împrietenească cu noua ei posesiune.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă.

Negustorul de relicve îi puse zâmbind o mână pe umăr şi o conduse pe punte.

***

În timpul acesta, Faun şi Zinder stăteau la parapeţi şi priveau de la tribord marea. Mercenarul vorbea de mult fără să facă vreo pauză şi tot trăgându-se de tuleiele din barbă.

După ce Zinder termină, Faun îl întrebă:

— Vrei să spui că toate astea contesa şi le-a asumat doar ca să-şi regăsească soţul? Duce la moarte mii de fete numai pentru a-şi asigura sprijinul ordinelor cavalereşti în căutarea lui Gahmuret? Faun scuipă dispreţuitor peste parapet în apă. Nu cred că Saga a bănuit ceva. Altminteri nu s-ar fi lăsat niciodată atrasă în aşa ceva, nici măcar de dragul meu.

— La început a făcut totul numai pentru tine, spuse Zinder. Nu încape nicio îndoială.

La început?

Mercenarul ezita.

— Cred că au existat neapărat momente, în care ea s-a complăcut în rolul ei. Sus, în munţi şi, mai târziu, la Milano.

— Dar Saga sigur n-a ştiut nimic de Gahmuret!

— Ce ar putea schimba asta?

Faun tăcea şi privea în gol stăpânindu-şi furia. Saga era sora lui geamănă, iar el refuza, pur şi simplu, să-i atribuie mai mult decât o infimă complicitate la cruciada fecioarelor. E drept că,

uneori, îl mai năpădeau îndoielile. Ele îl preocupau mai mult decât voia el să-şi mărturisească.

— Vorbiţi de Gahmuret von Lerch? întrebă o voce gâfâită în spatele lor. Amândoi bărbaţii se întoarseră, Faun ceva mai greoi şi mai îngândurat.

Katervater apăruse pe punte împreună cu Tiessa. Faun zâmbi văzându-i, se desprinse de lângă parapet şi se îndreptă spre ei. Chiar şi acum, şi în dispoziţia melancolică ce o tortura de când fugiseră, totul se lumina în jur, atunci când ea-i zâmbea, vorbea cu el sau stătea noaptea lângă el sub punte. Între timp el îi învăţase bătăile inimii şi le cunoştea ca pe ale lui.

Katervater veni spre ei, se duse lângă parapet şi aruncă ceva în apă, prea repede, pentru ca Faun să poată recunoaşte despre ce era vorba.

— Aşa, murmură negustorul de relicve, clipind către Tiessa. Cu asta am terminat. Slavă Domnului! Apoi se întoarse din nou spre Zinder: Gahmuret von Lerch? întrebă încă o dată.

— Îl ştii? se interesă Faun şi apucă mâna Tiessei.

— Sigur că da. Eram la Constantinopol, când acolo s-a deschis iadul. Nu eram cruciat, ferească Domnul! Voiam să fac afaceri cu bizantinii, când au venit bastarzii ăştia cu corăbiile şi săbiile şi manierele lor proaste şi au făcut totul una cu pământul. Gahmuret era unul din ei. Pot să mi-l amintesc bine, pentru că purta întotdeauna o mască.

— Ce fel de mască? întrebă Zinder.

— Ceva din piele. Probabil avea cicatrici pe faţă, cicatrici urâte. Cineva a povestit că el s-a ales cu astea în bătălia pentru Zara, la care cruciaţii au fost… să zicem, *convinşi* de veneţieni.

— A fost rănit? Faun era numai urechi. Destul de grav, pentru ca apoi să moară?

Katervater scutură din cap.

— Când l-am văzut, era ca argintul viu. Mascat, dar deloc slăbit. Nu, cu siguranţă n-a murit din

cauza rănilor. Deşi asta ar fi fost pe placul unor domni sus-puşi, după cât am auzit.

— Povesteşte mai departe, îi ceru Zinder.

Faun ştia că mercenarul luase parte direct la luptele pentru Constantinopol, dar era evident că drumurile nu i se întretăiaseră nici cu Gahmuret, nici cu Katervater. Nicio mirare între atâtea mii de cavaleri şi vasali.

Negustorul îşi tampona cu mâneca ţeasta pleşuvă. Dat fiind corpul său mătăhălos, el era cel ce suferea cel mai mult dintre toţi din cauza arşiţei din marea greacă.

— Ei bine, Gahmuret stătea în calea unora. Nu ştiu exact, dar se povestea că la Constantinopol fusese un atentat împotriva lui. Unii susţineau că regele Filip dăduse un asemenea ordin; alţii spuneau că papa era autorul. Dar dacă mă întrebaţi pe mine, tot atât de bine putea fi oricare cavaler căruia el îi jucase vreo festă pe drum. Gahmuret nu era, ca să spunem aşa, un om prietenos. Eu l-am întâlnit de două ori şi nu pot spune că l-am îndrăgit de cum l-am văzut. În orice caz, trebuie să fi avut nişte motive pentru care a dispărut din Constantinopol.

Faun clătină din cap, pe gânduri. Toate acestea aveau un sens. Dacă Gahmuret fusese, într-adevăr, unul dintre conspiratori, era în posesia unor cunoştinţe care puteau fi periculoase pentru unii.

Între timp, mercenarul îl măsura suspicios pe Katervater. Se apropie de negustor şi-i înfipse un deget în piept.

— Fondul tău de relicve nu provine întâmplător din nişte afaceri rentabile cu câţiva comandanţi de oşti? Bisericile din Constantinopol au fost jefuite de la podele până în vârful turnurilor, şi o mulţime de lucruri au dispărut chiar din primele zile.

Katervater râse înecându-se ciudat şi ţinându-se cu mâna de burta sa voluminoasă.

— Mda, păi, ce să spun? Ca negustor independent, cauţi să scoţi din toate ce e mai bun,

nu-i aşa? Bizantinii, cu care eu voiam să fac comerţ, de la o zi la alta au… dispărut. Iar Gahmuret şi ceilalţi conducători… ei, bine, îi urau pe veneţieni şi se bucurau pentru fiecare lucru care nu nimerea în trezoreriile dogelui. Se opri scurt: Dar au fost şi unii mai răi decât Gahmuret, mult mai răi. Au fost zile întunecate. Pentru mulţi ar fi fost mai bine să facă ce-a făcut el şi, pur şi simplu, să dispară. Mă întreb cum au mai putut privi oamenii aceştia în ochii familiilor lor odată ce s-au întors acasă. Dar ei şi-au văzut de treabă mai departe, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Şi Gahmuret? întrebă Faun.

— Într-o zi, a plecat împreună cu o ceată de oameni de-ai lui. La scurtă vreme, cei mai mulţi s-au întors în patrie, şi chiar şi eu am întors oraşului spatele. Au trecut săptămâni până când să-mi piară din nări mirosul greu de fum şi de cadavre. Uneori mi se părea că eram urmărit de miros chiar şi în largul mării. Dar pe urmă m-am lămurit că totul era numai în capul meu. Duhoarea, zgomotele luptelor, ţipetele oamenilor… totul a rămas sus o veşnicie. Îşi lovi tâmplele cu degetele. Şi n-am făcut nici măcar cel mai mic rău cuiva. Cum o fi părut aşa ceva în capul celor care erau *într-adevăr* vinovaţi? O privire în direcţia lui Zinder, dar cum mercenarul îi susţinu sumbru privirea, Katervater coborî în grabă privirea.

— Unde îl va căuta Violante pe Gahmuret? întrebă Faun. Încotro se va îndrepta?

— Dacă a avut în vedere sprijin din partea cavalerilor ordinelor, atunci cu siguranţă se va îndrepta spre una dintre fortificaţiile lor, răspunse Zinder. Sunt multe cele despre care ar putea fi vorba. Ce zici, Katervater?

— Cel puţin o duzină, confirmă negustorul. Cele mai puternice ordine sunt templierii, ioaniţii şi cavalerii Ordinului German. Spre care din cele trei se va îndrepta? Ridică din umeri: Asta doar Dumnezeu ştie.

***

În ziua următoare, omul de la postul de observaţie la punte anunţă prezenţa unor vase numeroase la orizont. Katervater ordonă să fie evitate într-un ocol mare vasele străine, întrucât se temea să nu fie vorba de flota lui Qwara.

Cu mult înainte ca cei trei să-i fi relatat cele trăite de ei pe galera lui Qwara, îi ajunseseră şi lui la urechi zvonuri despre strădaniile prinţului de a realiza o mare asociere de piraţi şi vânători de sclavi. Nu era nevoie de prea mult ca să înţelegi că el ţintea vasele cruciadei fecioarelor. Cum

Katervater avea destulă experienţă cu bandele de piraţi din Marea Mediterană, în ziua aceea făcu ceea ce obişnuia să facă întotdeauna la vederea vaselor lor la orizont – îşi luă tălpăşiţa.

— Câte vase sunt? răcni el spre vârful catargului.

— Greu de zis, strigă omul de la postul de observaţie. Sunt la prea mare depărtare. Poate douăsprezece, s-ar putea chiar douăzeci.

Katervater dădu din cap înverşunat.

— N-o să aştept până să ie putem număra catargele, le declară pasagerilor săi şi dădu echipajului toate ordinele necesare.

Scurt timp după aceea, *Sturmhochzeit* o luă spre nord-est, în vreme ce flota dispărea la orizont în sud-vest. Nu puteau fi navele fetelor, căci Ţara Sfântă se afla în direcţia opusă. Dar poate că şi Qwara o fi trebuit s-o ia spre est. Zinder le dădu de gândit că era posibil să fi fost sarazinii. Şi cu aceia, într-adevăr, nimeni n-ar fi vrut să se întâlnească.

A mai trecut o zi, înainte ca peste mare să vină dintr-o dată un miros de ars. De pe una din micile insule de stâncă, din care existau cu zecile în această parte a mării, se înălţau coloane subţiri de fum, care se împotriveau cu încăpăţânare vântului. Insula se afla mai la sud de ruta lor, şi nu i-ar fi dat nicio atenţie dacă prora vasului *Sturmhochzeit* nu s-ar fi izbit brusc de un vălmăşag de scânduri

groase pe jumătate carbonizate. Curând le sosiră în faţă şi rămăşiţe mai mari, iar postul de observaţie raportă mai multe epave arse pe malurile insulei.

Faun fu cuprins de o teamă teribilă la gândul că ar fi putut fi vorba de flota fetelor şi că, în mod sigur, vasele lui Qwara fuseseră cele pe care le întâlniseră ieri – încărcate cu cele care mai rămăseseră din oastea fecioarelor. În cazul în care Saga s-ar fi aflat, cu adevărat, la bordul unui vas cu sclavi, căutările lui s-ar fi încheiat aici. N-ar mai fi putut s-o găsească niciodată pe ţărmurile Africii de Nord.

Tiessa îi împărtăşea îngrijorarea, şi chiar şi Zinder îi sugera lui Katervater ca *Sturmhochzeit* să se apropie de insulă. Negustorul de relicve nu s-a arătat deloc încântat de idee şi, la început, nici n-a vrut să audă de aşa ceva, dar în cele din urmă Tiessa a reuşit să-l facă să-şi schimbe gândul.

— De ce nu pot să-ţi refuz nicio dorinţă? mormăi el, în timp ce se pregătea, călcându-şi pe inimă, să le dea oamenilor săi comenzile necesare.

Sturmhochzeit ancoră în apropiere de rămăşiţele vaselor incendiate. De aici au putut să vadă ruinele unui sat. Sus pe munte, se aflau dărâmăturile unei fortăreţe; nu departe de acel loc, se înălţa fumul, pe care-l văzuseră încă de la depărtare. Duhoarea apăsătoare nu putea fi alungată nici măcar de vântul răcoros, şi Zinder stabili, mormăind, că aşa nu miroseau decât cadavrele arse.

Katervater refuză să meargă cu ei pe uscat. Le puse la dispoziţie una din bărcile de salvare şi patru vâslaşi, care-i transportară pe plaja stâncoasă.

— Vă las timp până la apusul soarelui, spuse. Dacă până atunci nu vă întoarceţi, ridic pânzele.

Vâslaşii rămaseră la mal. Faun, Tiessa şi Zinder nu puteau să se bazeze decât pe faptul că negustorul de relicve îşi va ţine cuvântul şi le va lăsa timp până la apus. Dacă barca de salvare ar pleca fără ei, ar fi pierduţi.

Au trecut uluiţi printre ruinele satului şi se pregăteau să urce spre vârf. Panta muntelui era presărată cu cadavre, dar nu găsiră decât bărbaţi, care puteau fi uşor identificaţi drept nemernici de teapa lui Qwara sau Achard. Aici se dăduseră cu puţine zile în urmă lupte înverşunate, nu mai încăpea nicio îndoială, dar unde erau adversarii vânătorilor de sclavi?

Zinder făcu un semn în sus, spre fuioarele de fum din ruine şi atunci bănuiră ce-i aştepta acolo sus. Faun îi propuse Tiessei să se întoarcă la barcă, dar, în mod excepţional, era recunoscător că ea nu i-a ascultat rugămintea, ci a rămas lângă el.

Panorama fără sfârşit a cadavrelor care acopereau tot muntele devenea tot mai ireală. Duhoarea trupurilor descompuse în arşiţa nemiloasă a verii le întorcea stomacul pe dos.

Faun vomită de două ori pe drumul spre vârf. Nici Tiessa nu se simţea mai bine. Printre cadavre mişunau tot soiul de animale, deşi, potrivit lui Zinder, numărul mâncătorilor de hoituri se menţinea în limite; pe uscat, ar fi fost de zece ori mai multe, după cum aprecia el. Avea în stoc zeci de asemenea explicaţii încurajatoare şi chiar dacă, la un moment dat, Faun şi Tiessa parcă amorţiseră şi abia dacă-l mai ascultau, ei erau în acelaşi timp bucuroşi că cel puţin unul dintre ei rupea teribila tăcere din acel loc. Lor le pierise de mult graiul de oroare.

Tiessa refuză să treacă peste podul plin de cadavre, aşa că ea şi Faun urcară pe platoul de stâncă dându-i înconjur, în vreme ce Zinder ridică din umeri, luă drumul drept şi balansa peste morţi, ca şi când ar fi fost vorba de crengi stânjenitoare, smulse din pomi de furtună.

Când ajunseră cu greu sus, la marginea stâncii, îl văzură pe Zinder tot la poartă. Priveliştea oferită de platou îl încremenise. Aici sus, pe resturile de ziduri, erau stivuite mai bine de zece ruguri, cărora li se dăduse foc. Cele mai multe arseseră complet,

dar unele fuseseră stinse de vânt, aşa încât se puteau recunoaşte clar cadavre de fete şi femei tinere, dar, printre ele, erau şi bărbaţi.

Faun se poticnea fără ţintă înainte, îşi îngropase ambele mâini în păr şi căuta cu ochii ieşiţi din orbite chipul Sagăi printre leşurile care mai puteau fi identificate. Dar nu exista nicio şansă, şi acelaşi lucru i-l spuse şi Tiessa, care se desprinsese chiar înaintea lui Zinder din amorţeala paralizantă şi-l ajunsese din urmă pe Faun, în mijlocul acestui ţinut de iad, cu munţi de cadavre scheletice sau arse pe jumătate. Îi atinse mâna şi, cum el nu şi-o retrase, Tiessa o apucă şi îl urmă pas cu pas. El se liniştea treptat, deşi panica îi rămăsese cuibărită în ochi.

— Saga nu e aici, stăruia Tiessa. Ea este conducătoarea lor. Trebuie să fi fost din timp pusă la adăpost.

— Cele de aici nu sunt toate, spuse Zinder, când se apropie de ei. Nu sunt *cinci mii.* Cele mai multe au supravieţuit.

— *Ar fi putut fi* cinci mii, bâigui Faun. Cum vrei să numeri... *Asta* de aici?

— Încrede-te în mine, pur şi simplu. Nu văd pentru prima oară aşa ceva. Asta de aici n-a fost mai mult de o mie cinci sute, chiar mai puţin.

— O mic cinci sute, rostiră cu consternare buzele livide ale Tiessei.

Faun îşi continua căutările şi se împiedica năucit printre ruguri. Privea în dreapta şi-n stânga, dar, de fapt, nu vedea nimic, doar ceva indefinit brun şi negru, dealuri de oase, cenuşă şi zgură umană.

Ajunsese deja la marginea estică a platoului, când se auzi un ţipăt strident. Din spatele unui rug ţâşni o făptură. Faun era mult prea tulburat pentru a o evita sau a se apăra. Ceva se năpusti asupra lui aidoma unui animal şi-l trânti la pământ. Degete i se înfipseră ca nişte gheare în obraz, căutându-i ochii şi înţepenind în colţurile gurii lui. Instinctiv, Faun muşcă cât putu de tare. Peste platou se

întinse un ţipăt de durere, apoi Faun fu lovit cu pumnii, un genunchi îl nimeri în burtă şi, deodată, era liber.

Tiessa smulsese făptura de pe el. Zinder înşfacă atacatorul şi îl ţinu la distanţă, cu braţul întins, pentru a nu ajunge în raza de acţiune a mâinilor şi dinţilor lui.

Era o femeie tânără, aproape o fată. Îmbrăcămintea ei era ferfeniţită, ea însăşi era unsă de sus până jos cu funingine. Saliva i se prelingea din gură şi ochii măriţi erau înconjuraţi de vânătăi. Părul era lipit cu murdărie şi tot ce e mai rău; părea să fi fost blondă odată, dar abia mai puteai ghici acum.

— Să nu-i faci nimic rău, strigă un glas de femeie şi apoi, din spatele ultimului rug, mai apărură alte două arătări răpănoase. Probabil că se ascunseseră acolo atunci când cei trei urcaseră pe platou. Şi-a pierdut minţile, spuse cea mai vârstnică dintre ele.

Fata lovea cu degetele încovoiate ca nişte gheare în Zinder.

— Se potoleşte, dacă îi dau drumul?

Cea de a treia femeie oftă, se apropie şi apucă fata de braţ. În primul moment, vru s-o lovească şi pe ea, dar pe urmă nu se mai zbuciumă şi smuci. Las-o în pace! îi spuse lui Zinder femeia. N-ar putea să te rănească serios.

Zinder se strâmbă sceptic.

— Te rog, dă-i drumul!

Contrar inimii sale, Zinder o lăsă şi, prudent, se dădu un pas înapoi. Femeia trase fata spre ea şi-i ascunse faţa la umărul ei.

— Tulburaţi liniştea morţilor, spuse femeia mai în vârstă şi se alătură celor două însoţitoare. Ce căutaţi aici'? V-am văzut corabia şi ne-am temut că sunteţi piraţi.

Faun se îndreptă cu greu. Tiessa vru să-l ajute, dar el scutură abia vizibil din cap. Atacul îl limpezise din nou. Apăsarea şi greaţa rămăseseră,

dar acum nu mai era convins că undeva, printre rugurile acestea, se afla cadavrul Sagăi.

— Magdalena, spuse dintr-o suflare. Unde e?

Femeia care ţinea fata, ridică privirea.

— O căutaţi pe Magdalena? Aţi venit prea târziu.

Speranţele lui Faun se prăbuşiră.

— A murit? întrebă Tiessa.

Femeile schimbară o privire între ele, în vreme ce fata continua să zacă inertă în braţele tovarăşei ci.

— Nu, n-a murit, spuse cea mai în vârstă. Dar nu mai e de mult Magdalena. A spus chiar ea. Cuvântul Domnului a părăsit-o. Ia uitaţi-vă aici, în jur! Poate că vă miraţi? Dumnezeu este tot atât de departe de acest loc ca stelele.

Faun se împinse pe lângă Zinder, fără să ţină seama că ajungea astfel iarăşi în raza de acţiune a fetei.

— Unde e acum? Mai e aici, pe insulă? Asta n-o mai credea nici el, numai că vorbea mai repede decât putea să cugete.

— A plecat, spuse femeia mai vârstnică. Toţi au plecat. Unii în partea aceea, arătă femeia spre vest. Ceilalţi aşa, de-a lungul. Mâna ei arătă spre est, acolo unde, undeva, dincolo de orizont se afla Ţara Sfântă.

— I-aţi bătut pe piraţii lui Qwara, preciză Zinder. Trebuie să fi fost câteva mii, cei de jos dintre stânci şi de pe cealaltă parte a podului. Câte dintre voi au făcut isprava asta?

— Toţi care nu zac aici, spuse femeia în vârstă, care, după cum presupunea Faun, trebuie să fi fost o mercenară, care însoţise de la Milano convoiul fecioarelor. Femeia arătă spre muntele de leşuri. Câteva mii s-au întors în patrie. Şaisprezece vase din şaptesprezece. Numai unul a plecat mai departe spre est. Magdalena era acolo, împreună cu contesa şi cu târfa papei.

Faun respiră adânc şi Tiessa îi zâmbi slab.

— Dar cu voi ce e? întrebă Zinder femeile. De ce aţi rămas aici?

Mercenara zâmbi amar.

— Pari unul care se pricepe la lupte. Dacă ştii ce e războiul, atunci ştii că oamenii ard mai rău decât nisipul umed. Am rămas aici ca să aduc celor morţi ultimul omagiu. Le voi da foc până nu va mai rămâne nimic din ei. Şi poate că după aceea, o voi lua-o şi eu după ei. Femeia ridică din umeri. Sau o să aştept corabia următoare.

Doar în afară părea mai limpede la minte decât fata nebună, dar în realitate spiritul femeii nu era mai puţin confuz.

— Micuţa asta a venit poticnindu-se dintre stânci, după ce a plecat flota, spuse femeia cu fata în braţe şi recunoscu sincer: Şi eu am plecat, chiar la începutul luptelor. Când m-am întors, se terminase totul. Gunda ne-a adunat pe toate aici şi acum noi o ajutăm.

— Puteţi veni cu noi, propuse Tiessa. Vă luăm cu noi undeva, unde să fiţi în siguranţă.

— Unde am putea fi mai sigure ca aici? întrebă mercenara. Mai sigure ca între morţi?

— O să muriţi de foame, spuse Zinder.

— Atunci, lăsaţi-ne nişte provizii. Doar câteva de care vă puteţi lipsi.

— Sunteţi într-adevăr nebune.

— Chiar crezi cu adevărat că părerea ta are aici vreo importanţă? Mercenara zâmbi blând. Acum plecaţi! Noi vom rămâne. Asta e menirea noastră.

Cea de a doua femeie dădu din cap, în vreme ce fata din braţele ei continua să suspine.

— Ce e cu ea? întrebă Zinder.

— Poţi s-o vindeci? întrebă mercenara. Sau poate altcineva? Vreţi s-o lăsaţi pradă sorţii pe străzile vreunui oraş, unde va fi un vânat pentru criminali şi pentru profitori fără scrupule? Nu, rămâne la noi. Femeia făcu o mişcare atotcuprinzătoare şi zâmbi din nou. Cu noi şi cu vântul şi cu soarele şi cu marea.

Cetatea Ioaniților

Portul în faţa căruia ancoră *Santa Magdalena* îşi merita această denumire numai în cele mai trufaşe vise ale celor care îl creaseră cu decenii în urmă. Era prima aşezare într-o ţară a sarazinilor pe care o vedea Saga şi era departe de măreţia şi somptuozitatea, pe care le evocau preoţii din patrie când vorbeau de Ţara Domnului.

Mai degrabă, era vorba de o garnizoană militară a Ordinului ioaniţilor, înconjurată spre interiorul ţării de palisade de lemn, biciuite de vânturi. Trunchiurile de copaci de care a fost nevoie, fuseseră aduse de departe, căci pe ţărmul sărăcăcios nu erau păduri. In interiorul palisadelor erau câteva clădiri zidite din bazalt, grosolane şi practice, nenumărate barăci de lemn şi zeci de corturi, pe ale căror prelate lăsate se adunase un nisip fin; nenumărate altele se îngrămădeau afară, la zidul de apărare din lemn, unde comercianţi locali, dar şi negustori de la soare-apune îşi lăudau mărfurile.

Spre surprinderea Sagăi, Karmesin îi prezentă comandantului căpităniei portului un hrisov cu pecetea Patronatului Petri, pe care îl legitimă în calitatea ei de Trimis al Sfântului Părinte. Probabil că Violante ştia de existenţa acestui document, căci nu se arătă mirată când concubina desfăşură pergamentul în faţa ioanitului. Saga făcu ochii mari de uimire, când cavalerul manifestă un zel extrem şi cu viteza vântului făcu tot ce era necesar pentru ca femeile să-şi poată continua cu bine călătoria. Ceea ce contesa singură nu reuşise să facă, Karmesin realiză aproape pe nesimţite.

Următoarea lor ţintă era fortăreaţa Margat, cea mai mare bază a ioaniţilor în Siria şi cel mai bun punct de plecare pentru o călătorie spre Krak des Chevaliers, cetatea despre care vorbise Trimisul pe mare.

Este un post exterior îndepărtat, o ultimă bucată de civilizaţie creştină, înainte ca lumea să se cufunde în barbarie.

Dincolo de aceasta, în Nicăieriul pustiului păgân, făceau legea Gahmuret şi fidelii săi.

Dar înainte ca Violante, Saga şi ceilalţi să-şi poată continua călătoria, mai trebuiau să-şi ia rămas bun. Mai mult de jumătate din cele două sute de femei, care le însoţiseră pe ultima porţiune a drumului pe mare, rămăseseră în Cipru, unde Hugo, regele în vârstă de cincisprezece ani, şi soţia sa Alice domneau în spiritul Bisericii. Mişcată de soarta femeilor, Alice se declarase gata să preia cruciatele şi să se îngrijească provizoriu de adăpostirea şi hrănirea lor.

Până la urmă, doar vreo şaizeci de fete au mai continuat călătoria pe *Santa Magdalena* spre Ţara Sfântă. După ce au ajuns pe uscat şi după ce Karmesin îşi prezentase hrisovul papal, ele au avut ocazia de a se alătura unei caravane ioanite spre Antiohia. Acolo, în nordul Siriei, dominaţia creştină trecea drept sigură. Principatul Antiohia era înfloritor şi, ca în toate statele cruciate, numărul femeilor era redus.

Deşi călătoria lor în căutarea lui Gahmuret nu stătuse, într-adevăr, sub o stea bună, după despărţirea de resturile oastei ei, Violante părea uşurată şi uneori chiar exuberantă. Abia aştepta s-o ia din loc. Planul pe care şi-l făcuse de a impresiona cavalerii ordinului cu oastea de fecioare eşuase de mult. Dar, datorită Karmesinei, îşi atinsese ţelul chiar şi fără o oaste de cinci mii de fecioare. Contesa îi părea Sagăi cu mult mai fanatică decât la începutul călătoriei, dar ea atribuia totul apropierii palpabile a revederii cu Gahmuret.

În cele din urmă, cele patru au părăsit garnizoana portului în suita mai multor ioaniţi şi s-au îndreptat spre Margat. În calitatea ei de Trimis oficial al Papei, Karmesin călărea în frunte; tot ea

purta toate discuţiile cu cavalerii. Saga, Violante şi Jorinde o urmau, aceasta din urmă tot mai greu, deoarece copilul nenăscut se mişca în trupul ei şi prefăcea călăritul în tortură. Cu toate acestea, ea stăruise să însoţească grupul cât de mult va fi posibil.

În ce o privea pe Saga, ea se hotărâse de mult s-o urmeze pe Violante până la capătul drumului. Pe de o parte, dintr-o bizară curiozitate, pe care cu câteva săptămâni în urmă ar fi considerat-o inimaginabilă. Dar şi pentru că o voce interioară îi şoptea că avea menirea de a cunoaşte cu propriii ochi nebunia Violantei. Poate şi numai pentru a putea fi sigură că totul se terminase cu adevărat. Nu reuşise să învingă spiritul minciunii prin voia ei ci cu ajutor din afară; ceea ce rămăsese era posibilitatea de a-i dovedi că nu-l mai *folosise.* Poate că toate acestea îi fuseseră hărăzite dinainte, poate că de aceea îl purtase în sine şaptesprezece ani. Când se va întoarce şi viaţa ei va intra pe făgaşul obişnuit – indiferent cum voia ca să facă *aceasta* –, poate că el ar lăsa-o de la sine în pace. Nu mai avea nicio îndoială că în viitor nu i se va mai da a doua oară o misiune ca aceasta, iar atunci poate că spiritul minciunii îşi va căuta, pur şi simplu, pe altcineva, pe cineva care ar avea mai multă nevoie de el sau ar fi mai uşor de antrenat într-o asemenea aventură.

Au trecut peste dealurile stâncoase de la ţărm şi au ajuns curând într-un ţinut întins, deasupra căruia, pe o cocoaşă impozantă a muntelui, se înălţa cetatea ioanită Margat. Aici ţinutul era mai mănos, iarba era ţepoasă, erau crânguri de măslini şi, în unele locuri, câteva sărăcăcioase suprafeţe arabile, chiar dacă vânturile cărau aici fără încetare nisipul deşertului din apropiere şi acopereau totul cu un praf luminos.

Priveliştea oferită de Margat intimida. Clădită în întregime din bazalt negru, dar cu îmbinări deschise la culoare, fortăreaţa trona, ciudat de

complicată, deasupra unei aşezări pe partea nordică a muntelui. Cel mai mult frapa un turn circular masiv, reşedinţa Marelui maestru al Ordinului, şi un al doilea turn, mai mic, în nord, care era flancat de două turnuri fortificate mai joase. Nicăieri nu se vedeau decoraţiuni. Cetatea Margat fusese ridicată cu un singur scop: de aici trebuia condus războiul. Constructorii ei n-au făcut nimic pentru a masca această intenţie. Totul părea butucănos, impresionant şi înfricoşător.

Dincolo de crenelurile cetăţii, pe circumvalaţii şi în turnurile de pază se aflau ioaniţi în veşmintele lor tipice. Peste zale purtau uniforme militare lungi şi negre, pe care se lăfăia în toată splendoarea crucea albă a ordinului. Scuturile lor în trei colţuri erau şi ele negre, crucea era în stânga sus şi nu ocupa nici măcar un sfert din suprafaţă. Lungile lor pelerine se umflau în bătaia vântului care biciuia zidurile fortăreţei, suflând dinspre zona colinară. Mulţi ţineau suliţe în braţul întins, paralel cu corpul, iar fanioanele lungi şerpuind la vârfurile lor de oţel dansau în ritmul rafalelor.

În vreme ce câteva călugăriţe o luară în primire pe Jorinde, care se simţea slăbită, Karmesin, Saga şi Violante fură conduse la Marele maestru al ordinului. Acesta le întâmpină într-o sală lipsită de orice podoabe. Pe o tăblie rotundă de masă fuseseră construite armate din minuscule bucăţi de lemn, ca şi când tocmai se juca un joc straniu. Într-adevăr, aici erau proiectate campanii, erau organizate apărări ale cetăţilor Ordinului şi erau făurite strategii pentru recucerirea Ierusalimului.

Karmesin scoase brusc, din nou, documentul ei papal. Saga încă nu avusese prilejul de a o întreba între patru ochi despre el. De ce până atunci concubina nu pomenise niciodată de el? Într-adevăr, doar pentru că pe drum nu le-ar fi fost de niciun folos?

După o discuţie lungă, în care Marele maestru le-a prevenit stăruitor asupra pericolelor de la

graniţa cu selgiucizii, s-a hotărât ca un mic grup de ioaniţi să pornească a doua zi cu ele spre Krak des Chevaliers. Călătoria ar dura mai multe zile şi Marele maestru le mai invocă încă o dată riscurile unui asemenea drum. Le vorbi de invazii şi de viaţa dură în fortăreaţa de la graniţă, şi cu cât vorbea mai mult de ea, cu atât mai mult se îndoia de hotărârea luată. În cele din urmă, s-a ajuns până acolo încât el şi-a retras făgăduiala şi a pretextat că trebuie să doarmă o noapte, ca să mai cugete asupra acestui subiect. Considera un act iresponsabil trimiterea unor femei în iadul acela. Nici insistenţele Karmesinei, nici aluziile ei la pecetea papei şi cu atât mai puţin ocările certăreţei Violante nu l-au clintit din hotărârea lui. Mâine dimineaţă, le anunţă el, le va comunica dacă va consimţi sau nu la o continuare a călătoriei.

Pentru noapte, au fost cazate în modestele rezerve pentru oaspeţi. Fiecare a primit propria cămăruţă, iar Saga se hotărî să meargă devreme la culcare. Oboseala de pe urma călăritului îi intrase şi ei adânc în oase, ca să nu mai vorbim de anevoioasele săptămâni pe mare. Ideea întoarcerii, la un moment dat, din nou pe un vas era greu de suportat. Dar apoi îşi spuse că era prematur să se *gândească* la o întoarcere.

Când se trezi, clopotul capelei cetăţii bătea de unsprezece. Se întunecase, deşi pe cer încă mai licărea o lumină îndepărtată. Saga se mai răsuci un timp în aşternut, înainte de a trebui să recunoască în sinea ei că agitaţia provocată de iminenta aventură călare în necunoscut n-o va mai lăsa să adoarmă. Se gândea să meargă la bucătărie şi să ceară o cană cu apă, dar până la urmă îşi zise că era mai bine s-o caute pe Karmesin. Nu era deosebit de civilizat să bată la uşa ei la un asemenea ceas. Pe de altă parte, în ultimele zile, concubina se ţinuse în mod ciudat la distanţă, chiar şi faţă de Jorinde. Părea îngrijorată şi deseori era adâncită în gânduri, iar Saga era din zi în zi mai

iritată, deoarece Karmesin nu-i spusese nimic de înscris. Dar cum de ştiuse Violante de el? Părea să fie vorba de o înţelegere secretă între ele. Dar concubina şi contesa nu făcuseră niciodată un secret din faptul că nu se agreau deloc.

Saga îşi părăsi cămăruţa şi fugi desculţă la uşa Karmesinei. Pardoseala neagră de bazalt era rece ca gheaţa, în ciuda arşiţei care domnea peste zi în afara zidurilor. Purta un pantalon de piele şi o tunică moale, care-i ajungea până la genunchi. Amândouă obiectele de îmbrăcăminte îi fuseseră aduse după-amiaza. Haine de scutier, presupuse Saga.

Ridică mâna şi ciocăni.

— Cine e? întrebă Karmesin.

— Eu sunt. Saga.

Zăvorul fu ridicat de cealaltă parte a uşii. Spre mirarea Sagăi, Karmesin era complet îmbrăcată. Purta pantaloni din piele de căprioară, puţin prea largi pentru picioarele ei zvelte şi lungi, şi o tunică cu un model drăguţ, spre deosebire de tunica Sagăi; Saga se gândi că, probabil, era o rochie tăiată şi refăcută, deoarece călugăriţele n-ar fi tolerat apariţia Karmesinei într-o grosolană îmbrăcăminte bărbătească. Îşi strânsese în coadă de cal părul negru ca pana corbului. Părea surprinsă văzând că Saga o căuta atât de târziu.

Când Saga se strecură prin deschizătura uşii, două lumânări de seu ardeau în vase de lut, aruncând o lumină tremurătoare.

— Eşti încă îmbrăcată? o întrebă.

— Am fost la Jorinde.

Pe Saga o cuprinseră remuşcările. Nu o mai văzuse pe Jorinde de la sosirea lor la Margat.

— Cum se simte?

— Se va întoarce în Cipru.

— Slavă Domnului! A fost greu s-o convingi?

Karmesin scutură din cap.

— A fost propria ei hotărâre. Copilul este mai important pentru ea decât Violante şi Gahmuret.

Karmesin pufni uşor: Aş vrea ca tu şi cu mine, ca noi să fim la fel de înţelepte.

— Ai prefera să rămâi?

— Fără mine şi fără împuternicirile mele, Violante nu va putea face nici măcar un pas în ţara asta. Are nevoie de mine. Şi ea ştie asta.

— Brusc, aţi început să vă înţelegeţi mai bine, tu şi contesa.

— Se străduieşte. Karmesin făcu un semn oprindu-se. Ea a fost întotdeauna calculată, ar trebui să ştii şi tu asta. O să manipuleze şi îngerii de la porţile cerului… Presupunând că nu aterizează cu un etaj mai jos, după toate câte le-a pus la cale aici jos.

Saga zâmbi politicos.

— Ştia de înscrisul Papei.

— Mult mai înainte n-aş fi putut arăta nimănui documentul, spuse Karmesin. Pentru că acum câteva zile nici nu exista.

— Dar…

Concubina coborî glasul.

— L-am scris eu însămi.

— Ce?

Karmesin râse, şi pentru prima oară în toate acele săptămâni Saga descoperi o urmă de agitaţie pe chipul ci.

— Aş putea imita glasul Papei, dacă ar fi nevoie. Chiar şi mersul. Şi cum se scarpină la gât când vede lucruri pe care, de fapt, preoţii nu trebuie să le vadă. Chiar şi felul cum respiră. Când e treaz şi când doarme. Luă mâna Sagăi şi o trase mai aproape, până ce Saga fu chiar în faţa ei, trebuind să privească în jos, spre Karmesin. Să falsifici o scriere este o joacă de copil, dacă ştii la ce să fii atent. Şi dacă ai sigiliul potrivit.

— Ai un sigiliu al Papei?

— N-o să-i lipsească. Şi dacă… Karmesin ridică din umeri. Ce-ar putea să facă? Să mă excomunice? Unei Karmesin i se interzice chiar să se spovedească, pentru că Sfântul Părinte este prea

îngrijorat de ce ar putea aceasta să trăncănească. Inocenţiu ar trebui să se gândească de trei ori înainte de a mă scoate din minţi. Sau ar porunci imediat să fiu ucisă. Râse prosteşte ca un copil care tocmai a făcut o glumă, pe care niciun adult n-o înţelege.

Şi cine ar face *asta!*

— Nici tu nu eşti nemuritoare.

— Eu nu. Dar Karmesin este. Asta, pentru care răspundem de milenii. După mine o să existe alta. Şi după ea, alta. Una din noi va fi întotdeauna acolo.

Saga înclină capul.

— Dar de ce faci asta? Pentru Violante?

Karmesin se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastra îngustă, doar ceva mai mare ca o ambrazură în peretele de bazalt. De aici se putea vedea o bucată din circumvalaţia pe care patrulau la lumina lunii cavalerii ordinului, înveşmântaţi în negru.

— Nu pentru Violante, spuse ea fără să se întoarcă. Numai pentru tine.

— Pentru mine?

— Dacă tu te-ai întoarce acum, indiferent din ce motiv, nu s-ar mai sfârşi niciodată. Mult mai important decât pentru mine sau pentru Jorinde, pentru tine este important ca totul să se termine. Sau nu e aşa?

Saga nu-şi lua ochii de la ea, absolut perplexă, regăsindu-şi în cuvintele Karmesinei propriile ei gânduri: presupunerile ei că spiritul minciunii ar lăsa-o în pace, odată ce toate acestea vor fi, în sfârşit, depăşite; şi certitudinea că exista un sfârşit pentru toate prin care trecea de atâta vreme. Poate că aceasta era o idee fixă, poate că se înşela ea însăşi. Dar de ce ajunsese şi Karmesin la aceeaşi concluzie?

— Când îl vom găsi pe Gahmuret, totul se va fi terminat într-un fel sau altul, spuse concubina. S-ar putea să murim. Sau să fi venit prea târziu. Dar

toate acestea vor avea un sfârşit. Aş vrea să văd ce se va întâmpla, dar tu, Saga, tu *trebuie* să ştii. Altminteri nu-ţi vei mai găsi niciodată liniştea.,

Vocea Sagăi suna înfundată.

Crezi că ne vom întoarce vii de-acolo?

— Dacă aş ştii, lucrurile ar fi mult mai simple, nu-i aşa? Karmesin se întoarse la ca, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o împinse blând pe marginea patului. Eu voi face în orice caz tot ce pot, ca să rămânem cu toţii în viaţă.

Ochii Sagăi se umplură de lacrimi.

— Nu va fi uşor.

— Poate că nu.

— Crezi că Marele maestru a exagerat?

Karmesin scutură din cap.

— Dar nici el nu ştie nimic de Gahmuret, e adevărat? Ştie numai ce *a fost,* dar nu şi ce *este.*

— Încă nici nu ştim, dacă Marele maestru ne va lăsa să mergem acolo.

— Ne va lăsa, spuse, convinsă, Karmesin.

— Ce te face aşa de sigură?

Concubina zâmbi:

— Aşa i-am poruncit.

***

În dimineaţa următoare, soarele ardea nemilos din cerul fără niciun nor. Abia atinsese marginea crenelurilor, că acum arşiţa se şi instalase în curtea fortăreţei.

Karmesin avusese dreptate spunând că Marele maestru va da curs pretenţiilor ei. O ceată de zece ioaniţi urma să le însoţească pe cele trei femei până la Krak des Chevaliers. Nu vasali, nu simpli soldaţi. Cavaleri adevăraţi, luptători încercaţi în lupte fără număr, cu ochi bănuitori, cărora nu le scăpa nicio mişcare, şi feţe tăbăcite, arse de soare. Nimic din ce făceau nu părea întâmplător sau superfluu. Alunecau abil pe caii lor, în ciuda greutăţii echipamentului lor, şi când îşi vorbeau în latină, părea că era vorba numai de scurte indicaţii şi confirmări. Nicio vorbă, nicio mişcare, nicio

respiraţie în plus. Trăieşte cu ce ţi-a dat Domnul! Trăieşte pentru Domnul!

Când grupul fu gata de plecare, Karmesin o îmbrăţişă lung pe Jorinde şi-i şopti ceva la ureche, ce o făcu pe tânăra nobilă să zâmbească printre lacrimi. Închise pentru o clipă ochii, păru să memoreze ceva, apoi cele două se despărţiră.

Violante fu următoarea care-şi luă rămas bun.

— În ultimele luni eu am făcut multe greşeli. Dar dacă există ceva ce aş mai face exact la fel încă o dată, atunci ar fi să Vă scot din Hoch Rialt.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse stins Jorinde. Lacrimile îi curgeau nestăpânite pe obraji.

La urmă, veni rândul Sagăi. Detesta să-şi ia rămas bun. În multe privinţe, dintre toţi, Jorinde îi fusese cea mai apropiată, chiar dacă în ultimele săptămâni stătuseră doar puţin de vorbă. Prezenţa Jorindei devenise ceva nespus de familiar şi firesc, care făcea ca vorbele să fie de prisos. Niciodată nu existaseră motive secrete pentru ceva ce făcea ea, cu totul deosebit de toţi ceilalţi cu loialităţile lor schimbătoare şi scopurile ascunse. Modestia şi sfiala ei nu fuseseră niciodată mascaradă. Fusese întotdeauna ea însăşi, chiar şi acum, cu faţa şi ochii umezi de lacrimi, care emanau adânca durere pentru moartea fiului ei şi pentru soarta sutelor de fete, dar şi o inepuizabilă speranţă.

Saga şi Jorinde au rămas îmbrăţişate mult timp, şi amândouă plângeau fără să se sfiască, netulburate de privirile cavalerilor pe armăsarii lor înalţi şi de nerăbdarea Marelui maestru, care aştepta pe treptele palatului să dea semnalul de plecare.

— Aş fi vrut… începu Saga, dar Jorinde îi puse zâmbind un deget pe buze.

— Psst, făcu ea. Curând ne vom vedea din nou. N-avem de ce să ne luăm rămas bun pentru totdeauna.

— Este o prostie şi un egoism, dar eu aş fi preferat ca tu să nu pleci în Cipru. Îmi va fi dor de

tine.

— N-aş fi fost decât o povară pentru voi, chiar şi fără asta de aici, Jorinde îşi mângâie drăgăstos burta. Mă tem că n-am prea fost de mare folos.

— Să nu spui asta. Fără tine, poate că aş fi abandonat totul.

Jorinde zâmbi.

— *Ai* asta. Mai mult decât înainte.

Dar nu pentru totdeauna. Tocmai pentru că n-a fost vorba numai de mine, ci şi de alţii. Nimeni nu mi-a arătat acest lucru atât de clar ca tine.

— La revedere, şopti Jorinde cu glas răguşit.

— Să fii sănătoasă şi să nu îndrăzneşti să spui „Rămâi cu bine”. Ai să te întorci, auzi? *Vii* înapoi.

Fără tragere de inimă, Saga trebui să zâmbească.

— Pe curând, Jorinde.

Apoi un convoi de treisprezece călăreţi coborî drumul din faţa porţii fortăreţei, din umbra zidurilor negre, spre sclipirile îndepărtate de la sud-est.

Krak des Chevaliers

St*urmhochzeit* i-a adus pe Faun şi pe ceilalţi în Ţara Sfântă, trecând prin Cipru. În portul Limassol aflaseră că zeci de fete, care supravieţuiseră masacrului de pe insula templului, rămăseseră în Cipru; n-a fost greu să dea de câteva dintre ele. Curând a căzut cuvântul Margat.

Câteva zile mai târziu, şi-au luat rămas bun de la Katervater, şi, deşi n-aveau niciun înscris ca cei care merseseră pe acest drum, Faun, Tiessa şi Zinder au ajuns la Margat nu ca oaspeţi ai ordinului, ci ca nişte petiţionari mai neînsemnaţi.

O tânără femeie la capătul puterilor, în ultimele zile de sarcină, care li se prezentă ca Jorinde von Rialt, se arătă surprinzător de încântată, când Faun declară mai întâi străjilor de la poartă, apoi ei înseşi, că este fratele geamăn al Sagăi. Ea îl îmbrăţişă şi îl sărută, de parcă s-ar fi cunoscut de multă vreme, şi apoi le povesti că Saga şi însoţitoarele ei plecaseră din Margat cu trei zile în urmă, îndreptându-se spre Krak des Chevaliers, precum şi puţinul pe care-l ştia despre Gahmuret. Lui Faun îi venea greu să creadă că Saga se alăturase de bunăvoie contesei pe ultima etapă, dar Jorinde îl asigură că Saga pornise la drum nesilită spre regatul selgiucizilor.

— Dar cum să ajungem acolo? întrebă Zinder şi oftă, cu siguranţă pentru că şi ştia răspunsul.

— Chiar dacă ar fi să mă târăsc în genunchi, declară Faun. Eu merg mai departe.

— Şi eu vin, se învoi Tiessa.

Şi deşi el ştia cel mai bine în ce primejdie se aruncau, Zinder acceptă şi el dând din cap. În ce priveşte ţelul lui propriu, nimic nu se schimbase.

O spusese destul de des în zilele lungi petrecute la bordul vasului *Sturmhochzeit*, când toţi dădeau frâu liber gândurilor lor.

Tiessa vorbise mult de defunctul ei tată, regele Filip. Dar nu pomenise niciun cuvânt de căsătoria

ei cu împăratul, cu toate că Faun ştia că ea îşi simţea conştiinţa încărcată. Când odată, în cu totul alt context, Zinder pomenise de războiul civil şi de ororile lui, chipul Tiessei devenise cenuşiu. Atunci Faun a înţeles că ea tot se mai ciondănea cu soarta ei, că încă mai medita, chiar şi noaptea, când se părea că dormea în braţele lui, dar în realitate nu se gândea decât la răspunderea ei, o răspundere din cauza căreia mulţi alţii s-ar fi prăbuşit. Cum putea să se descurce cu ea? Era un ciclu de griji, temeri şi sentimente de vinovăţie, care ducea mereu înapoi la începuturi.

Faun bănuia toate astea, şi încercase mereu să discute cu ea despre ele. Dar, deşi în zilele acelea se apropiaseră mai mult decât oricând înainte, ea îi respinsese toate încercările de a-i influenţa meditările.

Faptul că ea se declarase fără ezitare gata să continue călătoria spre Krak des Chevaliers îl mai liniştea puţin. El s-ar fi dus până la capătul pământului dacă ea l-ar fi însoţit, şi chiar dincolo de acesta, dacă aceasta ar fi abătut-o de la hotărârea care apăsa ca o piatră de moară pe conştiinţa ei. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, îl va înştiinţa de hotărârea ei. Şi nimic din ceea ce ar putea el să spună sau să facă nu ar schimba cu nimic lucrurile.

Voi face aceasta, ar spune ea, *sau cealaltă.*

Iar de asta el se temea cumplit.

***

Când Krak des Chevaliers crescu din pustiul ţinutului de graniţă, priveliştea le tăie tuturor respiraţia. Nicio fortificaţie de pe pământul lui Dumnezeu nu putea fi mai monumentală, mai atotputernică în modul de construcţie solid, mai copleşitoare şi mai demnă de tot respectul.

— Oh, Dumnezeule, şopti Tiessa, în timp ce călărea alături de Faun şi Zinder peste vârful rotund al unui deal. Ce mare e!

— Chiar aşa, pe Dumnezeul meu! murmură Zinder.

Faun vorbea şi el în şoaptă, de parcă gigantica fortăreaţă era ceva viu, care putea trezi din somnul de piatră orice sunet de prisos.

Fortificaţia de la graniţă a ioaniţilor se ridica pe un pinten al munţilor alaviţilor, un lanţ muntos de un cenuşiu închis, din bazalt, la poalele cărora se întindea un câmp vălurit.

Krak des Chevaliers cuprindea cu privirea de pe un munte cu vârful tocit câmpia joasă. Probabil că de pe crenelurile ei se vedea până departe în regiunile selgiucizilor. Nu exista o graniţă precisă, ci doar o înşiruire fără sfârşit de coline blânde, val după val de nisip, stâncă şi praf de bazalt, la fel de negru ca şi munţii apăsători. Ideea de a pătrunde şi mai adânc în aceste întinderi dezolante le tulbura starea de spirit şi îi frustra de bucuria uşurării de a fi ajuns la Krak. Ţara, care se întindea în faţa lor spre răsărit, era atât de cenuşie şi mohorâtă şi monotonă, încât un timp nici n-au mai putut să scoată un cuvânt.

Cetatea ioaniţilor nu era clădită din bazalt, ci din piatră de calcar luminoasă, o construcţie de culoarea oaselor, detaşându-se de împrejurimile sumbre. În pofida zidurilor albe, Krak des Chevaliers nu părea deloc luminoasă şi primitoare. Silueta sa masivă intimida mai degrabă, cu mult mai mult decât Margat. La poalele zidurilor erau câteva colibe, dar atât de puţine, încât, fără să vrei, te întrebai pe cine sau ce supraveghea, de fapt, această fortăreaţă. Cumva, pustiul acesta neospitalier, care se întindea de la poalele muntelui până la orizont? Cine ar fi avut un interes să lupte pentru *aceasta*? Şi-ar fi jertfit viaţa nişte bărbaţi cu capul pe umeri pentru aceste coline şi văi pierdute, unde nici măcar raza de soare nu poposeşte, ca să nu mai vorbim de aşezări omeneşti?

Copaci nu se vedeau nicăieri, doar ierburi ţepoase, pe jumătate uscate şi tufe scunde, care

abia dacă-şi meritau acest nume.

Fortăreaţa propriu-zisă nu era mai lată de două sute de paşi şi, aşa cum au putut constata cei trei când s-au apropiat mai mult, avea o adâncime de o sută cincizeci. Se compunea dintr-o împrejmuire de zid cu circumvalaţii înalte, care înconjurau o curte interioară în formă de U. În centrul ei, se ridica citadela propriu-zisă, ale cărei pante fuseseră tăiate oblic şi bine netezite artificial, pentru a face imposibilă escaladarea lor. Krak des Chevaliers n-a cunoscut niciodată pacea; nici atunci când aici se mai afla cetatea unui emir kurd şi nici azi, când împrejurimile gem sub pumnul de oţel al cavalerilor cruciaţi.

În timp ce se apropiau de fortăreaţă, inima lui Faun bătea tot mai violent. Căuta şi pe creneluri şi turnuri ceva care să-i semnaleze prezenţa Sagăi. După toate săptămânile ce se scurseseră, se putea ca doar aceste ziduri să-i mai despartă.

„Eşti aici, şoptea în gând. Pot să-ţi aud inima, pentru că bate ca inima mea. Eu *ştiu* că tu eşti aici". Ar fi fost mai bucuros să-şi mâne calul în galop, numai că, atunci, străjile de pe turnuri l-ar fi aruncat din şa, de la depărtare, cu arbaletele lor. Ştia cât de prevăzător trebuia să fie şi, în acelaşi timp, totul din el se împotrivea. Voia să pornească mai departe, s-o găsească şi s-o ia cu el acasă. Chiar acum.

În loc de toate acestea, îşi ţinea sentimentele în frâu şi, cu genunchii tremurându-i, se îndrepta la trap spre intrarea în Krak.

Poarta fortăreţei era uluitor de mică. Faun se aşteptase la un portal impunător, dar n-au dat decât peste un pod basculant îngust şi un pasaj semicircular care ducea într-o primă curte strâmtă. Străjile în uniformele lor negre cu cruce albă îi lăsară cu greu să treacă, după ce Faun încercase să le explice de ce se afla acolo. Unul dintre bărbaţi înţelegea limba lui Faun şi le făcu semn celor trei

să treacă, fără a lăsa să se vadă ce anume îl convinsese.

Au ajuns în curtea interioară propriu-zisă abia după ce au trecut de curtea primă şi de o poartă mai largă. Aici au înţeles de ce fusese atât de simplu să intre în fortăreaţă. Peste tot mişunau localnicii, care-şi întinseseră în curte tarabele cu mărfuri. Ioaniţii patrulau cu lăncii şi spade, mulţi cavaleri stăteau în faţa tarabelor şi se tocmeau pentru fructe, miere şi figuri de şah sculptate. Peste tot puteau fi văzuţi bărbaţi şi femei în haine simple şi cu alură orientală, putând fi slugi sau călători.

— Cum de lasă duşmanii să intre între zidurile lor? întrebă în şoaptă Tiessa.

— Nu toţi sarazinii sunt duşmani, răspunse Zinder. Unele ordine sunt mai deschise faţă de ei decât altele şi sunt şi stăpâni de cetăţi care-i întâmpină cu deosebită bunăvoinţă. Aici, ori te descurci cu celălalt, ori te alegi cu capul spart.

În vreme ce mercenarul tot vorbea, Faun se îndrepta spre poarta citadelei. Acum descălecaseră toţi trei şi-şi duceau caii de căpăstru. În faţa lor, prin curte alergau găini, praful cenuşiu de bazalt ridica în vânt pâlnii aţoase. Voci nenumărate trăncăneau de-a valma. Mirosea a nisip încins, sudoare şi condimente străine, a balegă de cal şi murdărie de porc. Undeva se auzea un flaut, dar când Faun căută cu privirea muzicantul, nu-l descoperi nicăieri.

— O caut pe sora mea, spuse adresându-se unei persoane din pază la poarta citadelei. A venit aici cu o ceată de fraţi din ordinul Vostru de la Margat. O cheamă Saga. O însoţeşte pe contesa Violante von Lerch şi pe încă o femeie, despre care se spune că este neobişnuit de frumoasă. Cu siguranţă le-aţi observat.

Străjile vorbiră între ele, fu chemat un comandant mai mare şi imediat cei trei primiră semnalul pentru a putea intra în citadelă. A trebuit să depună armele, chiar şi spada cu lama zimţată a

lui Zinder, dar totul a fost pus bine într-un sac de pânză şi transportat de către un soldat în interiorul cetăţii.

S-au văzut într-o curte incomparabil mai strâmtă şi mai umbroasă, cu mult mai colţuroasă şi cu mult mai puţin însufleţită decât curtea mare din exterior. Faun observă că aici melodia cântată la flaut se auzea mai clar decât dincolo, şi din nou căută cu privirea în jur.

Tiessa veni lângă el şi-i atinse mâna. Faun urmări cu privirea în direcţia braţului ei întins. După arşiţa pustiitoare şi lumina orbitoare din afara acestor ziduri, ochii lui au trebuit mai întâi să se obişnuiască cu cenuşiul umbros. Strânse pleoapele şi le deschise din nou.

Pe Violante şi-o imaginase întotdeauna în haine nobile, ori de câte ori se gândise la ea, căci aşa îi apăruse pentru prima şi singura oară în faţa uşii temniţei sale din cetatea Lerch. Atunci purta părul pieptănat şi ridicat cu multă artă.

Acum însă era îmbrăcată cu nişte pantaloni largi de pânză, ca un bărbat, cu o tunică lungă, încinsă strâns pe talia îngustă, şi deasupra cu o pelerină albă împotriva soarelui deşertului. Părul lung era prins cu câteva spelci de os, într-un coc neglijent. Pielea bronzată după lungile săptămâni petrecute pe mare făcea şi mai evidentă cicatricea de sub un ochi, provenită dintr-o ciupitură de cioc. Pe bărbie se mai adăugase o cicatrice; arăta ca o rană, deschisă de o sabie şi abia de scurtă vreme vindecată prost.

Violante era în mijlocul unui grup de cavaleri ai ordinului, înveşmântaţi în negru, şi discuta aprins cu unul din ei.

— Violante, şopti Faun, înţepenit de parcă prinsese rădăcini şi cu privirile aţintite asupra ei, deşi, ambalată într-o dispută aprigă cu ioanitul, ea nici nu-l observase. Faun se întreba unde rămăsese toată ura pe care o simţise faţă de ea. Îşi scormonea lăuntrul fiinţei sale, dar acum, văzând-o

în faţa lui, nu mai găsea în el decât un vid năucitor. Nu mai înţelegea ce se petrece, dar era bucuros că este aşa. Nu voia să mai piardă timpul cu ea. În acest moment, ea nu mai prezenta destulă importanţă.

Zinder o descoperi şi el pe Violante. Trase adânc aer în piept, slăbi căpăstrul şi voia să se îndrepte spre ea, dar Tiessa îl apucă de braţ.

Flautistul interpreta acum o nouă melodie, la fel de melancolică precum fusese şi cealaltă.

Faun privi din nou înjur. Atinse cu privirea zidurile înalte ale curţii interioare, blocuri de calcar alb-cenuşii, în ale căror îmbinări se depusese praf întunecat. Se pregătea să se îndrepte spre intrarea deschisă a palatului, când îşi dădu seama că muzica venea de sus.

Căută cu privirea circumvalaţia de deasupra porţii, prin care intraseră în citadelă. Dar peretele era prea înalt, iar Faun se afla prea aproape de baza lui pentru a putea vedea de acolo pe cineva de sus.

Apucă blând mâna Tiessei şi-i lăsă frâul calului său. Conducătorul escortei făcu un semn către el.

Faun porni, mai întâi şovăitor, apoi tot mai repede, până ajunse la o scară zidită care ducea la circumvalaţie. La fiecare pas urca tot mai multe trepte. Melodia îl însoţea, reverbera catifelat dinspre pereţii curţii interioare şi brusc încetini, când el ajunsese la capătul scării şi păşi pe circumvalaţia deschisă.

Între creneluri, la o oarecare distanţă, stătea o făptură suplă, cu genunchii îndoiţi, înghesuită între nişte blocuri de piatră. Era întoarsă cu spatele la el şi complet adâncită în cântec. Părul castaniu era răvăşit de vânt şi dansa aproape perpendicular pe rafalele lui.

Faun rămase locului şi-şi trase răsuflarea. Apoi porni încet spre ea. Un cavaler proptit în lance îi aruncă o privire morocănoasă, dar nu-l opri.

La cinci paşi de Saga, Faun zăbovi din nou. Ochii îi ardeau. Cu dosul palmei îşi ştergea nerăbdător lacrimile de pe obraji. Mama lor le cânta această melodie uneori, când ei erau încă foarte mici.

Momentul se dilata, devenind eternitate, în vreme ce el rămânea pe loc, incapabil să facă cei câţiva ultimi paşi şi să-i atingă umărul. Să-i vorbească. Sau, pur şi simplu, să se învârtească în jurul ei şi s-o privească în faţă. Atâtea săptămâni doar pentru această clipă. Aidoma gândurilor unui muribund, în mintea lui se derulau tablouri şi scene de călătorie, un licăr de impresii şi sentimente, de durere şi furie şi patimă.

Îi fusese dor de ea. Abia acum îşi dădea seama cât de mult îi lipsise.

— Saga? îi tremura vocea. Vorbea încet de tot, şi numele ei se topea în melodia flautului. Saga!

Ea ridică puţin capul, dar ţinea în continuare la gură instrumentul. Melodia mai răsună câteva secunde, apoi se opri. Flautul fu pus jos după oarecare şovăire. Mâinile subţiri şi bronzate, pe care le cunoştea ca pe propriile lui mâini, tremurau.

Timpul se coagula într-o ceaţă vâscoasă ca mierea.

Saga se întoarse spre el încet. Era ceva cu faţa ei, o cicatrice teribilă pe obrazul stâng, dar Faun nici nu-i dădu atenţie. Privea numai în ochii ei. La fel cum ea privea în ochii lui.

***

Era bucuroasă pentru că stătea atât de bine înţepenită între creneluri.

I se tăiase respiraţia, flautul aproape îi alunecase printre degete. Dar apoi strânse atât de tare instrumentul, încât ameninţa să se spargă între degetele ei. În mintea ei melodia continua să răsune, nu propria ei melodie, ci un ecou al acelei muzici deseori interpretate de mama lor. Şi odată cu ea revenea totul, acel sentiment, acea amintire,

durerea înspăimântătoare atunci când Violante i-l luase pe Faun şi se temuse că era pentru totdeauna.

Apoi, el era din nou lângă ca, o trăgea afară dintre creneluri, în timp ce o şi îmbrăţişa şi bâiguia cuvinte care treceau fluturând pe lângă ea, căci cuvintele nu erau importante, nimic nu era important, doar îl avea din nou pe Faun. Se agăţaseră unul de altul, plângeau şi râdeau deodată, în timp ce melodia pe jumătate uitată din amintirea lor îi învăluia ca un cocon înlăturând orice altceva.

„Numai el şi cu mine, se gândea Saga. Fraţi. Gemeni”.

— Unde ai fost? şopti ea înecându-se cu lacrimile. Unde-ai fost în tot acest timp?

— Niciodată prea departe, rosti încet Faun.

— Credeam că te-am pierdut.

Faun vorbea întruna, zicea ceva de vase pe mare, de pieţe de sclavi şi tot soiul de alte lucruri, dar ea nu privea decât în ochii lui, care semănau atât de mult cu ochii ei, chiar dacă alte asemănări exterioare nu prea mai aveau.

Faun ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să-i atingă cicatricea de pe faţă, dar se opri imediat. Saga însăşi uitase de ea de când nu părea s-o mai doară nu numai cicatricea vindecată, ci nici altă părticică din corpul ei. Durerea devenise un însoţitor familiar, un prieten apropiat al lipsurilor şi arşiţei şi cumplitei oboseli. Acum erau de aproape patru zile la Krak des Chevaliers şi aşteptau întoarcerea unei patrule din ţinuturile selgiucizilor, dar, cu toată tihna pe care o găsiseră aici, epuizarea Sagăi nu ceda.

Nici măcar acum, când ea şi Faun stăteau ciuciţi faţă-n faţă, îmbrăţişându-se. În acest moment, totul ar fi trebuit să fie bine. Atâtea lucruri uitate, atâtea şterse.

Dar, într-un fel, nimic nu era bun şi ea nu înţelegea de ce.

Ba da, *acela.*

Îl avea din nou. Şi nu tocmai despre el era vorba? Cum ar fi putut să piardă din ochi aşa ceva? Da, *cum* – şi tocmai acum, în acest moment?

Îl îmbrăţişă şi mai strâns. Niciodată nu-i va mai da drumul.

— Mergem acasă, îi şopti el la ureche. Mergem împreună acasă, da?

Ea întârzie cu răspunsul, închise ochii şi respiră profund.

— Nu, spuse apoi. Nu pot merge acasă. Încă nu.

— Vrei să rămâi cu ea? O privea, dar nici măcar nu făcu o mişcare. Pentru a-l găsi pe Gahmuret?

Saga dădu din cap.

Faun respiră adânc. O parte din el refuza să creadă ce auzise. Ridică privirea.

— Atunci merg cu tine, spuse. Indiferent încotro o apuci şi cu cine şi pentru care motiv – merg cu tine. Nu te mai las singură.

La râul de bazalt

Când coborâră scara, Faun şi Saga văzură că Zinder stătea lângă Violante. Amândoi discutau aprins. Tiessa răsuflă uşurată când îl descoperi pe Faun, ridică din umeri neajutorată şi se grăbi spre el şi spre Saga.

— *Zinder?* îi scăpă Sagăi. Cum a ajuns aici?

— Cu noi, spuse Faun. Noi l-am adus.

Tiessa se opri în faţa lor.

— Sau el pe noi. *Mai degrabă* el pe noi. Îi zâmbi Sagăi. Eu sunt – o ezitare scurtă de tot, o privire întrebătoare către Faun – Tiessa.

Saga îi zâmbi şi ea.

— Eu sunt Saga. Trebuie să-mi povestiţi totul. Dar mai întâi… Privi spre Faun, apoi scurt spre Tiessa. Aş vrea foarte mult să-l salut pe Zinder.

Tiessa privi în jos spre Violante şi spre mercenar. Ioaniţii se retrăseseră clătinând din cap, aparent bucuroşi că acum contesa îşi găsise altă victimă pentru capriciile ei belicoase.

— Nu este un moment bun, spuse Tiessa.

Dar Saga o şi pornise.

— De ce aici nu ascultă nimeni ce spun? întrebă încet Tiessa. Exuberant, Faun o luă în braţe şi o sărută. După o clipă, se opri şi o privi cercetător.

— Doar nu-ţi închipui că s-a schimbat ceva din cauza ei, nu-i aşa? Tiessa părea surprinsă că i-au fost ghicite gândurile şi, în acelaşi timp, uşurată, şi se grăbi să-l sărute.

— Nu, bineînţeles că nu.

În momentul în care o văzuse pe Saga, toată epuizarea se scursese de pe el. Dar acum o nouă grijă îl asalta şi el nu prea ştia cum să i-o spună Tiessei.

O cută se ivi între sprâncenele Tiessei.

— Ce e?

Faun şovăi puţin, apoi îşi luă inima-n dinţi.

— Saga vrea s-o însoţească pe Violante. Să pătrundă şi mai mult în acest… iad de afară. Să

meargă mai departe spre est.

— Ca să-l găsească pe Gahmuret?

Faun dădu din cap.

— Şi tu nu vrei s-o laşi singură.

El îi evită privirea, deşi Tiessa nu părea furioasă. Nici măcar dezamăgită. Dar tocmai acest lucru îl dezorienta.

— Nu pot, pur şi simplu, să mă uit cum dispare din nou. Tocmai am regăsit-o, şi acum… Se întrerupse, pentru că nu mai avea cuvinte, şi se gândea că Tiessa l-ar înţelege sau nu, indiferent ce ar spune el şi ce explicaţii ar căuta. El nu *putea* s-o lase, pur şi simplu, pe Saga să plece. Nu iarăşi.

Nici acum Tiessa nu lăsa să se vadă ce-i trecea prin cap.

— Dacă faci o clipă abstracţie de ce le-a făcut Violante altora… tuturor fetelor acelora de pe insulă şi familiilor lor de acasă… Dacă poţi să uiţi doar foarte puţin timp toate acestea, atunci poţi s-o şi înţelegi, nu? Tăcu un moment. A luat o mulţime asupra ei, pentru a-l regăsi pe cel pe care-l iubeşte.

— Vrei să spui că la fel e cu Saga şi cu mine?

Tiessa scutură din cap.

— Nu la fel. Dar tu *poţi* s-o înţelegi, nu? Eu cred că *eu* pot. Coborî glasul. Dacă tu ai fi cel dispărut, eu aş… Se întrerupse.

Faun o sărută din nou, de data aceasta mult mai puţin exuberant decât şovăielnic, aproape puţin nesigur.

— Lasă-mă să vin cu voi, spuse Tiessa.

— Dar este…

— Prea periculos? Tocmai de aceea.

— Ai înnebunit.

— Şi nu-ţi mai face griji pentru Saga. Până acum a scos-o la capăt fără tine şi cu siguranţă nu i-a fost mai uşor decât nouă.

— Dar…

Cât despre mine, îl întrerupse ea.

— Eu mă bucur pentru fiecare zi în care pot fi cu tine.

Faun ştia exact ce voia ea să spună în realitate: că se bucura pentru fiecare zi în care putea să-şi amâne hotărârea definitivă.

***

Saga ajunse la Zinder şi Violante şi îşi drese glasul, văzând că mercenarul n-o observase. Dar atunci trăsăturile lui se destinseră. Izbucni într-un râs fericit. Violante strânse buzele înciudată, când el o ridică în aer pe Saga şi o îmbrăţişă în extaz.

— Potoleşte-te, strigă Saga râzând.

— Zinder! Potoleşte-te! Cineva ar putea crede…

— Că unii nu suportă prea bine atâta soare cât e aici, spuse Violante.

Zinder o lăsă jos pe Saga.

— Doamne, fato, cu ce cicatrice urâtă te-ai ales!

Contesa interveni imediat.

— Acum, explică-mi naibii ce cauţi tu aici.

Zinder tăcea. Saga îşi muşcă şi ea buzele. Era o problemă între ei doi.

— Ce vrei, Zinder? întrebă contesa în şoaptă.

— Ştiu de ce sunteţi aici. Lăsaţi-mă să merg cu Voi până la capăt.

— Eu mă duc la Gahmuret.

— Ştiu şi asta.

Ea îl cercetă cu privirea o bună bucată de timp.

— Dar tu nu înţelegi, de ce, rostiră slab buzele ei. Crede-mă, nu poţi să înţelegi.

Spunând acestea, se întoarse şi plecă, dar nu destul de repede, încât Saga să nu-i poată zări lacrimile.

— La dracu', ce-a vrut să spună? mormăi Zinder.

Saga îl privea neputincioasă.

— Habar n-am, spuse. Apoi îl luă de mână. Vino! Avem multe de povestit.

Zinder mai rămase locului un timp, privind, fără nicio urmă de expresie pe chip, în urma Violantei. Apoi făcu un semn cu capul şi porni după Saga spre fratele ei şi spre fată.

***

Două zile mai târziu, părăsind fortăreaţa, cei zece ioaniţi care-i însoţiseră pe Saga, Violante şi Karmesin de la Margat la Krak des Chevaliers călăreau din nou împreună cu aceştia. În afară de aceasta, comandantul cetăţii le mai dăduse pentru drum încă alţi zece bărbaţi, trei dintre ei iscoade, care abia cu o zi înainte se înapoiaseră cu patrula întârziată din Orient şi arătau atât de sleiţi, încât Faun se îndoia cât se poate de serios că aceştia ar mai fi rezistat încă o dată la toate eforturile unei călătorii.

Dar curând se vădi că el subapreciase călăreţii. În timp ce toţi ceilalţi sufereau din pricina arşiţei şi, cu fiecare oră ce trecea, se prăbuşeau tot mai mult în şa, iscoadele călăreau neobosite în fruntea convoiului, ţineau sub supraveghere împrejurimile sărăcăcioase şi erau mai atenţi şi mai vigilenţi decât toţi ceilalţi.

Faun călărea alături de Tiessa, în vreme ce calul Karmesinei îi urma la doar câţiva paşi. Faun nu era prea lămurit în privinţa ei, deşi ar fi fost uşor să fie cu totul subjugat de ea. În cele două zile care se scurseseră aproape că nici nu-i adresase vreun cuvânt, dar fusese mai tot timpul în preajma Sagăi, chiar şi atunci când el ar fi preferat să poată vorbi între patru ochi cu sora lui. De câteva ori Karmesin a dispărut brusc, şi de fiecare dată Saga a profitat de moment pentru a-i vorbi de ea, de apariţia ei la Veneţia, de generozitatea ei, dar şi de cât de periculoasă era. La început lui i-a fost greu să creadă, dar, cu cât observa mai mult concubina, cu atât mai convins era că Saga nu exagerase. Karmesin nu era o femeie obişnuită, şi această impresie nu era doar rezultatul apariţiei ei impecabile. Da, era impecabilă, chiar şi după luptele de pe insulă, care costaseră viaţa atâtora. Nicio cicatrice, nici măcar o zgârietură. Un spirit.

În schimb, contesa Violante era cu mult mai puţin o enigmă decât presupusese el iniţial. N-a căutat să intre în vorbă cu ea, şi nici ea n-a făcut

nicio încercare de a oferi vreo explicaţie pentru ce i se făcuse lui pe muntele Lerch. La început, el tot mai credea că ruşinea sau, cel puţin, conştiinţa ei ar fi putut fi cauza, dar apoi s-a lămurit că Violante, pur şi simplu, nu-şi pierdea vremea gândindu-se la el. Ea trepida de încordare, abia mai fusese în stare să aştepte plecarea, iar el se întreba uneori, în modul cel mai serios, dacă ea se mai gândise măcar o singură dată că tânărul care acum călărea alături de ea era acelaşi cu cel pe care-l aruncase în temniţă pe muntele Lerch. Dar el nu era decât o victimă în plus pe care ea contase pentru revederea cu Gahmuret, şi după toţi morţii de pe insulă aproape că el putea să înţeleagă cum, în ochii ei, săptămânile suferinţei lui în temniţă abia dacă meritau atenţie. Aşa era ea, acesta era miezul caracterului ei – şi Faun se mai întrebă o dată ce găsise la ea Zinder.

În acel moment, mercenarul se ţinea la distanţă de Violante, ceea ce nu mira pe nimeni. În ultimele zile, cei doi vorbiseră de mai multe ori între patru ochi şi numai Dumnezeu ştia ce discutaseră. În orice caz, comportamentul Violantei nu se schimbase cu nimic. Părea să creadă că cel mai bun lucru era să-l ignore mai tot timpul. Iar Zinder se acomodase cu această soartă, chiar dacă nu se lăsase oprit de la a-şi însoţi contesa. Faun presupunea că, poate, făcea acest lucru şi pentru el însuşi, pentru Tiessa şi pentru Saga. Dar despre cum stăteau lucrurile în realitate Zinder nu sufla o vorbă.

***

Peisajul prin care călăreau cu cei douăzeci de cai de luptă se revela într-un cenușiu monoton, un pustiu de praf din grohotiş de bazalt şi nisip, care, de la depărtare, părea o câmpie, dar în realitate se compunea din nenumărate coline şi văi plate. La început, iscoadele desfăşuraseră ceata într-o formaţiune triunghiulară mai laxă, dar apoi reveniseră la o linie şerpuită, în care niciodată nu

mergeau unul lângă altul mai mult de trei armăsari. Dezavantajul era că, de cele mai multe ori, unul din capetele convoiului scăpa privirii dincolo de vârful rotund al câte unei coline; în schimb, mergând în această formaţie, era mai uşor să te aperi de atacatori.

Iar iscoadele păreau să conteze în orice clipă pe atacatori, cel puţin aceasta era impresia lăsată curând asupra lui Faun şi a celorlalţi. Dar în dimineaţa celei de a doua zile, unul dintre bărbaţi se retrase, până făcu joncţiunea cu Faun, Saga şi ceilalţi aflaţi în mijlocul convoiului.

Numele ioanitului era Wolfram von Durffenthal. Era unul dintre bărbaţii a căror înapoiere o aşteptaseră Violante, Saga şi Karmesin.

Acceptase fără să crâcnească misiunea de a porni din nou călare pe această duşmănoasă fâşie de pământ. Deşi nimeni nu-l prezentase drept comandantul convoiului lor, nu exista nicio îndoială că ceilalţi cavaleri se încredeau în experienţa lui în aceste ţinuturi pustii şi fantomatice.

Durffenthal era înalt şi era tot atât de sfrijit ca toţi ioaniţii întâlniţi până atunci. Cu toată arşiţa, purta uniforma neagră a ordinului său deasupra zalelor şi a pantalonilor de piele. Avea ochi pătrunzători care rivalizau cu albastrul strident al cerului. Părul lui lung era cenuşiu precum praful de bazalt suflat peste coline. De şa avea fixată o spadă pentru două mâini, de cingătoare – o sabie lungă.

— Să nu vă faceţi griji prea mari, spuse el. Există un fel de acord cu selgiucizii, care sperăm să-i oprească de a ne ataca.

— Sperăm? întrebă Violante sceptic. Şi ce e *un* fel de acord?

— Avem de-a face cu un popor din triburile nomade. Nu fiecare din aceste mulţimi de războinici va respecta ceea ce a promis sultanul lor câtorva creştini ca noi.

Înainte ca Violante să se amestece din nou, Zinder întrebă:

— Dar cum de s-a putut face o asemenea promisiune – indiferent de cine? Selgiucizii şi creştinii nu sunt duşmani de moarte în Ţara Sfântă?

— Selgiucizii nu sunt nişte măcelari neinstruiţi. S-ar putea spune că unii dintre conducătorii lor se pricep la diplomaţie cu mult mai mult decât ai noştri. Fac comerţ cu Ciprul şi chiar cu Veneţia. N-ar trebui să-i subapreciaţi.

— Dar se spune că Voi asiguraţi graniţa împotriva lor.

Durffenthal oftă.

— Ordinul nostru sună să apărăm graniţa împotriva tuturor şi a oricui care îndrăzneşte s-o încalce. Selgiucizi, sarazini, asasini. Dumnezeu ştie împotriva cui mai mult. Deseori se pare că luptăm împotriva spiritelor propriilor noastre spaime, a himerelor, pe care şi le insuflă reciproc marii maeştri şi cardinalii de la Roma, fără a fi pus măcar o dată piciorul pe aceste pământuri. Ei vorbesc de o graniţă – dar vedeţi vreuna aici? Există vreuna? Uneori mă apucă îndoielile. Scutură din cap supărat: Aici, noi nu suntem altceva decât toleraţi. Dacă oamenii nu ne sunt duşmani, în schimb, e însăşi ţara. Şi ce graniţă să ne apere *de ea!*

Faun se trezi din somnolenţa monotonă produsă de călăritul prin pustiu şi înclină capul fără să înţeleagă.

— Selgiucizii sunt sau nu duşmanii noştri?

Chipul ioanitului, bronzat, cu pori mari, uscat şi lustruit de vântul deşertului, se strâmbă.

— Câteodată sunt, câteodată nu sunt.

— Vorbiţi în ghicitori, spuse Violante.

Ioanitul zâmbi

— Eu cred că *astăzi* nu sunt duşmani. Nu, atâta timp cât există un duşman comun, care ne ameninţă pe amândoi.

Faun şi Tiessa schimbară o privire, în vreme ce Saga arăta ca şi când ar fi înghiţit ceva ce-i irita gâtul.

Violante avea o expresie împietrită.

— La cine vă referiţi? Poate că, într-adevăr, ea nu înţelegea. Sau poate că nu voia să priceapă.

— O ştiţi prea bine, replică netulburat Durffenthal. Era de prea multă vreme în această ţară şi trecuse prin prea multe momente de groază, pentru a mai respecta regulile politeţii faţă de o femeie ca Violante. Vorbesc de oamenii soţului Vostru.

Violante mai ţintui o clipă cu privirea cavalerul, apoi îşi întoarse faţa şi privi tăcută în nişte depărtări incerte.

Karmesin îşi mână calul până ajunse lângă ioanit.

— V-aţi aliat cu selgiucizii împotriva lui Gahmuret?

— Să zicem că selgiucizii se bat cu el, în timp ce noi supraveghem totul şi când şi când raportăm la Krak. Îi mai aruncă o privire dintr-o parte Violantei, dar ea părea cu gândul altundeva. Gahmuret şi oamenii lui s-au furişat într-o fortăreaţă veche şi de acolo au atacat ani de zile caravanele selgiucizilor. Au târât, au necinstit şi apoi au vândut ca sclavi femei şi copii. Noi am ştiut de toate acestea, dar nu ne-am apropiat, pentru că cetatea lui se află prea adânc în ţinutul selgiucizilor. Ca să fiu sincer, multora de aici le-a păsat prea puţin de ce se întâmpla cu câteva sute sau câteva mii de necredincioşi – până când şi domnii de la Roma s-au lămurit, că un comportament ca cel al contelui poate transforma într-un timp foarte scurt o pace atât de şubredă într-un război de proporţii.

Tiessa privea în faţă. Vârtejuri de praf dansau peste coline.

— De aceea o alianţă cu selgiucizii. Pentru a-l bate pe Gahmuret.

Cavalerul încuviinţă dând din cap.

— Nu e niciun secret că acum ordinele se pregătesc pentru un nou asalt asupra Ierusalimului. Şi dacă se va lupta acolo jos, nimeni nu mai are nevoie de un al doilea câmp de bătaie aici în Orient. Selgiucizii şi sarazinii ne-ar nimici între ei.

— Prin urmare, Gahmuret este preţul pus fără jenă de selgiucizi, spuse cu dispreţ Violante.

— Ce se întâmplă cu el, el trebuie să-şi impute lui însuşi, contesă. Faţă de ei, noi nu ne-am obligat decât să nu-l ajutăm pe el. Asta e totul.

Violante nu replică nimic, ci se adânci din nou într-o tăcere sumbră, în timp ce ceilalţi schimbau între ei priviri nesigure.

— Eu am fost de părere că Voi ar trebui să cunoaşteţi toate aceste lucruri, spuse Durffenthal. Aş fi preferat ca la Krak să luaţi cunoştinţă de situaţia din ţinutul selgiucizilor. Dar superiorii mei au considerat că părerea mea e greşită. Aceasta înseamnă că eu tocmai am încălcat ordinul lor expres. Spre binele nostru, al tuturor, sper.

Zicând acestea, şi-a mânat calul înainte şi a revenit în vârful convoiului.

Violante privi lung în urma lui. Faun se aştepta la lacrimi, sau la furie. Dar Violante părea mai degrabă dusă pe gânduri.

Îşi lăsă calul mai în urmă şi mult timp nu mai auziră o vorbă de la ea.

***

De la depărtare părea un râu, şi totuşi nu era.

— Praf de bazalt, spuse Durffenthal, când îşi opriră caii pe un platou stâncos şi priviră în jos spre o vale şerpuită. O vână de praf pur, care se întinde peste multe mile de la nord la sud. Dacă există ceva ca o graniţă, pe care a tras-o ţinutul însuşi, atunci aceasta este.

Într-adevăr, ar fi putut fi luată drept cursul unui râu, care împărţea în arcuri largi depresiunea dintre stânci. În locul cel mai îngust, bizarul fluviu din

praf de bazalt măsura o sută de paşi. Acolo, un pod suspendat ducea de la un mal la altul.

— Ce e cu acest pod? întrebă Faun şi arătă spre banda lungă de frânghii şi scânduri. Dacă ce e dedesubt nu e apă, de ce nu putem trece, pur şi simplu, călare pe deasupra.

— Eu am văzut oameni scufundându-se în acest praf ca într-o mlaştină, spuse cavalerul. Este mai fin decât făina, dar tot atât de greu ca plumbul. Vântul ridică straturile lui superioare, dar niciodată mai mult de un lat de deget. Ca şi când Atotputernicul însuşi ar voi ca praful să rămână acolo unde este.

Câţiva dintre ioaniţi se închinară şi Tiessa făcu acelaşi lucru.

Cu o zi înainte, lăsaseră în urmă ţinutul colinar vălurit. Din zorii zilei străbăteau un pustiu de pietre. Obstacole ciclopice, cu margini ascuţite şi de netrecut, îi obligaseră mereu să facă largi ocoluri, copitele cailor lor râcâiau grohotişul. Când şi când, deasupra lor se roteau păsări în arşiţa clocotitoare.

Şi-au mânat armăsarii şi caii de povară în josul pantei şi s-au apropiat de un ieşind stâncos, de unde podul se întindea peste fluviul de praf. Durffenthal trimise câţiva cavaleri în direcţii diferite, pentru a cerceta împrejurimile, dar niciunul nu dăduse de vreun indiciu de capcane.

Înşiruiţi într-o linie lungă, unul în urma celuilalt, şi-au dus de frâu caii pe cărare. Din apropiere, scândurile păreau şi mai şubrede, dar Durffenthal i-a asigurat că el trecuse de multe ori peste pod fără a păţi ceva. Faun observă că Tiessa ţinea într-o mână mica fiolă pe care i-o dăduse Katervater la bordul vasului *Sturmhochzeit.*

În mai multe locuri, lipseau câteva scânduri şi era nevoie de mare atenţie, pentru ca niciun cal să nu se prindă între interstiţii. Ajunşi pe partea cealaltă, toţi simţeau nevoia unui popas, dar Durffenthal şi iscoadele îi zoriră.

— În sus! Ioanitul arătă spre o creastă de stâncă prăpăstioasă, cam la o jumătate de oră de mers. De acolo ne putem vedea ţinta.

Primiră astfel un nou imbold, şi curând fluviul fantomatic cu valurile sale rigidizate de praf rămase în urmă. Praful de bazalt le scârţâia între dinţi şi le ardea în ochi. Până şi Karmesin nu mai părea atât de impecabilă şi curată ca la plecarea lor de la Krak, cu patru zile înainte. Meşa neagră era pudrată cenuşiu şi o făcea să pară mai înaltă. Sub ochi avea cercuri întunecate.

În cele din urmă, îşi conduseră caii spre înălţimea plină de crăpături şi-şi îndreptară privirile spre răsărit. Şi din partea aceea vântul le aducea praf.

În faţa lor se întindea un câmp stâncos vast, care se termina abia la orizontul licărind dinaintea unui lanţ muntos. În mijlocul acestei întinderi, se afla o înălţime singuratică, cu pante de grohotiş şi nisip. Pe ea era o fortificaţie, cea de-a treia în ultimele zile, şi, cu toate acestea, se deosebea considerabil de Margat şi Krak des Chevaliers.

Odinioară putea să fi fost o cetate impunătoare, din piatră galben-maronie cu metereze masive şi ziduri de frontispiciu dinţate, în mijlocul căreia se înghesuiau complicate clădiri ca nişte cuburi. Se distingeau foarte clar cupola şi minaretul unei moschei, mai înaltă decât toate celelalte construcţii. Dar ceea ce fusese odată o fortăreaţă impresionantă nu mai era astăzi decât o ruină. Din curţile şi gangurile dintre clădiri se ridica fumul, mai multe fire subţiri şi o coloană mai groasă, ca un nor, care se desfăceau ca un evantai deasupra zidurilor şi bântuiau peste câmpie ca un văl pestilenţial. Din prima clipă, Faun şi ceilalţi recunoscură mirosul de cenuşă umană.

În vreme ce ochii lor se obişnuiau cu luminozitatea ţinutului stâncos pârjolit, izbutiră să vadă mai exact ce se petrecea în jurul fortăreţei. Un inel larg de corturi se desfăşura în jurul

înălţimii, populate de un furnicar de războinici. Peste câmpie răsunau strigăte într-o limbă străină, dar în momentul acesta lupta părea să fi încetat; Faun nu zări nicăieri cete atacatoare.

Durffenthal îi presa s-o pornească. Îi puse să coboare cealaltă parte a crestei stâncii până jos în câmpie, şi curând în întâmpinarea lor deja venea un grup de selgiucizi pe nişte armăsari impunători. Faun, Saga şi Tiessa înţepeniră în şei. Câţiva războinici ţineau cu o mână hăţurile şi cu cealaltă agitau iatagane, în vreme ce pe deasupra ţinutului stâncos plutea un strigăt turbat. Câţiva ioaniţi au apucat nervos spadele, dar Durffenthal şi celelalte iscoade experimentate îi domoliră.

Mina arborată de Zinder dovedea respect faţă de curajul ioanitului. În timp ce călăreau, se întreţinuse de mai multe ori cu Durffenthal, şi pentru prima oară Faun avu sentimentul că Zinder arăta un respect nelimitat faţă de un alt om.

Selgiucizii îşi opriră caii într-un nor de praf. Purtau veşminte fără culoare, care nu lăsau la vedere decât faţa şi mâinile, şi cu toate acestea păreau să nu sufere prea tare din pricina arşiţei ca ioaniţii asudaţi sub oţelul şi uniformele lor negre.

Conducătorul războinicilor se întoarse spre Durffenthal şi vorbi cu el în limba sa maternă. Cei doi bărbaţi se cunoşteau, şi pălăvrăgeala se încheie cu un semn sacadat al selgiucidului, cu o strângere zdravănă de mână şi cu un gest al lui Durffenthal, prin care arăta că îşi pot continua călătoria. Armăsarii selgiucizilor galopau înainte, urmaţi la o distanţă mică de cei douăzeci şi şase de bărbaţi şi femei din Occident.

Curând, dincolo de praful stârnit se văzu din nou muntele fortificat, încercuit de corturile asediatorilor. Pe povârnişuri se săpaseră şanţuri de apărare, se bătuseră şiruri complicate de ţăruşi ascuţiţi şi se făcuseră baricade din piatră şi lemn. Toţi fuseseră de mult dărâmaţi sau călcaţi în picioare de cai. Dar pentru aceasta, atacatorii

plătiseră şi ei un preţ. În labirintul de ţăruşi putrezeau cadavrele a nenumăraţi cai, pe jumătate descompuşi şi umflaţi de căldură. Faun nu descoperi nicăieri cadavre umane. Selgiucizii îşi venerau morţii.

O observă cu coada ochiului pe Violante. Orice i-ar fi trecut prin cap la vederea acestui spectacol era bine ascuns sub o mască de calm. Încercă, pentru o clipă, să se pună în situaţia ei. Călăreau în tabăra acelor oameni, care-i doreau lui Gahmuret moartea. Aceia care de ani de zile luptau cu înverşunare împotriva lui Gahmuret şi a celor care-i rămăseseră credincioşi. Cu ce se încărcase Violante, pentru a-l revedea pe Gahmuret? Minciuni, trădări, suferinţe înmiite. Şi acum se afla pe neaşteptate de partea duşmanilor săi de moarte.

Faun îşi întoarse repede privirea, îşi mână calul mai aproape de cel al Tiessei şi o apucă de mână. Saga li se alătură şi astfel călăriră toţi trei într-un şir printre corturile selgiucizilor, în timp ce Karmesin şi Zinder rămaseră în faţa lor, iar Violante în urmă.

În ochii tuturor pe lângă care trecuse călare, se citea neîncrederea şi curând avea să-şi dorească să nu-i fi privit. Chiar dacă exista un acord, ostilitatea de pe chipurile selgiucizilor nu era îndreptată doar împotriva celor care se baricadaseră în cetate. Le era destinată fiecăruia din ei. Lui Faun, Saga, Tiessa – tuturor.

Li se permise să-şi mâne caii la o adăpătoare, iar lor li se oferi apă din burdufuri de piele. Toţi au băut lacom, doar Violante a ezitat şi a frecat mult gura burdufului, înainte de a lua, în sfârşit, câteva înghiţituri şi de a da grăbită mai departe burduful.

Durffenthal dispăru şi se întoarse la ei abia după un timp. Stăteau unul lângă altul în nisip, priviţi suspicios de selgiucizi. Ioaniţii erau extrem de vigilenţi, dar îşi dădeau toată silinţa de a nu provoca pe nimeni prin mişcări sau vorbe necontrolate.

Cu vocea scăzută, Durffenthal se adresă Violantei.

— Contesă, acum ascultaţi-mă foarte atent! Probabil că nimeni nu vorbeşte limba noastră, dar eu vreau să fiu prevăzător şi de aceea spun toate acestea doar o dată. Conducătorul acestei armate este un bărbat pe nume Nizamalmulk, şi el Vă permite să urcaţi la cetate. Speră că îl veţi determina pe soţul Vostru să predea cetatea.

Ea nu răspunse, doar asculta.

— Eu ştiu că nu veţi face aceasta, continuă cavalerul. Dar înainte de a merge la el, spuneţi-mi, totuşi, un lucru: ce vreţi *exact* să faceţi? El o privea insistent, dar ea nu-i evită privirea pătrunzătoare. De ce aţi venit aici, contesă? Gahmuret nu va părăsi cu Voi fortăreaţa. Nici nu ştiu măcar dacă selgiucizii Vă vor mai lăsa să ieşiţi de acolo, odată ce sunteţi înăuntru.

Cum Violante continua să nu dea niciun răspuns, Saga spuse încet:

— Veţi muri acolo, sus.

Contesa întoarse încet capul în direcţia Sagăi, şi apoi pe buzele ei acoperite de praf apăru un zâmbet domol.

— Poate.

— Încă mai puteţi da înapoi, spuse ioanitul. Dacă doriţi, încă în ceasul acesta mai putem porni înapoi spre Krak.

Ea scutură din cap.

— Nu puteţi înţelege asta.

El râse fără urmă de umor.

— În anii de când sunt în această ţară, am văzut destui oameni mergând de bunăvoie la moarte, şi, credeţi-mă, până la urmă n-a avut nicio importanţă pentru ce au făcut-o. La urmă, contesă, nu veţi mai fi decât un leş în plus, pe care-l scot selgiucizii dintre aceste ziduri.

— Hotărârea mea e de mult luată, răspunse Violante, stăpânită şi acum de acea ciudată linişte. Şi nimic din ce spuneţi nu va schimba ceva din ea.

— Ce se va întâmpla cu fiul Vostru? întrebă Faun.

— Am avut grijă să-l las în mâini sigure.

Faun privi spre Zinder, dar acesta doar strângea buzele şi o privea tăcând pe Violante. Faun înţelese că Zinder o abandonase. Mercenarul îi păruse întotdeauna cineva care nu-şi pierde din ochi ţelul. Totuşi, în ultimele patru zile, ceva se întâmplase cu el. Era ceva legat de respect? De resemnare? Faun nu găsea răspunsul.

Privea mut fortăreaţa de sus, care brusc nu mai era altceva decât o grămadă de ziduri pe jumătate distruse în Nicăieri. Această cetate era un mormânt, indiferent câtă vreme ar mai fi putut s-o apere oamenii lui Gahmuret. Câteva săptămâni. Câteva luni. Chiar dacă ar fi avut acolo, sus, apă proaspătă, cât timp le-ar mai fi putut ajunge proviziile de hrană?

Contesa se ridică.

— Vă mulţumesc tuturor, spuse, privi pe rând pe fiecare, apoi ceva mai mult pe Zinder, la urmă pe Saga. Ţie nu ţi-am mulţumit niciodată, Saga, pentru ce ai făcut, şi era de mult vremea s-o fac. Şi pentru a mă scuza.

Faun se gândea cât de absurd era totul. O mulţumire. Scuze. Nimeni nu mai avea nimic de dat, nimic de acordat.

Saga clătină tăcută din cap, cu privirile în pământ. Faun se întreba ce se petrecea cu ea. O compătimea pe Violante? Cerule, el nu ştia nici măcar dacă *el* o compătimea? N-avea toate motivele s-o urască? Şi, totuşi, ceva din situaţia aceasta îl făcea aproape să simtă compasiune. Poate era caracterul irevocabil a ceea ce urma să se întâmple. Recunoaşterea faptului că nimic, absolut nimic nu se mai putea schimba.

— Pot s-o pornesc imediat? îl întrebă Violante pe conducătorul ioaniţilor.

Durffenthal făcu un semn cu capul.

— Şi Vă aşteptaţi ca noi să fim doar privitori? Zinder vorbea atât de calm, încât ceilalţi îşi ţineau respiraţia. Să privim cum urcaţi acolo şi dispăreţi în acel abator?

— Nu-ţi face iluzii, Zinder. Contesa făcu jumătate de pas înapoi. Privi în pământ, apoi brusc în sus, spre fortăreaţă. Acesta e sfârşitul.

Ieşi din cercul celorlalţi, ca şi când ar fi vrut să rezolve scurt ceva, trecu pe lângă selgiucizi şi începu să urce spre poarta cetăţii. Nimeni nu încercă s-o reţină, pe când urca panta printre şirurile de ţăruşi şi gropi pe jumătate astupate.

— Şi eu aş fi făcut la fel, spuse pe neaşteptate Tiessa.

Faun se întoarse spre ea, întrebător.

— A luat o hotărâre şi nu se abate de la ea. Pleoapele Tiessei tremurară scurt, dar apoi se stăpâni din nou. În loc s-o compătimim, ar trebui s-o admirăm.

— Pentru ceea ce a făcut? întrebă şovăielnic Saga.

Tiessa scutură din cap, dar Karmesin răspunse în locul ci:

— Pentru ceea ce va mai face.

— E uşor să mori, spuse Durffenthal.

— Nu pentru ea, spuse înăbuşit Zinder. Nu pentru cineva ca Violante von Lerch.

Gahmuret

Câteva ore mai târziu, la orizont soarele devenise un glob de un roşu închis, în vreme ce Violante aştepta în continuare în faţa porţii închise a fortăreţei.

Stătea nemişcată dinaintea celor două canaturi ale porţii înalte, pe care se vedea că fuseseră de mai multe ori zadarnic izbite cu berbeci. Violante era acum ameninţată să dea greş în faţa aceluiaşi obstacol.

— De ce n-o lasă să intre? întrebă Tiessa, care stătea împreună cu ceilalţi la marginea taberei, privind în sus, spre munte. Între ei şi zidul exterior al fortăreţei, erau două sute de paşi.

Faun nu ştia ce să-i răspundă. Îşi puseseră de mai multe ori această întrebare, fireşte, chiar şi la început, când o văzuseră pe Tiessa vorbind peste poartă cu cineva de pe creneluri, dar nu reuşiseră să înţeleagă vorbele; şi apoi mereu din nou, în timp ce urmăreau făptura fragilă care rămăsese singură în faţa porţii şi care întorsese taberei spatele, de parcă ar fi putut prin simpla ei voinţă să dărâme zdravenele canaturi ale portalului. Trecuse prin prea multe, pentru ca acum să se lase învinsă de o bucată de lemn.

— Eu nu înţeleg, spuse Tiessa, exprimând ce gândeau cu toţii. N-are nicio noimă. De ce n-o lasă Gahmuret să intre în cetate?

Karmesin stătea mai la o parte, cu braţele încrucişate, şi nu-şi lua ochii de la fortăreaţă. Soarele roşu de seară aprinsese flăcări în ochii ei mari. Era o veşnicie de când nu mai scosese o vorbă, doar reflecta şi arbora o mină îngrijorată.

— Ar trebui s-o aducă înapoi cineva, spuse Tiessa.

Zinder aprobă din cap, ca şi când n-ar fi aşteptat decât ca cineva să facă această propunere.

— Merg eu.

Tocmai voia s-o pornească în goană, când Saga sări şi-l apucă de mână.

— Nu, stai! Niciodată n-ar veni cu tine. Văzând că mercenarul nici nu voia s-o asculte, Saga spuse: Te-ar învinovăţi *pe tine.* Sau pe noi toţi.

— Poate chiar pe ea însăşi, mormăi Faun. Părea că mai învaţă ceva.

— Dar nu putem s-o lăsăm, pur şi simplu, să stea acolo.

— Saga are dreptate, interveni Karmesin, întrerupând astfel lunga ei tăcere. Înapoi nu putem s-o aducem. Ea va rămâne acolo până se va prăbuşi de foame sau din cauza arşiţei. O cunosc bine.

— Dar e o nebunie, lăsă să-i scape Tiessa. A făcut mii de mile până aici, şi acum Gahmuret nu vrea s-o vadă?

— Să fi murit? întrebă Faun.

În spatele lui se apropie Wolfram von Durffenthal.

— Gahmuret trăieşte. În orice caz, aşa susţine Nizamalmulk. Acum câteva zile, s-a arătat sus, pe creneluri şi şi-a bătut joc de selgiucizi.

— *Ei* au o idee despre ce ar putea însemna toate astea? îl întrebă Saga pe ioanit.

— Selgiucizii nu vorbesc mult. Ne tolerează, dar nu prea stau de vorbă cu noi.

— Dar acum aţi stat cel puţin o oră în cortul conducătorului lor. Faun îşi încreţi fruntea. Atunci despre ce a vorbit el?

— Pe el îl interesează planurile noastre privind Ierusalimul, răspunse cavalerul. El ştie perfect că eu nu-i pot spune adevărul, dar, cu toate acestea, mă ascultă. Nizamalmulk este un bărbat inteligent. Şi poate citi printre rânduri.

— Dar atunci de ce mai discutaţi cu el?

— Ar trebui, poate, să-i refuz ceva? în situaţia noastră? Suntem oaspeţii lui, dar drumul de la oaspete la ostatic nu e lung. Nu aici.

Faun înghiţi.

— Foarte bine, interveni nerăbdătoare Tiessa. Dar ce e cu ea? Arătă spre făptură minusculă din faţa porţii. Cu cât soarele cobora mai mult, cu atât Violante se contopea cu uriaşul portal.

— Priviţi! Strigă Faun. Acum iar e cineva acolo. Sus, deasupra porţii.

Priveau cu toţii cu ochii mijiţi, în speranţa de a putea recunoaşte ceva mai exact. Dar depărtarea era prea mare, iar lumina din ce în ce mai slabă.

— Este tot bărbatul de azi după masă? întrebă Durffenthal.

— Aşa cred, spuse Tiessa.

Saga înaintă gânditoare câţiva paşi, de parcă aşa ar fi putut vedea mai bine.

— Gahmuret?

— S-ar putea. Durffenthal scruta lumina roşietică a apusului. Dar mai degrabă unul din oamenii lui.

Ea se întoarse brusc spre el.

— Credeţi că el nici măcar nu *vorbeşte* cu ea?

Cavalerul ridică din umeri. Purta zale şi uniformă, dar îşi lăsase pe spate gluga din verigi metalice. Deşi treptat se mai răcorea, solul stâncos absorbise destul din arşiţa zilei, pentru a continua să emane căldură. Toţi transpirau şi acum. Faun se apropie de Saga şi se străduia şi el să distingă amănuntele. În lumina apusului, povârnişurile muntelui se decoloraseră; părea că sângele tuturor celor care căzuseră în lupta pentru cetate se ridica iarăşi din nisip şi piatră, şi acum se întindea peste peisajul trist.

— Trebuie să facem ceva, spuse Karmesin.

— Noi? Faun râse cu amărăciune. Uitaţi-vă la ea!… Vreau să spun, că şi-a pierdut capul.

Karmesin nu-l asculta.

— Saga?

— Ce-ar trebui să fac?

Karmesin zâmbi.

— Chiar nu ştii?

Faun scutură năucit din cap. Sora mea *nu* se va duce acolo, sus!

— Sora ta va face ceea ce crede ea că trebuie făcut, îi replică Karmesin.

Acum din nou priveau cu toţii în sus, spre fortăreaţă. Bărbatul de pe creneluri se aplecase în faţă, în timp ce vorbea cu Violante. Nici acum ea nu mişcase nici cu un lat de deget din locul în care aştepta de ceasuri întregi.

Saga se întoarse spre Durffenthal.

— Selgiucizii vor îngădui să mă duc acolo?

— Vin cu tine, spuse Karmesin înainte ca ioanitul să poată răspunde. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. N-o să accept să pleci fără mine, Saga. Indiferent ce spun selgiucizii.

— Nu vor avea nimic împotrivă, spuse cavalerul. Atâta timp cât nu merg decât femei.

— Decât femei? izbucni Zinder. Nu vorbiţi serios!

Durffenthal trase adânc aer în piept.

— Dacă începe următorul atac, fiecare bărbat în plus acolo sus este un pericol pentru propriii lor oameni.

Faun îşi roti privirile prin tabără. Între corturi domnea o linişte uluitoare.

— Mie nu mi se pare că s-ar pregăti un atac. Nici astăzi, nici cândva.

— Ştiu. Durffenthal tuşi încet. Nizamalmulk nu scoate o vorbă despre asta. La fel ca despre toate întrebările pe care i le pun.

— Acordul Vostru nu pare să valoreze prea mult.

— Dacă acordul nostru n-ar valora, am fi demult morţi, tinere.

Tiessa se apropie de Faun şi-i luă mâna în mâna ei. Nu spunea nimic, dar apropierea ei îl mai domolea puţin.

— Saga, nu face asta, o implora el. Cei de acolo, de sus, sunt ucigaşi şi violatori. Chiar mai răi decât banda lui Achard de la Hoch Rialt.

— Dar eu sunt singura care pot face ca Violante să fie lăsată să intre în cetate, replică ea. Dacă eu vreau, straja de la poartă mă va crede.

Încă de pe drum, ea îi povestise lui Faun că şi-a jurat să nu se mai folosească niciodată de spiritul minciunii. Şi că se temea de el – poate mai mult decât orice altceva în această înfiorătoare călătorie spre Ţara Sfântă. Şi acum voia să-şi încalce jurământul tocmai pentru *Violante*?

— S-ar termina, în sfârşit, spuse ea, citindu-i pe chip ce gândea. O ultimă minciună. Ar merita.

— Dar s-a terminat, spuse el. Aici şi acum.

— Nu şi pentru Violante.

— Dar pentru tine. Pentru noi toţi de aici.

Ea privea spre făptură singuratică din faţa porţii cetăţii şi scutura încet din cap.

Saga şi Karmesin trecură încet pe lângă şirurile de ţăruşi ascuţiţi, în desişul cărora putrezeau leşuri de cai. Roiuri de muşte bâzâiau sub pielea plină de cruste. Duhoarea era dulce şi grea, foşnetul insectelor care se strecurau era greţos. Vântul urca din câmpie, dar nu era destul de puternic pentru a înlătura mirosul bătăliilor trecute. Pe tot parcursul drumului, Saga se luptase cu stomacul ei care se revolta.

Urcaseră jumătate din drum, când Saga se mai uită încă o dată peste umăr, spre inelul de asediu al selgiucizilor. Soarele dispăruse acum cu totul dincolo de orizont, cerul trecea spre un amestec sumbru de roşu închis, violet şi negrul nopţii ce se apropia. Abia îl mai putea identificase Faun şi pe ceilalţi, dungi negre printre multe altele. Nenumăraţi selgiucizi îşi părăsiseră focurile de tabără şi se adunaseră la marginea oraşului de corturi. Unii râdeau şi glumeau, dar cei mai mulţi priveau ţintă, fără o vorbă, cu figuri dure, în urma Sagăi şi a Karmesinei.

Concubina îşi ţinea la cingătoare stiletul ei lung, în plus, mai avea o spadă scurtă, pe care i-o strecurase Durffenthal. Saga era neînarmată. Era

lipsit de orice importanţă dacă avea sau nu o sabie. De îndată ce va fi trecut de acea poartă cu Violante, erau în mâinile oamenilor lui Gahmuret.

Îngrijorată, simţea cum în ca pulsa şi se agita spiritul minciunii. Sau să fi fost bătăile inimii ei? Nu, el *era.* Absolut sigur. Iar el jinduia să mai mintă încă o dată pentru ea.

— Violante! strigă Karmesin spre poartă.

În lumina crepusculară, contesa abia se mai vedea, un spectru înaintea fundalului întunecat al portalului fortăreţei. Din apropiere remarcară că şi aici totul era presărat cu urmele luptelor înverşunate. Selgiucizii nu permiseseră asediaţilor să se îngrijească de morţii lor; poate că nici Gahmuret nu voise să-i aibă în interiorul cetăţii. Pretutindeni erau resturi de cadavre contorsionate, răsucite, încolăcite. Karmesin mai strigă o dată numele contesei.

— Ce vreţi? După ceasurile petrecute în arşiţa uscată, vocea Violantei suna înfiorător de răguşită.

Saga agită un burduf de piele.

— V-am adus apă.

— Nu mă întorc cu voi, dacă cumva pentru asta aţi venit.

— De parcă am fi presupus asta, şopti Karmesin.

— De ce nu Vă lasă să intraţi? întrebă Saga.

Violante privi pe lângă ele, spre inelul focurilor de tabără. Corturi şi oameni se contopiseră cu întunericul peisajului.

— Sunteţi singure? întrebă.

— Zinder a vrut să vină cu noi, dar nu l-au lăsat selgiucizii.

— Slavă Domnului!

— Este îngrijorat. Toţi suntem îngrijoraţi.

Contesa râse amar.

— Aţi venit până aici ca să-mi spuneţi asta?

Saga îi întinse burduful de apă deschis.

— Beţi! Altfel, nu va mai avea nicio importanţă *de ce am venit aici.* Violante duse la gură băutura.

— Nu prea repede, o preveni Karmesin.

— Ei refuză să deschidă poarta, spuse Violante între două înghițituri, înainte de a pune jos burduful, de a-l închide şi a-l prinde la cingătoare.

— Cum vine asta? se miră Saga. Selgiucizii n-ar putea ajunge niciodată atât de repede sus, încât să ia cu asalt poarta.

— Nu e deloc vorba de ei.

— Şi atunci de ce? întrebă Karmesin.

— Nu-mi spun. Din când în când, straja de la poartă apare şi se uită dacă sunt tot aici. Apoi ascultă ce îi spun, ridică din umeri şi dispare iar.

— Nimic altceva? întrebă uluită Saga.

Violante scutură din cap.

— Aţi vorbit cu Gahmuret? se interesă Karmesin.

— Niciun cuvânt. Nu se arată. Coborî vocea.

— M-am întrebat dacă mai e în viaţă.

— Selgiucizii afirmă că trăieşte, spuse concubina. L-au văzut acum câteva zile.

— Nicio grijă. Saga trase adânc aer în piept. Vă *va* lăsa înăuntru. Sprâncenele Violantei se apropiară. Tăcu câteva clipe, apoi şopti:

— Tu, Saga? Vrei să încerci?

Saga dădu din cap.

— Straja de la poartă vine, dacă îl chemaţi?

— Până acum a venit de două ori.

— Mai încercaţi o dată.

Violante o cercetă cu privirea.

— Ce vrei să-i spui?

— O să mă gândesc atunci. Spiritul minciunii va şti, îşi spuse. O să născocească ceva. Ca pentru a-i răspunde, ceva se agită în ea, se tolăni şi se întinse ca după un somn lung şi strigă surd: *Aici sunt! Lasă-mă să mint pentru tine! Nimeni nu minte aşa ca mine!*

Karmesin făcu un semn spre circumvalaţie.

— Faceţi ce vă spune! Chemaţi omul!

Violante se adună şi-şi îndreptă chipul spre creneluri.

— Strajă! Vino afară! Vreau să-ţi spun ceva! Mai încercă şi a doua şi a treia oară, dar abia când voia să abandoneze, pe circumvalaţie apăru o siluetă şi privi în jos spre ele. Saga nu putu să vadă faţa omului, era prea întuneric.

— Ce? lătră el. Cine e acolo, cu Voi?

— Vă aducem ajutor! strigă Saga, se opri şi apoi repetă cu glasul spiritului minciunii. Imediat i se făcu rău. — *Vă aducem ajutor! Putem să vă salvăm! Niciunul din voi nu mai trebuie să moară!*

Karmesin o privi cu îndoială dintr-o parte. Era o minciună atât de evidentă, încât niciun om cu mintea întreagă n-ar fi crezut o iotă. Dar ea nu înţelegea despre ce era vorba când era folosit spiritul minciunii: nu de credibilitate potrivit etaloanelor unei minţi sănătoase. Oamenii aflaţi la nevoie erau gata să creadă pe oricine, atâta timp cât le promitea o ieşire din mizeria lor.

— *Tu cine eşti?* întrebă straja. În tonul lui se simţea nesiguranţă, dar nu mai era un refuz făţiş.

— *Eu sunt Magdalena. Eu cunosc calea din acest pustiu. Vă voi salva. Nimeni nu va mai avea nimic de suferit.*

Straja tăcea, doar o privea stăruitor.

Saga era scuturată de senzaţia de vomă, dar se stăpânea cu mari strădanii. Aproape că uitase cât de rău era să evoce spiritul minciunii. Se simţea groaznic, vinovată şi meschină – dar, totodată, triumfătoare.

— *Veţi trăi cu toţii!,* strigă din nou. *Eu sunt cheia salvării voastre! Contele Gahmuret îţi va fi recunoscător dacă tu vei fi acela care mă va lăsa să intru. Pe mine şi pe contesa Violante.*

— El mi-a interzis s-o las pe contesă înăuntru.

— *S-a înşelat. N-a ştiut, atunci când ţi-a dat acest ordin, că noi vă aducem salvarea. Tu vei pleca de aici ca un om liber. Tu şi toţi ceilalţi.*

Sentimentul triumfului deveni o euforie clocotitoare, care lupta împotriva senzaţiei ei de rău şi care precumpăni scurt timp. Spiritul

minciunii îi învinse rezistenţa, spălă orice urmă de conştiinţă încărcată, ba chiar o făcu să creadă că era corect să-l mintă pe acela şi să exploateze în scopul ei disperarea şi temerile lui. Era corect să-l umilească, aşa cum făcuse înainte de atâtea ori cu alţi oameni. Spiritul minciunii şoptea şi şuşotea în ea, îi cerea să-l orbească cu minciunile ei pe viermele acela de sus, să-l învăluie în plasa ei de promisiuni.

Asta este menirea ta, fremăta în ea spiritul minciunii. *Eşti făcută pentru asta. Răspândeşte forţa minciunii. Seamănă falsitatea printre oameni. Arată-le ce poţi!*

Saga observă privirile uluite pe care i le arunca Karmesin. Dar ea nu făcea decât lucrul pentru care venise aici. Tot ce ştia mai bine. Şi avusese succes cu asta.

Straja dispăru dincolo de creneluri şi imediat de cealaltă parte a porţii se auziră voci. Se strigau ordine, se răcneau împotriviri. Zăvoarele scrâşniră şi bocăniră. Lanţuri zornăiau pe ţepii unor masive roţi dinţate.

Canatul stâng al porţii basculă doi paşi spre interior. Dincolo de poartă se mişcau, alternându-se vag, umbre şi lumini de făclii. Silueta străjii le făcu semn să intre, fără a ieşi el însuşi.

— Intraţi, strigă. Grăbiţi-vă!

Violante îi aruncă Sagăi o privire nervoasă şi intră prima prin deschizătură; tremura de emoţie. Karmesin o apucă pe Saga de braţ, când observă că aceasta era gata să se prăbuşească, răpusă de greaţă şi de agitaţia din stomac.

— Nu acum! şuieră ea. Încă câţiva paşi! Atunci vom fi reuşit!

„Ce vom fi reuşit?”, se gândea ameţită Saga. Dar abia se mai putea ţine pe picioare şi era recunoscătoare pentru sprijinul oferit de concubină. Poticnindu-se, o urma pe Violante şi pe ea în interiorul fortăreţei asediate, în jurul lor se mişcau siluete fantomatice, zornăiau din nou

lanţuri, scârţâiau şarniere metalice. Poarta se închise. Zăvoarele zgâriau lemnul şi contrafişele de metal.

Saga privi peste umăr, ar mai fi vrut să arunce o privire în jos, spre tabără. Dar era prea târziu. În spatele lor se închisese un zid de întuneric.

— Trebuie să mergem la contele Gahmuret, bâigui ea, înainte de a-şi aminti că depindea şi acum de spiritul minciunii. Acesta bubuia în trupul ei, ca şi când ar fi fost din carne şi sânge, lovea şi zgâria şi se purta ca un prunc nenăscut, numai pentru a nu fi dat uitării. Cum aş fi putut să te uit? se gândea cinică. Doar eşti o parte din mine.

Da, da, da, asta sunt! Părea să răcnească atât de vehement, încât cuvintele îi răsunau Sagăi în urechi. *Eu sunt tu! Tu eşti eu! Forţa întruchipată a puterii, asta suntem noi!*

Saga se întreba: „Oare îmi pierd minţile? Nu *este* nimic în mine. Nimeni în afară de mine însămi. Eu sunt mincinoasa. Nimeni altcineva. Nimeni altul”.

Eu singură sunt mincinoasa.

— Saga, şopti insistent Karmesin. Spune ceva!

Într-o clipă, privirea i se limpezi. Recunoscu după voce straja, dar înţelegea cu greu ce spunea el. Era chel şi se ţinea ciudat de cocoşat. Faţa îi lucea de transpiraţie, răsuflarea semăna cu un horcăit, la fel ca şi vocea. Toţi bărbaţii din jurul lui păreau să asude puternic, mulţi erau uşor aplecaţi în faţă. Undeva, în depărtare, se auzi un geamăt, apoi un strigăt groaznic, foarte departe, dincolo de zidurile străvechi.

— Ce-a fost asta? întrebă gâfâind, ameţită Saga.

— Nu ştiu. Karmesin o strângea atât de tare de braţ, încât o durea. Saga, minte-i acum! Spune ceva!

— *Eu vă aduc salvarea,* articulă din nou, şi glasul strident al spiritului minciunii aproape că-i fură cunoştinţa. Dacă ar mai putea să-l audă cineva! Absolut inuman! Nu putea fi ea aceasta!

Niciodată eu însămi, răsuna ca un ecou în ea.

— *Trebuie să ajung la contele Gahmuret. Duceţi-ne la el, şi veţi fi cu toţii ajutaţi. Veţi putea părăsi această cetate. Indiferent ce aţi făcut. Veţi găsi dreptate şi îndurare.*

Saga se clătina pe picioare şi s-ar fi prăbuşit, dacă n-ar fi ţinut-o Karmesin. Acum Violante îşi strecură şi ea un braţ la subsuoara Sagăi. Acum atârna între cele două femei şi, încet de tot, înţelegea că ceva nu era în ordine. Nu numai cu ea, ci cu toţi aceşti bărbaţi. Cu toată această blestemată cetate şi cu locuitorii ei.

Duhoarea! Mirosea a moarte, dar altfel decât afară, pe povârniş. Nu mirosea a descompunere, ci mai degrabă a boală lungă, a puroi şi febră şi transpiraţie rece.

— Cerule! îi scăpă Karmesinei, când ochii lor se mai obişnuiseră cu lumina făcliilor.

Violante scoase un geamăt.

— Veniţi, şopti răguşit straja. Vă duc la conte.

Totul era fals. Saga o simţea, o *vedea,* dar mai era încă prea confuză pentru a pune la un loc diferitele elemente. Sugruma în sine spiritul minciunii, ca pe ceva ce îi înfunda beregata, şi simţea că biruie. Dar pentru aceasta trebuia, totodată, să excludă lumea exterioară, şi avea sentimentul că aceasta ar fi fost o greşeală gravă. Ea trebuia să ştie ce se petrecea aici.

În pofida chemării străjii, Karmesin şi Violante nu se mişcaseră din loc. Saga horcăi şi vomită dinaintea picioarelor. Femeile încă o mai ţineau strâns. Saga era mai mult susţinută decât era pe picioarele ei.

Fals. Totul era fals.

Spiritul minciunii zbiera şi era încă o dată exilat la marginea raţiunii ei. Dar pentru cât timp? Niciodată nu i se păruse atât de puternic, de pretenţios. Poate pentru că bănuia că aceasta ar putea fi ultima sa minciună, cea din urmă.

— Veniţi acum, gemu straja, ca şi când i-ar fi fost greu să scoată cuvinte clare. Sus pe zid, Saga crezuse că era din cauza urcatului scărilor în fugă. Dar el gâfâia şi acum, se apleca în faţă, tuşea şi se ştergea la gură cu dosul palmei.

— Eşti bolnav, şopti înfiorată Violante. Toţi sunteţi bolnavi.

— Aţi venit aici să ne salvaţi? Din dreapta, un bărbat scund, scheletic se apropia cu paşi mărunţi, ţinând o făclie în mâna răsucită nefiresc. Sub nas se umfla o ulceraţie ca un sac de puroi roşu ca sângele. Aveţi vreun leac? Puteţi să ne vindecaţi?

Karmesin stătea ca paralizată. Saga nu putea să-şi ia ochii de la mâinile schilodite ale bărbatului, de la chipul lui desfigurat. Brusc, duhoarea deveni atât de intensă, încât ea se încovoie de greaţă.

— N-ar fi trebuit să veniţi, spuse o voce rugoasă, mai jos, în curte. Spre ele venea un bărbat, aplecat ca mai toţi ceilalţi şi sprijinit în mânerul unei lăncii rupte. Braţul drept îi atârna inert pe lângă el.

Apăru în lumina făcliei. Lumina cădea peste restul feţei sale.

Violante nu se mişca. Trăsăturile îi erau parcă cioplite. Saga privea consternată de la ea la Karmesin.

Concubina îi şopti numele. *Trebuia* să fie numele lui. Saga îşi mişca buzele fără să scoată un sunet.

Dar Violante nu-l recunoştea nici acum.

Arme arse

Faun privea cum Saga şi Karmesin se topeau în întunericul povârnişului şi se făceau una cu noaptea.

Un ioanit cu ochi mai buni decât Faun strigă, la scurt timp, că poate să vadă cum se deschide poarta fortăreţei. Apoi au auzit cu toţii, chiar şi de la o asemenea depărtare, scârţâit şi târşit. Imediat răsună un pocnet înfundat, atunci când canatul porţii fu din nou închis.

— Au intrat, mormăi Zinder.

Faun se întoarse şi plecă cu paşi grăbiţi, pătrunzând mai adânc în tabără, fără măcar să privească în dreapta sau în stânga. Tiessa se luă după el, îl apucă de mână şi îi bară calea.

— Încotro?

— Nu pot, pur şi simplu, să stau şi să aştept să se întâmple ceva.

În spatele Tiessei apăru Zinder. Ducea o făclie.

— Am putea folosi timpul pentru a ne uita prin tabără, propuse. Nu s-ar părea că cineva ar putea avea ceva împotrivă.

„Dacă lăsăm la o parte privirile asasine pe care ni le aruncă jumătate din această bandă”, îşi zise Faun. Dar era mult prea absent, pentru a-şi face griji din pricina aceasta. Teama pentru Saga îi acapara toate gândurile.

Cu toate acestea, dădu din cap şi-i urmă pe Tiessa şi pe Zinder, ca un somnambul, pe cărările dintre corturi şi focuri. Inelul asediator nu era deosebit de larg, aşa că ajunseră repede la marginea sa exterioară. Dinspre sud, în noapte, sufla o briză răcoroasă. Câmpia se afla în dreapta lor, sub o mantie de întuneric. În stânga, se întindeau petele de focuri ale taberei selgiucizilor, dincolo de care cetatea asediată trona ca o siluetă vagă sub cerul nopţii.

Au umblat o bună bucată de timp pe lângă graniţa taberei, fără ca cineva să le fi dat vreo

atenţie.

— Simţiţi mirosul? întrebă Zinder după ce dăduseră ocol cam la o treime din inelul asediator.

Tiessa adulmeca cu nasul în vânt, în timp ce Faun se uita la mercenar fără să înţeleagă.

— Aici s-a ars ceva. Zinder spiona bezna de dincolo de lumina focului.

— Aici ard câteva sute de focuri, spuse neimpresionat Faun.

Dar mercenarul nu se lăsă abătut şi se depărtă de tabără cu făclia în mână.

— Unde se duce? şuşoti Faun.

Tiessa ridică din umeri.

— Cred că el ştie ce face.

Acum Zinder se afla la o depărtare de aproape o sută de paşi. Ei puteau să vadă făclia tremurând în întuneric. Deodată, el se opri.

— Veniţi aici! strigă înăbuşit, pentru ca vântul să nu-i poarte glasul spre corturi.

— O să-i vadă făclia, dacă o mai agită mult, mârâi Faun. Dar, privind în jur, de la distanţă îi sări în ochi că, în acel loc, tabăra era desfăcută. Aici ardeau mai puţine focuri decât în altă parte, şi acelea se găseau pe marginea interioară a inelului asediator, nu aici afară.

Mercenarul plecă făclia şi aşteptă până ei ajunseră la el.

— Ia uitaţi-vă!

Zinder lumină cu flăcările solul nisipos. Era acoperit cu cenuşă neagră, care în locul acesta se mai subţiase şi fusese împrăştiată de vânt, dar după câţiva paşi deja era mai groasă şi mai bolovănoasă. În mijlocul ruinei, zăceau resturi pe jumătate arse de bârne de lemn şi bare de fier înnegrite, cuie de dulgher, lungi cât degetul, şi menghine metalice.

— Ce-a fost aici? întrebă Tiessa.

Zinder o trase înapoi, înainte de a putea merge mai departe, şi privi peste umăr înapoi, spre cetate. Îi contempla gânditor conturul negru, de parcă ar fi putut, într-adevăr, să identifice detalii în întuneric.

— Înapoi, spuse.
— Dar tu tocmai ne-ai… începu Faun, dar mercenarul îi şi dădu un ghiont în direcţia taberei. Tiessa se poticnea şi ea de-a lungul drumului pe unde veniseră.
— Ai putea să ne explici ce înseamnă asta? Furios, Faun ţintuia cu privirea mercenarul. Simţea în el o asemenea furie împotriva întregii lumi, încât în această clipă chiar şi Zinder îi apărea drept victima perfectă, pentru a mai scăpa de ea.
Mercenarul părea zguduit.
— Aceşti blestemaţi fii de curve!
— Ce s-a întâmplat? întrebă Tiessa. Neliniştea lui o tulbura de mult şi pe ea.
— V-a sărit în ochi ceva neobişnuit, atunci când am sosit în tabără? Faun şi Tiessa schimbară între ei o privire. Amândoi scuturară din cap.
— Aţi văzut fisurile şi crăpăturile din zidurile cetăţii? Şi craterele din jur? Ca să nu mai vorbim de acoperişurile distruse din interior.
— Ei, şi?
— Catapulte, spuse mercenarul. Şi câteva trebuchete, pot să pun rămăşag. Cu ele au aruncat bucăţi de stâncă sau bile de fier asupra fortăreţei.
Faun dădu din cap – şi o clipă mai târziu îşi încreţi fruntea.
— Dar nu erau nicăieri catapulte. Nicăieri în toată tabăra. Ar fi trebuit să le vedem de la depărtare.
Acum Tiessa se uita de la el, la Zinder şi era tot mai îngrijorată.
— Le-au ars pe toate, confirmă mercenarul. Toate catapultele lor. Acolo sunt resturile.
— De ce să fi făcut asta? întrebă Tiessa.
Zinder coborî glasul şi privi sumbru spre focurile de tabără.
— Cu ele au aruncat ceva în cetate, care, după aceea, a făcut inutilizabile catapultele. Şi-mi vine-n minte un singur lucru. Dumnezeule, de asta au lăsat-o de bunăvoie pe Violante şi pe celelalte să

meargă acolo! Nu din cauza vreunui acord, cum a spus Durffenthal.

Faun bănuia ceva rău, dar nu voia să recunoască.

— Atunci, spune!

— Carne! spuse abia auzit Zinder. Carne stricată. Leşuri de animale sau oameni, care au murit de vreo molimă oarecare. Poate, leproşi. Am mai auzit şi înainte de aşa ceva.

Tiessa se dădu un pas înapoi, poticnindu-se, şi-i privea neclintit pe cei doi.

— De aceea nu mai atacă? O urmă de panică făcea ca vocea ei să sune mai subţire decât de obicei.

Zinder dădu din cap.

— Selgiucizii nu mai sunt de mult aici ca să lupte.

Conturul negru al fortăreţei păru de la o clipă la alta şi mai neînsufleţit. Un titanic monument funerar.

— Ei aşteaptă, spuse Zinder. Faun începu să tremure jalnic. Ei stau aici şi aşteaptă ca acolo, sus, să se termine totul.

***

Saga privea cum contesa se îndrepta încet spre bărbatul din lumina făcliei. Mintea ar fi trebuit să-i spună Violantei cine era cel din faţa ei, dar pe figura ei nu se vădea niciun semn de recunoaştere. Doar un gol oribil, pe care Saga nu-l mai văzuse niciodată până atunci la ea. Întotdeauna existase ceva care s-o preocupe pe Violante – ambiţie, înverşunare, furie, ba chiar o pornire de prietenie –, dar acest Nimic din ochii ei era o faţetă nouă şi înfricoşătoare.

— Nu te apropia, îi spuse Gahmuret von Lerch soţiei sale, iar ea, supusă, se opri o clipă şi rămase la trei paşi înaintea lui. Te rog, adăugă el, şi acest cuvânt suna atât de blând, încât, pentru un moment, Saga se îndoi de tot ce se povestise despre el. Acesta să fi fost bărbatul care trimisese

în moarte mii de oameni? Şi pentru a cărui biruire chiar şi personaje care se urau de moarte încheiaseră o alianţă?

Saga se trăgea tot mai mult spre Karmesin, pe măsură ce tot mai multe siluete cocoşate se iveau, clătinându-se, din construcţiile pe jumătate distruse şi formau un cerc în jurul celor trei femei şi al conducătorului lor. Flacăra făcliilor nu lumina suficient întreaga curte, aşa că cei care se adunaseră în jurul lor târşindu-şi picioarele şi respirând şuierător ar fi putut fi două duzini sau două sute.

— Nu te apropia de ei, îi şopti Karmesin. Atâta vreme cât nu te ating, eşti în siguranţă.

Chipul contelui era o mască devastată de cicatrici. Era greu de zis ce fusese mai întâi: tăietura adâncă ce-i despărţise trăsăturile de la tâmpla stângă până la osul maxilarului drept şi se vindecase sub o excrescenţă; nenumăratele cicatrici mai mici, care arătau ca nişte arsuri; sau edemele informe din jurul ochilor şi de sub nas. Doar gura îi rămăsese neatinsă, lovitura de sabie în plină faţă trecuse la distanţă de un fir de păr de ea.

— Violante, spuse cu regret. De ce-ai mai venit? Nu era o întrebare, era un suspin disperat.

Ea îl privea, fără să răspundă. Clipe nesfârşite păru că-şi pierduse vocea. Apoi, foarte încet, ceva începu să-i însufleţească trăsăturile, un zvâcnet şi o încordare, ca şi când toate mişcările imaginabile luptau unele împotriva celorlalte, în timp ce ea se străduia statornic să nu dea niciuneia prioritate. Numai să nu arate slăbiciune.

Întru totul vechea Violante, chiar şi acum.

— Ştii de ce sunt aici? spuse în cele din urmă. Unde e el?

El? îşi spuse Saga.

Un murmur străbătu cercul bolnavilor, printre care acum se amestecaseră şi câteva femei, localnice, care fuseseră târâte de oamenii lui Gahmuret şi care acum sufereau de pe urma

aceloraşi cumplite schilodiri şi deformări ca şi torţionarii lor. Nimeni nu interveni, atunci când câţiva dintre ei se înghesuiră până în rândul din faţă. Boala le conferea tuturor aceleaşi drepturi.

Mâna Karmesinei se strânse pe mânerul pumnalului ei. Concubina îşi muşcase până la sânge buza inferioară. Saga n-o văzuse niciodată atât de încordată, nici măcar pe insulă.

— Să intrăm, spuse Gahmuret atât de încet, încât abia putea fi înţeles. Se întoarse şi înaintă şchiopătând. Mersul îi provoca dureri; fără bastonul în care se sprijinea, cu siguranţă n-ar fi putut face un pas.

Violante îl urmă.

Saga se uită la Karmesin, care îi făcu un semn aproape imperceptibil. Intrară încet în urma ei. Toate simţurile Sagăi păreau să-i strige să se întoarcă şi să părăsească fortăreaţa. Cuvintele Karmesinei de a nu atinge pe nimeni îi mai răsunau în urechi. Dar dacă şi respiraţia putea răspândi lepra, atunci totul era deja prea târziu. Aştepta ca vreunul dintre bolnavi să sară spre ca, dar niciunul nu se mişca. Nu erau urmărite decât de privirile oamenilor, cele mai multe complet lipsite de expresie, şterse de suferinţe şi de îndelungata asediere.

Saga asculta spiritul minciunii, dar, indiferent unde se retrăsese, nu se mai mişca deloc. Poate că recunoscuse că, pentru prima oară, ea se afla în faţa unui duşman împotriva căruia nu războiai cu minciuna. Boala nu putea fi minţită.

Îi urmară pe Gahmuret şi pe Violante într-o sală, în al cărei tavan se căsca o gaură cât un cal. Sub ea era o grămadă de piatră crăpată. Nimeni nu se ostenise să înlăture dărâmăturile făcute de loviturile catapultei.

După ei, patru bărbaţi se împinseră înăuntru, dar Gahmuret le făcu epuizat un semn, dându-le să înţeleagă să se retragă. Toţi erau leproşi, aveau

bandaje murdare şi haine jerpelite. Saga se bucură când uşa se închise în urma lor.

În jurul unei mese, erau nişte scaune cu spetează înaltă. Gahmuret făcu ultimii câţiva paşi, gâfâind extenuat, şi se aşeză la capătul mesei. Contesa rămase în picioare; Karmesin şi Saga păstrară şi ele distanţa. Pentru nimic în lume Saga n-ar fi vrut să atingă un scaun pe care ar fi stat un lepros.

Gahmuret o privea pe Violante, tăcând. Pleoapele îi tremurau, de parcă l-ar fi orbit ceva. Numai că sala era atât de întunecoasă, încât până şi pereţii erau greu de recunoscut. În mijlocul sălii, flăcările se întindeau ca nişte limbi dintr-un cămin adâncit; resturi pe jumătate arse trădau faptul că aici fuseseră arse şi scaune de la masă.

— N-ar fi trebuit să veniţi, articulă Gahmuret, sleit de efortul drumului. Veţi… sfârşi ca noi toţi.

Între el şi Violante atârna istoria lor, ca o nălucă invizibilă din aer, aruncând cu fiecare răsuflare noi fire, formând împletituri şi noduri. Saga avea din nou sentimentul că aici era vorba de mai mult decât crezuse ea. Ceva era fundamental greşit.

În privirile pe care Violante i le arunca lui Gahmuret nu era nici urmă de iubire. Nici măcar simpatie.

Saga se gândi din nou că ar fi fost timpul să dispară. Dar era prea hipnotizată de finalul acestei tragedii, mai mult chiar: devenise ea însăşi de mult şi prea mult parte din aceasta, pentru ca acum să se retragă.

— Au aruncat bucăţi de cadavre peste ziduri… Membre de leproşi… o zi întreagă. Zeci, poate câteva sute. Gahmuret privi spre tavan, de parcă ar mai fi văzut şi acum scena. Ploua din cer cu braţe şi picioare, jumătăţi de trupuri… Părea că nu se va mai sfârşi niciodată. Din ce în ce mai mult. Vocea îi deveni o şoaptă… Tot mai mult.

Saga se crispă complet, când imaginile acelei zile se treziră la viaţă cu toată forţa lor de reprezentare.

— Am încercat să le dăm foc, aşa cum astăzi incinerăm câţiva dintre morţii noştri. După ore în şir, primii dintre oamenii mei aproape îşi pierduseră minţile. Au deschis poarta şi au fugit afară, dar acolo îi aşteptau arcaşii selgiucizilor. Niciunul n-a ajuns în tabără, arcaşii i-au prins pe toţi. Acum cadavrele lor putrezesc afară pe munte, iar noi putrezim aici, înăuntru, cu trupul încă viu. Mâna i se strânse într-un pumn ce tremura, pentru ca apoi să se moleşească iarăşi. O să-i urmăm curând.

Buzele contesei fremătau.

— Gahmuret, unde e el? Şi el e bolnav? Duse mâna la gură şi o lăsă din nou să cadă. Ochii ei se îngustară, erau întredeschişi. El n-a… murit, aşa e? Spune-mi că mai trăieşte.

Sagăi i se părea că făcuse un salt înainte în timp, iar acum îi lipseau câteva lămuriri importante. Îi scăpase ceva? De cine vorbea Violante?

Un timp, Gahmuret îşi privi complet inexpresiv soţia, apoi vorbi din nou, fără a se referi la întrebarea ei.

— Am scăpat ca prin urechile acului din Constantinopol. Mintea i se pierdea în amintiri, privirile îi lunecau în gol.

— Acolo era un bărbat cu beregata tăiată, care totuşi trăia…

— Bethanianul, spuse Karmesin.

Saga vorbi pentru prima oară, fără a fi pe deplin conştientă de ce făcea.

— Karmesin l-a omorât.

Gahmuret dădu slab din cap.

— Asta e bine. Apoi privi spre cele două femei, de parcă abia acum le observa prezenţa. *Tu* eşti Karmesin?

Mâna ci odihnea şi acum pe pumnal, în timp ce încuviinţa din cap.

Pe buzele lui Gahmuret apăru ceva ce voia a fi un râs, dar fără ca trăsăturile rigidizate să se mişte. Saga se înfioră.

— Asta înseamnă că Inocenţiu, totuşi, m-a găsit. Vii prea târziu.

Saga urmărea ca într-un coşmar cum Karmesin îşi trase pumnalul de la cingătoare. Flăcările se reflectau în oţel.

— Ştiu, spuse concubina.

Saga o privea pe Karmesin fără a-i veni a crede, în vreme ce uluirea ei se prefăcea într-o respingătoare iluminare.

Violante se răsuci:

— Nu!

Saga sări înapoi din faţa Karmesinei, de parcă ar fi lovit-o. Dar Karmesin nu făcea decât să stea, pur şi simplu, cu stiletul lucindu-i în mână, absolut nemişcată.

Gahmuret desfăcu braţele într-un gest grotesc.

— Vino! îi şuieră Karmesinei şi închise ochii. Înfige-ţi sabia în inima mea! De-asta eşti aici.

— Nu! răcni din nou Violante. N-ai să-l omori! Nu înainte ca el să-mi spună *ce s-a ales din fiul meu!*

Timpul îngheţă, prefăcându-se într-o ceaţă neclară, ca privirea prin gheaţă spre fundul unui lac îngheţat. În mintea Sagăi, îşi făceau loc două gânduri. În primul rând, Karmesin îi dusese de nas pe toţi; venise pentru a-l ucide pe Gahmuret – şi *numai* în acest scop. Şi, în al doilea rând, Violante minţise şi ea, tot timpul. Nu era aici din dragoste pentru Gahmuret, ci pentru a afla de la el ceva. Ceva ce numai el ştia.

Dar ce legătură avea fiul ei cu toată această poveste? Doar Nikolaus rămăsese acasă în cetatea Lerch. În siguranţă.

Gahmuret întrerupse liniştea, chicotind uşor. Din motive numai de el ştiute, privirea îi căzu tocmai pe chipul consternat al Sagăi.

— Violante v-a minţit şi pe voi, nu-i aşa? Ce v-a povestit ea, pentru ce a venit aici? Se întoarse către soţia lui. Ce le-ai spus?

Saga ar fi vrut doar să schimbe o privire cu Karmesin, doar un gest, care să-i spună că totul nu este decât un vis. Dar apoi reapăru certitudinea nemiloasă că, de fapt, concubina doar se folosise de ea, pentru a ajunge în preajma lui Gahmuret. Niciodată nu fusese vorba de a o proteja pe Saga. Toată prietenia lor, încrederea ce a domnit între ele – nimic altceva decât o farsă pregătită cu sânge rece.

Făcu câţiva paşi înapoi, se îndepărtă de cele trei persoane din sală, fiecare în felul său un monstru.

„Şi tu? Tu nu te înscrii perfect în acest cerc de şarlatani şi mincinoşi? De ce nu eşti măcar o dată sinceră cu tine însăţi?”. Sub ea se clătina podeaua. Toate căpătau dintr-o dată un sens – iar altele nu mai aveau niciunul. Pretinsul fals al documentului papal, pe care Karmesin i-l prezentase Marelui maestru – o minciună. Hrisovul fusese tot atât de autentic precum pecetea de pe el.

— Aşadar, de aceea ne-au ajutat ioaniţii, şopti şi nu putea discerne ce declaraţie era mai nemaiauzită, ce expresie mai ordinară.

Karmesin dădu din cap fără a-şi lua ochii de la Violante şi Gahmuret.

— N-aş fi crezut că vei fi realmente surprinsă. Uimirea din glasul ei suna sincer, şi era amestecată cu regret.

— În seara aceea, în cămăruţa ta de la Margat, ai spus că vii de la Jorinde… spuse Saga şi i se părea că abia mai poate respira. Era o minciună, nu-i aşa?

— A mai existat o a doua scrisoare a papei, una pe care nu o puteam arăta Marelui maestru decât între patru ochi. Porunca era de a face tot ce Stătea în puterea sa, pentru a mă aduce aici. Karmesin îl măsura de la distanţă pe Gahmuret.

— Regret sincer, conte Gahmuret, ce vi s-a făcut. Ar fi putut merge mai repede.

— Te-ai folosit de mine, articulă Saga. M-ai păcălit că eşti aici pentru a mă proteja…

Karmesin nu se mişca, dar pe ea se putea vedea încordarea.

— N-am spus întotdeauna adevărul. Dar tocmai *tu* vrei să-mi faci mie reproşuri?

Violante se uita de la Karmesin la Gahmuret, apoi din nou înapoi, pândind, la concubină. Atentatoarea papei, fermecătoarea lui asasină, nu făcea nici acum nicio mişcare, dar corpul ei era încordat ca o coardă de arc. Ştiau cu toţii cât de rapidă putea fi Karmesin.

— Eu n-am făcut tot drumul acesta pentru ca tu să-l omori înainte ca el să-mi spună adevărul, rosti Violante, abia stăpânindu-şi furia.

Adevărul. Tocmai de el era vorba. Saga îşi muşcă buza de jos. Se înşelase amarnic când crezuse că ar fi singura mincinoasă iscusită din acea sală. Fusese atât de naivă.

— Ce adevăr, Violante? întrebă Karmesin.

Privirea contesei zvâcnea între soţul ei şi ucigaşă.

— Fiul meu mai mare, articulă cu bărbia tremurând. Al *doilea* fiu al meu… Malachias. Ultima oară l-am văzut la Constantinopol. Acum şase ani. Gahmuret mi l-a luat.

— L-am *salvat* de tine, spuse contele, după care tuşi, horcăind. Influenţa ta…

— Era copilul meu, nu al tău!

— A trebuit să vadă cum mama lui l-a trădat pe tatăl lui! A auzit cum ne-am certat în dimineaţa aceea la Constantinopol – şi te-a văzut, în noaptea de la poarta *Charisius,* de partea duşmanilor noştri. Ştie că tu ai fost cea care i-ai instigat împotriva mea pe Oldrich şi pe Bethanian. Ce anume i-ai povestit atunci lui Oldrich? Că am să pot face cunoscută conspiraţia voastră? Că ar fi mai bine ca propriul tău soţ să fie redus la tăcere înainte de a putea povesti oricui ce aţi urzit atunci voi cinci?

Mintea Sagăi lucra repede. Încerca încordată să pună la loc într-un tot pietrele care i se aruncau.

— A cincea pecete, exclamă uluită. Semnătura casei Lerch de pe documentul Tiessei. *Voi* eraţi, Violante? Nu soţul Vostru, ci Voi aţi stat la o masă cu conspiratorii. Voi aţi fost gazda întâlnirii secrete.

Karmesin nu părea câtuşi de puţin uimită. Saga înţelese că acest lucru concubina îl ştiuse chiar de la început. Nu Gahmuret fusese unul din cei ce plănuiseră cruciada împotriva Constantinopolului, ci Violante. Ea se trăgea din neamul celor de la Lerch. Era comitatul ei, cetatea ei. Gahmuret fusese doar martorul conspiraţiei. Şi în mod evident unul de care se voia să se scape mai târziu. De care *Violante* voise să scape.

— A făcut-o pentru Filip, scuipă cuvintele Gahmuret. Povesteşte-le prietenelor tale despre regele nostru Filip. Povesteşte-le cum ai devenit târfa lui!

Violante era gata să se năpustească împotriva lui, dar apoi chibzui. Atingându-l pe el, îşi semna condamnarea la moarte.

— Ce s-a întâmplat cu Malachias? întrebă încet, fără a da curs cuvintelor lui. Este aici, sau nu? Tonul ei suna de parcă nu s-ar fi putut decide între o vagă speranţă şi o disperare funestă.

Saga se înăbuşea.

— Tot timpul a fost vorba numai de fiul Vostru? De aceea aţi vrut să-l găsiţi pe Gahmuret?

Contele dădu capul pe spate, sprijinindu-l de speteaza scaunului. Vocea lui suna ironic.

— Fructul iubirii ei interzise, spuse batjocoritor. Fiul lui *Filip,* nu al meu. Deşi m-a lăsat multă vreme s-o cred. Dar când a vrut să mă convingă să plec cu cruciada în Ţara Sfântă – spre binele viitorului nostru rege Filip, fireşte –, atunci am bănuit adevărul. Se plictisise de mine. Pleoapele lui zvâcneau la intervale tot mai scurte, dar privirea lui încărcată de ură era aţintită asupra soţiei lui. Ai sperat că nu mă voi mai întoarce niciodată, ca să fii liberă pentru Filip. Dar ai crezut

cu adevărat că el şi-ar fi alungat soţia? Fiica suveranului Bizanţului? Pentru tine, o măruntă contesă de provincie? Cerule, el s-a jucat cu tine şi s-a folosit de tine. S-a folosit de noi amândoi, atunci când a convocat întâlnirea secretă în cetatea noastră… la cetatea *ta*.

— Filip m-a iubit, declară Violante cu atâta încăpăţânare, încât Sagăi aproape i se făcu milă de ea.

Gahmuret hârâi.

— S-a distrat cu tine – şi ştia că ai face orice pentru el. Uită-te la tine! Chiar şi acum, la câţiva ani de la moartea lui, ai venit aici după fantoma lui. Vru să ridice mâna, pentru a o opri cu un semn, dar degetele îi căzură greu şi fără putere pe speteaza scaunului. Trebuie să te dezamăgesc. Malachias nu este aici, chiar de multă vreme. Şi *el* nu este Filip. Eu l-am crescut. Este şi acum fiul *meu.* L-am iubit. Am fost singurul care trăiam pentru el.

— El este tot ce mi-a mai rămas de la Filip!

— Atunci nu ţi-a mai rămas nimic. De ani de zile nu mai este aici. L-am trimis departe, acolo, unde e în siguranţă şi unde mama lui nu-l va găsi niciodată.

Violante scoase un urlet bestial şi se repezi ca o furtună. Cu amândoi pumnii îl lovi în faţă pe Gahmuret. El ţipă, se lovi cu ceafa de lemn şi se prăbuşi şi mai ameţit.

Când Violante îşi ridică mâinile, erau acoperite de secreţia chipului lui răvăşit. Excrescenţa plesnise. Oasele mâinilor ei luceau ude.

— Unde este? şoptea ea.

Gahmuret gemu ceva, apoi expiră cu zgomot.

Secunde întregi Violante nu-şi lua ochii de la condamnarea la moarte de pe mâinile ei, apoi privirile i se întoarseră spre Gahmuret.

Unde este? întrebă din nou.

Karmesin rămăsese calmă şi stăpânită chiar acum. Saga se întreba dacă acum aceasta era

adevărata Karmesin, acea făptură care fusese crescută într-un palat secret în spatele unor uşi închise, parte animal de companie, parte câine de luptă. Sau poate că şi asta era o altă mască? O întâlnise vreodată pe adevărata Karmesin?

— N-ai să afli niciodată unde e el, gemu Gahmuret, în vreme ce Violante se sprijinea ca amorţită de marginea mesei, jumătate în picioare, jumătate aşezată. Ai pierdut de ani de zile dreptul de a fi mama lui.

Violante ridică încet bărbia.

— Asta *tu* trebuie să hotărăşti?

Saga o privi pe Karmesin, pentru ca ea să ia o hotărâre.

— Ce ai de gând? şopti.

Gahmuret o auzi.

— Îşi va îndeplini misiunea. Ridică cu greu ambele braţe pe marginea mesei. Era gata să cadă, dar reuşi cu efort să se ţină pe picioare.

— Eu nu mai am nimic de făcut aici, spuse concubina, dar o privea pe Violante, nu pe conte.

Şi atunci Saga înţelese.

— Şi ea? îi scăpă de pe buze. Trebuie să-i omori pe *amândoi?*

— Inocenţiu îşi înlătură ultimii martori, horcăi Gahmuret şi iar părea că voia să râdă. Violante i-a vârât în povestea asta şi acum şi ea este de prisos. Cine încă? Dogele şi Bonifaciu sunt morţi… Oldrich? M-aş mira să mai fie în viaţă.

Violante se împinse de la marginea mesei, dar se clătină, ca şi când ar fi trebuit să se concentreze asupra fiecărei mişcări. Pierduse controlul asupra evenimentelor, dar acum era gata să facă totul pentru a câştiga din nou conducerea, ba chiar să salveze viaţa soţului pe care-l ura. Încă de la primii paşi îşi adună puterile, până ce apăru din nou aproape ca Violante dinainte, stăpâna cetăţii Lerch, conducătoarea a mii de oameni.

Ridică ambele mâini şi se îndreptă spre Karmesin.

— Tu n-ai să mă împiedici să-mi găsesc fiul.

Alarmată, Saga se trase înapoi. Într-o luptă obişnuită, Violante ar fi pierdut fără speranţă în faţa asasinei. Dar contesa înţelesese că propria ei soartă era cca mai bună armă a ei. Karmesin o putea ucide, desigur, dar n-avea cum să scape de atingerea mâinilor ei – şi de secreţia molipsitoare care le acoperea.

— Înapoi! strigă concubina. Nu Vă apropiaţi!

Violante se mişca foarte încet, dar nu se oprea. Se apropia de Karmesin pas cu pas, cu ambele mâini întinse ca o fantomă. Iar Saga se gândea ca în transă: „Exact asta sunt toţi”. Năluci. Morţi reînviaţi. Fiecare dintre ei. Chiar şi eu însămi.

Degetele Violantei luceau în lumina focului.

— Nu, şopti Karmesin. Vocea ei suna tristă, plină de o tristeţe nedefinită.

Violante înainta.

— Te rog, spuse Karmesin, dar în cuvintele ei nu era nimic implorator.

Gahmuret izbucni într-un râs strident. Masca cicatrizată rămase împietrită şi rece ca faţa unui idol de piatră.

— Violante! Saga se auzi strigându-i numele, în timp ce se împiedică, îndepărtându-se de Karmesin, chiar şi de contesă, până se apropie periculos de mult de focul din mijlocul sălii. Căldura o sili să se oprească.

Violante deveni mai rapidă. Încă cinci paşi.

Ceva ca o rază de foc zvâcni spre contesă. Un foc scânteietor, lucind pe oţel. Ochii Sagăi au fost prea lenţi pentru a urmări zborul fulgerător al sabiei. Când privirea ei o ajunse pe Violante, mânerul se iţea din pieptul ci şi arăta atât de grotesc de inofensiv, când cei doi paşi pe care-i mai făcu păreau absolut fireşti, nici vorbă de mişcările cuiva sortit morţii.

Gahmuret nu mai râdea.

Violante scoase un horcăit. Trăsăturile i se înăspriră… Nu izbutea să înţeleagă? Se întoarse şi

merse cu sabia înfiptă în inimă înapoi, pe acelaşi drum. La Gahmuret, pas cu pas, până când căzu în genunchi în faţa scaunului lui, lovind piatra cu un pocnet oribil al încheieturilor. Îi luă mâna şi privi în sus, spre el.

— Malachias, şopti, apoi capul i se aplecă înainte. Rămase, pur şi simplu, stând cu faţa lipită de mâna lui, în timp ce şuviţe de păr îi cădeau pe faţă şi o acopereau.

Aşa a murit Violante, contesa de Lerch, soţia lui Gahmuret, conducătoarea cruciadei fecioarelor.

Saga se trezi din înmărmurirea ei, când căldura din spatele ei deveni de nesuportat. Karmesin se mişcă şi ea din nou, mâna care aruncase stiletul coborî. Făcu câţiva paşi înainte, se opri iarăşi. Pentru prima oară, părea derutată.

Gahmuret sta nemişcat pe scaunul lui, cu privirea dintre umflăturile cicatrizate îndreptată spre soţia sa moartă. Orice simţea rămânea ascuns sub masca grimasei sale desfigurate. Saga se gândi, preţ de o clipă nefiresc de lungă, că omul acesta avea cicatrici mult mai rele decât cele care erau la vedere.

Gahmuret se uita de la Violante la Karmesin.

— Acum eşti mulţumită, concubino?

Saga părea să fi fost uitată. Nimeni nu se interesa de ea. Nici acum nu-i venea să creadă că Violante murise. Şi că amândouă – contesa şi Karmesin – minţiseră în toate aceste luni, independent una de alta, şi că ea nu bănuise nimic.

Ceva muri în ea. Poate restul încrederii în alţii. Poate credinţa ei în dreptate sau ce mai rămăsese din ea. Poate chiar spiritul minciunii. *În caz* că el murise, o făcuse încet şi mizer, cuibărit într-un colţ al conştiinţei ei. Fără spectacol, fără o ultimă mare reprezentaţie. Murise simplu, ca un ciot de braţ desprins, sfâșiat de minciuni, putrezit cu viteza vântului, îndepărtat de ceea ce îl hrănise şi-l menţinuse în viaţă.

Aproape ajunsese la portal, când concubina o privi peste umăr.

— Te scot de aici, spuse Karmesin. Te apăr.

Gahmuret tuşise, scuipând sânge.

Saga nu se uită la ea.

— Nu am nevoie de tine, replică încet.

— Vrei să trăieşti? întrebă Karmesin.

Printre morţi

— Aţi ştiut asta!

Faun nu aşteptă răspunsul lui Durffenthal, străbătu rapid cortul şi se aruncă asupra ioanitului. Cavalerul era mult mai înalt şi mai puternic decât el şi, pe deasupra, era şi înconjurat de mai mulţi oameni ai săi, dar lui Faun nu-i mai păsa.

— Aţi ştiut ce-au făcut selgiucizii, şi totuşi le-aţi lăsat pe cele trei femei să meargă acolo.

Pumnul lui îl nimeri pe ioanit drept în faţă, înainte ca el să-şi învingă surpriza şi să poată bloca alte lovituri. Dar apoi, într-o secundă, se schimbă foaia. Înainte ca Faun să se poată apăra, simţi că este azvârlit dintr-o parte într-alta, împins şi ateriză pe jos. Când vru să se ridice, talpa unei cizme îl lovi în spate, cu destulă putere pentru a-l lăsa fără respiraţie şi a-l trânti înapoi în nisip.

— La dracu', ce-nseamnă asta? rosti Durffenthal. Cerule, ce te-a apucat?

— Le-aţi lăsat pe Saga şi pe Karmesin să meargă drept la moarte! Aţi ştiut că vor muri, odată ce vor intra in fortăreaţă! Aţi…

— Ce? Cavalerul privea buimac de la Faun spre intrarea coltului mare, în care acum apăruseră şi Zinder şi Tiessa. Ce tot spune băiatul acesta?

Tiessa trecu pe lângă Zinder ca o furtună şi vru să-l ajute pe Faun.

— Lăsaţi-l! Mercenarul izbuti s-o prindă de braţ şi o trase înapoi, înainte ca să se poată arunca asupra cavalerului. Lăsaţi-l! Tiessa trăgea de degetele lui Zinder. Şi pe mine, strigă neajutorată.

Mai mulţi ioaniţi, care se adunaseră în cort pentru o consfătuire nocturnă, îşi traseră săbiile. Imediat, conducătorul lor le făcu un semn.

— La o parte armele! Totul trebuie să fie o neînţelegere!

— Neînţelegere! gâfâi Faun, pe care cizma ioanitului încă îl mai ţintuia la pământ. Vreţi să

declaraţi că prietenii Voştri selgiucizi nu v-au povestit ce au făcut?

Privirea lui Durffenthal se plimba uluită peste chipurile celorlalţi, înainte de a zăbovi asupra lui Zinder, ocupat cu Tiessa care se agita.

— Pe toţi sfinţii, e cineva atât de bun, să-mi spună pe loc *ce se petrece aici?*

Tonul aspru cu care răcnise ultimele cuvinte înmuie pentru moment rezistenţa opusă de Tiessa. Faun tot încerca să se ridice, dar împotriva lui Durffenthal n-avea nicio şansă.

Faun respiră adânc, îi dădu drumul Tiessei după o scurtă şovăială şi le relată ioaniţilor ce descoperiseră de cealaltă parte a taberei. Disperarea lui Faun crescu, când niciunul din cavaleri nu tăgădui presupunerile lui Zinder.

— N-ar fi prima oară când au mai făcut asemenea încercări, observă un ioanit mai vârstnic. Glasul lui exprima oroare.

— Foarte posibil, confirmă un altul. Am auzit că în sud au existat incidente de felul acesta.

— *Incidente!* articulă gâfâind Faun. Aşa le numiţi Voi? Sora mea a urcat acolo!

— Îmi promiţi că te calmezi? întrebă Durffenthal.

Faun mormăi ceva. Cizma de pe spinarea lui dispăru. Se puse pe picioare, aruncându-i cavalerului o privire furibundă. Tiessa fu imediat la el şi-l luă de mână.

— Dacă îl veţi întreba despre aceasta pe Nizamalmulk al Vostru, atunci Vă va spune adevărul? se interesă Zinder la Durffenthal.

— O să aflu. Ioanitul tocmai voia să iasă furtunos din cort, când îi veni o idee mai bună. Le dădu grăbit oamenilor lui o serie de ordine. Abia după aceea o luă din loc, însoţit de alţi trei cavaleri. Faun vru să-i urmeze, dar Zinder îl opri.

— Faun, nu! Stai aici. N-ai face decât să înrăutăţeşti situaţia.

Trecură minute încordate, în timp ce în cort toţi vorbeau deodată.

Mai mulţi ioaniţi luaseră poziţie în faţa intrării, pentru a supraveghea taberele din jur ale selgiucizilor; alţii dispărură în întuneric, pentru a îndeplini ordinele lui Durffenthal.

Când conducătorul ioaniţilor se întoarse, Faun abia se mai abţinu.

— Este adevărat, spuse Durffenthal furios.

— Au aruncat peste ziduri trupuri de leproşi.

Faun vedea ca printr-un văl tot ce era înjur, totul părea deformat şi ciudat de plat. Stomacul se revolta şi era aproape să vomite în cortul cavalerului.

Durffenthal schimbă o privire cu ceilalţi trei cavaleri care-l însoţiseră.

— Ştiţi ce înseamnă asta. Nizamalmulk nu va accepta ca cineva să părăsească viu această fortăreaţă.

***

Gahmuret stătea prăbuşit în scaunul lui, cu mâna îngropată şi acum sub obrazul moartei Violante. Cadavrul ei îngrămădit în genunchi, lângă el. Contele deschisese gura de mai multe ori pentru a spune ceva, dar de pe buze nu-i ieşise niciun sunet.

— Țineți-vă la distanţă de mine, pufni Saga în direcţia Karmesinei.

Concubina era la jumătatea drumului între ea şi Gahmuret, care horcăia. Saga tocmai întinsese mâna spre clanţa uşii, când Karmesin spuse:

— Eu n-aş face asta.

Saga se opri.

— S-ar putea să nu mă mai intereseze ce-ai face şi ce nu.

Karmesin scutură din cap.

— Cum poţi tocmai tu să fii atât de furioasă că eu am minţit?

— Tu ai plănuit de la început s-o omori pe Violante! Tot timpul! N-ai aşteptat decât să te ducă

la Gahmuret. Apoi îşi mai aminti ceva: Iar de mine te-ai folosit ca să ajungi în cetate.

Concubina nu răspunse.

— N-aveţi nicio şansă, spuse Gahmuret cu o voce spartă. Saga observă abia acum că el plângea. Indiferent ce crime săvârşise el în anii de după căderea Constantinopolului, acum stătea aici, în jurul lui lumea se prăbuşea, iar în ridurile cicatrizate ale chipului său schimonosit luceau lacrimi.

— Cine ar putea să ne oprească? Banda aceasta de schilozi pe moarte de afară? îi replică Karmesin. Spune-mi, Gahmuret, cât timp e de când te-au ascultat ultima oară? Toate aceste omoruri, jafuri toate s-au săvârşit din ordinul tău? Sau, mai degrabă, în toţi aceşti ani ei te-au *tolerat* în calitate de conducător al lor?

El făcu o grimasă, ca şi când ea i-ar fi înfipt cuţitul între coaste.

— Vă vor omorî selgiucizii.

— O să-mi fac griji din pricina lor când vom fi faţă-n faţă.

„Gahmuret are dreptate, se gândi cutremurată Saga. Nizamalmulk n-ar accepta niciodată ca ele să părăsească această fortăreaţă”.

— De ce nu mă omori? întrebă contele şi ridică încet capul. Doar pentru asta ai venit aici. Imaginea pe care o oferea era jalnică. Sagăi îi era milă de el.

— Tu eşti deja mort, Gahmuret, ripostă Karmesin. Dacă Papa ar fi ştiut de toate astea, m-ar fi scutit de drumul până aici.

— Asta înseamnă că eu sunt ultimul care poate atesta adevărul? Cu privire la decăderea Constantinopolului?

Karmesin îi aruncă Sagăi o privire scurtă, greu de interpretat, apoi dădu din cap.

— Ultimul dintre conspiratori.

— N-a fost niciodată conspiraţia *mea*... articulă, după care urmă o tuse seacă. Am încercat s-o abat

pe Violante de la această acţiune. A făcut-o pentru Filip.

— Mai are vreo importanţă acum?

— Inocenţiu este foarte… radical.

Karmesin ridică din umeri.

— Este reprezentantul lui Dumnezeu.

Necazurile şi boala îl dărâmaseră pe Gahmuret, îi erodaseră vigoarea. Cel puţin într-un anumit sens, Karmesin spusese adevărul: de fapt, Gahmuret murise de mult. Ştia şi el însuşi.

Karmesin îi mai aruncă o ultimă privire, înainte de a se îndrepta în grabă spre dărâmăturile care formau un morman sub gaura din tavan. Se căţără agilă pe el, încercă cu piciorul o grindă, care stătea pe cant în mijlocul unui talmeş-balmeş de lemne crăpate şi pietre între tavanul prăbuşit şi moloz.

— Poţi, desigur, să te cațeri? întrebă în direcţia Sagăi.

Saga dădu din cap, în silă. Stătea şi acum în faţa portalului. De afară i se părea că se auzeau glasuri răguşite. Nu era sigură dacă se apropiau.

Gahmuret izbucni într-un râs rugos, care se prefăcu într-un acces de tuse.

Concubina trase sabia scurtă, pe care i-o dăduse Durffenthal.

— Ţine! strigă. Saga nu făcu nicio încercare s-o prindă şi privi cum zornăi în faţa ei pe podeaua de piatră.

— Ia-o odată! ceru Karmesin. Poate, totuşi, o să-ţi trebuiască.

— Nu putem lupta împotriva lor, Karmesin. Ne-am molipsi.

— Nu împotriva oamenilor lui Gahmuret. Împotriva selgiucizilor. Şi, acum, vino odată!

Se căţără iute în patru labe pe grinda înclinată şi, câteva clipe mai târziu, se trase prin deschizătură la etajul superior.

Totul în Saga se împotrivea chemării Karmesinei.

— Stai puţin, gemu Gahmuret, când ea trecu şovăitoare pe lângă masă, îndreptându-se spre muntele de dărâmături.

Ea se opri în afara zonei accesibile lui, deşi el nu părea să aibă suficientă putere pentru a o apuca.

— Dacă tu nu vrei sabia… dă-mi-o mie. Capul lui se proptea strâmb pe umăr, în direcţia Violantei.

— Saga! strigă Karmesin de sus din gaura întunecată. Hai, odată!

Saga înaintă şi puse arma pe masă, fără a atinge lemnul. Învârti cu degetul mânerul în direcţia lui Gahmuret şi-i făcu vânt sabiei. Sabia alunecă spre el, scârţâind pe tăblia mesei, se izbi cu mânerul de pieptul lui şi se opri înclinată în poala lui.

Gahmuret îi făcu un semn cu capul, şi o clipă capul lui păru să cadă în faţă. Ridică o mână tremurătoare şi pipăi, căutând arma.

— Vino aici, spuse cu voce spartă.

Saga scutură din cap.

— Malachias, şopti Gahmuret. Cineva trebuie să-i… comunice, ce… s-a întâmplat.

Saga înaintă foarte încet spre el.

Buzele cicatrizate ale lui Gahmuret tremurau.

Îi spuse numele locului,

— Vei face asta? întrebă fără putere.

Saga nu ştia dacă şi asta era o minciună, dar dădu din cap.

— Mulţumesc, şuieră el.

Saga se puse din nou în mişcare, trecu în fugă pe lângă el şi Violante, şi se căţără pe colina de dărâmături. Se urcă pe grindă mai repede decât Karmesin şi se ridică în întuneric lângă concubină.

În sală, sub ea, răsună un geamăt ascuţit. Când se aplecă în jos şi privi înapoi, speteaza înaltă a scaunului o împiedică să-l vadă pe Gahmuret. Dar ea văzu cum acum mâna lui se odihnea pe ceafa Violantei, de parcă ar fi vrut să-i mângâie părul. Picioarele lui mai zvâcniră sub masă pentru ultima oară. Focul din adâncitură trosnea şi pufăia.

— Trebuie să ieşim cumva pe creneluri, spuse Karmesin.

— Gahmuret a murit, şopti Saga.

— Ar fi murit oricum. Ai fi putut să găseşti o utilizare mai bună pentru sabie.

— Ce s-a întâmplat la Constantinopol?

— Acum n-avem…

— Vreau să ştiu.

Karmesin o privi ţintă, apoi oftă.

— El a luat în cruciadă ambii băieţi. Poate ca s-o lovească pe Violante sau să-i arate ce a făcut. Poate că şi numai din duşmănie, cine ştie? Violante l-a urmat şi a ajuns la Constantinopol chiar înaintea lui. Când oraşul a fost cucerit, ea l-a căutat şi şi-a cerut înapoi fiii – unul de la el, celălalt de la Filip. Când el a refuzat, ea s-a dus la Oldrich şi l-a făcut să creadă că Gahmuret voia să demaşte conspiraţia în faţa întregii oşti. Oldrich l-a prins chiar în aceeaşi noapte, împreună cu Bethanianul, şi se spune că Violante însăşi a venit acolo şi a încercat să-i smulgă lui Gahmuret copiii. Totuşi, el a scăpat din oraşul incendiat cu cel mai mare dintre băieţi, cu Malachias. Nu e o ironie a sorţii că l-a luat cu el tocmai pe fiul natural al lui Filip şi nu pe propriul lui copil?

Saga încerca să-şi imagineze scena. Dedesubt, larma devenea tot mai sonoră. Aripa portalului scârţâi.

— De unde ştii toate astea? De la Papa?

Karmesin dădu din cap agitată şi-şi pierdu definitiv răbdarea.

— Dă-i drumul!

Saga se ridică buimacă şi o urmă în beznă. Au fost nevoite să se cațere peste un haos de grinzi şi cărămidă nearsă. Saga putea vedea stelele prin resturile frontonului. Era o noapte clară, luna arunca o lumină palidă asupra fortăreţei. Sub picioarele lor, podeaua vibra la fiecare pas. Îi era frică, pentru că în orice clipă tavanul sălii putea să se dărâme cu totul şi să le tragă în jos.

Ajunseră poticnindu-se la un gang, deasupra căruia acoperişul era intact. Un capăt ducea la o scară spre parter, la celălalt era o uşă deschisă.

În sala de sub ele, se auzeau voci. Gahmuret şi Violante fuseseră descoperiţi.

Karmesin se strecură afară. Când o urmă, de pe o balustradă Saga putu să privească jos, în curtea interioară a fortăreţei. Acolo jos, era întuneric beznă, lumina lunii nu ajungea decât în locuri răzleţe şi arunca un grilaj de umbre pe grămada de zidărie spartă. Îmbulzeala oamenilor se sfârşise, mulţi se retrăseseră în beznă.

Portalul fostei moschei era deschis. Vocile treceau prin el, vaiete chinuite şi strigăte de durere. Ele îi aminteau Sagăi de suferinţele războiului civil, de muribunzi şi infirmi, care-şi chemau mamele din noroiul câmpurilor de luptă răspândind duhoare.

Alergau de-a lungul balustradei, când din spatele lor se revărsară peste balustradă mai multe siluete, jumătate de duzină de leproşi, înarmaţi cu săbii şi securi. Cei mai mulţi şchiopătau, dar nici cei care puteau să fugă nu erau atât de rapizi ca Saga şi Karmesin.

Cele două schimbară o privire scurtă, dar nu se opriră. Ajunseră la circumvalaţie trecând peste un pod scurt, arcuit peste un drum la poalele zidului fortăreţei. Vântul pustiului le sufla în faţă prin noapte. Dincolo de creneluri, se întindeau povârnişurile golaşe, în spate – inelul de focuri ale taberei selgiucizilor. Aici sus, era întuneric, nicăieri nu ardeau făclii. Nu erau nici măcar străji. Erau cu toţii siguri că nu mai avea să vină niciun atac.

Lângă Saga, înspre partea interioară a crenelurilor, se auzi un zuruit. Cineva din curte trăsese în sus o săgeată, deşi în beznă ele nu puteau fi dibuite. Un pâlc luminos se apropia de poalele zidului, o ceată de purtători de făclii şchiopătând.

Dar şi ceilalţi oameni le călcau pe urme. Se poticniră pe pod, în vreme ce Saga şi Karmesin deja străbăteau circumvalaţia.

Crenelurile erau într-o stare catastrofală. În mai multe locuri, proiectilele catapultelor duşmane atinseseră circumvalaţia şi o brăzdaseră. Goana lor era un sus şi jos peste grămezile de dărâmături, prin crăpături adânci, o dată chiar printr-o îngustă coamă de zid, care se cutremura periculos sub ele; oricum, ar fi putut să-i mai ţină un timp în loc pe urmăritorii lor.

Acum nu mai puteau fi văzute din curte, ruinele împiedicau vederea. Dar forfota de jos nu se potolea, glasuri răguşite răcneau toate deodată, şi undeva bocitoarele începură să plângă moartea contelui.

Minciună. Totul fusese o minciună.

Gândul acesta persevera în capul Sagăi, dar acum ea n-avea timp să-l priceapă sau să înţeleagă ceva din ceea ce se întâmpla aici.

Karmesin făcu un semn în faţă. Mai mulţi oameni cu făclii intraseră în circumvalaţie, la celălalt capăt al coroanei de creneluri. Încercau să taie calea celor două fugare.

Din cauza efortului, Saga abia mai putea respira. Şi în ea ceva continua să refuze să respire, chiar dacă de mai multe ori Karmesin afirmase că lepra nu se transmitea prin aer. De la un timp, i se părea că aici totul era molipsitor, chiar şi simplul gând la boală.

Între ele şi urmăritori erau vreo douăzeci de paşi. Până la cei ce veneau spre ele puteau fi dublu. Dar cleştele se strângea cu fiecare clipă tot mai mult.

În faţa lor, se deschise o altă crăpătură, unde un proiectil al selgiucizilor se lovise de creneluri. Trecuseră prin trei sau patru asemenea adâncituri, dar aceasta de aici se deosebea de toate celelalte: în loc să ducă din nou, după câţiva paşi, în sus, ducea prin întuneric înapoi, jos, şi curând deveni

atât de abruptă, încât a trebuit să se ţină strâns una de alta.

În cele din urmă, săriră. Aterizară gemând în cel mai adânc punct al breşei. Spre surpriza lor, se aflau la numai două lungimi de stat de om deasupra solului. În stânga lor, curtea zăcea într-o umbră adâncă. În dreapta, era povârnişul.

Karmesin îi dădu Sagăi un brânci. Ea sări în adânc, se ridică din praf în mâini şi pe genunchi, îşi pierdu o clipă echilibrul şi alunecă într-o parte. Când, în sfârşit, se opri şi se chirci ghemuită pe stânci, Karmesin ateriză lângă ea, agilă ca o pisică. Deasupra lor şi dincolo de zid, ţipetele leproşilor se transformaseră într-un urlet înfiorător, înainte de a se pierde într-un amestec de voci.

În loc să coboare povârnişul, cele două alergau aplecate la poalele zidului, într-o direcţie care să le îndepărteze de portalul fortăreţei.

— Selgiucizii vor înainta ca un inel care se închide în jurul fortăreţei, spuse Karmesin.

Din tabără se ridicau spre colină ordine şi strigăte. Saga miji ochii, spionând întunericul. Şirul de puncte luminoase de la poalele pantelor se îngroşă, printre focuri se aprinseseră noi făclii. Se apropiau.

— Pe-aici, de-a lungul. Karmesin arătă în josul colinei.

— Vrei să mergi *spre* ei?

Karmesin încuviinţă din cap, fără o vorbă. Agită sabia capturată în direcţia Sagăi.

Saga o zbughi. Alerga în panică, dar apoi raţiunea îi reveni treptat. Se opri brusc, în mijlocul unor carcase şi părţi de armament vechi. Privind înapoi, o văzu pe Karmesin urmând-o chiar mai rapidă decât ea, gata în orice moment s-o ajungă. Deodată, se auzi un strigăt. Purtătorii de făclii erau aproape de tot.

Karmesin se opri.

— Fugi ceva mai încolo, culcă-te la pământ şi nu te mişca! Nu aşteptă reacţia Sagăi, ridică

iataganul ştirbit al unui mort şi porni spre luptători.

— Nu face asta! strigă înăbuşit Saga.

— Am spus că te apăr, şi am spus-o serios. Karmesin se opri la jumătatea drumului şi mai privi o dată spre ea. Dacă cu îi abat din dram, poate că tu izbuteşti să fugi. Poată că nu. Dar asta e singura posibilitate.

— O să te omoare!

Concubina zâmbi.

— Karmesin nu poate să moară. Noi vom exista veşnic.

Desfăcu braţele, aruncă capul spre ceafă şi strigă ceva în latină în sus, spre cerul nopţii. Vocile se auzeau tot mai tare. Selgiucizii le descoperiseră. Karmesin mai privi o dată înainte, apucă sabia cu amândouă mâinile şi se năpusti spre luptători.

Saga se pregătea s-o urmeze. Privi nehotărâtă prin groapă, căutând vreo spadă veche, nu găsi niciuna şi nici măcar n-avea vreo idee limpede, în cele din urmă, luă o hotărâre fără să mai chibzuiască. Respiră adânc, apoi porni în goană în urma concubinei.

Curând văzu chiar în faţa ei, la nici zece paşi depărtare, inelul format din războinici. Acolo era un gol, unde câţiva bărbaţi părăsiseră formaţiunea pentru a închide un cerc în jurul Karmesinei. Doi dintre ei aveau arcuri, ceilalţi spade şi lănci. Arcaşii tocmai îşi încordau coardele, când Karmesin se năpusti fără o vorbă asupra lor. În loc să-i ţină piept, bărbaţii săriră înapoi, de frică să nu vină în contact cu ea. Credeau că este o leproasă, şi asta era acum în avantajul ei. Primul arcaş muri, urlând sub lovitura ei de sabie. Nici cel de-al doilea nu apucă s-o ţintească: Karmesin se roti într-o jumătate de întoarcere, chiar în timp ce prima ei victimă se prăbuşea, şi cu două lovituri rapide se repezi asupra celui de-al doilea selgiucid. Ceilalţi ezitau să-i vină în ajutor, pentru că se temeau de un contact direct cu ea. Cineva chemă

alţi arcaşi, şi din beznă se apropiară chiar o jumătate de duzină.

Saga urlă numele Karmesinei.

— Mai vin şi alţii!

Într-adevăr, purtătorii de făclii erau urmaţi de alte grupuri de luptători, toţi înarmaţi cu arcuri – erau forţa de luptă propriu-zisă adunată de selgiucizi împotriva leproşilor fugari.

— Ce-i cu tine aici? urlă Karmesin, simulând atacuri împotriva spadasinilor. Bărbaţii aceia voiau doar s-o ţină în şah, nu să se implice în luptă. Şterge-o de-aici!

— Nu te las singură aici!

— Foarte nobil, dar şi foarte tâmpit din partea ta.

Arcaşii se apropiau. Cu toţii îşi întinseseră încă din mers coardele.

— Fugi, Saga!

Primele vârfuri de săgeţi zburau acum în direcţia Sagăi.

Nu putea şi nu mai voia să fugă. Şi încotro? Între timp, povârnişul mişuna de luptători, toată colina-fortăreaţă era împestriţată de făclii. Sus pe ziduri răsunau strigăte, probabil că selgiucizii dădeau semnalul de încetare a alertei: nimeni altcineva nu încercase să scape din cetate.

— Saga, trebuie să *fugi!*

Dar ca nu făcu decât să scuture din cap şi se îndreptă spre Karmesin prin cercul luptătorilor care se trăgeau înapoi, până când ajunseră din nou una lângă alta, concubina şi Magdalena. Aşteptau cu o mină îndârjită săgeţile arcaşilor.

— Asta a fost o tâmpenie, spuse Karmesin, fără să-şi ia privirea de la arcaşii care se apropiau.

— E prima misiune pe care ai ratat-o?

Concubina o privi, o clipă, întrebătoare, apoi zâmbi şi dădu din cap.

Strigătele umpleau noaptea, acoperite imediat după aceea de bubuituri asurzitoare. Umbre uriaşe loviră în grămada de arcaşi şi o aruncară în aer.

Trupuri zburau în toate direcţiile, altele sfârşeau nemilos sub copitele cailor. În şeile armăsarilor stăteau cavaleri în veşmintele lor negre, cu coif şi spadă şi secure. Crucile albe ale ordinului ioaniţilor luceau în întuneric; au fost primul lucru pe care Saga l-a putut recunoaşte în mijlocul haosului pricinuit de bărbaţi care urlau, de vaiete de durere şi de tropot bubuitor de copite.

— *Saga!*

Privi cercetător în jur, în vreme ce spadasinii roiau peste tot şi încercau să se împotrivească noului duşman. Mai mulţi au fost doborâţi de cai, alţii au fost ucişi de cavaleri.

— Faun?

— Saga, aici sunt!

Îl descoperi pe un cal între toţi ceilalţi, aproape de tot lângă el, pe un al doilea armăsar era Tiessa, şi acolo era şi Zinder, care acum se îndrepta spre Karmesin, îşi înfrână calul lângă ea şi-i întinse un braţ:

— Sus cu tine! răcni. Repede!

Saga văzu cum concubina alunecă în şa în spatele mercenarului, dintr-o dată se simţi apucată şi ridicată. Cu prezenţa ci de spirit, îşi trecu un picior peste spinarea calului şi se regăsi în şa, în spatele unui cavaler.

Saga se prinse zdravăn de platoşa neagră a ioanitului din faţa ei. Reuşi să furişeze o privire scurtă spre chipul lui, când acesta făcu un semn celorlalţi. Era Durffenthal. Apoi armăsarul negru de sub ei ţâşni în faţă. Ceata trecu ca o furtună printre corturi, în vreme ce Sagăi i se părea că totul este un vis în care lumea s-a transformat într-un vârtej de întuneric şi fâşii de lumină. Peste tot în jurul ei domnea vacarmul, urletul şi mirosul de fum. Răsunau strigăte de alarmă, ţipetele sălbatice ale selgiucizilor, şi acum năvăleau din toate părţile, agitând furibunzi săbiile. Fură întâmpinaţi de o furtună de săgeţi. Caii nechezau şi sforăiau când unul din ei era lovit, dar săreau mai departe, chiar

şi cei răniţi, iar Saga nu văzu niciun cavaler căzând.

Privirea ei îl urmărea iarăşi şi iarăşi pe Faun şi rămânea lipită de el, ca şi când el ar fi fost singurul punct de sprijin în acest haos. El călărea şi acum foarte aproape de Tiessa, chiar şi în această harababură, iar Zinder şi Karmesin erau chiar în spatele lor.

Durffenthal ţinea frâul doar cu o mână, gesticulând cu spada trasă, lovind din când în când câte un selgiucid, care nu se îndepărta destul de repede.

La un moment dat, Saga închise ochii epuizată şi i se păru că larma se mai domoleşte. Dar putea fi şi pentru că puterile începeau s-o lase. Nu ştia cât ar mai putea rezista. Petice de gânduri se învălmăşeau şi se formau din nou. Scene din călătorie se amestecau cu ceea ce spusese Gahmuret înainte de a muri. Nu reţinuse mult din totul – doar faptul că Violante trimisese în moarte mii de suflete: pentru un copil care n-ar fi trebuit să fie, şi pentru o iubire care se stinsese de mult.

— Saga!

Faun apăru brusc lângă ea şi-i zâmbi îngrijorat. Văzu cu groază cum din coapsa lui ieşea o coadă de suliţă şi atunci pricepu că zâmbetul lui era altceva, o grimasă de durere.

— Noi… Articulă şi se opri, neştiind sigur dacă Faun sau altcineva putea s-o înţeleagă. Noi n-am apucat niciunul… niciunul din ei… nu bolnav!

Când se mai uită spre el, el radia într-adevăr, radia de la o ureche la alta.

Ultima vânătoare

Faun încercă să privească înapoi, dar nu-i văzu decât pe ceilalţi ioaniţi în mijlocul unui nor de praf, ca nişte umbre unduind, şi undeva între ele chipurile estompate ale lui Zinder şi Karmesin, de o paloare fantomatică în lumina tulbure a stelelor deasupra pustiului şi vizibile doar pentru că el *ştia* că ei erau acolo.

Ajunseseră la inelul exterior al asediatorilor, dar nimeni nu păru surprins când se văzură urmăriţi de selgiucizi. Îşi mânară şi mai aprig armăsarii, iar Faun o pierdu din nou pe Saga din ochi. Lumea din jur se cufundă într-un haos nebunesc de nisip stârnit, tropot de copite şi urlete sălbatice.

Tiessa mai era lângă el şi acum, din nou mult mai pricepută la cai decât el. Faun se întreba de ce nu simţea mai tare săgeata din picior. Desigur, ardea şi pulsa şi, dacă se gândea la asta mai mult de câteva secunde, arsura din picior urca până în stomac. Din fericire, nu prea avea timp de gândit. Statul în şa îi acapara toată atenţia.

Îşi aminti de ce le povestise pe drum Durffenthal despre selgiucizi: erau arcaşi excelenți, trăgeau şi din spinarea calului – un talent pe care-l împărţeau cu sarazinii. Nenumăratele bătălii din Ţara Sfântă fuseseră decise în favoarea necredincioşilor, pentru că creştinii le erau fără speranţă inferiori în mânuirea arcului şi săgeţii. Călugării cruciaţi şi vasalii lor nu reuşiseră nici până în ziua de azi să tragă ţintit din galop întins. În schimb, sarazinii şi selgiucizii trimiteau împotriva duşmanilor lor săgeată după săgeată, în timp ce stăteau fără să se ţină pe armăsarii care nu se opreau din salt.

Faun mai privi o dată înapoi şi acum i se păru că dincolo de praful stârnit de cai se mai contura un al doilea nor. Mai dens şi mai mare decât al lor, ascundea luminile îndepărtate ale taberei. Nizamalmulk nu i-ar lăsa să scape.

Consternarea lui Faun fusese uriaşă, atunci când ioaniţii izbutiseră să-şi înşeueze caii fără a stârni suspiciunea selgiucizilor. Tărăboiul din fortăreaţă ridicase în picioare toată tabăra. Faun şi ceilalţi speraseră că motivul îl constituiau Saga şi Karmesin; nu puteau fi mai siguri decât atât.

Faun schimbă o privire cu Tiessa, care arăta spre săgeata din coapsa lui. Faun făcu o grimasă şi-i dădu de înţeles că o va scoate la capăt – ceea ce era uşor de zis, întrucât singura alternativă consta în a cădea urlând de pe cal.

Saga se ţinea zdravăn de Durffenthal, sleită, dar încă destul de puternică sau de hotărâtă să se ţină drept. Faun îi era nesfârşit de recunoscător ioanitului. Pentru a le salva pe Saga şi pe Karmesin, acesta încălcase acordul cu selgiucizii şi numai cerul mai putea să ştie ce însemna aceasta pentru viitorul ţării de la graniţă. Pe de altă parte – şi acestea fuseseră propriile cuvinte ale lui Durffenthal –, bătălia pentru fortăreaţa lui Gahmuret fusese decisă, adversarul comun învins şi nu mai exista niciun temei pentru a menţine alianţa.

— Şi proiectatul atentat asupra Ierusalimului? întrebase Faun. Războiul pe două fronturi, pe care voiaţi să-l evitaţi?

— Tinere, ceea ce e aici încă nu este un război. Numai un incident. Aşa ceva se întâmplă. Şi probabil că, mai devreme sau mai târziu, oricum ne-ar fi căzut în spate.

Faun nu era prea sigur dacă aceste cuvinte fuseseră spuse de cavaler în mod serios sau doar ca să se justifice înaintea conştiinţei sale.

În faţa lor, stelele se târau urcând, când un meterez negru devoră o parte tot mai mare a cerului: coama stâncii pe care o străbătuseră la dus. Faun ar fi vrut să se poată convinge pe sine că în spate se afla ceva cum ar fi siguranţa. În schimb, acolo era un drum de călărit o zi întreagă prin

pustiu, înainte de a ajunge, în cele din urmă, la Krak des Chevaliers.

Dar Tiessa, dulcea, minunata Tiessa, care părea să nu-şi piardă niciodată speranţa, zâmbi deodată în plină larmă şi făcu cu mâna un gest, pe care el nu-l înţelese.

„Ce?”, formulară buzele lui.

Ea repetă mişcarea cu mâna, văzu că el tot nu pricepea, îl opri cu un semn şi arătă în faţă. Faun ridică din umeri şi se lăsă condus în sus, pe povârniş, de ceata ioaniţilor cu Durffenthal şi Saga în frunte.

Abia când începură, în cele din urmă, să coboare, înţelese ce voise Tiessa să comunice.

Mai departe, jos, era râul din praf de bazalt, abia vizibil în beznă. Iar peste el ducea podul suspendat, singurul drum spre cealaltă parte. Mişcarea cu mâna făcută de Tiessa era aceeaşi de la prăbuşirea podului peste Via Mala. Aşa îi opriseră atunci pe Achard şi pe oamenii lui.

Faun auzea acum din nou vocea lui Durffenthal: *Eu am văzut oameni scufundându-se în acest praf ca într-o mlaştină. Este mai fin decât făina, dar tot atât de greu ca plumbul.*

Cavalerii goneau în jos, pe povârniş. Calul lui Faun alunecă pe prundişul mişcător, şi la fel se întâmplă şi cu alţii. Karmesin era aproape să cadă din şaua lui Zinder, când picioarele din faţă ale animalului se îndoiră. Zinder înjură şi trase de frâu, şi cumva calul izbuti să se îndrepte fără a-şi răsturna călăreţii.

Durffenthal ajunse la pod. Faun văzu cum el îi strigă ceva Sagăi şi cum ea dăduse slab din cap. Apoi fură primii care au trecut călare pe împletitura de scânduri clămpănind, imediat începând să se clatine. Aici era imposibil să mergi la galop, de fapt toţi ar fi trebuit să coboare din şei şi să-şi ducă animalele de frâu. Dar nu mai aveau timp.

Primii selgiucizi apărură dintre stânci în spatele lor, umbre negre sub stele.

— Mai repede! răcni cineva. Mai repede!

Ioaniții se îngrămădiră nerăbdători dinaintea acestui capăt al podului. Drumul pe pod era prea îngust pentru doi cai unul lângă celălalt. Nu le mai rămânea decât să călărească într-un şir lung, pe deasupra groaznic de încet, în timp ce sus, pe coama de stâncă, apăreau tot mai mulţi selgiucizi. Faun se bucura că nu putea desluşi amănunte, ci doar o masă întunecată. Nu voia să ştie cu cât îi depăşeau ca număr duşmanii lor.

Tiessa şi Faun rămăseseră printre ultimii care călăreau pe pod; în spatele lui Faun mai urmau alţi trei călăreţi, iar Tiessa era chiar în faţa lui. La început, calul lui nu voi să calce pe banda de scânduri care scârţâiau şi se clătinau, dar apoi o porni la trap. Faun se întreba dacă putea face ceva pentru ca animalul să nu calce în vreunul din golurile dintre lemne sau să-şi piardă echilibrul. Dar apoi se încrezu total în instinctele animalului şi se lăsă purtat ţeapăn şi încordat la maximum peste perfidul râu de praf.

Nu ştia prea bine dacă pe drum pierduseră pe vreunul din ei. Întunericul nu-i permitea să numere. Nu putea nici măcar să desluşească dacă Saga şi Durffenthal ajunseseră deja pe partea cealaltă. Era destul de trainic podul pentru a purta douăzeci şi trei de cai şi călăreţii lor? La dus îşi lăsaseră timp pentru traversare şi nu încărcaseră cu cai şi oameni construcţia instabilă mai mult decât era necesar. Dar acum pe pod se aflau *în acelaşi timp* două duzini de cai. Faun ajunse la această descoperire exact în clipa în care se apropia de mijlocul trecerii. Aici podul atârna atât de mult în jos, încât punctul lui cel mai adânc nu era nici la o lungime de braţ mai sus de suprafaţa înşelătorului şuvoi de praf. Lui Faun i se părea că chiar poate să simtă mirosul râului de bazalt, o uscăciune care-l zgâria în nas şi-i răzuia căile respiratorii.

Auzise şi înainte de povestiri despre nisipuri mişcătoare, poveşti confuze, aduse cu ei de cruciaţi în patrie; le considerase întotdeauna poveşti de adormit copiii, născociri care trebuiau să le vâre ascultătorilor frica în oase.

Acum ştia mai bine.

În spatele lor se auziră răcnete, când hoarda de selgiucizi începu să coboare panta în galop. Primii aproape ajunseseră la pod. Faun încă nu putea vedea cât de mare era ceata urmăritorilor lor. Era destul de mare, nu încăpea nicio îndoială. Nizamalmulk comanda câteva mii de războinici. Chiar dacă el ar fi trimis pe urmele lor doar o sută, tot însemna prea mulţi adversari pentru douăzeci de ioaniţi.

Brusc, Tiessa avu dificultăţi pentru a-şi ţine calul sub control. Animalul sforăia şi călca pe loc. Zdruncinături smucite treceau în goană prin constructul putred, frânghiile pârâiau ca greementul navelor pe furtună. Tocmai ei să i se întâmple! Era o călăreaţă încercată. *Niciodată* nu pierdea controlul asupra calului. Şi cu toate acestea, dintr-o dată, animalul refuza să mai facă măcar un pas înainte. Golul dintre Tiessa şi cavalerii din faţa ei se mărea. Cinci paşi, apoi zece. În spatele lui Faun, cei trei ioaniţi de la capătul convoiului blestemau, unul îngână primele versete dintr-o rugăciune.

Calul Tiessei tropăi, alunecă cu unul din picioarele din spate peste marginea podului, se opri în ultimul moment şi se îndreptă din nou. Tiessa se plecă în faţă, încordată, dar uimitor de stăpânită, mângâie gâtul murgului şi-i şopti ceva în ureche. Faun respiră uşurat, uitând că în clipa următoare calul lui putea să facă acelaşi lucru. Dar, parcă luând drept exemplu murgul Tiessei, propriul lui animal se mai linişti, nu se mai arătă atât de încăpăţânat ca înainte şi păşi mai departe cabrat pe pod.

În spatele lui Faun, rugăciunea se frânse.

În primul moment, aproape că nici nu observase. Apoi înregistra o exclamaţie înăbuşită. Imediat după aceea, în dreapta şi stânga podului se ridicară fâşii de praf, subţiri ca degetul, ca şi când de sus ar fi plouat ceva pe toată suprafaţa.

Senzaţia de smuls şi tras pricinuită de săgeata din coapsă îi reveni cu şi mai mare intensitate, ca şi când ar fi vrut să salute proiectilele căzute acum în jur, pe pod şi pe râul de nisip. Se auzi răcnetul altui ioanit, dar Faun nu îndrăzni să se uite în spate, ci se apleca tot mai mult pe cal, de parcă aşa ar fi fost protejaţi cumva şi unul şi celălalt. Nu ştia dacă ioanitul care se rugase fusese rănit mortal, dar auzi deodată un nechezat panicat. Apoi tot podul se scutură atât de violent, încât aproape toţi fură azvârliţi în gol prin frânghiile de sprijin.

Când, în cele din urmă, putu să privească din nou înapoi, în spatele lui mai era un singur călăreţ. Nisipul plutea ca un nor în jurul podului, îţi ardea ochii şi-ţi tăia respiraţia. Sub el şi lângă el auzea strigăte speriate, amestecate cu sunete care semănau cu călcatul greoi în nisip.

— Dă-i drumul! îi strigă ioanitul. Pentru Dumnezeu, mai repede!

Faun dădu pinteni calului, fără să ţină seama de subsolul mişcător şi de crăpăturile dintre scândurile podului. Nu voia decât să iasă de aici, să ajungă la Tiessa de cealaltă parte.

Norul de praf stârnit de călăreţii şi caii răsturnaţi rămase în urmă, dar în acelaşi timp îi împiedica pe selgiucizi să nu scape din ochi prada. Faun avu încă o dată senzaţia că aude în întuneric zbârnâitul săgeţilor, dar niciuna nu-l nimeri şi nici nu căzu în apropierea lui. Văzu în faţă celălalt mal al râului de bazalt, văzu ioaniţii care ajunseseră acolo şi care acum se împărţeau. Grupul mai mare continuă să galopeze mai departe, intrând tot mai adânc în pustiu, spre vest; ceilalţi se adunară la capătul podului şi-şi aşteptau cu spadele scoase trenarzii. Zinder se afla printre ci, ba chiar şi Karmesin,

care, deşi epuizată, apucase o sabie. Faun îşi aminti de gestul inofensiv făcut mai înainte de Tiessa, şi acum i se părea concludent şi, totodată, absurd. Nu spera decât ca ioaniţii să nu înceapă să rupă frânghiile, înainte ca toţi să aibă pământul sub picioare.

Călăreţii dinaintea Tiessei săriră de pe pod pe stânci, ea îi urmă imediat. Calul lui Faun aproape că fugea spre murgul ei, când ea îşi struni animalul şi privi temătoare spre el. Scoase apoi un strigăt de bucurie şi uşurare, când îl văzu galopând spre ea, urmat de ultimul ioanit care ajunse pe mal o clipă mai târziu.

Norii de praf învăluiau şi acum mijlocul râului de bazalt şi împiedicau vederea spre selgiucizii de pe celălalt mal. Acum, din întuneric nu mai venea potop de săgeţi şi aceasta nu putea însemna decât un singur lucru: selgiucizii se puseseră în mişcare şi porniseră în urma lor.

Faun o căută pe Saga, dar ea şi Durffenthal porniseră în sus, pe pantă, împreună cu primul grup. Rezistă impulsului de a galopa după ei şi voia, în schimb, să sară din şa şi să dea o mână de ajutor celor care se ocupau de frânghii. Dar Zinder îi făcu lui şi Tiessei un semn, dându-le să înţeleagă că trebuiau să dispară. Ioaniţii loveau funiile cu săbiile lor lungi. Sunetele ce vibrau ca strune de instrumente dezacordate răsunau în aerul nopţii atunci când săbiile izbeau cu furie funiile, iarăşi şi iarăşi.

Faun încă mai şovăia dacă să-i lase pe ceilalţi să lucreze singuri, dar Tiessa îi apucă frâul şi-i trase calul odată cu calul ei. Armăsarii îi purtară sforăind în sus pe povârniş, în afara razei de acţiune a săgeţilor selgiucizilor. Ceilalţi cavaleri, conduşi de Durffenthal, erau mult înaintea lor, un nor de praf şi tropot de copite, unduind deasupra platoului colinei şi adiind apoi înapoi, spre est, spre Faun şi Tiessa şi spre mal. În primul moment, se părea că ioaniţii schimbaseră direcţia şi se

întorceau. Dar nu era decât vântul, care purta nisipul în jos, pe pantă.

Când ajunseră la jumătatea urcuşului, Faun şi Tiessa îşi struniră caii şi priviră îndărăt spre pod. De aici, aveau o perspectivă destul de bună asupra râului de bazalt, cenuşiu pe cenuşiu sub cerul înstelat, iar peste el umbrele vag îngroşate ale podului în balans şi ale convoiului selgiucizilor. De pe mal răsunau strigătele mobilizatoare ale ioaniţilor, care se încurajau reciproc şi tăiau şi mai înverşunat odgoanele. În acelaşi timp, se auzeau strigăte de durere – pe celălalt mal, orbiţi de furie, urmăritorii trăgeau săgeţi pe partea opusă, peste capetele propriilor oameni şi spre cei care îşi făceau de lucru la punctele de susţinere ale podului. Lui Faun i se părea că aude ordine răcnite, poate era Nizamalmulk personal, care-şi rechema oamenii sau îi îmboldea să se grăbească şi mai mult.

Pe pod se afla doar o parte a forţei de luptă selgiucide – douăzeci, treizeci de oameni şi cai –, când odgoanele cedară, în sfârşit.

Izbucniră urlete sălbatice şi Tiessa îşi întoarse privirile, când banda întinsă la maximum se prăbuşi brusc. În amândouă părţile praful se ridica în valuri, se bolti o clipă ca un tunel peste oamenii şi caii zbierând nebuneşte, apoi se lăsă asupra lor şi formă un nor şi mai mare. Cât ai clipi, ceaţa neagră de bazalt ascunse acoperind proporţiile catastrofei.

Pe celălalt mal, selgiucizii urlau toţi deodată, când şi-au văzut tovarăşii dispărând în haosul de praf. În acelaşi timp, ioaniţii ieşiră din praf şi porniră în galop în susul pantei, pentru a nu rămâne în raza de acţiune a săgeţilor duşmane.

Faun şi Tiessa voiau să smucească şi să mâne în goană caii împreună cu ceilalţi în sus, pe pantă, când observară că lipseau mai mulţi cai.

— Unde e Zinder? răcni Faun. Şi Karmesin?

— N-au reuşit, îi răspunse unul dintre ioaniţi. Săgeţile selgiucizilor…

Faun scoase un strigăt disperat. Îşi mână calul înapoi, în direcţia torentului de bazalt, fără să ţină seamă de bărbaţii care-l preveneau, de săgeata care era încă înfiptă în piciorul lui şi-i provoca o durere, devenită treptat ceva aproape familiar, o amintire a toate cele de care-l păzise de mai multe ori Zinder.

Galopă în jos pe povârniş, nu aşteptă să vadă ce făceau ceilalţi, gonea, pur-şi-simplu, spre valul de praf care se târa acum deasupra malului şi îmbrăca în ceaţă suspensiile de bârne de care era fixat podul.

Curând nu mai văzu nimic, abia mai putea respira şi era cât pe ce să-şi continue pe jos căutările după cei doi. În ultimul moment, îşi aminti că nu ar fi ajuns departe din pricina săgeţii din coapsă, indiferent cât s-ar fi străduit. Încetini pasul calului şi, nu după mult timp, i se păru că desluşeşte umbrele unor siluete prăbuşite în mijlocul nisipului.

— Zinder! răcni în întunericul învârtejit. Karmesin!

Niciun răspuns.

— Unde sunteţi?

Nu mai ploua cu săgeţi. Probabil că selgiucizii porniseră de la ideea că duşmanii lor scăpaseră de mult dincolo de povârniş.

Deodată, o descoperi pe Karmesin. Ea se mişcă şi gemu, pe jumătate sufocată de valul de praf. Din umăr îi ieşea o coadă de suliţă, din picior – alta. Zinder zăcea lângă ea, fără viaţă, atins de o singură săgeată. Era înfiptă în piept, deasupra inimii.

Faun, îşi aduse calul lângă cei doi, apoi alunecă şi el din şa, se ţinu strâns cu ambele braţe, pentru ca lovitura la piciorul rănit să nu-l culce la pământ. În acelaşi moment, Tiessa apăru în spatele lui, înţelese situaţia şi fulgerător i se alătură. Faun şchiopătă spre Zinder şi se prăbuşi lângă el în genunchi, fără să fie sigur că se va mai putea ridica

vreodată, odată ce era la pământ. Tiessa încercă să-l prindă, dar el îi alunecă printre braţe şi se aplecă asupra mercenarului nemişcat.

— Zinder, la naiba…

— E mort? vorbi cu greu Karmesin.

Tiessa se scutură de buimăceală şi ajunse la ea, ocolindu-i pe cei doi bărbaţi. Izbuti cumva s-o târască pe Karmesin până la unul din cai. Cu o mână, Karmesin se trase în şa, în timp ce Tiessa o împingea de jos.

Printr-un văl de lacrimi Faun cerceta coada de săgeată din pieptul lui Zinder. Nu prea curgea sânge, exact ca la propriul lui picior şi, totuşi, era greu să nu înţelegi că mercenarul n-ar mai supravieţui. Faun mai văzuse asemenea răni în timpul războiului civil – unul din fraţii lui mai mari căzuse sub o ploaie de săgeţi trase de un duşman invizibil – şi nu ştia ca cineva să fi trecut teafăr peste o asemenea încercare.

— Faun? pleoapele lui Zinder tremurară, dar rămaseră închise. Buzele îi tremurau. Respira cu greu, pentru că, treptat, praful îi sufoca pe toţi, dacă ei nu o luau curând din loc sau dacă norul ar li coborât în sfârşit. Nici măcar vântul deşertului nu sufla spre ei. Probabil că acolo selgiucizii şi caii lor încă mai luptau pentru viaţa lor, scurmau în panică praful, care le astupa treptat ochii şi gurile şi plămânii.

Tiessa îl apucă pe Faun pe sub braţe şi voia să-l mişte din loc, să-l scoată din negurile ucigătoare, dar el scutură violent capul şi se împotrivi.

— Mai trăieşte! articulă răguşit. Zinder mai trăieşte!

Ea ezită, apoi se îndreptă spre mercenar, îl apucă scurt de braţ şi îl târî de-a-ndăratelea peste stâncă spre pantă, departe de mal, acolo unde toţi puteau să mai respire oarecum. Cei doi cai, unul cu Karmesin prăbuşită în şa, o porniseră deja înainte. Cu ultimele puteri Faun se târî în urma ei şi, în cele din urmă, căzu grămadă lângă Zinder.

— Dacă praful se aşază, selgiucizii ne pot vedea, gemu Tiessa. Atunci va trebui să fim departe, dacă nu va ploua din nou cu o mulţime de săgeţi!

Sări în sus, ţinu o mânecă în faţa nasului şi gurii, şi se mai aruncă încă o dată în peretele unduitor. Aveai impresia că se făcuse una cu zidul de bazalt.

— Ceilalţi bărbaţi… strigă peste umăr, apoi dispăru. Faun îşi aminti că, într-adevăr, mai fuseseră şi alţii, ioaniţi, culcaţi la pământ de săgeţile selgiucizilor. Cel puţin trei. Dar când, puţin mai târziu, Tiessa se întoarse, clătină tristă din cap. Au murit cu toţii.

Faun privi în jos, spre chipul lui Zinder.

— O să te îngrijim, şopti, în timp ce lacrimile îi picurau de pe bărbie şi perforau puncte negre în stratul de nisip de pe trupul lui Zinder. O s-o scoţi ia capăt. N-ai să mori.

Zinder scoase un horcăit, care ar fi trebuit să fie un hohot de râs.

— E bine… gemu, aproape ininteligibil. Karmesin a povestit ce… cu Violante.

Faun ştia că nu putea el să scoată săgeata din pieptul lui Zinder şi, totuşi, tocmai asta ar fi vrut cel mai mult să facă. Voia să ajute cumva, să salveze bărbatul din faţa lui, indiferent cu ce preţ. Neputinţa era mai grea decât durerea provocată de propria sa rană, ameninţa să-l sufoce aşa cum se întâmplase mai înainte cu praful de bazalt din gâtul lui.

— Promis, hârâi Zinder.

— Ce?

— Trebuie să… promiteţi…

Faun dădu din cap. Tiessa căzu în genunchi lângă el. Acum stăteau amândoi chirciţi unul lângă altul, lângă prietenul pe moarte.

— Spada cu lama zimţată… Aruncaţi-o… în râu.

Faun dădu din nou din cap, fără să se mai gândească.

Trăsăturile lui Zinder se destinseră.

— Bine, rostiră cu o ultimă suflare buzele cenuşii de praf. Departe în…

Apoi, nimic.

Puţin mai târziu, Tiessa îşi lăsă mâna pe umărul lui Faun.

Faun îmbrăţişă mortul pentru ultima dată, privi împietrit cum Tiessa făcu acelaşi lucru, apoi desprinse teaca spadei cu lama zimţată de la cingătoarea lui Zinder şi încercă să se ridice. Nu izbuti, piciorul era prea slab.

În spatele lor, răsuna tropot de copite. Se întorseseră ioaniţii; mulţi se simţeau vinovaţi. Unul sări din şa şi o cercetă pe Karmesin, care se ţinea cu ultimele puteri pe spinarea calului Tiessei. Cavalerul dădu nişte instrucţiuni altuia. Imediat acesta căută în desaga de la şa după ceva bandaje. Unii îşi desprinseră cingătorile, pentru a lega cu ele rănile răniţilor. La rândul lor, alţii zoreau în pâclă pentru a se îngriji de cadavrele fraţilor lor căzuţi.

Faun încercă a doua oară să se ridice, dar nu izbuti să se ţină pe picioare.

Şovăind, Tiessa îi luă din mână teaca şi spada.

— Fac eu asta, spuse.

Faun ezită, apoi dădu din cap.

În timp ce cavalerii se ocupau de Karmesin, iar un altul veni chiar la el, Faun urmări cum Tiessa dispăru în praf şi, puţin mai târziu, se întoarse cu mâinile goale de pe malul şuvoiului de bazalt.

Când, în cele din urmă, urcau din nou cu toţii povârnişul, Karmesin aproape inconştientă, Faun cocoşat peste piciorul bandajat, toţi ceilalţi prinşi în gânduri sumbre şi când deasupra lor, pe platou, se ivi ceata lui Durffenthal, pentru a-i îngriji şi a-i pune la adăpost, Faun întoarse încet capul spre Tiessa. Calul ei alerga lângă al lui, iar ea nu-l pierdea din ochi.

— Ai scos-o? Spada?

Ea scutură din cap.

— Nu te-ai uitat?

— După ce?

— Dacă, într-adevăr, era o spadă în teacă? Spada magică a lui Wieland?

— Pe cine interesează asta?

Epilog

Primele raze de soare conturau silueta fortăreţei Krak des Chevaliers într-un cadru scânteietor de aur, când Zinder şi cei trei cavaleri au fost puşi în gropi la poalele muntelui fortăreţei.

Un vânt cald aducea peste ţinut nisip şi praf de la răsărit. Muntele de bazalt, pe al cărui pinten trona atât de maiestuos Krak, se înălţa negru şi abrupt în faţa unei părţi din impresionanta panoramă. Lui Faun i se părea că, de la plecarea lor, munţii se mai apropiaseră; îi aminteau de pericolul selgiucizilor, care se punea la cale şi se pregătea, undeva în est, pentru marea bătălie.

Marele maestru îi asigurase că Nizamalmulk şi oamenii lui vor fi sângeros învinşi la zidurile de apărare ale fortăreţei. In mod absurd, Faun avea impresia că ioaniţii ardeau de dorul unui război cu selgiucizii. Se citeau liturghii, se purtau cruci în fruntea procesiunilor în jurul fortăreţei, pretutindeni se spuneau rugăciuni. Trecuse doar o zi de la întoarcerea lor din deşert. Predicatorii porniseră prin ţinut să adune voluntari pentru apărarea cetăţii Krak. Chipurile lor străluceau de zel şi extaz, atunci când treceau prin poartă cu crucile şi cădelniţele lor şi în drum spre poalele muntelui.

Indiferent ce ar fi urmat să se întâmple aici în săptămânile următoare, Faun, Tiessa, Saga şi Karmesin nu ar mai fi părtaşi. Fiecare din ei văzuse destulă durere şi suferinţă. După ce l-au îngropat pe Zinder, au vrut să plece împreună. O ceată de ioaniţi urma să-i conducă până la Margat, de acolo voiau să plece pe un vas spre vest.

Au stat mult de vorbă împreună. Au fost luate decizii; unele pe tăcute.

Au stat într-un semicerc la groapa lui Zinder, săpată cu târnăcoapele în solul stâncos. Karmesin a mai făcut încă o dată uz de autoritatea ei papală şi s-a impus în faţa voinţei Marelui maestru pentru ca

trupul lui Zinder să-şi găsească odihna veşnică în cimitirul cavalerilor şi nu mult în afară, acolo unde erau îngropaţi vasalii şi slujitorii.

Trupul lui a fost înfăşurat în pânze, iar ei au văzut cum peste el răpăia pietrişul şi nisipul.

— A ştiut de iubirea pentru Filip? şopti Faun.

Saga ridică din umeri.

— Poate. Dar nu s-ar fi schimbat nimic, nu-i aşa?

Au mai rămas la groapă încă mult timp după terminarea înmormântării, la început tăcuţi, apoi şovăind, au vorbit despre conducătorul mercenarilor şi faptele lui. Faun, Saga şi Tiessa povesteau încet ce a însemnat Zinder pentru ei şi cum îi ajutase el într-o împrejurare sau alta.

Karmesin stătea deoparte, privea groapa modestă şi asculta. De la cele petrecute în cetatea lui Gahmuret vorbea şi mai puţin ca înainte. Dar părea să asculte cu drag ce povesteau cei trei şi, când discuţia lor deveni treptat mai relaxată şi cuprinsă de o voioşie melancolică, când şi când îşi mai îngăduia şi ea un zâmbet.

În gândurile tuturor, Zinder căpăta o nouă viaţă. Poate era cel mai bun lucru pe care-l puteau face pentru prietenul lor mort. Să-l plăsmuiască din nou, aşa cum voiau să-l păstreze în amintire.

„Lui i-ar fi plăcut asta”, se gândea Faun.

Fireşte că n-ar fi recunoscut niciodată. Ar fi mormăit şi bombănit, morocănos cum îi era felul. „Prostii, ar fi spus: Cui îi mai ajută? Mort înseamnă mort. Hrană pentru viermi”.

Dar în adâncul fiinţei lui, ei, da, acolo s-ar fi bucurat.

***

De la Margat au ajuns cu un vas în Cipru. În portul Limassol, Karmesin a plecat de pe bord, pentru a afla cum îi mergea Jorindei printre străini; era pe insulă de două săptămâni. Timpul era scurt, galera trebuia să pornească imediat mai departe şi, puţin înainte de a pleca, un sol aduse un pergament

rulat. Tiessa îl luă şi le citi gemenilor ce era scris acolo, cu cerneală maron.

Nu-mi stă în fire să-mi iau rămas bun, scria Karmesin. *Poate că v-aţi şi gândit la aceasta. Voi rămâne aici un timp. Jorinde va aduce curând pe lume un copil. Este posibil ca după aceea să mă întorc la Roma. Dar poate nu. Voi fi căutată, dacă nu mă duc, căci o Karmesin nu poate lua singură hotărâri în privinţa viitorului ei. Dar acest lucru mă interesează prea puţin. Am luat vieţi şi acum vreau să fiu de faţă când va apărea o nouă viaţă. După aceea voi hotărî ce voi face mai departe, chiar dacă ei vor veni să mă cheme. Ar fi mai bine să n-o facă. Mai bine pentru ei.*

Pentru voi trei am toate urările de bine imaginabile. Probabil că nu ne vom mai revedea. Dar cine ştie? Poate că soarta ne va face o surpriză.

Saga, nu ştiu dacă până la urmă ai găsit ce ai căutat. De fapt, ai căutat ceva? Nici măcar de acest lucru nu sunt sigură. Nu pot decât să te rog să mă ierţi.

Faun, abia dacă ne-am cunoscut şi nu vreau să mă prefac că ştiu despre tine mai mult decât foarte puţin. Cred că te mai aşteaptă o ultimă durere. Să fii tare, atunci când se va ajunge acolo. Poate că mă înşel. Dar o Karmesin se înşală rareori. Nu ne stă în sânge.

Tiessa, ultima la rând. Dar noi ştim prea puţin una despre cealaltă. Toată viaţa am îndeplinit îndatoriri pe care nu mi le-am ales eu. Aşa e şi soarta ta? Nu ţi-aş dori. Dar tu ai luat de mult o hotărâre, ştiu asta. Dintre noi toţi, tu eşti cea mai puternică, în felul tău. Nu am mai întâlnit niciodată o fată ca tine, şi ştiu multe. Şi viaţa lor din Palatul Karmesinelor se compune din datorie şi supunere, dar amândouă se pot birui prin tărie. De aceea au fost alese. Cred că şi tu ai fost aleasă. Poate că aventura ta s-a încheiat, dar încercarea ta abia începe. În acest loc, Tiessa se întrerupse un

moment, citi mută rândurile a doua şi a treia oară, înainte de a continua.

Aş fi vrut să nu-ţi înşir multe, ca o bătrână cioară ursitoare. Eu pot să tac multă vreme, dacă trebuie, dar daţi-mi o pană şi o bucată de pergament şi o să vă explic lumea.

Poate că totul este absolut altfel.

Poate că totul este mult mai bun.

Ar fi frumos.

***

Au avut săptămâni pentru a sta de vorbă, înainte de a apărea la orizont ţărmul Italiei.

Saga a vorbit de spiritul minciunii. S-a străduit să facă pace cu el. De fapt, numai cu ea însăşi, după cum a mărturisit în cele din urmă. Existase vreodată spiritul minciunii? Nu ştia. Poate că ea era doar o bună mincinoasă, care exploatase slăbiciunea altora. Şi poate că asta nu însemna altceva decât că ea nu se descurca bine cu adevărul.

Până la urmă, cea mai mare tărie a ei, minciuna, s-a dovedit a fi cea mai mare slăbiciune; pricinuise prea multă nenorocire. Dar cum ar fi dacă ar putea reprezenta adevărul cu tot atâta forţă ca minciuna? Întrucât putea să facă neadevărul credibil pentru oameni, poate că acelaşi lucru putea să-l facă şi cu adevărul. Poate că reuşea să-i convingă pe oameni să accepte veridicul, să găsească plăcere în urâţenie, fericire în sărăcie, binecuvântare în necredinţă.

— Vorbeşti ca o predicatoare, spuse Faun când ea le povesti şi celorlalţi toate acestea.

Ea scutură din cap.

— Niciodată n-o voi mai face, cu siguranţă.

— Şi eu am acceptat ceva, spuse Tiessa, evită privirea lui Faun şi se uită spre ţărm.

Faun tăcea.

Ştia ce ar spune ea.

— Curând voi fi împărătească, şopti în vânt. Nu se poate altfel.

***

Galera ancoră în portul Veneţiei. Pasagerii părăseau primii vasul, înainte ca echipajul să se istovească cărând mărfurile din Orient. Faun, Tiessa şi Saga mai merseră o bucată împreună şi se aşezară pe mal. Sub ei, valuri murdare loveau zidurile, curgeau înapoi în mare. Iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi.

— Fără mine va fi un al doilea război civil, spuse Tiessa, ţinând mâna lui Faun. Şi am văzut ce face războiul din oameni. Cetăţile au fost asediate şi umplute de molime. Oameni buni ca Zinder şi-au pierdut viaţa şi femei ca Violante şi-au pierdut minţile. Am văzut munţii de cadavre arse de pe insulă. Nu mai vreau să trăiesc niciodată asemenea momente şi, mai ales, să nu port răspunderea pentru ele. Îi strânse şi mai mult degetele lui Faun. Mă voi căsători cu împăratul. Karmesin are dreptate. Poate că şi supunerea are multe în comun cu tăria.

— Uneori înseamnă şi să fugi de ceva.

— Eu *am* fugit, Faun. Am fugit de familia mea, de împărat, de tot ce aşteptau toţi de la mine. Chiar şi de tine şi de adevăr, pentru că ar fi trebuit s-o ştiu de la început. Dar acum termin cu toate acestea. Mă întorc, spuse coborând glasul, încet de tot. Îmi voi aştepta logodnicul.

Faun o îmbrăţişă. Se sărutară.

Saga se ridică şi-i lăsă singuri.

***

Au călătorit împreună spre nord, şi acest lucru i-a ajutat să-şi vindece cele mai multe răni. Faun era bucuros că Saga era din nou cu el, chiar dacă acum ea era alta decât înainte de călătoria ei cu cruciada fecioarelor. Saga se schimbase. Se schimbase şi el însuşi. La început, îşi dorise să fi fost mai uşor să înţeleagă. Dar după un timp, totul se petrecu de la sine.

Cu banii daţi de Karmesin, se alăturară unor neguţători care treceau Alpii cu o mulţime

impresionantă de cavaleri. Conducătorii lor au propus un drum mai lung, mai sigur, nu cel prin Via Mala. Cei trei îi fură recunoscători. Trecerea munţilor a fost ca o călătorie în timp: după drumul peste calda Mediterană, acum avură parte de o bucată de iarnă prin trecători, pentru ca apoi, de cealaltă parte, să coboare în auriul saturat al toamnei din văi.

Înaintea lor se desfăşurau pădurile nesfârşite şi adânci ale patriei. La capătul unei nopţi sub cerul liber, Tiessa îl trezi pe Faun, îl luă de mână şi-l duse în zorii zilei pe o înălţime.

Femei de ceaţă treceau prin adâncul văii, o procesiune de siluete albe, fluturânde. Era pentru a doua oară că li se arătau lui Faun şi Tiessei. Faun avea impresia că prima lor întâlnire fusese cu doar câteva zile în urmă.

Tiessa nu trebui să spună nimic, el îşi amintea bine cuvintele ci de atunci: *Din când în când, femeile de ceaţă se îndrăgostesc de bărbaţi muritori. Dar ele sunt condamnate să nu cunoască niciodată adevărata iubire. Uneori se arată unui bărbat la revărsatul zorilor, şi atunci se poate ca noaptea să fi stat pe furiş cu el, deşi el a şi uitat. Ele nu pot fi niciodată ale unui bărbat, şi niciun bărbat nu le poate aparţine.*

— N-am să te uit niciodată, spuse Faun, ca şi când acesta ar fi fost răspunsul pe care i l-ar fi dat atunci. Toată viaţa.

Tiessa zâmbi.

Sub ei, femeile de ceaţă îşi continuau drumul.

***

Şi astfel a venit sfârşitul călătoriei.

Tiessa le-a propus să meargă împreună în Suabia şi să rămână acolo. Nu voia să se întoarcă la Braunschweig, din nou în cetatea din care fugise de împărat şi de oamenii lui de încredere. Ar aştepta întoarcerea viitorului soţ acasă, în Hohenstaufen. Acolo se simţea acasă, acolo acesta îi putea face vizita de curtoazie, dacă voia.

Faun şi Saga cugetară scurt asupra propunerii, apoi o refuzară. Din motive diverse nu li se părea o idee prea bună să se aşeze acolo. Unul din ele era apropierea Tiessei, dar şi imposibilitatea de a mai fi cu ea. Dar mai existau şi altele.

În timpul călătoriei spre nord, nu existau indicii că ar fi fost urmăriţi şi, totuşi, nu se puteau încrede într-o pace. Unicul document care putea dovedi implicarea vinovată a papei în căderea Constantinopolului fusese distrus. Cu siguranţă, spionii lui Inocenţiu în tabăra împăratului transmiseseră de mult această veste la Roma, ca şi faptul că prinţesa fusese însoţită de un tânăr. Faun nu credea că împăratul l-ar fi găsit destul de interesant, încât să pună în mod serios să fie căutat. Inocenţiu i-a avut în vedere întotdeauna doar pe martori: pe Tiessa însăşi, fireşte, care nu putea avea niciun interes să facă cunoscută înţelegerea secretă, căci astfel ar fi compromis chiar numele Casei ei; pe cancelarul Curţii, Konrad von Scharffenberg, care asistase la distrugerea documentului.

Dar care ar fi păstrat tăcerea, pentru a nu periclita căsătoria împăratului; şi, în sfârşit, tânărul acela anonim, despre care abia dacă se ştia ceva.

Dar Faun nu deţinea niciun fel de dovezi şi era de origine umilă. Poate că de aceea era în siguranţă.

Dar poate că nu.

Împreună cu Saga se gândiră scurt dacă să-şi caute părinţii şi surorile. Apoi deciseră să n-o facă. Mai aveau ceva de rezolvat.

Încă pe drumul spre nord, gemenii începuseră să dea mici reprezentaţii prin hanuri, în timp ce Tiessa dansa pentru oaspeţi. În unele seri, ai fi zis că lunile ce trecuseră, nici nu existaseră vreodată. Faun şi-ar fi dorit să fie mereu aşa. Ştia, totuşi, că sfârşitul era aproape.

Într-o după-amiază însorită de octombrie, au însoţit-o pe Tiessa până la urcuşul spre castelul

Staufer. Saga a îmbrăţişat-o şi i-a urat noroc.

— Şi pe el nu vrei să-l mai întâlneşti niciodată? întrebă ea. E fratele tău vitreg.

Tiessa scutură din cap.

— Tatăl meu nu l-a recunoscut niciodată. Lucrurile nu s-ar schimba cu nimic.

Saga se retrăsese şi privea, de la o oarecare depărtare, cum Faun şi Tiessa au stat multă vreme sub crengile unui stejar bătrân, cu castelul înălţându-se maiestuos în fundal, în vreme ce frunzişul toamnei, roşu şi galben, picura de pe ramuri şi gonea sclipind prin văi. Faun se aplecase şi-i şoptea Tiessei ceva la ureche. Pe faţa ei apăru un zâmbet, dar în acelaşi timp lacrimile i se scurgeau pe obraji. Saga îşi întoarse privirile, pentru a nu i se întâmpla acelaşi lucru.

Când se uită din nou în direcţia aceea, Tiessa era pe drumul spre cetate. Faun o urmărea cu privirea, dar ea nu se întoarse decât o singură dată, îi făcu un semn şi intră în umbrele de la Hohenstaufen. Curând pieri din vedere – o fată tânără şi zveltă în drum spre tronul unui imperiu.

***

În zilele ce urmară Faun, nu vorbi prea mult şi era cufundat în gânduri sumbre. Dar treptat expresia chipului i se lumină din nou, la început puţin, apoi ceva mai mult, şi după doi săptămâni Saga recunoştea din nou în el fratele, aşa cum fusese întotdeauna. Ceva mai grav, ceva mai gânditor, fireşte, dar acel Faun care, atunci când era copil, îi ungea părul cu miere şi care o ciupea, când avea chef de aşa ceva.

Şi apoi, într-o sâmbătă din noiembrie, ajunseră în acel loc, pe care Gahmuret i-l numise Sagăi. Mănăstirea se afla la marginea unei prăpăstii, înconjurată de păduri adânci. Clădirile ei erau de lemn, doar un zid în jurul proprietăţii era construit din piatră.

Tânărul era afară, la oi, îmbrăcat ca şi ceilalţi novici. Călugării îl numeau Michael. Saga şi Faun

îl priveau de la depărtare, îl vedeau râzând şi jucându-se cu animalele. Avea doisprezece ani. Stareţul le povestise că este cel mai inteligent copil pe care l-a întâlnit vreodată. De fapt, *înţelept,* mai spuse el.

Băiatul nu arăta că l-ar fi interesat moştenirea unui comitat.

Saga şi Faun se priviră în tăcere. Apoi plecară, fără a vorbi cu el.

***

În timp ce se pregăteau pentru o reprezentaţie de seară, Saga îşi trase brusc fratele – sus, deasupra lor, funia întinsă pentru numărul pe frânghie, lângă tăvile cu jăratic fumegând şi raţele măcăind în coşul unui ţăran – şi îl îmbrăţişă lung, şi nu mai voia să-i dea drumul.

— Suntem acasă.

El doar zâmbi.

— Mulţumesc, şopti ea.

Postfața autorului

N-a existat niciodată o cruciadă a fecioarelor. Au fost însă întreprinderi nebuneşti şi tragice comparabile, ca, de pildă, cruciadele copiilor sau ale ţăranilor, toate cu un deznodământ catastrofal.

Datele referitoare la cea de a patra cruciadă, cea care a dus la căderea Constantinopolului, sunt atestate istoric. Modul în care a fost proiectată, aşa cum este descris în roman, este o speculaţie, deşi multe indicii conduc spre înţelegeri secrete între personajele responsabile.

Tot pe fapte se bazează şi descrierile zonei Via Mala, care în zilele noastre poate fi străbătută fără nicio primejdie, dar până în evul mediu târziu trecea drept cea mai periculoasă porţiune de drum prin Alpi. Se mai găsesc şi acum resturile unui templu roman al lui Mithra, ca şi ruinele cetăţii Hoch Rialt, pe impresionantul turn de stâncă.

Istoria Beatrixei de Suabia este unul din cele mai triste capitole din analele caselor regale medievale. Ea a fost, cu adevărat, silită să se căsătorească cu duşmanul de moarte al tatălui ei ucis, pentru a asigura pacea în ţară. A murit la câţiva ani după căsătorie – se spune că de inimă rea.

Scrierea acestei cărţi nu a fost simplă, şi anume din cele mai diferite motive. Lectora mea Christiane During a avut mai multe observaţii şi propuneri decât la oricare dintre celelalte romane ale mele – şi aproape toate m-au convins, după ce mai întâi am blestemat şi bombănit. După optsprezece cărţi comune, un „Mulţumesc” este mai mult decât depăşit.

Kai Meyer
Iulie, 2005

Table of Contents

Table of Contents